

CĂRȚI ROMANTICE

Dorința

MARY
BALOGH

Fiica ilegitimă a unui lord englez, Siân Jones a renunțat la originile sale pentru a trăi într-o comunitate de mineri din sudul Țării Galilor. Însuflețită de cauza lor, ea se hotărăște să accepte cererea în căsătorie a liderului unei mișcări revoluționare împotriva tiraniei proprietarilor englezi ai minelor din acea zonă. Însă principiile lui Siân sunt zdruncinate din temelii în clipa în care ea acceptă să fie guvernanta fiicei lui Alexander Hyatt, misteriosul marchiz de Craille, simbolul lucrurilor împotriva cărora ea – și oamenii alături de care trăiește – se revoltă.

Nici prin gând nu îi trece vreo clipă că Alexander va reuși să-i schimbe toate concepțiile. El se arată înțelegător cu cauza muncitorilor de pe pământurile lui, este un tată iubitor și, în plus, dincolo de averea și de poziția lui, este un bărbat cu adevărat fermecător. Și, mai presus de toate, își oferă inima fără opreliști femeii care i-a luminat viața. Acum, prinsă între două lumi și între promisiunile – și dorințele – a doi bărbați, Siân se vede nevoită să facă o alegere care îi va influența iremediabil viitorul.

O alegere ce nu poate fi făcută altfel decât în numele dragostei...

Mary Balogh a scris peste 70 de romane și 30 de nuvele. Printre numeroasele premii câștigate s-a numărat și cel pentru întreaga activitate acordat de *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1028-7

9 786063 131028 7

MARY BALOGH

Dorința

Longing
Mary Balogh
Copyright © 1994 Mary Balogh
Ediție publicată prin înțelegere cu
Maria Carvainis Agency, Inc. și Prava I Prevodi
Publicată pentru prima dată în
Statele Unite de Topaz/Penguin

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Dorința
Mary Balogh

Copyright © 2016 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Dorința / Mary Balogh;
trad.: Andreea Șeler – București: Lira, 2016

ISBN 978-606-33-1028-7

I. Șeler, Andreea (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

MARY BALOGH

Dorința

Traducere din limba engleză
Andreea Șeler

Pentru fiica mea cea mică, Siân (pronunțat Șeam),
de al cărei nume m-am folosit pentru eroina acestei
cărți, romanul meu galez, cu dragoste

capitolul 1

Era destul de târziu pentru a pleca la plimbare, mai ales într-un loc străin. Dar seara era caldă, luna își revărsa razele peste lume, iar dealurile parcă îl chemau, ademenitoare. În plus, după o zi și jumătate pe drum, parcă se simțea înțepenit și neliniștit și, de când sosise, adică de după-amiază, fusese ocupat cu menajera și cu majordomul de la reședința sa. Apoi îl vizitase vechilul, să-și prezinte omagiile și să facă aranjamentele necesare pentru zilele următoare. În plus, mai trebuise să o distreze și pe Verity. Dacă pe el călătoria îl făcuse irascibil, pe ea o făcuse să fie îmbufnată și arțăgoasă. Pentru o fetiță de șase ani era mai greu să stea nemîșcată ore în sir, fără să facă nimic, decât pentru un adult.

Acum era în pat, convinsă să se ducă la culcare de o doică în vârstă și blândă, iar poveștile pe care i le citise el o ajutaseră să adoarmă.

El însă nu putea să cedeze în fața oboselii care îl apăsa. Totul era cum nu se poate mai străin pentru el. Avea moșia aceasta de mai bine de doi ani – de când murise unchiul său din partea mamei –, dar nu mai fusese niciodată aici. Nici măcar nu știa mare lucru despre ea, decât că rapoartele trimestriale trimise de vechil arătau că era extrem de prosperă. Dar, pe de altă parte, aristocrații – ale căror nume, titluri și averi se clădiseră pe veniturile date de moșii întinse, de-a lungul mai multor secole – tot nu priveau cu ochi buni ideea de a face bani din industrie. Părea o ocupație demnă de clasa de mijloc, deloc la modă. Vremurile se schimbau, însă de multe ori acestea se schimbau mai repede decât oamenii.

Alexander Hyatt, marchiz de Craille, deținea o moșie întinsă într-una din văile din sudul Țării Galilor, precum și turnătoria și mina de cărbuni de pe ea. „La dracu’n praznic“, după cum îi plăcea să spună soacrei

sale. Nu era nicidecum un compliment. Se îngrozise când îi spusese că avea de gând să-i ducă nepoata acolo pe o perioadă nedeterminată. Degeaba îi amintise că avea și un castel acolo – castelul Glanrhyd – care fusese construit de predecesorul unchiului lui.

Stând la fereastra dormitorului său, complet îmbrăcat, Alex se hotărî că, în ciuda faptului că era târziu și că era într-o regiune cu totul străină, avea să plece totuși la o plimbare. Puținele lucruri din împrejurimi pe care izbutise să le vadă ziua îl fascinaseră – valea îngustă cu versanți abrupti, acoperiți cu iarbă-neagră, râul din centrul ei, tivit cu șiruri de case clădite pe malurile terasate și pe zonele mai line, turnătoria din zona de la poalele pantei în vârful căreia se înălța castelul, ascuns în mare parte de copacii din parc... Castelul Glanrhyd în sine se afla pe o porțiune de teren mai înaltă față de fundul văii și era la o oarecare distanță de turnătorie și de casele oamenilor.

Dealurile i se păreau fascinante. Era aproape ca și cum ar fi fost într-o țară străină. Într-un fel, își dădu seama, chiar așa era.

Luă o pelerină la el, în caz că noaptea era mai răcoasă decât i se părea lui, prin fereastra deschisă. Dar afară era încă aproape cald. Străbătu aleea de pietriș care mărginea pajiștile în pantă din parc și rămase nemiscat, să inspire aerul proaspăt și să asculte zumzetul insectelor. Însă o asemenea plimbare liniștită nu reușea să-l satisfacă. Dealurile îl chemau la ele. Dacă făcea câțiva pași de-a curmezișul și în susul pantei, dincolo de porțile parcului, ar fi putut să admire toată valea și să aibă o perspectivă mai completă asupra ei decât din casă. Probabil că arăta minunat sub razele lunii.

Nu avea de gând să ajungă departe, căci își dădu seama destul de curând că dealurile nu urcau lin din vale până în vârf. Erau mai degrabă niște coline unduitoare, cu creste, adâncituri și chiar niște râpe abrupte și neașteptate. Dar, atâta timp cât nu se grăbea, nu era în nici un pericol. Era suficientă lumină încât să vadă pe unde mergea. Și avusese dreptate. De sus, fără ca vederea să îi fie obturată de copaci, putea vedea orașul care,

în ciuda furnalelor fumegânde ale topitoriei, era de-a dreptul pitoresc. Deși văzduhul era încărcat de nori negri de la cărbune, putea vedea până hăt-departe, în vale. Lumina lunii se reflecta scânteietor pe apa râului, care era mai lat decât păruse de mai jos. Casele – dispuse în șiruri lungi, șerpuitoare – păreau somnoroase și îmbrățișau versantul dealului ca și cum i-ar fi cerut protecție. Nu se vedeau multe lumini. Evident, muncitorii săi se culcau devreme. Nu că era prea devreme. Din câte-și dădea el seama, era aproape miezul nopții.

Ar fi trebuit să se întoarcă. Însă aerul avea o răcoare plăcută acum, și nu prea voia să renunțe la această parte a zilei, care-i aparținea numai și numai lui. Dacă mergea un pic mai departe, credea că o să poată admira valea din celălalt capăt al orașului. Poate că avea să vadă castelul, deasupra topitoriei. Fusesse construit după un proiect destul de fantezist, cu numeroase turnuri și turnulețe și ferestre înalte. Când dăduse prima oară cu ochii de el, fusesse de-a dreptul amuzat. Și destul de încântat. Cumva, nu cădea în păcatul vulgarității, chiar așa înzorzonat cum era. Cumva, parcă se potrivea în mediul în care fusesse înălțat.

Nu era deloc sigur când deveni prima oară conștient de un sunet care nu se datora nici apei, nici insectelor. Inițial, fusesse o senzație care nu era asociată în mod neapărat cu auzul. Dar, cu cât înainta, devenea mai marcantă. Era zvon de voci. Murmurul mai multor glasuri.

Alex rămase nemișcat, ciulind urechile. De unde se auzea? De jos? Dar în aproape toate casele lumina era stinsă, și topitoria era prea departe, deși sigur erau ceva oameni la lucru acolo. Dinspre mină, atunci? Nu, zgomotul venea dinspre dealuri.

Porni din nou, cu mai multă precauție, mai multă atenție, până ce reuși să deslușească sigur că era vorba de voci – voci de bărbați. Și-apoi auzi un alt glas, care le acoperea pe toate celelalte și reuși să le reducă la tăcere, după care își continuă discursul. Într-o limbă străină, fără îndoială galeză.

Apropiindu-se, Alex își dădu seama că ajunsese în vecinătatea unuia dintre piscurile acelea neașteptate

dincolo de care probabil că se afla o vale concavă. Își putea evident da seama că nu mai era mult până la sursa acelor sunete. Glasul se auzea clar. Persoana aceea, oricine ar fi fost, era în văiuță. Urcă cu grijă, lăsându-se în jos pe măsură ce se apropia de creastă, astfel încât de jos să nu i se vadă capul. Ultimii câțiva metri îi parcurse încet-încet și se uită în jos.

Aproape că rămase cu gura căscată. Și sigur, făcu ochii mari. Era o văiuță mare, mult mai mare decât se așteptase, și era plină cu oameni care momentan nu scoteau nici un sunet. Sute de oameni. Probabil că acolo se aflau toți oamenii din vale.

Cel care le vorbea stătea pe o porțiune de pământ ușor mai ridicată, într-un capăt al văiuții, astfel încât să poată fi văzut de toți cei prezenți. Era masiv, nu deosebit de înalt, dar cu umeri lați și părea un om puternic. Avea un aer impunător, așa cum ar fi fost și normal, își spuse Alex, ca să țină sub control o asemenea adunare.

O adunare? Pe munte, în miez de noapte? Imediat, remarcă faptul că nici unul dintre cei prezenți nu avea vreun felinar sau vreo altă sursă de lumină. Într-adevăr, lumina lunii era suficient de puternică, dar era totuși surprinzător că nu vedea nici o lumină. Deci era o adunare clandestină?

Inițial, crezu că se înșela. Oratorul vânjos, cu părul închis la culoare, coborî de pe moviliță pentru a ceda locul unui bărbat înalt și slab, cu straie negre. Și acesta vorbea tot în galeză, însă din modul în care-și întindea brațele și din tonul folosit când începu să vorbească reieșea clar că era un predicator. Și că se ruga. Ceilalți își plecară capetele, în semn de respect, și rămaseră tăcuți pe tot parcursul acelei rugăciuni lungi, glasul predicatorului fiind întrerupt doar din când în când de câte un „amin“.

O adunare religioasă? Alex se încruntă, după care își dădu seama că ideea îl amuza. Auzise că galezii erau oameni credincioși și că aproape toți erau nonconformiști. Dar o întrunire de rugăciune la miezul nopții, când ar fi trebuit să fie în paturile lor, odihnindu-se? Din nou, simți cât de străin era acest nou cămin al său.

Probabil că s-ar fi retras și i-ar fi lăsat să se roage în tihnă dacă n-ar fi văzut-o pe ea. Ca și el, nici ea nu participa la întrunire. Din câte putea distinge el, toți cei care se rugau erau bărbați. Ca și el, ea îi spiona în taină. Stătea ascunsă în spatele unor stânci mari, aflate un pic mai jos decât piscul pe care se afla el, la ceva distanță. N-avea cum să îl vadă. Se trase un pic mai aproape, ca să vadă mai bine. Se întreba ce căuta ea acolo și de ce nu putea să se alăture rugăciunii în mod deschis. Asta dacă nu cumva femeile nu aveau voie să facă asta. Și cam așa părea să fie. Îi era imposibil să-și dea seama dacă era tânără sau în vârstă. Purta o rochie închisă la culoare, care se camufla pe fundalul stâncilor, și un șal mai deschis la culoare, tras peste cap. Dar părea zveltă. Părea tânără. O privea, intrigat, fără să ia în seamă sentimentul că trăgea cu ochiul la ceva care nu îl privea nicidecum. De fapt, chiar era problema lui ce se petrecea aici. Era moșia lui. Iar aceștia erau oamenii săi.

Apoi, rugăciunea se încheie în sfârșit, iar predicatorul se retrase, lăsând locul primului vorbitor. Alex și-ar fi dorit să înțeleagă ce se spunea, însă își dădu seama că trebuia să se obișnuiască să audă vorbindu-se galeză în jurul său. În fond, el era intrusul aici. Asta era țara lor, nu a lui.

Iar apoi, dintr-odată, înțelese. Vorbitorul trecuse la engleză – cu un accent puternic, însă totuși inteligibil. Galezul făcea prezentarea unui vorbitor englez. Faima acestuia se răspândise în toată țara și erau onorați, de-a dreptul privilegiați să-l aibă printre ei, în Țara Galilor. Puteau să-l aplaude pe Robert Mitchell?

Cei adunați în văiuță făcură întocmai în timp ce un tânăr cu ochelari și cu un aer lipsit de importanță îi luă locul pe movilița aceea și-și ridică brațele, cerând liniște. Ceea ce nu obținu decât după câteva minute. Bărbații adunați în văiuță aplaudau puternic și fluierau.

„Robert Mitchell? Ei, drăcia naibii!”

Robert Mitchell era unul dintre cei mai celebri oratori cartiști care călătoreau neîntrerupt și neobosit prin districtele industriale ale Angliei și ale Țării Galilor, încercând să-i convingă pe oameni să semneze Marea

Cartă care ar fi trebuit să fie prezentată în fața Parlamentului în urmă cu câteva luni, dar care încă nu își făcuse apariția acolo. Cel mai celebru dintre oratori, Henry Vincent, era în închisoare, la Monmouth.

Deci era o întrunire cartistă? Imediat, Alex se lăsă pe burtă pe coama dealului și simți un fior rece. Nu-și dăduse seama că mișcarea cartistă ajunsese în Cwmbran. Vechilul lui, Barnes, nu-i spusese nimic despre asta. Dar, dacă stătea să se gândească, ar fi putut să-și dea seama de unul singur că așa stăteau lucrurile.

Robert Mitchell vorbea cu un glas puternic și răsunător, care nu se potrivea deloc cu înfățișarea sa. Explica în termeni simpli și clari care era obiectivul Cartei și care erau cele șase solicitări fundamentale pe care le adresa guvernului – drept de vot pentru fiecare cetățean britanic de sex masculin, mandate de un an pentru membrii parlamentului, vot secret și așa mai departe. Alex știa destul de bine conținutul Cartei. Ba chiar le înțelegea cauza. Însă cartismul devenise cumva mișcarea clasei muncitoare și chiar o mișcare de protest. Mulți se temeau că dobândise obiective și metode revoluționare.

Această întrunire cartistă în miez de noapte îl făcea ca, dintr-odată, să simtă o anumită neliniște în legătură cu această mișcare. De ce se desfășura în secret dacă obiectivele sale erau cinstite și sincere? Până acum, nu mai fusese pus în situația de a se gândi prea mult la asta. Nu îl afectase direct. Iar acum, dintr-odată, toate aceste chestiuni deveniseră cât se poate de personale.

Femeia era în continuare acolo, observă el în timp ce Robert Mitchell predica despre necesitatea de a semna Carta și de a contribui financiar la Asociația Cartistă.

– Unde-s mulți, puterea crește, prieteni, striga el, înjunghiind aerul cu un pumn și făcându-l pe Alex să transpire dintr-odată. Ideea aceasta avea o doză de pericol, chiar dacă putea părea una rezonabilă. Omul acela avea un talent oratoric atât de mare, încât cei prezenți reacționau la fiecare cuvânt, ridicând pumnii înleștați în aer și scoțând strigăte de aprobare. De ici-colo se auziră și câteva „amin“-uri înfocate.

- Toată lumea va semna Carta. Discursul se încheiase, iar galezul voinic se întorsese pe movilă, deși vorbea în continuare în engleză, în semn de respect pentru oratorul invitat. Este crucial să o susținem unanim, oameni buni. Cei care n-o semnează în seara asta sau nu-și dau obolul către asociație, mâine vor trebui să dea explicații.

Aceste cuvinte păreau a ascunde o amenințare clară. Și totuși, nu se auzi nici un glas contradictoriu, doar valuri și valuri de entuziasm cât puteai vedea cu ochii. El, unul, avea câteva întrebări pe care să i le adreseze lui Barnes a doua zi. Dar, mai întâi, voia neapărat să afle cine era conducătorul acestei mișcări, galezul acela puternic și înfocat care părea să-i aibă pe toți în puterea sa, la fel de bine ca și Mitchell. Și cine era predicatorul.

Femeia se îndepărtă, retrăgându-se cu grijă de la adăpostul oferit de stâncile în spatele cărora stătuse ascunsă și ocolind creasta care se afla între ea și mulțimea de bărbați. Întrunirea avea să ia sfârșit în curând. Pleca exact la timp. Iar Alex putea vedea clar că venea în direcția lui.

Așteptă până ce trecu de creasta pe care stătea el întins, fără să-și ridice privirea și să-l zărească, după care porni în urma ei. Femeia iuți pasul, ținându-și șalul strâns bine peste cap și peste umeri. Avea un mers ușor, cu pași mari. Fără îndoială, era tânără. Și arătoasă. Ochii lui o măsurau atent, din spate. Picioare lungi, șolduri frumos modelate.

Așteptă până ce femeia coborî într-o altă văiugă, cu pași grăbiți. Odată ieșită din ea avea să poată să pornească în jos și, în câteva minute, să ajungă în oraș. Se apropie prin spatele ei, ducând mâna în față pentru a-i acoperi gura când tânăra îi simți prezența și își întoarse brusc capul. Ochii ei mari și înspăimântați se ridicară spre ai lui în timp ce-o trăgea în grabă către stânci, astfel încât să nu poată fi observați de cineva care ar fi plecat mai devreme de la întrunire.

- N-ai fost invitată la petrecere? o întrebă, întorcând-o astfel încât să aibă spatele lipit de stâncă. Își desprinsе palma de pe buzele ei, dar rămase foarte aproape

de ea, cu trupul aproape lipit de al ei. O, da, era tânără. Și frumoasă. Șalul îi alunecase de pe cap, lăsând la vedere părul lung, lăsat despletit. În lumina slabă, părea aproape negru. Ca și ochii ei.

- Cine ești? Tânăra i se adresa în engleză, cu un puternic accent galez, melodios.

- Mare păcat că femeile nu sunt invitate și ele să semneze Carta, zise Alex. Ai fi făcut-o, le-ai fi dat încă o semnătură?

Femeia își lăsă capul pe spate, rezemându-și-l de stâncă. O parte din spaima inițială îi dispăruse din privire, însă respira precipitat.

- Nu știu cine ești, rosti. Ești englez. O iscoadă? Domnul Barnes te-a adus prin părțile astea?

- Cine e bărbatul care a condus întrunirea? o întreabă el. Galezul acela brunet, bine clădit?

Buzele ei se strânsă.

- E cumva din Cwmbran? întreabă el. Lucrează acolo?

- Nu-l cunosc, răspunse ea. Nu știu cum îl cheamă. La întrunire au fost și oameni din alte văi. Nu sunt toți din Cwmbran.

Alex dădu aprobator din cap. Totuși, n-o credea nici cât negru sub unghie.

- Și predicatorul? insistă el. Cel care a deschis întrunirea cu o rugăciune lungă? El cine e?

Din nou, buzele ei se strânsă.

- Nici pe el nu-l cunosc, rosti femeia când fu clar că străinul aștepta un răspuns.

- Și presupun, zise el, că nici în mulțime n-ai recunoscut pe nimeni. Toți erau de prin alte văi. E doar o întâmplare că au ales să se întâlnească aici.

- Cred că da, răspunse ea, slab, după câteva secunde. Dar apoi își ridică bărbia, sfidătoare. Cine ești? Ai venit să ne faci probleme? A fost o întrunire pașnică. Nimic rău. E vorba pur și simplu de o petiție care o să fie prezentată în fața parlamentului.

- „Unde-s mulți, puterea crește, prieteni“, cită Alex, încetișor. Aceste cuvinte pot fi rostite în așa fel încât să fie un îndemn la răzvrătire, nu-i așa?

- Puterea crește, răspunse ea, când aduni multe semănături. La asta s-a referit. Cine ești? Ochii îi erau din nou plini de frică, la fel și glasul. Ce vrei de la mine?

Probabil că se înspăimântase dintr-odată dându-și seama că era singură, pe munte, cu un străin, realiză Alex. Femeia încercă să facă un pas înainte și să îl ocolească, însă el rămase pe loc, astfel că, pentru o secundă, înainte ca ea să se rezeme din nou de stâncă, trupul ei se lipi de al lui. Sâni fermi, generoși, coapse calde. Alex se sprijini de stâncă, punând o mână chiar lângă capul ei.

- Și tu cine ești? o întrebă. Oi fi cumva dintr-o altă vale și nu știi cum te cheamă?

Bărbia ei se înălță din nou, însă preț de câteva secunde nu zise nimic.

- Să știi că o să țiip, rosti apoi.

- Iar eu o să fac asta...

Se aplecă și își lăsă gura peste a ei. Însă nu fu o manevră înțeleaptă. Buzele ei erau calde și moi. Iar el deveni dintr-odată foarte conștient de faptul că erau singuri, înconjurați de umbre și de aerul răcoros al nopții, încărcat de zumzetul insectelor. Când pornise pe urmele ei, nu se gândise să o seducă și, având în vedere situația, o asemenea faptă ar fi fost cel puțin nesăbuită. Își retrase capul câțiva centimetri.

Ochii ei mari îl fixau, măriți, plini de spaimă și indignare. Dar era o femeie curajoasă, își dădu el seama. Bărbia îi rămase ridicată, iar ochii nu se feriră de ai lui în timp ce ea își recăpăta stăpânirea de sine fără să scoată vreun sunet.

- Aș zice că nu prea-ți dorești, oricum, ca vreunul dintre bărbații de-acolo să afle că ești pe-aici, rosti el. Am așa o bănuială că ar fi un picuț iritați... Cine ești?

- Dă-mi drumul, spuse ea. Oricare dintre ei te-ar bate măr pentru că te-ai atins de mine. Dar n-o să zic nimic dacă nici tu nu suflă vreo vorbă despre asta.

- Aaa, zise el, un târg ca-ntr-o prietenie. Făcu un pas înapoi. Deci toți bărbații ăia m-ar pedepsi pentru că te-am speriat și ți-am furat o sărutare, nu-i așa? Toți bărbații ăia pe care tu nu-i cunoști...

Tânăra ignoră aceste ultime cuvinte.

- Nu m-ai speriat, îi zise.

Alex îi zâmbi larg, dorindu-și să fi fost într-o situație care să-i fi permis seducerea acestei femei. Ar fi fost foarte dulce. Cu regret, se gândi cât de mult trecuse de când posedase o femeie. Prea mult. Dar acum nu era momentul potrivit.

Ea făcu un pas în lateral, astfel încât tânăra să poată pleca.

- În locul tău, îi spuse, m-aș feri să hoinăresc pe munte la o oră atât de târzie. Sunt prea multe pericole pentru o femeie care umblă de una singură.

- Mulțumesc. Glasul ei era încărcat de sarcasm. O să țin minte acest sfat.

- Iar eu o să țin minte noaptea asta, răspunse el, precum și chipurile bărbaților de la întrunirea cartistă. Poate că o să le revăd într-o bună zi - prin celelalte văi. Cred totuși că pe al tău o să-l revăd un pic mai devreme de-atât.

- Nu și dacă e după mine, replică ea.

Alex schiță un rânjet și făcu semn către panta descendentă aflată chiar dincolo de zona umbrită în care se aflau.

- Du-te, o îndemnă, înainte să apară cineva și să afle că nu ești în pat la ora asta, ba încă îți mai și bagi nasul în niște lucruri care nu le privesc pe femei.

O privi cum se stăpânește să nu o ia la goană ca un iepuraș speriat. Își ridică din nou șalul pe cap, cu ochii ațintiți asupra alor lui, după care ieși în câmp deschis, ținându-și spatele drept.

- Noapte bună, fecioară din Cwmbran, îi spuse el, încet.

Femeia nu îi răspunse. Observă că iuți pasul și că își lăsă capul în jos în timp ce străbătea grăbită văiuga și coti când ieși din ea pentru a o lua pe panta abruptă care cobora spre oraș. Nu se uită înapoi, deși Alex vedea clar că era panicată de ideea că ar putea să o urmărească și să se repeadă din nou asupra ei.

Și, astfel, își dădu seama că nu aflase nimic de la ea. Era o femeie care știa să-și păstreze tainele. Tot ce putea spera era că n-avea să spună nimic nici despre el.

Nu era prea sigur că voia să se afle că dăduse din întâmplare peste o întrunire cartistă. Nu voia să fie implicat în intrigile politice locale, având în vedere că abia pusese pentru prima oară piciorul în Cwmbran cu câteva ceasuri în urmă.

N-ar fi trebuit să o oprească și nici să vorbească cu ea, își dădu seama acum, deși era prea târziu să mai schimbe ceva. Așa cum n-ar fi trebuit să o sărute. În mod clar n-ar fi trebuit să facă una ca asta. O primă impresie pe cinste, zău! Slavă Domnului, totul se petrecuse într-un loc în care ea n-ar fi avut ce să caute, astfel că n-avea să dorească să povestească nimănui ce se întâmplase – chiar în condițiile în care nu știa cine era, lucru care avea să se schimbe în curând.

Dar tot n-ar fi trebuit să o sărute. Oricât de scurt, spontan și unilateral fusese acest sărut, trezise în el nevoi pe care, în mod normal, le ținea sub control. Doar două amante pe termen lung în cei aproape șase ani de la moartea soției sale, și nici una de la logodna sa cu Lorraine, în urmă cu un an – o logodnă pe care o rupseseră chiar cu o lună în urmă...

Ciudat! O sărutase pe Lorraine de mai multe ori, de obicei pentru mai mult timp față de cât o sărutase pe galeza asta necunoscută. Dar nu se excitase fizic niciodată, așa cum i se întâmplase acum. Numai bine, își dădu el seama, cu ciudă, în timp ce mergea cu pași nesăbuit de rapizi pe deal, spre castelul Glanrhyd, că avea ceva distanță de parcurs și că aerul era deja foarte răcoros.

Robert Mitchell. Cartiști. „Unde-s mulți, puterea crește, prietenii. Toată lumea va semna Carta.” Drăcia naibii! În ce se băgase, fără să-și dea seama? Venise în Țara Galilor pentru a avea parte de pace și de liniște după toată agitația cu ruperea logodnei. Oare picase fără să vrea într-un viespar?

Siân Jones își ținea marginile șalului strâns și încercă să nu o rupă la fugă în timp ce cobora, grăbită, panta care ducea spre oraș. Avea nevoie de toată puterea ei de voință pentru a se abține și pentru a nu se uita în urmă. Simțea fiori de panică pe șira spinării. Se aștepta

ca, dintr-un moment într-altul, să simtă din nou mâna lui, prinzând-o de umăr sau peste gură.

Cine era? Oare cine era bărbatul acela?

Inițial, crezuse prostește că era diavolul însuși. Simți-se o mână mare și puternică peste gură, întrezărise fluturarea unei pelerine întunecate, masivitatea corpului lui, pe care îl interpusese între ea și libertate. Era un diavol ciudat, care i se păruse a semăna cu un înger când îi văzuse fața. Chiar și în umbră, părul îi strălucea, părându-i foarte blond. Și ochii îi erau deschiși la culoare – albaștri sau cenușii. Dacă ar fi să ghicească, ar zice că erau albaștri. Și avea un accent englezesc foarte rafinat.

Ce Dumnezeu era? Vreo iscoadă? Erau peste tot. La fel ca soldații. Putea fi soldat, deși nu purta uniformă. Fusesse trimis să tragă cu urechea la o întrunire. Și văzuse totul. Îi văzuse pe toți acolo – pe Owen, Emrys, Huw, Iestyn, bunicul – o, Dumnezeule mare, pe bunicul! Și pe reverendul Llewellyn. Nu le știa numele. Iar ea nu îi spusese nimic. Dar n-avea să dureze mult până să le afle. Mai ales pe-al lui Owen. De el întrebasese primul. O, Doamne, Owen fusese cel care condusesese întreaga întrunire! Chiar și pe întuneric, iscoada sigur îl văzuse cât se poate de bine.

În ciuda eforturilor de a se stăpâni, când ajunsese în vale aproape că alerga și coti pentru a o lua pe una dintre străzi și pentru a intra fără să facă zgomot într-una dintre casele cufundate în întuneric. Nimeni n-avea să o prindă. Bunica dormea la etaj și, chiar dacă ar fi fost trează, n-ar fi coborât la parter. Bunicul și Emrys aveau să se întoarcă mult mai târziu. Siân se dezbracă în bucătărie, cu mișcări grăbite, și își trase peste cap cămașa de noapte înainte de a se arunca în patul încastrat în mobilă care îi fusese repartizat când se mutase prima oară la bunici, la șaptesprezece ani, și după moartea lui Gwyn și a fiului lor.

Stătea întinsă, tremurând sub plapumă, și aștepta să-și vadă bunicul și unchiul întorși acasă în siguranță. Deși acasă nu era cine știe ce siguranță. Poate că a doua zi aveau să fie ridicați cu toții. Ce avea să li se întâmple? Doar n-aveau să fie duși la închisoare, nu?

Și nu puteau fi dați afară de la serviciu. Așa, doar femeile ar mai fi putut munci. Toți bărbații urcaseră pe munte, la întrunirea aceea, chiar și cei care nu vedeau cu ochi buni Carta. Se duseseră cu toții să-l asculte pe celebrul domn Mitchell.

Iar ea se dusesese împinsă de teamă și de curiozitate – din câte se părea, avea mereu o doză mai mare dintr-a doua decât oricare altă femeie pe care o cunoștea ea. Voise să știe despre ce era vorba acolo și dacă ostilitatea pe care o simțeau proprietarii și guvernul față de această mișcare aparent pacifistă și legală era îndreptățită. Dar își aduse aminte că englezul acela blond îi repetase ceva ce spusese domnul Mitchell – „unde-s mulți, puterea crește, prieteni”. Bineînțeles, când el avea să repete aceste cuvinte în fața celor care-l trimiseseră, aveau să pară pline de răzvrătire, după cum îi spusese.

Și Owen. Siân își aduse aminte ce spusese Owen și se cutremură. „Toată lumea o să semneze Carta. Cei care n-o semnează în seara asta sau nu-și dau obolul către asociație mâine vor avea de dat explicații.”

Ah, Owen, Owen! Sigur o să fie dat afară de la muncă a doua zi. Și sigur avea să fie arestat și aruncat în temniță. Avea să fie dus la Newport sau la Monmouth la proces – să fie judecat de cei care aveau să interpreteze cuvintele sale și ale domnului Mitchell drept acte de trădare.

Spionul englez îi văzuse clar fața lui Owen. Poate că n-avea cum să-i identifice pe bunicul sau pe ceilalți din mulțime, însă pe Owen îl văzuse și îl auzise clar. Precum și pe reverendul Llewellyn, care nici măcar nu susținea Carta.

Ivărul de la ușă se ridică aproape fără zgomot, iar două siluete întunecate se strecurară înăuntru în vârful picioarelor.

– Bunicule? rosti Siân, în șoaptă. Ați ajuns cu bine?

– Bine, *fach*, și eu, și Emrys, îi răspunse bărbatul, tot în șoaptă. N-am dat de nici un pericol. N-a fost decât o întrunire a bătrânilor.

– Culcă-te, Siân, rosti unchiul Emrys, fără a se deranja să vorbească în șoaptă. Ai stat trează până acum

de grija noastră, nu? Ești o fetiță prostuță. Tura de dimineață începe devreme. Hai, la culcare acum!

- Noapte bună, spuse ea în șoaptă.

Nu putea să le spună despre pericolul real care-i pândea. Pericolul care avea să se abată în mod sigur asupra lor de dimineață. Sau asupra lui Owen, oricum. Ascultându-le pașii pe scară urcând în vârful picioarelor pentru a nu o deranja pe bunica, simți un val de greutate.

Iar apoi își aduse aminte că bărbatul o sărutase. Își putea aminti spaima oarbă pe care o simțise din cauza masivității trupului lui - era foarte înalt și i se păruse înspăimântător de puternic și de musculos. Poate că era soldat. Iar panica și spaima pe care le simțise când gura lui o acoperise pe a ei... Buzele ei fuseseră întredeschise. Crezuse - și chiar se așteptase - că avea să o siluiască. Și ar fi putut să o recunoască. Chiar așa îi spusese.

Își trase pătura peste cap și se cuibări sub ea, cu genunchii la piept, ca și cum așa s-ar fi putut ascunde de englezul acela amenințător, jumătate diavol, jumătate înger, care-i furase o sărutare și căruia îi stătea în putere să-l bage pe Owen în închisoare. Poate chiar să facă în așa fel încât să fie spânzurat pentru trădare. „O, Doamne, Dumnezeule mare“, tot repeta, cu înfocare.

capitolul 2

Josiah Barnes era un bărbat scund și aproape chel, cu o burtă mare care arăta clar că îi plăcea berea cam mult. Era englez, burlac și locuia în casa de piatră aflată în parcul Glanrhyd, aproape de poartă. Nu era prea sociabil și se întreținea cu proprietarii celorlalte topitorii aproape de pe picior de egalitate. Aceștia îl respectau și-l considerau un vechil pe cinste, care în doisprezece ani făcuse din Cwmbran o exploatare la fel de eficientă și de prosperă ca ale lor.

Cunoștințele lui îi inspirau admirație și teamă lui Alex. În prima zi întreagă petrecută la Cwmbran, când Barnes îi arăta topitoria și cum mergeau lucrurile pe acolo, își dădu seama că era complet ignorant în acest

domeniu. Pentru el, un aristocrat englez care-și petrecuse cei douăzeci și nouă de ani de viață pe o moșie întinsă sau în Londra, toate păreau uluitor de ciudate. Asculta cu atenție tot ce spunea Barnes, încercând să rețină măcar o parte din vorbele lui.

Nu putea să discute cu nici unul dintre muncitori, deși îi salută amabil cu înclinări din cap. Aceștia vorbeau între ei în galeză – deși, bineînțeles, el știa sigur că înțelegeau perfect engleza. Se trezi că atenția îi era distrasă oarecum de curiozitatea pe care o avea în ceea ce-i privea pe muncitori. Se uită atent la fiecare în parte, încercând să le recunoască fețele. Bineînțeles, era un demers fără nici o speranță de reușită. Totuși, era aproape convins că unul dintre pudlatori¹ – care, din ce spunea Barnes, erau cei mai pricepuți și mai valoroși dintre muncitorii de la topitorie – era conducătorul întrunirii din noaptea precedentă. Respectivul stătea în fața lui, cu pielea trunchiului și a brațelor lucioasă de la sudoarea care o acoperea. Semăna oarecum cu un boxer profesionist. Dar Alex nu era sigur că ar fi putut să susțină sub jurământ, în tribunal, că el era cel pe care-l văzuse pe munte.

Oricât s-ar fi străduit însă, tot nu reușea s-o găsească pe fecioara din Cwmbran printre muncitoare. În mod clar ar fi recunoscut-o. Și i-ar fi plăcut să o vadă – așa cum i-ar fi plăcut să-i vadă reacția, în momentul acela.

– Toate astea sunt extrem de interesante, îi spuse vechilului său la sfârșitul după-amiezii. Își dădea seama că era un comentariu destul de jalnic, care ar fi putut să-i atragă disprețul omului care-i făcuse moșia atât de prosperă. Și mâine mergem la mina de cărbuni? Vreau să aflu una, alta și despre factorul uman – numărul de angajați, programul de lucru, salarii, beneficii suplimentare și restul lucrurilor pe care trebuie să le știi.

– Mâine-dimineață o să aveți registrele în birou, milord, spuse Barnes.

– Și despre organizațiile muncitorilor, spuse Alex, cu grijă. Există așa ceva?

¹ Lucrător la pudlaj, un procedeu de îndepărtare a impurităților din oțel în cursul elaborării acestuia (n.red.)

- Câteva societăți de întrajutorare, răspunse vechilul său. Unii dintre ei contribuie la ele și primesc ajutoare când se îmbolnăvesc și așa mai departe. Dar nu există syndicate, dacă la asta vă referiți, milord. Cei despre care aflăm că sunt sindicalişti sunt concediați imediat. Și la celelalte exploatări se procedează la fel. Syndicatele sunt problematice. Funcționarea turnătoriilor trebuie coordonată de persoane care înțeleg toate aspectele implicate. Nu avem nevoie ca niște muncitori ignoranți să ne dicteze ce să facem și să ne țină mereu sub amenințarea unor mișcări în masă.

Deci lucrurile stăteau exact cum se gândise Alex.

- Există simpatii pentru cartism prin părțile acestea? întrebă. E o mișcare destul de puternică în orașele din Midlands și în nord, din câte am auzit.

- Cam dau târcoale și pe aici, spuse Barnes, încercând să le ia mințile oamenilor și să-i incite împotriva guvernului, a legii și a ordinii. Oamenii știu că aceia care se duc la întrunirile lor sunt concediați imediat, fără discuții. Nu avem nevoie de aiurelile lor aici, milord.

Alex îl lăsă să se întoarcă la îndatoririle sale și porni cu pași grăbiți spre casă, pentru a lua ceaiul cu fiica lui. Nu îi plăcea deloc să o lase singură toată ziua într-un loc străin, doar în compania unei doici în vârstă. Sărmana Verity... Ar fi trebuit să-și impună să se recăsătorească de mult. Ar fi trebuit să se însoare cu Lorraine la scurt timp după logodnă, în loc să tot ezite și să amâne până ce ea îi sugerase să renunțe la tot.

Deci întrunirile în masă erau strict interzise - ca orice altă acțiune concertată care să pară problematică pentru cei aflați în poziții de autoritate. Bărbații din Cwmbran riscaseră mult pentru a participa la adunarea de pe munte din seara precedentă. Și reușiseră cumva ca Barnes să nu afle nimic despre asta. Pe lângă disciplină, oamenii aceștia aveau mare încredere unii în alții - plus că printre ei nu se găsea nici un informator.

Nu știa de ce nu-i suflase nici un cuvânt lui Barnes despre întrunirea cartistă la care fusese martor. Era oarecum amuzat de ideea că, dacă regula lui Barnes ar fi fost aplicată în cunoștință de cauză, topitoria aproape

că ar fi rămas fără muncitori. Și totuși, toate astea n-ar fi trebuit să-i inspire amuzament. Oamenii aceia făcuseră ceva despre care știau că era strict interzis la Cwmbran, precum și oriunde altundeva pe văile din Țara Galilor. Iar conducătorul galez – unul dintre pudlatori, dacă nu se înșela – le spusese oamenilor că unanimitatea era crucială și că aceia care nu semnaseră sau nu se alăturaseră organizației cartiste aveau să fie luați la întrebări azi.

Alex se întreba cum anume aveau să fie luați la întrebări. Politicos, doar cu vorbe? Sau altfel?

Și totuși, nu-i spusese nimic lui Barnes. Poate pentru că abia venise la Cwmbran, își zise, și nu dorea să ște probleme de pe acum. Cel puțin nu până când nu își stabilea niște repere clare aici, până nu înțelegea cum stăteau lucrurile. Sau poate pentru că nutrea o anumită simpatie pentru obiectivele cartiste. Cele șase solicitări din Cartă i se păreau destul de rezonabile. Și ar fi trebuit să fie măcar negociate. Nu era deloc o răzvrătire să prezinți o petiție în fața parlamentului. O asemenea acțiune n-avea de ce să-i facă pe oamenii obișnuiți să se teamă că și în Anglia o să se repună în scenă revoluția care sfârtecăse Franța cu doar cincizeci de ani înainte.

Indiferent de motiv, păstra tăcerea în legătură cu ceva care putea foarte bine să ște probleme.

Odată intrat în casă, urcă treptele care duceau spre camera de joacă a copiilor câte două o dată, deschise ușa și își ridică în brațe fetița, care chirăia de bucurie, și începu să o învârtă.

– Ce face fetița mea preferată? o întreabă. Ți-a fost dor de tati?

Siân ștergea vasele, după masa de seară, deși bunica ei îi spusese că nu trebuia să o facă ea. Lucrase multe ore în subteran, toată ziua de fapt, și era extenuată după ce tot trăsese vagonete cu cărbuni din filoane, pe care minerii îi desprindeau din măruntaiele pământului și îi aduceau până în puț, de unde să fie transportați la suprafață. Toată ziua purta un ham în jurul taliei, ca să tragă mai ușor încărcătura. Uneori, în tunelele mai

joase, trebuia să meargă în patru labe. Iar întunericul, căldura și praful nu îi făceau deloc viața mai ușoară.

Dar ștergea oricum vasele. Nici bunica ei nu stătuse cu mâinile în sân toată ziua. Casa era curată, totul era pus în ordine, ca întotdeauna, hainele murdare din urmă cu o zi fuseseră spălate toate, uscate și puse la locul lor – și pentru spălat trebuise să aducă apă cu găleata de la o pompă aflată departe, după care să o încălzească la bucătărie. Iar când Siân venise acasă, găsise apă caldă, să se spele – la fel ca bunicul și Emrys, care se întorseseră înaintea ei de la cuptoarele de topire a fierului. Pe lângă toate acestea, bineînțeles, bunica le făcuse și de mâncare.

Își dădu seama că poate ar fi fost mai tentată să se așeze și să-și odihnească picioarele – după cum o îndemna buni – dacă nu ar fi simțit nevoia să se mențină ocupată. Vorbeau despre marchizul de Craille, proprietarul Cwmbranului, care venise pe neașteptate într-o vizită de inspecție a moșiei. Își petrecuse mare parte din zi la topitorie.

– Englez până-n măduva oaselor, spuse Emrys, așezat lângă focul muribund, cu picioarele întinse până aproape de cele ale tatălui său, care stătea în cealaltă parte a vetrei. Nu-i așa, tata? Ar fi trebuit să-l vezi, mama. Defila prin topitorie ca un curcan la expoziție, dând din cap la unu' și la altu', ca și cum ar fi fost interesat de noi, nu de banii pe care-i face pe spinarea noastră. Mai-mai cam scuipat în urma lui, dar Barnes era tot timpul cu ochii-n patru.

„Are cumva părul blond?” voia să întrebe Siân. Dar se mulțumi să frece bine cu prosopul farfuria care era deja uscată. Ar fi putut să pună rămașag pe salariul pe-o săptămână că era blond. Și înalt. Bărbatul de pe munte. Bărbatul care o sărutase.

– Gata, gata, Emrys, îi spuse Gwyneth Rhys fiului ei. N-am auzit nimic rău despre el, nu-i așa? Iar faptul că e englez nu e vina lui, bietul! Să știi că în casa asta respectăm oamenii care ne plătesc salariul, nu uita!

– Nu știm nimic rău de el? Emrys îi aruncă o privire incredulă mamei sale. Asta în condițiile în care el și unchiu-său ne-au stors de vlagă toată viața, mama, ascunși după nemernicul ăla de Barnes? Asta în condițiile

în care muncim ca niște câini doar ca să avem mâncare pe masă și-un acoperiș deasupra capetelor, cu riscul de a fi dați afară dacă încercăm să ne îmbunătățim soarta? Las' că-i arăt eu să-și mai dea aere de marchiz englezoi pe-aici, ce dracu'!

- Emrys! Încruntarea de pe chipul tatălui său anunța o furtună periculoasă. Să-ți ceri scuze de la mama și de la Siân pentru felul în care-ai vorbit, la noi în casă. Oi fi având tu treizeci și cinci de ani, dar eu nu-s așa bătrân și nevolnic încât să nu te scot în curte și să-ți învinețesc amândoi ochii.

- Îmi cer scuze, mama, Siân, rosti Emrys, spăsit.

- Poate că nu e om rău, spuse Hywel Rhys. Poate c-o să fie ceva schimbări pe-aici odată ce-o să vadă lucrurile cu ochii lui, odată ce și-o da seama cum stă treaba.

Emrys pufni.

- Uneori ești tare prost, tata. N-o să se schimbe nimic, niciodată. Ceea ce-i și mai rău e că noi trăim să-i îmbogățim și mai mult pe bogătani. Tocmai de-aia Carta e singura noastră nădejde.

- Eu zic, spuse Gwyneth, storcând cârpa deasupra castronului cu apă ca și cum ar fi vrut să scoată și ultima picătură de apă din ea, că tata ar trebui, totuși, să-ți învinețească ochii, Emrys. Ești un obraznic să-i spui tatălui tău că e prost.

- Așa se întâmplă când nu mai mergi la biserică, zise Hywel. Emrys a devenit păgân.

Emrys renunțase să mai creadă în Dumnezeu, își aduse aminte cu tristețe Siân, când soția și fiul lor sugăr muriseră într-o epidemie de holeră, în urmă cu zece ani - respectiv cu doi înainte ca Siân să se mute în Cwmbran. Din câte se părea, se supăraseră când îl auzise pe reverendul Llewellyn predicând la înmormântare că asta era voia Domnului și că soțul îndurerat trebuia să-l slăvească decizia de a-i lua în rai, unde era mai mare nevoie de ei.

În momentul acela, Emrys se ridicase, în fața majorității oamenilor din Cwmbran, și înjurase groaznic, după care își croise drum din strană, pe lângă coșciugul

soției și al fiului său, și ieșise din biserică, unde nu mai pusese niciodată piciorul de atunci.

Până în ziua de azi, în Cwmbran erau unii care, ori de câte ori se uitau la el, aproape se așteptau să vadă cum îi creșteau coarne de diavol.

- M-am săturat să ascult prostii, spuse Emrys acum. Deși reverendul Llewellyn a venit pe munte azi-noapte, cei al lui e al lui. Și s-a rugat atât de mult, că mai-mai că ne apuca răsăritul acolo, până să termine el.

Mama lui scoase un plescăit, lovindu-și limba de cerul gurii, dar nu spuse nimic.

Aveau să vorbească despre întrunire, își dădu seama Siân.

Iar groaza brută o prinse din nou în gheare. Nu putea înțelege cum de trecuse toată ziua fără să se întâmple nimic. Dar ceva sigur avea să se întâmple, odată și odată. Marchizul de Craillie asistase personal la întrunire și îi văzuse clar cel puțin pe Owen și pe reverendul Llewellyn. Și avea să o recunoască și pe ea. Plus că poate avea să considere că putea să o forțeze să-i mai dea și alte nume.

Poate că aștepta să sosească cine știe ce oameni ai legii, își spuse. Sau un detașament de soldați. Poate că arestările nu urmau să aibă loc decât a doua zi. Sau poate că aveau să vină la noapte. Dintr-odată, îi păru rău că rămăsese în picioare. Parcă avea un zumzet în cap.

- Patru sute cincizeci și șapte de semnături, tocmai spunea Emrys. A fost o noapte productivă. Bineînțeles, au fost cel puțin cinci sute de oameni acolo. Au venit și unii din alte văi, mama.

- Nu vreau să aud nimic despre asta, rosti Gwyneth, printre buzele strânse. Nu vreau să ajung să vin după voi la închisoare. Și nici n-o să fac una ca asta. Gândește-te, Hywel, mi-ar crăpa obrazul de rușine în fața oamenilor, la biserică.

- Ce prostie, mama, răspunse Emrys, ridicându-se pentru a o cuprinde cu brațul pe după umeri. Bătrâna făcu o mișcare să se ferească, însă nu îl împinse. Cum să ne bage pe toți la închisoare? N-ar mai rămâne nimeni să muncească. Și nimeni care să ne păzească.

Zâmbi larg și îi făcu cu ochiul lui Siân.

- Ba o să închidă pe cine pot, replică mama lui. Începând cu cei cu gura cea mai mare, Emrys Rhys.

Bărbatul ei chicoti și o sărută pe obraz.

- De întrunirea asta nu știau decât cei care trebuia, mama, spuse el. Ești foarte tăcută, Siân.

Tânăra împături prosopul cu mișcări controlate și îl puse la uscat.

- Și mie mi-e frică, răspunse ea. Dar nu putea spune mai mult de-atât. Cum să poată să-i avertizeze că existase un martor la întrunirea din noaptea precedentă - un martor care n-ar fi trebuit să se afle acolo? Dacă ar fi făcut asta, ar fi trebuit să recunoască faptul că și ea fusese prezentă. În plus, ce rost avea un asemenea avertisment? Era prea târziu. În loc de toate acestea, rosti: Îmi e teamă pentru Owen.

- Owen poate să aibă singur grijă de el, *fach*, zise Emrys. Nu trebuie să-ți faci tu griji.

- Am venit de la lucru cu Iestyn, zise Siân. A semnat Carta, dar nu s-a înscris în asociație, așa mi-a zis. Crede în cele șase obiective, dar nu e dispus să se implice în impunerea lor. Mi-a zis că toți cei care nu vor să se înscrie vor fi supuși la presiuni, așa e?

- Iestyn Jones ar fi trebuit să se nască fată, răspunse Emrys, cu dispreț în glas. Câți ani are, Siân? Șaptesprezece? Optsprezece?

- Șaptesprezece, răspunse ea. Muncește la fel de mult ca toți ceilalți, Emrys. Faptul că are o fire blândă și că n-ar vrea nimic altceva pe lume decât să învețe și să devină preot nu înseamnă că e... o fată, cum zici tu.

- Ești părtinitoare, spuse el, pentru că e fratele lui Gwyn, Siân. E cumnatul tău. Dar e prea laș să-și dea banii și toată ființa în slujba lucrurilor în care crede.

- Asta nu e lașitate, răspunse fata, indignată. Poate că e tocmai contrariul, unchiule Emrys. Pentru el ar fi mult mai ușor să facă exact ce fac aproape toți ceilalți. Inclusiv Huw, propriul lui frate. Dar Iestyn crede în lege și în ordine.

- Zău așa, spuse el, la cum stau lucrurile, n-avem cum să obținem una-alta decât dacă suntem uniți. Poate că o să fie convins să vadă lucrurile diferit, *fach*.

- Convins?

Siân îi aruncă o privire circumspectă, amintindu-și ce spusese Owen cu o noapte înainte.

- Gata, rosti Gwyneth, cu fermitate. Poți să arunci apa de la vase în spate, Hywel. Gata cu vorbăria despre Cartă, da? Avem lucruri mai bune despre care să vorbim acum, că am terminat toți lucrul și s-a lăsat noaptea. Să fim mulțumiți că suntem acasă, cu familia, și să ne bucurăm de vremea asta frumoasă de vară.

- Da, mama, răspunse afectuos Emrys. Stai jos și odihnește-ți picioarele, Siân! Nu-mi place deloc să te știu în mină zi de zi, fato, făcând cea mai grea muncă. Ce pumn în nas i-aș mai da lui Barnes că te-a trimis acolo!

- Măcar mi-a dat un loc de muncă, spuse ea, lăsându-se recunoscătoare pe fotoliul de pe care el se ridicase. La Penybont n-am avut norocul ăsta.

- Da, ce mai muncă, zise Emrys. A făcut-o să te umilească, Siân.

- Ei bine, răspunse ea calm, n-o să reușească. Multe alte femei fac ce fac și eu. Nu văd de ce să nu fiu și eu una dintre ele. Nu mi-e frică de munca grea.

- N-ar trebui să muncești deloc, interveni bunicul ei, cu un glas aspru. Mie mi se pare o rușine ca o femeie din familia mea să fie nevoită să muncească în altă parte decât acasă. Mai ales în mină. Eu și Emrys câștigăm suficient cât să vă întreținem pe bunică-ta, pe tine și casa asta.

- Dar, bunicule..., începu Siân.

- Dar Siân are mândria ei, rosti Emrys, întrerupând-o. A venit să stea cu noi, după ce-a murit biata soră-mea, dar e prea mândră să lase cuiva impresia că ar fi cerut ceva de pomană. Și, după ce s-a dus Gwyn, la fel.

- Ei, asta-i bună! spuse Gwyneth cu indignare în glas, așezându-se la masa de bucătărie, unde o aștepta o grămadă de rufărie de cârpit. Ca și cum nepoata noastră

ar cere de pomană mutându-se în casa bunicilor ei. Nu mai spune prostii, Emrys!

Și totuși, i s-ar fi părut pomană, își zise Siân, privind cărbunii încinși din vatră și rezemându-și capul de spătarul fotoliului. Emrys înțelegea asta. Ea copilărise cu mama ei, care fusese gonită mai întâi din congregația și apoi din comunitatea din Cwmbrian când sarcina începuse să devină vizibilă. Fusese instalată într-o casă aflată în apropiere de Penybont, mai sus pe vale, de către bărbatul care o dezonorase – Sir John Fowler, proprietarul minei Penybont. Siân nu fusese niciodată îndemnată să-i spună „tati” sau măcar „tată”. Nu reușea deloc să se gândească la el ca la părintele ei, deși o trimisese la un pension scump, în Anglia, când ajunsese la vârsta potrivită pentru asta. Și încercase să îi ofere mijloace de trai la șaptesprezece ani, când mama ei murise, vrând să o mărite cu Josiah Barnes. Îi spusese că ar fi fost o partidă excelentă pentru ea. Barnes era un bărbat important și puternic. Dar Siân refuzase să se căsătorească cu el. Singură și prinsă între două lumi, încercase să se integreze în cea în care poate că-și avea locul. În mod clar, n-ar fi putut în veci să-și găsească locul în lumea lui Sir John Fowler. Nimeni de acolo, nici chiar Josiah Barnes, n-ar fi lăsat-o să-și uite obârșia și faptul că era un copil ilegal. Așa că plecase din casa mamei ei, unde nu mai voia să-și ducă zilele. Dar nu i se dăduse nici un loc de muncă la mina tatălui ei.

Se mutase în casa bunicilor ei, în Cwmbrian. Trebui-se să le ceară să o primească sub acoperișul lor. Dar nu voise nici în ruptul capului să trăiască din mila lor. La două zile după ce fusese primită, Josiah Barnes îi dăduse un loc de muncă – rânjind la ea, satisfăcut, în timp ce o dezbrăca din priviri. Era cea mai de jos, cea mai grea și cea mai murdară muncă pe care o putea face o femeie. O acceptase și lucrase în mină timp de trei ani, până se măritase cu Gwyn Jones, un miner, și se mutase în casa înghesuită pe care acesta o împărțea cu părinții și cu frații săi. Atât de hotărâtă fusese să se integreze în lumea aceasta.

După moartea lui Gwyn – din cauza prăbușirii plafonului unui tunel, împreună cu alți doi mineri –, Siân se întorsese la muncă, deși era însărcinată. Gwyn avea o familie numeroasă, și era o perioadă în care salariile erau mici. Totuși, la o lună după ce născuse un băiețel mort, se mutase din nou în casa părinților mamei ei și se întorsese în mină, deși bunicul ei încercase să-și folosească influența pentru a-i obține un post mai bun, la topitorie.

La auzul unei bătăi în ușă, Siân tresări puternic. Bunicul ei răspunse, iar ivărul fu ridicat.

– Bună seara, doamnă Rhys, Hywel, Emrys, Siân, rosti Owen Parry, cu șapca în mână. A fost o zi tare frumoasă azi, nu-i așa?

Siân își dădu seama că Owen nu părea stânjenit sau sfios decât atunci când venea în vizită la ea, asta deși tot venea, mai multe seri pe săptămână, de câteva luni bune. Îi făcea curte.

– Bună seara, Owen, spuse Gwyneth. Da, chiar o zi frumoasă. Mi s-au uscat rufele repede-repejor.

– Bună, Owen, îl salută Siân.

– Ehei, Owen, zise Emrys, sau adunat multe semnături pe Cartă aseară. Și au venit aproape toți la întrunire.

– Da, răspunse Owen, dar câțiva n-au semnat. Și mai mulți n-au vrut să plătească și să intre în asociație. Asta a fost o dezamăgire.

– Întotdeauna vor fi unii care să nu se arate dispuși să-i urmeze pe ceilalți, spuse Hywel. Și eu sunt nițeluș neliniștit, Owen. Ascultă la mine, n-aș putea accepta violențe.

– N-o să fie nici o..., rosti Owen.

Gwyneth tuși cu subînțeleș.

– Cărui fapt îi datorăm plăcerea acestei vizite, Owen? întrebă femeia, zâmbindu-i dulce.

Owen se înroși, începând să-și frământa șapca în mâini.

– Siân, spuse el, privind-o, vrei să ieși puțin la aer cu mine? E o seară tare frumoasă. N-o s-o rețin până târziu, doamnă Rhys.

Siân se ridică și își luă șalul din cuierul de după ușă. Avea douăzeci și cinci de ani și era văduvă, însă Owen îi spunea mereu același lucru bunicii ei, care acum dădea aprobator din cap.

- Ia să vedem..., zise Emrys. E opt jumătate, Owen. S-o aduci înapoi la nouă fix, da?

- Nici un minutel mai târziu, adăugă Hywel.

- Și nu cumva să urcați pe munte, completă Emrys când Owen deschise ușa și o țină așa, lăsând-o pe Siân să treacă prin fața lui.

- Mi-a stat ceasul, răspunse bărbatul. L-am lăsat acasă, în sertar. Ce-o să faci acum, Emrys Rhys?

Bunicul și Emrys se pusă pe un râs voios pe care-l lăsară în urmă odată cu bufnetul ușii închise. Siân îi zâmbi lui Owen.

- Nătărăi, spuse el, trăgându-i brațul într-al lui. Doi clovni, zău. Dar poate c-ar trebui să găsească și ei o replică nouă, totuși.

Siân izbucni în râs de-a dreptul.

- Ai avut o zi grea? o întrebă el când porniră pe stradă și cotiră în capăt, pentru a se plimba pe colinele mai joase de deasupra văii, a râului, a topitoriei și a rândurilor de case așezate pe versantul terasat. Mă gândeam că poate o să fii prea obosită să mai ieși.

- Dar e o seară încântătoare, răspunse ea. Trase adânc aer în piept, savurând aerul plăcut. E atât de bine să simți aerul proaspăt și parfumat după o zi întreagă în praful ăla de cărbuni...

- Pentru mine, cel mai bine miroase părul tău, spuse el, apropiindu-și capul de al ei preț de o secundă. Îl speli zilnic. Îmi place asta la tine.

Deși își prindea părul ori de câte ori intra în subteran, până la sfârșitul turei Siân avea părul gri de la praful de cărbune.

- L-ai văzut pe marchizul de Craillie azi? întrebă ea. A făcut turul topitoriei cu domnul Barnes, așa ziceau bunicul și unchiul Emrys. Din ce-am auzit de la ei, arată ca un englez tipic.

- Da, blond până-n măduva oaselor și împopoțonat ca un fante, răspunse Owen. Și Barnes se învârtea

pe lângă el ca un păun, mândru nevoie mare să-i arate una, alta.

În sfârșit, orice îndoieli pe care Siân le mai avea privind identitatea bărbatului care o acostase pe munte cu o seară înainte se risipiră. Marchizul de Craille era blond.

- Oare de ce-o fi venit? întrebă ea. N-a mai fost pe-aici până acum.

Owen ridică din umeri.

- O fi vrut o vacanță liniștită, răspunse el. Să-și vadă sclavii trudind pentru bunăstarea lui.

Erau pe una dintre colinele mai joase și se întoarse-ră pentru a privi în jos, mână în mână, la valea de la picioarele lor. De la o așa înălțime, râul părea încă destul de curat, își dădu seama Siân. Și totul părea liniștit. Soarele apunea peste dealurile aflate de cealaltă parte. Încercă să și-l alunge pe marchiz din minte și spaima grozavă de ceea ce credea că avea să se întâmple din moment în moment. Poate că asta avea să fie ultima seară. Ultima dată când avea să se plimbe pe dealurile acestea cu Owen. Fără să vrea, simți un val de panică. Din nou, trase adânc aer în piept.

- Nu cred că e cu putință să existe un loc mai frumos ca ăsta în toată lumea, nu-i așa? rosti ea. Panorama acestor dealuri mereu îi dăduse o anumită doză de liniște. Îi fusese dor de ele în anii de școală, în care simțise doar un gol groaznic care părea să-i apese stomacul.

Owen scoase un hohot disprețuitor.

- E iadul pe pământ acolo, spuse, arătând cu o mișcare din cap mai întâi topitoria și apoi mina de cărbune. Muncim ca niște sclavi, Siân, iar unii ca filfizonul ăla de Craille adună câștigurile. Englezi. Care storc bogățiile văii noastre. Ale țării noastre. Deși vina e în mare parte a noastră. Acceptăm să fim tratați așa și ne consolăm spunând că e voia Domnului - după cum îi place reverendului Llewellyn să spună mereu. Și el e dușmanul nostru, în aceeași măsură ca Barnes și Craille, numai că mulți nu-și dau seama de asta.

- Oprește-te, zise ea. O să începi imediat să vorbești despre sindicate, despre greve și despre Cartă. Nu strica

seara asta frumoasă. Am auzit prea multe despre întru-nirea de azi-noapte.

Iar ea știa prea multe. Mai multe decât bărbații, care nu aveau nici o idee privind pericolul care-i pândea. Dintr-odată, simți un val de greață din cauza îngrijorării pentru Owen.

- Dar lucrurile astea trebuie discutate, replică el. Mai ales Carta, care va fi prezentată în fața parlamentului dintr-o zi într-alta și va aduce egalitate de drepturi și libertate pentru oamenii de rând. Pentru noi, Siân. Odată ce-o să avem drept de vot, putem să ne spunem cuvântul privind condițiile în care ne ducem zilele. N-o să mai fim sclavi. Toți bărbații de pe vale trebuie convinși să-și dea semnăturile și să forțeze aprobarea în parlament. Nu e momentul să ne temem de modul în care stăpânii o să ne pedepsească.

Siân simți o anume răceală în nări și avu senzația că o ia amețea. Era mai rău decât noaptea trecută.

Owen se opri din vorbit pentru a-și petrece brațul pe după talia ei și a o întoarce spre el. O sărută intens și prelung. Siân își duse brațele pe după gâtul lui. Ar avea o viață bună cu Owen. Avea un loc de muncă sigur, pentru care era perfect calificat, și, lucru rar, avea casa lui, în care locuia singur de când murise mama lui, în urmă cu un an. Era respectat de ceilalți muncitori. Era chipeș. Iar ea avea să-i poată dăruii copii voinici și avea să scape de munca în mină. Numai că toate astea păreau a fi un pic cam prea calculate. Fusesse foarte hotărâtă să se integreze în comunitatea aceasta. Oare acum încerca să se strecoare către nivelul superior, doar ca să trăiască mai confortabil decât majoritatea celorlalți? Dacă era să fie sinceră cu sine, trebuia să recunoască faptul că nu îl iubea pe Owen așa cum visase mereu că avea să i se întâmple. Dar, pe de altă parte, nici pe Gwyn nu îl iubise așa. Poate că o asemenea dragoste nici nu exista.

Și poate că nu exista nici acest viitor confortabil și sigur alături de Owen. Poate că nu aveau nici un viitor împreună. Cât avea să treacă până ce marchizul de Craille avea să acționeze? Oare ar fi trebuit să-l avertizeze

pe Owen, să fugă? Însă el n-avea să facă așa ceva, Siân știa prea bine asta. Îi cuprinse gâtul mai strâns.

- Mmm. Owen o sărută pe gât. Mergem pe munte, deci, Siân?

Era o întrebare pe care i-o mai pusese de două ori. Toți tinerii din oraș se plimbau pe deal când își făceau curte, așa era tradiția. N-aveau unde altundeva să aibă parte de ceva intimitate, departe de casele și străzile înghesuie din așezările de pe vale. În momentul în care relația devenea mai serioasă, cuplurile urcau pe munte, mai sus, unde aveau mai mare certitudine că aveau să fie cu adevărat singuri. Siân fusese pe munte o dată cu Gwyn, înainte de nuntă. Acolo își pierduse virginitatea, așa cum știuse că avea să se întâmple din momentul în care acceptase să meargă acolo. Asta însemna urcatul pe munte. Pământul fusese tare și rece. Iar ea aproape că nu putuse respira, prinsă sub greutatea lui Gwyn.

- Nu în seara asta, Owen, spuse ea, vrând să plece, vrând să-și asigure viitorul o dată pentru totdeauna, vrând să-și dea uitării temerile groaznice.

Deși mereu îl critica pe preot, Owen era un bun creștin. Dacă era să o ducă pe munte, avea să o ia de soție după aceea. Faptul că îi cerea să urce cu el era doar un mod de a o cere de soție. Iar ea voia să meargă cu el - sau cel puțin o parte din ea își dorea asta. Nu încă.

- Aha, deci mă provoci și apoi mă lași baltă? zise el. Sărutările tale spun „da”, Siân. Și-o să fiu foarte blând dacă vii cu mine. Crezi că nu pot fi blând pentru că sunt mare?

Tânăra îl sărută pe buze.

- Dă-mi ceva timp, îi răspunse. Sunt convinsă că poți să fii minunat de blând, Owen.

- Ține cont, vara e pe sfârșite, spuse el. La toamnă o să fie frig pe munte.

- Nu vreau să te ațâț și să te amân. Siân își întoarse capul și-și lipi obrazul de umărul lui. Doar că deocamdată nu vreau să merg, Owen.

Însă o parte din ea își dorea asta. Voia siguranța pe care i-o dădea iubirea unui bărbat. Îi plăcuse acea parte a căsniciei cu Gwyn - mai puțin prima oară,

pe munte. O asemenea apropiere de o altă ființă îți oferea liniște și confort.

- Să știi că săptămâna viitoare o să te întreb iar, zise el. Ești cea mai frumoasă femeie din Cwmbran, Siân Jones. Chit că ești singură, chit că ești măritată.

Siân îi zâmbi.

- Iar tu ești cel mai chipeș bărbat, Owen Parry, îi răspunse.

O sărută din nou, scurt.

- Și-acum acasă, deci? zise. Și sculat în zori, pentru tura de dimineață?

Tânăra dădu aprobator din cap și schiță un zâmbet trist.

- Ah, Siân, spuse el, aplecându-și din nou capul aproape de al ei, tu n-ai fost făcută să trudești în mină, fato.

- Nimeni n-a fost făcut pentru asta, bărbat sau femeie, răspunse ea, dar toți trebuie să mâncăm. Își petrecu brațul printr-al lui și-și înălță chipul, pentru a simți razele asfințitului. Inspiră cu poftă încă o dată aerul proaspăt, după care porniră să coboare dealul, spre oraș. Spera că avea să poată dormi. Spera ca, printr-o minune, spaimele ei să fie nefondate.

capitolul 3

Seara, Alex își scoase fiica la plimbare. Din ce spunea doica, ar fi trebuit să se ducă la culcare, dar era agitată, iar el se simțea vinovat pentru că o lăsase singură toată ziua. Nu avusese de făcut nimic în afară de a explora casa și parcul, cât îi permisesse doica. Din câte se părea, aceasta din urmă se cam temea de Țara Galilor și de locuitorii ei, astfel că nu îi acordase prea multă libertate.

Așa că acum se plimbau împreună pe dealuri. I se părea că acestea arătau foarte diferit în lumina serii. Pe partea lor de vale, iarba-neagră era oarecum înviorată de razele soarelui aflat la asfințit. Acum, noaptea trecută îi părea mai degrabă un vis.

Era într-adevăr o regiune pitorească, își zise, oprindu-se să privească de-a lungul văii și peste râu, la dealurile

aflate de cealaltă parte. Verity îl ținea de mână, fără să rostească nici un cuvânt. O zonă frumoasă și liniștită. O cu totul și cu totul altă lume. Parcă îl separau oceane și continente întregi de lumea lui. Dar se simțea straniu de bine aici. Poate că, în timp, avea să înțeleagă industria de care depindea profitabilitatea acestei moșii. Poate că avea să ajungă să-i cunoască pe cei care trăiau și locuiau pe ea. Poate că avea să vrea să rămână aici o perioadă.

- Ce fac acolo, tată?

Verity arată cu degetul către ceva aflat mai jos.

Alex zâmbi. Și el îi observase pe cei doi aflați mai jos, deși nu îi privise direct până acum. În mod clar, aveau impresia că nimeni nu-i vedea.

- Se sărută, îi răspunse. Bărbații și femeile fac asta când se gândesc să se căsătorească. Și când sunt căsătoriți. Așa își exprimă afecțiunea.

- Așa cum mă săruți tu la culcare, zise fetița. Dar tu nu mă săruți așa lung, tată.

- E un pic diferit când e vorba despre un bărbat și de o femeie, spuse el. Dar nu trebuie să ne uităm fix și să le tulburăm intimitatea, chiar dacă nu ne pot vedea. Cum ți se pare?

Cu un gest cuprinzător, arată panta din jurul lor, valea de jos, dealurile și soarele care apunea în spațele lor.

- E foarte frumos aici, tată, spuse ea, deși nu-mi place fumul care iese din coșurile alea de jos. Fetița strâmbă din nas și arată către topitorie, unde cuptoarele ardeau zi și noapte. Totuși, zic că bunica n-a avut dreptate. A zis că ne ducem la dracu' în praznic și, la cum vorbea ea, ai fi zis că e un loc neplăcut.

Alex schiță un zâmbet. Soarele la apus proiectase pe cer o nuanță portocalie, în spatele dealurilor, iar râul se preschimbase într-o panglică de aur. Fără să vrea, aruncă o privire în jos, la cei doi îndrăgostiți. Nu se mai îmbrățișau, însă stăteau în continuare aproape unul de celălalt. O femeie înaltă, zveltă, cu părul lung și negru și un bărbat brunet cu pieptul lat, doar cu puțin mai înalt decât ea. Dacă ochii și distanța nu-i jucau feste, ar fi zis

că îi mai văzuse. Bărbatul era conducătorul întrunirii de azi-noapte și pudlatorul pe jumătate gol pe care-l văzuse azi. Iar ea era fecioara din Cwmbran. Deși, din câte se părea, poate că nu era chiar fecioară, până la urmă.

Dintr-odată, simți un junghi neașteptat de invidie și singurătate. Cumva, cei doi păreau a fi parte din peisajul acela. Parte din această vale galeză pitorească și îndepărtată ale cărei versanți o izolau de restul lumii.

Numai că lumea venise să o caute noaptea trecută.

Soarele se cufunda pe după dealurile din partea opusă, transformând nuanțele de oranj ale cerului în roșu. În vale se lăsase deja amurgul. În curând avea să fie întuneric. Alex simțea ceva – un dor, o dorință pe care nu o putea examina sau identifica. Poate că era legat de faptul că se afla undeva unde nu-și avea locul, dar unde ar fi vrut să se integreze. Poate că era sentimentul că ajunsese... acasă. Dar nu, n-avea cum să fie așa. Nu-și putea transpune sentimentele în cuvinte. În ciuda amprentelor pe care și le lăsase industria asupra ei, valea era încântătoare, iar el o vedea în momentul ei cel mai favorabil, la apus, într-o seară de vară. Era surprinzător oare că se simțea impresionat de frumusețea ei și un pic nemulțumit că nu avea cu cine să o împărtășească, în afară de fetița lui?

Privind din nou în jos, văzu că cei doi îndrăgostiți se întorceau către șirul de case, braț la braț.

– Ia zi, mergem înapoi acasă înainte să se întunece și să ne rătăcim pe-aici? rosti Alex, uitându-se la fiica lui, care era neobișnuit de tăcută.

– Dar sunt cu tine, tată, răspunse fata, ținându-l în continuare strâns de mână. O să locuim aici pentru totdeauna?

– Poate nu pentru totdeauna, răspunse el. Dar o vreme, da. Te deranjează?

– Nu, rosti Verity. Și adăugă, cu candoarea unui copil: Câteodată mă enervează să stau cu bunica. Ea crede că, dacă mă simt bine, sigur fac ceva ce nu trebuie. E o prostie, nu-i așa, tata?

Da, chiar una foarte mare. Dar trebuia să se arate solidar cu soacra sa.

- Bunica vrea să te educe în așa fel încât să ajungi o adevărată lady, spuse el.

- Dacă o adevărată lady se încruntă mereu, să știi că eu nu vreau să fiu așa, tată, declară fetița hotărâtă.

Alex avu înțelepciunea de a nu se aventura pe acest teren alunecos. Însă Verity nu terminase.

- Și doica e la fel, spuse. Azi nu m-a lăsat să merg la parter, să vorbesc cu servitorii, așa cum fac acasă. Și nu m-a lăsat să mă plimb decât pe lângă casă, să fiu mereu aproape de ea. Și știi și tu cum merge ea și că nu se duce niciodată prea departe. N-o să mă lase niciodată să mă plimb pe-aici, pe dealuri. Își închipuie c-o să mă rățălesc sau c-o să mă mănânce lupii. Nu sunt lupi pe-aici, nu-i așa, tată? Oamenii își închipuie tot soiul de lucruri despre Țara Galilor, nu-i așa? Eu cred că doica e pur și simplu leneșă.

Și cam în vârstă. Alex o păstrase ca doică a fiicei sale pentru că era singura femeie care existase în viața lui Verity de la naștere - și pentru că inițial fusese aleasă pentru acest post de soacra lui. Însă Verity avea nevoie de mai mult decât de o simplă doică. Avea nevoie de cineva care să-i țină tovărășie, însă el nu putea petrece prea mult timp cu ea.

- Poate că e timpul să-ți angajez o guvernantă, spuse el. În fond, ai deja șase ani. Va trebui să văd ce pot face.

Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să vină aici. Ar fi trebuit să se ocupe să angajeze pe cineva care să îi însoțească.

- Bunica m-a învățat să citesc și să fac adunări, zise Verity, mergând împiedicat lângă el. Nu am nevoie de o guvernantă, tată. Doar de cineva care să iasă cu mine. Cineva cu care să fac una, alta.

Adică o guvernantă, da.

- Să văd ce pot face, repetă el.

Total atipic pentru el, se întrebă prostește el ce avea să facă oare pentru ceva tovărășie. Iar gândul i se duse din nou la pudlatorul musculos și la femeia brunetă pe care o sărutase în noaptea anterioară.

Trezise în el o dorință cu totul deranjantă. O dorință pe care o simțea și acum.

Ca de obicei, Alex se culcă cu fereastra deschisă. Se trezi însă în miez de noapte cu senzația că îi tulburase ceva somnul, deși nu știa nici el ce. Probabil că razele lunii, își spuse, deschizând ochii și observând că o rază de lumină era proiectată direct pe patul lui. În scurt timp ar fi ajuns chiar peste chipul lui.

Dacă se întorcea pe o parte, oare ar putea să nu o ia în seamă? Stătea prea confortabil și îi era prea lene pentru a se da jos să tragă draperiile. Dar, cu un oftat, o făcu și pe asta. În mod clar, razele lunii bătându-i în cap nu l-ar fi lăsat să doarmă. Înainte de a trage draperiile, rămase câteva clipe în cadrul ferestrei. Își sprijini palmele de pervaz și inspiră o gură de aer proaspăt, privind peste coroanelor copacilor, către dealuri. Era o noapte la fel de senină precum cea trecută. Deși un pic mai răcoroasă, își dădu seama, tremurând ușor. Întinse o mână către una dintre draperii.

Însă mâna îi încremeni pe material. Iată-l din nou! Sunetul care-l trezise. Acum, că se repeta, și-l aduse aminte. Un urlet jalnic și prelung. Lupi? Se încruntă. Erau lupi pe-aici? Se auzeau mai multe glasuri. Dar nu era vorba despre un singur fel de animale. Se auzeau urlete, dar și mugete, ca și cum pe dealuri ar fi fost și vite.

Alex fu străbătut din nou de un fior. Sunetele acestea păreau a nu se potrivi cumva cu aspectul liniștit al văii. Și aveau o notă plângătoare care te ducea cu gândul mai degrabă la oameni. Trebuia să țină minte ca de dimineață să îi spună despre ele domnișoarei Haines, intendentei. Și lui Barnes. Nu voia ca Verity să se aventureze dincolo de limita parcului, cu sau fără guvernantă, dacă prin zonă chiar umblau animale sălbatice.

Trase draperiile și se întoarse în căldura patului. Auzi sunetele acelea de trei ori înainte să adoarmă din nou.

Siân se trezi brusc, deja în capul oaselor în patul ei încastrat în mobilă. „O, nu! O, Doamne! Dumnezeuule mare, rogu-te, nu!”

„Rogu-te să fi fost doar un vis.“ Cu ochii larg deschiși, privea fix în beznă, ascultând cu atenție. Dar nu auzi nimic. Până la urmă, fusese doar un vis.

Câteva minute mai târziu, se întinse din nou, însă continuă să se uite fix în noapte, cu urechile ciulite după sunetele de care se temea atât de mult. Probabil pentru că-și făcuse atâtea griji pentru Iestyn. Dragul, blândul Iestyn, care fusese întotdeauna cumnatul ei preferat. Avea doar doisprezece ani când se măritase ea cu Gwyn, și Siân încercase să-i satisfacă setea de cunoaștere împărtășindu-i o parte din ceea ce-și amintea din anii de școală, deși băiatul învățase să scrie și să citească la școala de duminică. Îi ascultase toate visurile și o duruse inima știind că, indiferent de aspirații, Iestyn era sortit muncii în mină. Toată ziua își făcuse griji pentru el, chiar și când adormise. Asta o făcuse să viseze sunetele acelea.

În secunda următoare, țâșni din nou în șezut, cuprinsă de o transpirație rece. Urlete, vaiete, mugete. Vitele Scoțiene.

„O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeule!“ Se ruga incoerent, înnebunită.

Vitele Scoțiene!

Nu auzise asta de multe ori în viață, însă de fiecare dată își simțise genunchii înmuindu-i-se și stomacul contractându-i-se dureros. De fiecare dată, se ascunsese sub plapumă și-și băgase degetele în urechi. Însă acum nu se putea detașa de ce se întâmpla afară. De data asta, era posibil ca Iestyn să fie implicat. Era posibil ca Iestyn să fie cel vizat.

Dar era doar un băietan. Și își pusese semnătura pe Cartă! Doar nu i-or lua într-atât în nume de rău faptul că nu își dăduse banii pentru a intra în Asociația Car-tistă, nu? Sigur aveau să se lege de alții, mai importanți decât Iestyn...

Însă nici măcar acest gând nu reuși să o aline.

Vitele Scoțiene erau o organizație secretă de bărbați care-și luaseră asupra lor misiunea de a pune în aplicare acțiunile comune pe văile galeze. Întotdeauna acționau noaptea și purtau mereu măști. Nimeni nu știa cine

erau. Se spunea că Vitele acționau în alte văi decât cea în care locuiau, astfel încât să nu fie recunoscuți și ca sentimentele să nu îi facă mai milostivi. Dar cine putea ști cu siguranță? Dacă apărea vreo tentativă de a pune bazele unui sindicat sau de a obține consensul unanim pentru o grevă, Vitele Scoțiene intrau în acțiune. Asta pentru că mereu apăreau voci care să se opună, persoane care, dintr-un motiv sau altul, refuzau să acționeze ca majoritatea. De obicei, inițial erau avertizate, o vizită nocturnă înfricoșătoare a Vitelor sau poate un simplu bilet, dacă se cunoștea că destinatarul știa să citească. Apoi urma pedeapsa – distrugerea bunurilor sale, uneori chiar totală. Pe lângă asta, foarte des se întâmpla ca respectivul să fie biciuit sus pe munte.

Lui Siân i se păruse dintotdeauna că asemenea manifestări erau scandaloase și chiar rușinoase. Viața era foarte grea, și, cel mai sigur, singura modalitate prin care putea fi făcută suportabilă era ca oamenii să rămână uniți, într-o atmosferă de iubire și susținere reciprocă. Și chiar așa făceau în majoritatea timpului. În ciuda orelor lungi de trudă, a condițiilor mizerabile și dure, a pericolului și a salariilor scăzute, în Cwmbran se trăia din plin. Dar mereu apăreau momente ca acestea, care stricau totul. Și care umpleau de spaimă inimile tuturor oamenilor, în propriile paturi.

Dar erau unii bărbați – și chiar femei – care ar spune că Vitele erau necesare. Iși aminti că Owen spusese noaptea trecută că unanimitatea era crucială. Și poate că așa era. Dar trebuia impusă prin teroare și violență? Ea n-avea să creadă în veci una ca asta.

Urletele se auziră din nou, iar Siân își duse pumnul încheștat la gură, pentru a-și opri țipătul care amenința să-i iasă de pe buze și pentru a-și stăvili panica. Cine erau cei la care mergeau Vitele? Oare în seara asta erau doar vizite de avertisment? Sau chiar în momentul acesta erau târâți oameni sus pe munte, pentru a-și primi pedeapsa? La urechi îi ajunsese scârțâitul unei trepte, și scoase un geamăt.

– Siân?

Era glasul lui Emrys.

Tânăra împinse plapuma deoparte și coborî cu picioarele goale pe podeaua bucătăriei.

- Unchiule Emrys? Glasul îi era tremurat. Vitele Scoțiene?

- Da, *fach*, răspunse el. Ce, ți-e frică?

Siân traversă încăperea către silueta lui întunecată și-și strecură mâna în căușul liniștitor al palmei lui.

- Nu suport s-aud larma asta, zise. Doar nu-i nevoie de-așa ceva, nu?

- Au fost unii care n-au vrut să-și pună iscălitura pe Cartă, rosti el, îndreptându-se către fereastră și trăgând draperia cu mâna liberă, pentru a arunca o privire afară. E important ca toți să semneze. Trebuie ca guvernul din Londra să înțeleagă că nu e vorba doar despre câțiva smintiți care cer schimbările astea.

- Dar dacă-s oameni pe care nu-i lasă conștiința..., îngăimă ea.

Emrys plescăi cu limba de cerul gurii.

- Astea nu-s timpuri pentru conștiință, *fach*, fetițo, îi răspunse. Se uită cu grijă în susul și-n josul străzii. Nu-i nimic de văzut. Se pare că n-o să vină la nici unul de pe ulița noastră.

Siân își auzi suspinul înainte să apuce să și-l înăbușe.

- O să fie vizitați numai cei care n-au vrut să semneze? întrebă. Nu cei care n-au vrut să se înscrie în asociație?

- Nu știu, *fach*, rosti Emrys. Dar hai... acum ne vârm înapoi în pat și închidem ochii, da? Și nu ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala? Trebuie să ne trezim devreme.

Îi strânse tare mâna înainte să i-o lase.

- Da, răspunse ea, urcându-se înapoi în pat și trăgându-și plapuma până la bărbie. Și-ar fi dorit ca Emrys să se așeze lângă vatră și să rămână acolo un timp, ca să simtă prezența unei persoane prietenoase. Însă auzi cum pașii lui urcau din nou scara și apoi un schimb de replici în șoaptă cu bunicul ei. Dar trebuiau să-și bage nasul în treburile Vitelor Scoțiene. Cei terorizați erau oameni din satul lor. Oameni care-și ascultau conștiința și care, evident, nu erau lași. Nu era nicidecum

o lașitate să te opui majorității. Nu când știai că poziția majorității era impusă de Vitele Scoțiene.

Apoi urletele și mugetele începură din nou, iar Siân se bagă sub plapumă, tremurând și apăsându-și palmele pe urechi.

„Iestyn“, își tot repeta în gând. „Of, Iestyn! Dumnezeule mare, ocrotește-l! Fă să fi pornit doar după cei care n-au semnat... O, Doamne, ocrotește-l pe Iestyn!“

Apoi își aduse aminte de marchizul de Craillle și de faptul că nu numai Vitele Scoțiene reprezentau un pericol. Instinctiv, se cuibări mai bine în așternut.

Următoarea zi fu una aglomerată pentru Alex. De dimineață, se duse la mină, după cum își programase, iar după-amiaza primi vizite din partea celor mai apropiați vecini de același rang cu el. Dar mai întâi, la micul dejun, încercă să afle ce animale auzise noaptea precedentă. Însă nici intendentă, nici majordomul nu auziseră nimic. Și nici unul nu știa nimic despre existența vreunor lupi sau vite pe vale sau pe dealuri. Cumva, Alex avea impresia că evitau într-adins să-i dea vreun răspuns, deși nu-și putea închipui de ce. Oare-și imaginau că avea să fugă imediat înapoi în Anglia și avea să-i concedieze dacă recunoșteau că existau animale sălbatice în zonă?

Mai târziu, când îi puse aceleași întrebări lui Josiah Barnes, primi un răspuns surprinzător și deranjant:

– Vitele Scoțiene, milord, zise acesta, lapidar. După care, chiar când Alex începea să-și formeze o imagine mentală a unor animale scoțiene pe dealurile galeze, vechilul adăugă și o explicație: Muncitori mascați porniți să îi pedepsească pe cei dintre ei care au greșit cu ceva majorității.

Alex se încruntă și îi adresă vechilului său o privire întrebătoare. Barnes însă nu era într-o dispoziție prea vorbărească.

– Pun ei la cale ceva, spuse. Asta se-ntâmplă ori de câte ori încearcă să formeze un sindicat sau când încearcă să-i convingă pe toți să intre în grevă. Și-n ultima vreme n-am auzit vreun zvon nici de una, nici de cealaltă.

- Or fi ceva cartiști? sugeră Alex.

- Posibil, răspunse Barnes. Nu se știe, milord. Am ceva surse, dar până și informatorii mei amuțesc uneori. Aștia sunt niște oameni ai naibii de uniți. Pot să se întrunească și o mie pe munte fără ca vechilii sau proprietarii de mine să afle vreo vorbuliță. O să verific despre ce e vorba, milord.

Alex își aduse aminte că arăt Robert Mitchell, cât și pudlatorul galez ceruseră acțiune unanimă pentru a aduce Carta în atenția parlamentului. Vitele Scoțiene! Nu mai auzise de așa ceva până acum. Dar n-avea să uite nicidecum urletele și mugetele acelea în noapte. Simpla amintire îi dădea fiori pe șira spinării.

De dimineață descoperise că mina era și mai neplăcută decât topitoria. Josiah Barnes păru oarecum luat prin surprindere când Alex insistase să coboare efectiv în subteran. Cumva, Alex avea bănuiala că vechilul său nu făcea acest lucru prea des.

În mină, aerul era greoi, foarte cald și plin de praf. Mulți dintre bărbații care lucrau acolo își desfășurau activitatea la bustul gol, cu pielea lucind de sudoare și de praf de cărbune. Ușile de ventilație erau puse în funcțiune de niște copii, dintre care unii păreau a fi foarte mici. Aceștia le deschideau când oamenii sau vagonetele trebuiau să treacă încolo și înapoi, închizându-le imediat în urma lor. Mai multe femei, cu un ham prins în jurul taliei și legat de vagonetele cu cărbune, le trăgeau de-a lungul galeriilor, uneori fiind nevoite să se aplece sau chiar să meargă în patru labe în zonele mai joase. Una dintre ele aproape că-l împunsese în stomac înainte de a-l observa. Speriată, își ridicase chipul murdar către el, însufletit de o pereche de ochi mari și senini. Părul îi era legat bine cu o cârpă murdară.

- Ce vârstă au copiii ăștia? îl întrebase pe Josiah Barnes când ajunseră din nou la suprafață. Avea o senzație neplăcută, de murdărie, din cauza funinginii, și se gândise să se îmbrace cu cele mai vechi haine ale sale.

- Ce vârstă, domnule? repetă vechilul său.

- Care este vârsta minimă la care pot fi angajați? îl întreabă Alex.

- N-ar avea ce căuta în subteran înainte să împlinească doisprezece ani, răspunse evaziv Barnes.

- Dar uneori se întâmplă?

- Uneori se mai întâmplă să închidem ochii din milă față de familiile lor, spuse Barnes. Unii dintre ei au nevoie de încă un salariu, milord.

„Chiar atât de mici erau salariile?” se întrebă Alex. Și totuși, mai devreme, Barnes îl asigurase că muncitorii săi erau bine plătiți. Momentan se bucurau încă de o perioadă de prosperitate, deși vânzările scăzuseră odată cu profiturile, iar pe muncitori îi aștepta o reducere salarială. Când își exprimase îngrijorarea în această ultimă privință, vechilul său îl asigurase că era vorba mai degrabă despre o procedură de rutină. Salariile fluctuau odată cu piața. Toți știau acest lucru și îl acceptau. Și totuși, din câte știa Alex, salariul vechilului său era constant. Din nou, se simți tare neștiutor. Salariile nu fuseseră încă reduse, însă aveau să fie - în săptămâna ce urma. Muncitorilor nu li se spusese nimic de asta când își luaseră plata, în seara aceasta.

Își dădea seama că dusesse o viață foarte ocrotită. Din ce văzuse el până nu demult, cea mai grea muncă i se păruse că ar avea-o coșarii, care erau chemați din când în când la reședințele sale. Întotdeauna refuzase să apeleze la serviciile celor care foloseau copiii pentru a se cocoța pe acoperiș. Și totuși, aici toată lumea părea să lucreze ture lungi făcând o muncă grea și murdară pentru o plată care lui i se părea jalnic de mică - asta înainte de reducerea salarială. Iar unii chiar se vedeau obligați să-și trimită copiii la muncă încă de la o vârstă foarte fragedă.

Și totuși, nu putea spune prea multe. Ce știa el despre organizarea acestor operațiuni în comparație cu Barnes, care era atât de eficient și de sigur pe sine? Momentan, singurul scop al lui Alex era să învețe. Era o sarcină frustrantă, căci mare parte din ce văzuse îl tulburase, însă era necesară. După-amiază fu mulțumit să primească o vizită din partea lui Sir John Fowler, proprietarul minei și al topitoriei Penybont, aflate mai în amonte. Sir John veni cu soția și cu fiica. Deși se prea poate ca Alex

și vecinii săi să nu se fi învățat prin aceleași cercuri dacă ar fi fost la Londra sau în alt oraș, aparțineau totuși aceleiași clase sociale. Îi întâmpină afabil, ascultă discursul de bun venit oarecum pompos al lui Sir John și trimise vorbă ca Verity să coboare la ceai. Lady Fowler și domnișoara Tess Fowler se întreținură cu ea într-un cor de suspine și alte efuziuni, în timp ce Alex discuta cu Sir John.

Și muncitorii de la Penybont aveau să primească salarii mai mici. Era din cauza realităților economice, îi explică Sir John. Oamenii și familiile lor înțelegeau asta și acceptau schimbările. Se învățaseră de mult să se bucure de perioadele prospere și să le îndure pe cele nu prea bune. Și, bineînțeles, nu era vorba despre suferințe reale. Chiar și reduse, salariile erau suficiente pentru nevoile lor. Iar prăvăliile locale și cele ale companiilor erau mereu dispuse să dea pe datorie familiilor mai puțin pricepute decât altele în administrarea banilor. Copiii care munceau? Era o realitate. Părinții nu erau forțați să-i trimită. Dacă alegeau să-și trimită copiii în mină, cum să intervină stăpânii?

- Dar copiii ăștia nu se duc la școală? întrebă Alex.

Din câte se părea, în zonă nu erau multe școli. Iar, dintre acestea, cele mai multe erau școli de fete, conduse de femei care nu erau calificate să predea, deși soțiile a doi proprietari de exploatare de pe alte văi încercau să susțină ele niște școli și aduseseră învățători. De cele mai multe ori însă, copiii învățau în mare să citească și să scrie de la școala de duminică.

- Mă gândesc să angajez o guvernantă pentru Verity, spuse Alex.

Cuvintele sale le făcură pe doamne să se alăture conversației lor.

- O, da, rosti Lady Fowler. E destul de mare, milord. Și e o fetiță așa scumpă! Noi am angajat o guvernantă pentru Tess de când avea doar cinci anișori. O femeie cu totul deosebită. Englezoaică, bineînțeles, și de neam nobil.

- Presupun că ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să venim aici, zise Alex. Nu-mi place ideea de a lăsa

alegerea în mâinile altcuiva, însă se pare că aici n-o să gădesc cine știe ce candidate, ba chiar deloc.

- Ei, Tess ar fi alegerea perfectă, spuse Sir John, râzând, pe un ton doar pe jumătate serios. A mers la cele mai bune școli englezești și caută mereu câte o ocupație nouă cu care să se distreze, mititica.

Tess îi adresează lui Alex un zâmbet strălucitor. Era o blondă minionă și drăguță, care avea în jur de optsprezece ani. Genul de fată pe care el o evita instinctiv la orice eveniment monden la care participa. Genul de fată abia ieșită de pe băncile școlii, aflată în căutarea unui soț și a unei partide strălucite. Iar un marchiz, ba chiar unul bogat, era în mod clar o partidă strălucită.

- Ar fi un aranjament cum nu se poate mai încântător, adăugă Lady Fowler, cu un entuziasm considerabil. Și foarte potrivit. Ar putea veni aici de două-trei ori pe săptămână, milord, să îi predea scumpei Lady Verity. Sunt sigură că s-ar împrieteni de minune imediat. Tess ar fi pentru ea un fel de model matern.

Auzind una ca asta, Tess chicoti ușor.

Alex schiță un zâmbet politicos, mascându-și amuzamentul și ușorul junghi de spaimă pe care-l resimți. Observase dintru început cât de elegante erau hainele fetei și cu câtă grijă îi era aranjat părul. Aproape ca și cum s-ar fi pregătit să ia ceaiul cu regina. Pentru el era destul de evident de ce fusese adusă de părinții ei aici, când ar fi fost mai potrivit ca Fowler să vină singur în această primă vizită.

- Ți-ar plăcea, Verity dragă? întrebă Tess, fixând-o pe fetiță cu ochii mari și albaștri, cu sclipiri duioase, luând mâna fiicei lui într-a ei. Mie mi-ar plăcea foarte mult. N-ar fi absolut nici un deranj pentru mine.

- Știi deja să citesc și să fac adunări, răspunse Verity. M-a învățat bunica. Eu vreau pe cineva care să mă ducă să alerg și să mă cocoț pe dealuri.

- Vai de mine, rosti Lady Fowler, chicotind, ce idei năstrușnice au cei mici, milord. Lady Verity, dar astea nu sunt lucruri potrivite pentru o domnișoară de familie bună.

- Atunci nu mai vreau nici o guvernantă, tată, spuse Verity.

- Mă gândesc, declară Alex, pradă unui impuls de moment, că ar trebui să învețe și ceva galeză, câte ceva despre țara și cultura în care am hotărât să ne ducem zilele o perioadă.

Spera cu ardoare că domnișoara Tess Fowler nu știa nici o boabă de galeză.

- Țara asta e destul de sălbatică, spuse Lady Fowler, iar cultura e inferioară față de a noastră. Nu e ușor să fii obligat să trăiești în exil aici. Bineînțeles, din fericire mai sunt și alte exploatări pe văi și avem un cerc de cunoștințe de familie bună cu care să socializăm. Sunt convinsă că nu veți găsi nici o diferență în societatea noastră față de cea cu care sunteți obișnuit, milord. Iar limba oamenilor ăstora e de-a dreptul barbară. Sunt convinsă că orice persoană civilizată și-ar scrânti limba încercând să o deprindă.

- Eu, una, refuz să dau atenție cuiva care nu mi se adresează în engleză, spuse Tess. Este o prostie să vezi că vorbesc în galeză când înțeleg engleza cât se poate de bine.

Cu o anumită doză de ușurare, Alex deduse că domnișoara Fowler nu știa galeză.

Mai stătură o oră și, înainte să plece, reînnoiră propunerea ca Tess să vină la castelul Glanrhyd ori de câte ori dorea el pentru a o școli pe Verity. Alex pur și simplu zâmbi și, când își luară rămas-bun, făcu o plecăciune peste mâna întinsă de domnișoara în cauză.

- Sunteți foarte amabilă, murmură, folosindu-se cu nerușinare de tot farmecul său. Sunt convins că aveți lucruri mult mai plăcute de făcut decât să goniți prin iarba-neagră cu fiica mea.

- Tată, zise Verity, după ce trăsura oaspeților se puse în mișcare pe alea parcului, pe domnișoara aia n-aș reuși decât cu mare noroc s-o conving să ne plimbăm prin grădină. Glasul ei era plin de dezgust.

Alex chicoti.

- Cred că ai dreptate, îi răspunse. Cu doica sau cu ea, tot cam același lucru ar fi. Ți-ar plăcea să înveți galeză?

- Cred că, de dimineată, când stăteam pe scări, bucătăreasa și servitoarea vorbeau între ele în galeză la bucătărie, spuse fetița. Am scăpat de sub supravegherea doicii cât a ațipit, câteva minute. Nu puteau să mă vadă. Dar n-a fost deloc distractiv, că n-am înțeles nici o iotă din ce spuneau.

- Ei bine, dacă ai învăța limba, spiriduș, zise Alex, chiotind din nou, ai putea trage cu urechea mai eficient. Dar nu știu unde aş avea șanse să găsesc o guvernantă care să poată să te învețe și să aibă totuși cunoștințe și în alte sfere. Și să fie și dispusă să cutreiere dealurile cu tine.

Un pic mai târziu, o întrebă pe domnișoara Haines dacă nu cumva cunoștea pe cineva. Inițial, intendentă nu îi dădu prea mari speranțe. Cel mai probabil, îi spuse, ar trebui să se ducă la Newport, cel mai mare oraș galez din regiune, și să întrebe în stânga și-n dreapta sau să dea un anunț. Sau la Cardiff. Însă Cardiff era mai mic. În mod clar, nici una dintre profesoarele de la școlile de fete nu avea calificarea necesară pentru a o instrui pe fiica marchizului de Craille.

Însă femeia se întoarse puțin mai încolo. Îi venise în minte cineva. Știa o anume Siân Jones, care locuia chiar în Cwmbran. Învățase la o școală particulară de fete din Anglia și știa galeză.

- Iar această doamnă ar fi dispusă să fie nu numai profesoara fiicei mele, ci și tovarășa ei de hoinăreli? întrebă Alex. Ar avea energia necesară să urce pe dealurile de deasupra văii, de exemplu?

Pe chipul domnișoarei Haines apărură o expresie sceptică.

- Doamna Jones e destul de tânără, domnule, îi răspunse. Dar nu sunt sigură că ar fi dispusă să se ocupe de așa ceva. Eu doar v-am sugerat că ar putea fi potrivită.

- E o doamnă? Marchizul ridică din sprâncene.

- E văduvă, domnule, spuse intendentă.

Bărbatul dădu aprobator din cap.

- Puteți să-i trimiteți vorbă să vină la castel? o întrebă. Să vină să discute cu mine când o să poată?

Îi plăcea ideea. O persoană care să-i ofere lui Verity o educație sistematică. Cineva care să stea mereu cu ea, care să o însoțească și să o supravegheze cât făcea mișcare. Cineva care să o învețe câte ceva despre țara în care el deținea o moșie și în care aveau să trăiască o perioadă. Poate chiar o perioadă lungă. Preț de două zile, se simțise străin într-un loc necunoscut. Dar și oarecum învigorat de provocarea de a învăța lucruri care erau complet noi pentru el. Și mai era și sentimentul acela pe care-l avusese pe dealuri cu o seară în urmă, acea dorință ciudată pentru ceva ce nu putea identifica exact. Era un sentiment pe care simțea nevoia să îl examineze mai îndeaproape.

Era oarecum nerăbdător să vadă cum era această doamnă Siân Jones. Trebuia să se asigure că era potrivită - și dispusă - să fie guvernanta lui Verity. Nu îi trecuse prin minte să o întrebe pe domnișoara Haines cu ce se ocupa în Cwmbran. Dacă ea nu era potrivită, avea să fie nevoit să se hotărască dacă să își trimită agentul de afaceri în Londra să-i găsească o guvernantă sau să se ducă el însuși la Newport, să găsească pe cineva.

capitolul 4

Angharad Lewis locuia cu tatăl ei, care era miner la exploatarea de cărbuni. Soțul îi murise în aceeași prăbușire în care și pierduse viața și Gwyn Jones. Spre deosebire de prietena ei, Siân Jones, după aceea ea nu se întorsese la muncă în mină. Voia ceva mai bun de-ătât. Tânjea după o viață mai bună, după o casă mai acătării, haine frumoase și bani pentru un oarecare lux. Visa să aibă un soț bogat. Găsise de lucru să facă menajul la reverendul Llewellyn și la Owen Parry. Începuse să iasă cu Emrys Rhys la doi ani după moartea soțului ei, și afecțiunea dintre ei crescuse. Dar apoi fusese angajată să se ocupe și de gospodăria lui Josiah Barnes și, în sfârșit,

se părea că visurile ei începeau să devină realizabile. Și rupsesse relația cu Emrys.

Când Josiah Barnes se întoarse acasă după turul făcut cu marchizul la mină, Angharad tocmai scotea o tavă cu prăjituri din cuptor. Văzându-l, o puse jos și îi zâmbi.

- Bună ziua, domnule Barnes, îi spuse. Am făcut niște prăjiturile cu coacăze pentru ceai. Din alea care vă plac așa mult.

Bărbatul scoase un sunet nedeslușit.

- Cred că ai uitat să-mi spui ceva, Angharad, zise el.

Femeia încercă să-și golească fața de orice expresie, însă ochii i se feriră instinctiv de ai lui. Își dădu seama instantaneu la ce se referea.

- Ăăă? reuși să îngame.

Vechilul o apucă de o încheietură și o strânse atât de tare, încât degetele femeii se rășchirară automat.

- De ce-au ieșit Vitele Scoțiene pe dealuri azi-noapte? o întrebă.

- Ca să-i avertizeze pe cartiști, domnule Barnes, spuse ea. Sau, mai precis, pe cei care n-au vrut să li se alăture.

- A, aha, rosti Barnes. Și când anume li s-a cerut să se alăture mișcării, dacă nu te superi?

Angharad se înroși la față și încercă în van să-și îndoiaie degetele.

- A fost o întrunire pe munte alaltăieri-seară, domnule Barnes, răspunse, fără să-l privească în ochi. N-am știut nimic de ea. Zău așa, nimic.

Această minciună avea s-o facă să-i fie frică să se ducă la biserică duminică.

- Angharad, rosti el sever, nu-mi place deloc să mi se ascundă lucruri. Nu-mi place să pic de prost. Credeam că ai priceput asta până acum.

- Nici eu nu am știut nimic de ea până azi, răspunse Angharad. Pe cuvânt!

Barnes mormăi neclar și îi dădu drumul.

- Sus, îi spuse, mângâindu-i fundul. Și dă-ți jos hainele. Angharad îi zâmbi.

- Desigur, domnule Barnes.

Știa că îi plăcea de ea - se ocupa de casă în așa fel încât să fie mereu curat și ordine, îi gătea, deși asta

nu făcea parte din treburile pentru care se învoise... și îi oferea plăcere în pat. Barnes era burlac și singuratic, așa îi părea lui Angharad. Iar ea începuse să creadă în visurile ei. Și avea să facă orice pentru a și le transforma în realitate – inclusiv să-i dea niște informații care ar considera că n-aveau să facă rău nimănui anume.

Câteva minute mai târziu, când Barnes o urmă la etaj, acesta nu se dezbracă. Se mulțumi să-și desfacă pantalonii și să se lase greu peste ea, pe pat. Angharad își depărtă picioarele pentru a-l primi, iar el se împinse în ea și o posedă cu putere, prinzându-i sânii goi în palme și strângându-i tare. Când termină, grohăi și-și relaxă corpul, lăsându-se greu peste ea, după care se rostogoli într-o parte. Una dintre mâini îi rămase pe sânul ei.

- Sunteți minunat, domnule Barnes, rosti ea, privindu-l adorator. Îmi plac bărbații impunători.

- Tu ține minte un singur lucru, Angharad, zise el. O femeie bună nu ține secrete de bărbatul ei. Trebuie să ai încredere în mine cu tot. Dacă sunt stăpânul tău, trebuie să-mi spui tot ce știi. Până la urmă, eu vreau să fie bine pentru toată lumea. Știi și tu asta. Și m-aș supăra pe tine să știu că nu ai avut încredere în mine și mi-ai ascuns într-adins anumite lucruri.

- Am încredere în dumneavoastră, domnule Barnes, rosti ea serios. Cred că sunteți minunat. Doar că de data asta nu am știut nimic. Data viitoare vă spun sigur. Aș face orice pentru dumneavoastră.

- Bine, atunci să știi că mă aștept ca data viitoare să te descurci mai bine, spuse el. Acum stai nemișcată până mă odihnesc un pic. O să te mai iau o dată până când pleci.

- Desigur, domnule Barnes, răspunse ea.

Închise ochii și visă la cum avea să fie viața ei în casa aceea de piatră. Căminul ei spațios, în care să facă tot ce voia, având la dispoziție bani cu care să-și cumpere po-doabe pentru casă și haine pentru ea. Iar bărbatul care locuia acolo cu ea avea chipul lui Emrys Rhys.

Muncitorii își primeau plata la hanul Three Lions, ca de obicei. Era deținut de compania minieră, și mulți

dintre oameni nu apucau să iasă pe ușa localului fără să-și fi știrbit serios veniturile. Multe soții își așteptau bărbații acasă, infuriate de slăbiciunea lor, gândindu-se cu neliniște cât de mulți sau cât de puțini bani aveau să ajungă la ele, de chibzuit și de împărțit cu zgârcenie pentru a acoperi cele necesare traiului pentru încă o săptămână. Multe se gândeau deja cu inima grea la avansul imposibil de mare luat de la prăvălia companiei și la cât de mică avea să rămână plata de săptămâna aceasta după ce bărbații lor aveau să-și astâmpere setea. A doua sau a treia zi aveau să se prezinte din nou la prăvălie, cerând un avans din plata pe săptămâna viitoare.

În seara aceasta, mulți băură mai mult decât de obicei – nu din plăcerea săptămânală de a avea un ban în buzunar, ci din cauza furiei neputincioase provocate de vestea că salariile aveau să scadă cu zece procente de săptămâna următoare. „Dacă vrei, bine, dacă nu, nu mai veniți“, le spusese casierul, ridicând din umeri când unii mai tari de gură protestaseră. Profiturile scăzuseră. Fie scădea salariul tuturor, fie se făceau concedieri. Întotdeauna se găseau oameni dispuși să se mute pe vale și să muncească și pentru mai puțin de-atât, dacă ei vociferau. Irlandezii erau mereu dispuși să vină să muncească.

Siân aștepta la o coadă lungă. Minerii erau plătiți întotdeauna ultimii, femeile după bărbați. Se gândea la numeroasele ore grele petrecute aproape în fiecare zi în niște condiții total inumane. Și totul pentru un salariu atât de mic, încât abia dacă-i ajungea pentru mâncarea din săptămâna următoare. Ce-avea să fie când vor primi cu zece procente mai puțin? Și totuși, ea era una dintre cei norocoși. Bunicul și unchiul Emrys lucrau la cup-toare și erau plătiți mai bine decât majoritatea. La ei în casă intrau trei salarii și aveau doar patru guri de hrănit. Nu aveau copii. Încercă să nu asculte plângerile unora dintre bărbații cu familii mai numeroase.

Peste tot se auzeau murmurele obișnuite despre formarea unui sindicat. Nu se spunea nimic tare, acum în prezența casierului, dar nu prea încăpea îndoială. Owen stătea jos, în mijlocul unui grup numeros de bărbați,

în cealaltă parte a sălii. Printre ei se afla și Emrys. Bunicul ei stătea într-un grup de bărbați mai în vârstă.

Era exact de ce aveau nevoie, își dădu seama cu un suspin de disperare. Ca și cum n-ar fi avut și așa suficiente necazuri. Toată ziua la muncă domnise o tăcere suspectă privind acțiunea Vitelor Scoțiene din noaptea trecută. Și totuși, se simțea clar că toți se gândeau la acest subiect. Siân se întorsese de la muncă împreună cu Iestyn, așa cum făcea adesea, și îl întrebase direct.

El se mulțumise să îi zâmbescă.

- Nu-ți face tu atâtea gânduri, Siân, îi spusese. După o zi de muncă, ești și așa suficient de obosită.

- Și tu nu? răspunsese ea. De ce să nu-mi fac gânduri? Ți-au dat un avertisment? Au venit la tine, Iestyn?

- Nu se cuvine să cedăm în fața amenințărilor, zisese el. Corect e să ne ascultăm numai conștiința, Siân. Nu mi-e frică de ei.

- Deci nu te înscrii în asociație?

Toată această conversație fusese purtată în șoaptă.

Băiatul clătinase din cap.

- Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Îi zâmbise din nou, însă ea își dăduse seama, după cât de palid era pe sub stratul de praf de cărbune, că îi era frică. Pentru o secundă, chipul lui i-l aduse în minte pe cel al lui Gwyn, când fusese scos din mină, mort.

Îi era groaznic de teamă pentru Iestyn. Avea să ignore avertismentul Vitelor Scoțiene! Acum, când stătea la coadă pentru a-și primi salariul, avu pentru o secundă impresia că n-avea să reușească să-și controleze respirația și că urma să se prăbușească, icnind convulsiv.

„Ah, Iestyn“, își spuse în gând, când el trecu pe lângă ea, cu salariul în mână. „Băiat nesocotit și viteaz!”

Avea să discute cu Owen. Poate că putea să intervină el. Poate cunoștea pe cineva care făcea parte din Vitele Scoțiene, deși ea nu știa pe nimeni să fie dispus să recunoască una ca asta. Dar, dacă era să știe cineva, atunci sigur Owen era acela. Avea să discute cu el, să-l implore. Doar știa că îi era drag Iestyn. Acum se simțea puțin mai bine. Foarte puțin.

Și totuși, acum muncitorii reacționau la vestea tăierii salariale cu furie și cu murmure despre grevă. Unde aveau să ducă? Și ce strategie de așteptare avea marchizul de Craille? Dar nu îndrăznea să se gândească la asta. Ah, nu îndrăznea, își dădu seama, simțindu-și inima luându-i-o la galop.

- Ei, Siân Jones, spuse Ceridwen Hughes, înghiontind-o în coaste cu un cot osos și zâmbind larg, arătându-și dinții strâmbi. Spre deosebire de Siân, Ceridwen nu se spălase înainte să vină la Three Lions pentru a-și lua plata. Pur și simplu își ștersese obrazii și palmele. Ia zi, cum ți s-a părut?

Astăzi, această întrebare nu se putea referi decât la marchizul de Craille, care apăruse în mină de dimineață, pentru a inspecta exploatarea, fără să fie precedat de avertizările obișnuite care se dădeau când se aștepta vizita lui Josiah Barnes. Siân încercase să nu se gândească la vizita aceea și la spaima pe care i-o provocase. În ultimele zile viața fusese plină de spaima. Iar ea se săturase de moarte de ele.

- Cred că nu i-a plăcut, răspunse ea. Strâmba din nas. Siân își aminti cum se oprise exact la timp pentru a nu-l lovi cu capul, cum se uitase în sus și aproape că rămăsese cu gura căscată văzându-l, atât de imaculat și de frumos, atât de nelalocul lui în mină. Și dându-și seama că deja nu mai era nici o îndoială. Bărbatul de pe munte și marchizul de Craille erau unul și același. Iar apoi își aduse aminte frica, senzația aceea aproape îngreșătoare pe care o avusese așteptând să fie recunoscută.

- Eu l-am văzut de aproape, spuse Ceridwen. S-a uitat direct la mine. Își coborî tonul: Pe mine nu m-ar deranja deloc să urc pe munte cu el pentru ceva distracție. Ce zici?

- Zic că nu prea cred că s-ar duce pe munte cu nici una din noi, Ceridwen, răspunse Siân cu un zâmbet. Încercă să se simtă într-adevăr amuzată de o asemenea idee. Se săturase de frică. Ah, în sfârșit! Aproape că ne-a venit rândul.

O dureau spatele de la așteptarea lungă, după o zi întreagă de muncă.

Un pic mai târziu, când se întoarse pentru a pleca, ridică o mână pentru a-i face semn de bun-rămas lui Owen. El și bărbații care stăteau cu el se cherkeliseră bine și discutau aprins. Siân refuză să asculte ce discutau, deși știa fără îndoială despre ce era vorba. Nu mai voia să se gândească la asta.

Câteva minute mai târziu, când intră în casă, scoase un oftat și adușmeacă mirosul mâncării pe care o pregătea bunica ei. Era atât de bine să ajungă acasă, să închidă ușa în urma ei! Ce bine ar fi fost dacă ar putea să-și lase afară toate temerile și necazurile și să le închidă ușa în nas! Îi adresă un zâmbet ostenit lui buni și o sărută pe obraz.

- Coadă parcă se mișca mai încet ca de obicei, rosti imediat. Iartă-mă că am întârziat, buni!

- Oricum n-are rost să-i așteptăm pe bărbați, spuse Gwyneth, pe un ton tensionat, așa cum era mereu în ziua de salariu. Stai jos, *fach*, și mănâncă. Puse câteva polonice generoase de tocană în farfuria lui Siân, care o aștepta la masă. Pot să mănânce rece, mai încolo. E o ticăloșie din partea stăpânilor să plătească oamenii în crăsmă. Și e și-o șmecherie la mijloc. Își iau banii înapoi aproape imediat ce-i dau. Iar femeile și copiii fac foamea.

- De săptămâna viitoare scad salariile, rosti Siân încețșor. Cu zece la sută, buni.

Bunica ei se lăsă pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei.

- Ah, *Duw, Duw*, spuse bătrâna. Și cum să ne-asigurăm traiul cu mai puțin, zi și tu? Ce să facem, să mâncăm iarbă?

Siân împinse către ea plicul cu bani pe care-l primise.

- O să ne descurcăm noi, buni, așa cum facem mereu, o încurajă ea. Dar să știi că-mi fac griji pentru ai lui Gwyn. Tatăl lui Gwyn avea boala de plămâni pe care o căpătau atât de mulți mineri după ani și ani petrecuți muncind în subteran. Nu mai putea să lucreze. Din familia lor nu aduceau bani în casă decât fratele mai mare al lui Gwyn, Huw, și cel mai mic, Iestyn, deși aveau opt

guri de hrănit, printre care și cei trei copilași ai lui Huw. Poate că...

Bunica ei întinse banii pe masă, în fața ei, și îi împărți în două. Apoi împinse o jumătate înapoi către Siân.

- Da, du-le lor, *fach*, îi spuse. Pentru copilași, nu?

- Dar Huw e așa mândru... rosti Siân, cu un suspin. Va trebui să i-i strecor lui Mari, pe ascuns.

- Ah, bărbații ăștia! spuse Gwyneth Rhys. Acu' cred că-și înecă toți amarul la crăsmă și tot şușotesc despre grevă... cu Emrys și bunică-tu nelăsându-se mai prejos, bineînțeles.

- Și Owen, răspunse Siân. Nu prea pot nici să le-o iau în nume de rău, buni. Pentru unii, e o chestiune de viață și de moarte. Chiar așa, zău. Dar nu avem nevoie de asemenea necazuri pe lângă toată agitația asta cu Carta - plus Vitele Scoțiene, azi-noapte. Înghiți greu. S-au dus la Iestyn. I-au dat trei zile să intre în asociație. Dar el zice că n-o să se supună.

- Ah, *Duw*, Dumnezeu! Bunica ei voia să mai adauge ceva, însă fu oprită de o bătaie la ușă.

Owen? Deci plecase devreme de la cârciumă? Însă ușa nu fu deschisă imediat, așa cum s-ar fi întâmplat dacă vizitatorul ar fi fost Owen sau vreunul dintre vecini. Siân se ridică și se duse să o deschidă.

- Doamna Siân Jones?

În fața ei era un bărbat bine îmbrăcat, pe care nu-l cunoștea.

- Da, răspunse.

- Aveți poruncă să vă prezentați la castel, continuă necunoscutul, în engleză. De la domnul marchiz. Și ați face bine să veniți repede. Domnului marchiz nu-i place să aștepte.

Dintr-odată, Siân avu impresia că se uita la bărbatul din fața ei printr-un tunel lung. Deci venise momentul. Până la urmă, o recunoscuse de dimineață, aflase cum o chema și unde locuia. Făcu un efort pentru a nu lăsa să se vadă spaima paralizantă pe care o simțea. N-avea să se arate înspăimântată în fața unui servitor de-al lui. Și nici în fața lui.

- Eu? răspunse ea cu un calm studiat, vorbind de asemenea în engleză. Marchizul de Craille dorește să mă vadă? Despre ce e vorba?

- Nu fi proastă, femeie, rosti servitorul, trădându-și pentru o secundă originea galeză, deși continuă să-i vorbească în engleză. Crezi că mi-ar spune? Spală-te pe mâini și pe față și după-aiia pornește-o spre castel, dacă ai un dram de minte.

Buzele lui Siân se strânseseră, tensionate. Iar furia o salvă de la a se lăsa pradă fricii. Făcuse baie, își spălase părul și își schimbase hainele cu nici două ceasuri în urmă. Bunica ei cărase apă de la pompă și o încălzise pentru ca ea să se poată curăța bine după orele de muncă. Și totuși, omului acesta - un simplu servitor, la urma urmei - i se părea firesc să o trateze ca pe un vierme, gata de strivit sub talpa cizmei sale bine lustruite?

- Este foarte târziu, îi spuse. Abia ce-am venit de la muncă.

Servitorul îi întoarse spatele, disprețuitor.

- În locul dumatăle, eu m-aș prezenta la castel în jumătate de oră, coană, zise. Sau n-o să iasă deloc bine.

Da, n-avea să iasă deloc bine. Oricum avea să fie așa, indiferent când se ducea. Se întrebă dacă marchizul de Craille avea să o pedepsească pur și simplu pentru că fusese sus pe munte, să urmărească pe furiș ce se întâmpla la întrunire, sau dacă spera să o forțeze să dezvăluie câteva nume de participanți. Poate că nu reușise să-i identifice pe toți, inclusiv pe Owen. Parcă întrezărea o rază de speranță.

Dar o chemase la castel. Total absurd, în minte îi apărură imaginea unor temnițe și a unor lanțuri groase. Însă castelul fusese construit cu mai puțin de un secol în urmă. Nu era deloc un castel adevărat. Și-apoi... Închise ușa și se întoarse către bunica ei, privind-o fix.

- *Duu!* fu tot ce spuse aceasta, de la locul ei de la masă.

Își dusesese o mână la inimă.

- Trebuie c-a aflat cine sunt, rosti Siân. Dar nu trebuia să o umple de grijă pe bunica ei deocamdată. Sau să o enerveze. Buni s-ar fi supărat foarte tare să afle că Siân urcase pe munte în miez de noapte. Aproape că l-am

dărâmat de dimineață, buni, când a coborât în mină cu domnul Barnes. Probabil vrea să mă dea afară. Dar nu s-ar coborî într-atât încât s-o facă personal, nu-i așa? Ce-o fi putând să vrea?

- Nu te duce, zise buni, cu ochii mari de spaimă. Stai aici, *fach*. Îl trimitem pe bunelul, când se întoarce acasă.

- Nu, spuse Siân. Pe mine m-a chemat, buni. Mai bine mă duc să văd ce poștește. Probabil c-o fi ceva de care-o să ne prăpădim de râs dup-aia.

Încercă să schițeze un zâmbet.

- Nu te duce, repetă bunica ei. Marged a mea...

Bătrâna își acoperi chipul cu palmele. Marged era numele mamei lui Siân.

- Ah, buni, suspină Siân, dându-și seama dintr-odată de ce anume se temea bunica ei. Traversă încăperea în grabă pentru a o cuprinde într-o îmbrățișare. Nu. M-a văzut doar azi-dimineață, când cred că arătam oricum, dar nu ispititoare. „Și o dată pe munte, când m-a sărutat.“ E absurd... Și-apoi, doar nu crezi caș...

- Domnul Barnes, spuse Gwyneth, fără să-și miște mâinile de pe față. Exact de-una ca asta ar fi în stare, Siân. Am auzit eu de nemernicii ăștia de nobili englezozi și ha... ha...

- Haremurile lor? completă Siân.

- Ar fi tipic pentru domnul Barnes să te cheme la castel prima, spuse bunica ei. E o răutate de om, *fach*. Tot ce-ți face e pentru că n-ai vrut să te măriți cu el. Nu te duce. Așteaptă să vină bunicul acasă, da? Sau du-te fugața să vezi dacă e acasă reverendul Llewellyn.

Siân își sărută bunica pe obraz.

- Nu. Mă duc, spuse. Până la urmă, nu poate să mă răpească, nu?

- Atunci vin și eu cu tine. Gwyneth se ridică, hotărâtă, desfăcându-și cordonul șorțului.

- Nu, buni, spuse Siân. Mă duc singură. Este o prostie să ne-așteptăm ca omul ăsta să fie vreun căpcăun doar pentru că e un marchiz englez și stă într-un castel. Și-apoi, bunicul și unchiul Emrys s-ar supăra dacă nu te-ar găsi acasă, să le dai să mănânce când se întorc.

- Ei, așa le trebuie, zise bunica, zbârlindu-se, însă așezându-se înapoi. Dacă nu te întorci la o oră cumsecade, să știi că-l trimit pe bunelul după tine, Siân.

Atât de speriată încât avea senzația de greață, Siân se gândi cum o să se prezinte în fața marchizului. Oare trebuia să-și prindă părul sus și să-și pună rochia de duminică? Se gândi la toate rochiile pe care i le cumpărase Sir John Fowler și rămase în casa mamei ei. Dar n-avea de gând să se gătească pentru marchizul de Craille. N-avea să se gătească doar pentru a fi dată afară din slujbă și interogată despre bărbații prezenți la întrunirea cartistă. Își luă șalul din cuiul aflat în spatele ușii și și-l puse pe umeri. Ieșind din casă și închizând ușa, își scoase părul greu de sub materialul șalului. În urma ei rămase buni, cu o expresie îngrijorată pe chip. Își înălță bărbia, își îndreptă umerii și porni cu pași hotărâți pe stradă.

Nu se apropiase niciodată de castelul Glanrhyd. În ciuda hotărârilor luate, când trecu printre stâlpii porții din fier forjat care se deschise în fața ei și pe lângă cele două clădiri de piatră aflate de-o parte și de alta, își simți genunchii tremurând și inima bubuindu-i stânjenitor în piept. Una dintre clădiri era a lui Josiah Barnes. Ar fi putut să fie casa ei.

O alee largă și dreaptă, pietruită, urca lin prin grădina frumos îngrijită, dincolo de care se vedea reședința marchizului, împodobită cu turnulețe dantelate și ferestre cu arcade care-i dădeau o măreție aristocratică. Se îndreptă spre ușile din față umbrite de o arcadă înaltă, din piatră, și urcă treptele abrupte care duceau spre ele. Avea senzația neplăcută că făcea un lucru greșit, că ar fi trebuit să caute intrarea servitorilor. Dar nu știa unde era. Luă în mână ciocănelul greu, din oțel, și îl lăsă să se izbească de ușă. Cu un efort de voință, rezistă ispitei lașe de a se întoarce și de a o rupe la fugă.

Când se deschise ușa, își zise că până aici îi fusese. Dar, intrând în foaierul larg, se simți cuprinsă de un calm straniu. Deja acum nu mai era nici o cale

de întoarcere. Iar ea n-avea să se arate intimidată în fața marchizului de Craille.

Nici în ruptul capului.

Era cam târziu pentru a primi vizite, își dădu seama Alex, ridicându-și ochii, surprins, de pe paginile cărții pe care o citea când majordomul său deschise ușa pentru a-l anunța că doamna Siân Jones era în salon, la parter. Afară aproape că se întunecase. Nu se așteptase să vină decât a doua zi dimineată. Știa de ce fusese chemată și era chiar atât de entuziasmată? Închise cartea și coborî. Ar fi fost mai bine dacă ar fi venit dimineată. Ar fi putut-o vedea și Verity și să-și aducă o contribuție la hotărârea pe care avea să o ia. Dar, pe de altă parte, dacă lui avea să i se pară nepotrivită, așa cum se aștepta să se întâmple, poate că era mai bine ca fiica lui să nu o cunoască. Verity se dusesse la culcare de vreun ceas, poate chiar mai mult.

Femeia purta o rochie decolorată, din bumbac, și un șal care avusese parte și de vremuri mai bune. Părul, brunet, i se revărsa greu pe spate, în unde lucioase. Arăta întocmai cum arătase pe munte, în acea primă seară – și în următoarea. Pentru o secundă, se întreabă de ce venise și se holbă la ea, găsind-o chiar mai frumoasă decât i se păruse atunci, la lumina lunii. Iar apoi își aduse aminte cum o prezentase majordomul său. Aha, deci nu era nicidecum fecioara lui din Cwmbran. Probabil că pudlatorul acela masiv era domnul Jones. Dar nu, domnișoara Haines îi spusese că era văduvă.

– Doamna Jones? rosti Alex, intrând în salon și auzind cum un servitor închise ușa în urma lui.

– Da, răspunse ea.

Stătea dreaptă și mândră în fața lui, cu picioarele ușor depărtate și cu bărbia înălțată. Îl privi direct, cu ochii de un gri-închis, senini, tivîți cu gene minunat de lungi. Nu i se adresă cu formula de politețe cuvenită titlului său și nici nu făcu vreo reverență. Într-adevăr, era uluitor de frumoasă. Se întreabă dacă sărutarea aceea furată o făcea să afișeze acest aer atât de sfidător. Chiar fusese într-atât de tulburătoare?

- Luați loc!

Marchizul făcu semn către un scaun aflat lângă ea.

- De ce? întrebă ea. Ce vreți de la mine?

Îi era frică, își dădu Alex dintr-odată seama, și și-o masca admirabil cu un aer mândru și disprețuitor. Oare se aștepta ca el să-i pună din nou întrebările pe care i le adresase pe munte? Deci nu știa de ce fusese chemată?

- Vreau să discutăm despre posibilitatea de a deveni angajata mea, zise Alex și, chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, se întrebă dacă într-adevăr își dorea asta.

Să o pună pe femeia care se furișase pe munte la o întrunire clandestină exclusiv bărbătească, în toiul nopții, să se ocupe de educația fiicei lui. O femeie care se îmbrățișa cu iubitul ei pe dealuri, fără să se ferească de priviri indiscrete. Oare avea să fie o tovarășă și o profesoară potrivită pentru Verity? Dar, o, Doamne, era splendidă. Își amintea că, după ce o sărutase foarte scurt, trebuise să își înfrâneze dorința pe tot drumul de întoarcere de pe munte.

- Deja sunt angajata dumneavoastră, replică ea.

- Da?

Alex se întrebă ce funcție o fi avut.

- Aproape că m-am izbit de dumneavoastră de dimineață, spuse ea.

Alex încercă să-și aducă aminte de orice incident avut călare care să fi putut să se soldeze cu o ciocnire, însă fără succes.

- De dimineață am coborât în mină.

- Da.

Femeia îl fixă cu calm. Tot nu se așezase pe scaun.

Ochii aceia. Dumnezeule mare! Femeia aceea fusese murdară și transpirată. Arătase mai degrabă ca un animal de povară decât ca o ființă omenească. În mod clar, nu arătase ca o ființă frumoasă, feminină, atrăgătoare. Avusese părul acoperit cu o pânză murdară. Dar ochii aceia... Era oare cu puțință? Se uita fix la ea.

- Dumneavoastră erați? o întrebă.

Siân nu scoase nici un cuvânt.

- Cred că e o muncă epuizantă, rosti Alex, stângaci.

- Da.

Deși chipul ei era total inexpressiv, parcă emana ostilitate prin tot porii. De ce? O obligase să se angajeze în mină? Avea impresia că nu primea suficienți bani? Auzise despre tăierea salarială de săptămâna viitoare? În ciuda asigurărilor primite atât de la Barnes, cât și de la Fowler, în sinea sa nu era deloc împăcat cu asta. Sau era doar amintirea acelei sărutări furate? Oare trebuia să-și ceară scuze pentru ce se întâmplase? Dar nu îi părea rău. De fapt, i-ar fi făcut mare plăcere ca acel sărut să se repete – dar acesta nu era un gând căruia să-i dea atenție în momentul acela.

– Mi-ați fost recomandată pentru postul de guvernantă a fiicei mele, spuse Alex. Nu vreți să luați loc?

Siân se uită lung la el.

– Guvernantă? repetă ea.

– Am înțeles că ați fost educată la o școală particulară de fete, din Anglia, nu?

O privi întrebător.

– Da, răspunse tânăra. Patru ani.

Dintr-odată, Alex se întrebă cum se întâmplase ca o fată dintr-o vale galeză, care ajunsese să tragă vagonete cu cărbune în mină, să studieze la o școală din Anglia. În mod clar, era galeză. Vorbea engleza impecabil, dar rostea cuvintele cu un ușor accent cântat, care, evident, îi venea natural. Și avea un nume galez – atât prenumele, cât și numele. Dar musafira sa nu-i dădu nici o explicație.

– Deci așa zice, spuse el, că sunteți calificată pentru a educa o fetiță de șase ani.

Siân nu spuse nimic. În mod clar, n-avea de gând să ia loc. Iar el nu o mai invită să o facă.

– Totuși, așa vrea ceva mai mult de-atât, continuă el. Vreau să angajez pe cineva care să o învețe limba galeză.

Femeia ridică din sprâncene.

– Galeza? întrebă ea.

– Această părticică a Țării Galilor va fi a mea pentru tot restul vieții, zise Alex. Poate că o să locuiesc aici o mare parte din timp. Iar fiica mea o să locuiască împreună cu mine. Dacă n-o să mă recăsătoresc și n-o să am fii,

moșia aceasta o să fie a ei într-o zi. Mi se pare logic să învețe limba oamenilor care muncesc pentru mine.

Siân schiță un zâmbet. Nu avea însă o expresie prea plăcută.

- E o limbă barbară, îi spuse ea.

- Dați-mi voie să ghicesc, rosti Alex, împreunându-și mâinile la spate. Asta vi s-a spus la școală.

Tânăra dădu aprobator din cap.

- Și totuși, continuă el, eu vreau ca fiica mea să învețe această limbă barbară. Și câte ceva despre istoria, obiceiurile și cultura Țării Galilor. Valea asta este foarte frumoasă.

- Era frumoasă, rosti ea încet.

Alex ridică din sprâncene la o asemenea impertinență. El era răspunzător pentru degradarea frumuseții văii? Asta sugerase tonul ei.

- De asemenea, fiica mea are nevoie de o persoană dispusă să se joace cu ea, zise el, și să o ducă la plimbare. Și la alergat. O fascinează dealurile. Pentru copii, dealurile sunt de-a dreptul irezistibile. Un loc ce trebuie cercetat.

- Au acest efect asupra multora, indiferent de vârstă, răspunse ea. Dealurile chiar trebuie explorate.

Marchizul schiță un început de zâmbet și resimți, din nou, acel sentiment fugitiv de dorință melancolică care dispăru înainte să apuce să-l cerceteze. „Dealurile chiar trebuie explorate.” Trebuia să țină minte asta.

- Puteți să faceți toate acestea? întrebă. Puteți să-i oferiți fiicei mele educația pe care vreau să o aibă?

Tânăra își acordă un interval mare de tăcere înainte de a răspunde.

- Nu, rosti ea într-un final.

- De ce nu?

Se încruntă. Se așteptase ca el să fie cel care să ia hotărârile aici. Dar se părea că doamna Siân Jones reușise să inverseze rolurile în situația aceasta.

- Am deja un loc de muncă, spuse ea.

- Și vă place munca aia?

Alex se încruntă și mai tare.

- Mai muncesc și alte femei acolo, zise tânăra. Iar eu nu-s cu nimic diferită de ele.

Cumva, el avea o bănuială că era. Măcar ca frumusețe, dacă nu din alt motiv. Era ciudat de năucit de frumusețea ei. Era obișnuit ca frumoasele doamne din societatea mondenă să se întreacă pentru favorurile lui. Dar, pe de altă parte, femeia aceasta nu era o doamnă din aristocrație. Ca statut sau ca stil vestimentar, cel puțin. Dar avea o demnitate care lui i se părea fermecătoare.

- Ar însemna să locuiți aici, spuse el. Ați avea o cameră proprie, aproape de cea a fiicei mele, și o sumă de bani pentru haine. Aruncă o privire la rochia curată, dar veche, pe care o purta ea. Nu reușea să-i știrbească cu nimic frumusețea. Și v-aș da un salariu de...

Rosti suma.

Siân făcu ochii mari.

- Să înțeleg că sunteți interesată? întrebă el.

Obrajii ei fură invadați de un val de culoare.

- Nu, răspunse ea.

- Cât vă plătesc pentru munca în mină?

Răspunsul ei îl umplu de uimire, deși văzuse câteva dintre registrele în care erau notate salariile oamenilor săi. Cum putea cineva să-și ducă zilele cu asemenea... sume derizorii?

- Asta înainte sau după tăierea salarială? o întrebă el.

Siân zâmbi din nou - în același mod în care o făcuse și prima oară.

- Înainte, răspunse.

Dumnezeule mare!

- N-ați prefera să câștigați salariul pe care vi l-am oferit, ca guvernantă? întrebă el. Nu vi s-ar părea o muncă mai plăcută?

Observă cu surprindere că femeia din fața lui strânse din buze, fără îndoială din cauza furiei.

- Puteți să vă permiteți să îmi plătiți atât? întrebă ea. Credeam că toată lumea are de suferit din cauza scăderii prețului pe piața oțelului. Inclusiv dumneavoastră.

Și el era furios. Îndrăzneă să fie sarcastică la adresa lui?

- Oamenii o să aibă de suferit? întrebă. Știu că nimă-nui nu-i pică bine să primească mai puțini bani decât de obicei, dar o să aibă efectiv de suferit?

Siân îl fixă cu privirea, fără să spună nimic. Alex aștepta răspunsul ei, însă era evident că tânăra nu avea nici o intenție să îi ofere unul. Doamna Siân Jones era o femeie dificilă, își dădu el seama. Frumoasă, însă nu avea acel farmec blând care-i plăcea lui la o femeie. Fără îndoială, iubitul ei obținea plăceri deosebite de la trupul acela voluptuos - ochii lui coborâra pentru o secundă către sânii ei generoși, frumos modelați, și își adu-se aminte din nou cum îi simțise, lipiți de haina lui -, dar spera că era și el un om puternic, atât ca personalitate, cât și ca trup, dacă voia să o țină în frâu. Din nou, Alex își dădu seama că nu prea voia ca Siân să îi transfere aceste caracteristici fiicei sale.

- Sunteți de neclintit, să-nțeleg? o întrebă. N-ați vrea să o cunoașteți pe fiica mea, poate mâine, înainte de a-mi da un răspuns definitiv? E o fetiță energică și are ceva farmec, zic eu.

- Mâine o să fiu la lucru, răspunse ea. Iar ea se va fi dus la culcare până ce apuc eu să ajung acasă, să fac o baie și să mănânc ceva.

- De-aia ați venit așa târziu, în seara asta? o întrebă. Atât de lung e programul în mina mea? De dimineață erați la muncă.

- Azi a fost o zi mai lungă decât de obicei, răspunse ea. A trebuit să stau la coadă o oră, așa cum se întâmplă o dată pe săptămână, ca să-mi primesc salariul. Toate fetele din mină fac la fel.

O, Doamne! Îl detesta. Se simțea clar în vocea și în ochii ei. Oare Barnes îi zugrăvisse prea în roz viața muncitorilor săi, condițiile în care trăiau și munceau? Oare atitudinea fetei - a femeii - acesteia era grăitoare pentru modul în care-l priveau și ceilalți muncitori? Sau era genul acela de persoană care privea totul cu ochi răi și își revărsa amărăciunea asupra tuturor care i se nimereau în cale? Ar fi fost interesant să afle cum de învățase patru ani într-o școală englezească. Orice școală particulară

decentă ar fi costat pe o singură zi de vreo câteva ori cât era salariul ei actual pe o lună întreagă.

- Mulțumesc, doamnă Jones, rosti el, făcând o plecăciune ușoară și întorcându-se către ușa. N-o să vă mai rețin. Mulțumesc că ați venit atât de repede. Deschise ușa și se dădu într-o parte.

Câteva secunde, Siân nu schiță nici o mișcare.

- O să fiu concediată? întrebă ea. Avea chipul ca de marmură. V-aș ruga să nu-i dați afară și pe bunicul, și pe unchiul meu. Ei nu au nici o legătură, au fost buni cu mine...

Alex o fixă îndelung și intens. Din nou, avu senzația că pătrunsese pe un tărâm străin. Era cu puțință ca viața să fie atât de crudă în lumea ei? Sau era predispusă la manifestări teatrale? El cam înclina spre cea de-a doua variantă.

- Doamnă Jones, rosti el, puteți să trageți vagonete cu cărbune în mină cât vreți. Se pare că vă place această meserie. Bunicul, unchiul dumneavoastră și oricare alte rude aveți pot să-și continue activitățile pe care le fac acum în slujba mea. Eu nu țin dușmăanii.

Tânăra își umezi buzele și șovăi. Apoi începu să vorbească, precipitat:

- Nici măcar legat de noaptea aceea? întrebă. De ce n-ați făcut nimic? Am crezut că de-aia m-ați chemat aici.

- Dacă aș fi vrut să discut despre asta, răspunse el, privind-o atent, laș fi chemat pe iubitul dumneavoastră, doamnă Jones.

Siân făcu ochii mari.

- Iubitul meu?

- Pudlatorul brunet care, la cum arată, ar putea fi și boxer profesionist, replică el. Aș vrea să discut cu el, doamnă Jones. Dar aleg să nu o fac. Cel puțin nu încă.

Femeia părea să vrea să mai spună ceva. Să-i mulțumească, poate. Dar, în loc de asta, traversă încăperea în grabă și trecu pe lângă el fără să mai scoată vreun cuvânt. Alex păși în cadrul ușii și dădu aprobator din cap către un servitor care stătea lângă ușile de la ieșire. Acesta le deschise în fața ei și le închise fără zgomot, după ce trecuse.

Apoi rămase nemișcat, uitându-se lung, gânditor, la ușile închise, după care se întoarse brusc și urcă la etaj, retrăgându-se la adăpostul oferit de biblioteca sa. Poate că era mai bine că refuzase, își spuse. Nu era deloc sigur că era genul de femeie pe care să o vrea în casa lui, pe care să o aibă aproape ori de câte ori se afla acasă.

Mai mult, era chiar sigur că n-ar fi fost un lucru bun pentru el. O asemenea posibilitate îi făcea oarecum cu ochiul, bineînțeles – dar așa se întâmpla mereu când erai confruntat cu ispite.

Dintr-odată, Alex zâmbi fără să vrea. Poate că Siân Jones nu era o ființă fermecătoare și înțeleaptă, dar era cum nu se putea mai curajoasă. Se temuse la începutul vizitei, precum și la sfârșit, dar între aceste momente îl scuipase în față – la modul figurat.

Păcat că urma să nu mai aibă de-a face cu ea.

A doua zi avea să fie nevoie să se hotărască dacă să trimită pe cineva la Londra sau să se ducă el la Newport. Nu îi plăcea în mod deosebit nici una din aceste variante. Scoase un oftat, se așeză și se întoarse la cartea lui.

capitolul 5

În seara următoare, Siân îl aștepta pe Owen să vină să o ducă la repetiția săptămânală a corului, care avea loc la biserică. Bunicul ei se dusese înainte. Deși avea voce bună, Emrys nu mergea niciodată la repetiții, din moment ce acestea aveau loc în capelă, și atât corul mixt, cât și cel exclusiv bărbătesc erau dirijate de reverendul Llewellyn. Emrys nu voia să aibă nimic de-a face cu preotul, deși recunoscuse în urmă cu câțiva ani că vorbele rostite de acesta la înmormântarea soției lui se voiseră mai degrabă o consolare, nu o mustrare.

– Llewellyn e un prost, îi plăcea să spună mereu. Zice că trebuie să ne acceptăm soarta, când noi ar trebui să luptăm să ne-o schimbăm.

Nici măcar faptul că reverendul Llewellyn participase la întrunirea cartistă, că rostise rugăciunea comună și că semnase Carta nu-l făcuse pe unchiul lui Siân să îl vadă

cu ochi mai buni. Preotul nu se înscrisese în asociație și se exprimase împotriva ei. Zisese că era corect să solicite schimbări, dar nu era corect să insiști.

– Prostovan afurisit, îl etichetase Emrys înainte ca tatăl său să-i ordone să-și ceară scuze de la femei pentru faptul că folosisese un asemenea limbaj în casă.

Siân de-abia aștepta serile la cor. Întotdeauna fusese de părere că să cânti era cel mai relaxant lucru din lume, cel mai vesel, mai ales când o făceai în compania a peste o sută de persoane cărora le plăcea la fel de mult. Deși era destul de comic să numești „cor” acel grup divers, din moment ce reprezenta cel puțin trei sferturi dintre persoanele care veneau la slujbă duminică. Și nu prea aveau nevoie să facă repetiții, din moment ce toți știau imnurile pe de rost – unii chiar dacă nu știau să citească – și-și cunoșteau bine rolul. În biserică, imnurile erau cântate întotdeauna pe patru voci.

Corul de bărbați repeta mereu după cel mixt. Lui Siân i se părea incorect că vocile bărbaților, în armonie, erau mult mai frumoase decât cele ale femeilor sau ale grupurilor mixte. Dar îi plăcea la nebunie să rămână să-i asculte. Nu repetau pentru a cânta în capelă – femeile n-ar fi vrut nici în ruptul capului să îi asculte în liniște, din moment ce veneau la biserică mai ales pentru a cânta. Corul de bărbați făcea repetiții pentru a participa la concursuri. Cântau de mai multe ori pe an la întreceri fără prea mare importanță și o dată pe an la marele *eisteddfod*, respectiv festivalul de muzică și poezie, care se ținea pe una dintre văi. Anul acesta urma să aibă loc pe valea vecină. Corul bărbătesc din Cwmbran fusese învins doar de două ori în ultimii zece ani – de fiecare dată de corul care le era cel mai înverșunat rival.

Eisteddfod-ul era cel mai important eveniment cultural și social al anului pentru văile galeze. În ziua respectivă, Cwmbranul se golea efectiv, căci toți locuitorii săi porneau peste munte pentru a-și încuraja prietenii și rudele cu fluierături și chiote și pentru a-și huidui rivalii. De asemenea, era și evenimentul de maximă importanță pentru cei singuri. Multe dintre relațiile dintre persoane de pe văi diferite începeau la *eisteddfod*.

Se auzi o bătaie în ușă, iar Siân se ridică brusc, zâmbind. Owen intră și o salută pe bunica ei, care cârpea una dintre cămășile lui Emrys.

- Ia zi, Siân, ești pregătită de cântat? o întrebă. Ți-a ascuțit bine glasul, ia zi?

- Sper că nu prea tare, spuse ea, punându-și șalul pe umeri. Când ieșiră, îl luă de braț. După mai multe zile de griji negre, acum își simțea inima ușoară. Toți cei de acasă îi aprobaseră decizia de a respinge slujba care îi fusese oferită cu o seară în urmă - deși avea momente perfide în care-și dorea să-și fi acordat un răgaz de gândire mai mare. Deși știa cine era Owen, marchizul de Craille n-avea să facă nimic în legătură cu întrunirea la care fusese martor - cel puțin nu încă. Siân prefera să ignore amenințarea sugerată de aceste ultime cuvinte. Mari acceptase cu lacrimi de recunoștință jumătatea din salariul ei pe care buni i-o înapoiasе lui Siân, deși îi jurase că Huw ar omori-o dacă a afla adevărul. La muncă, nu fuseseră alte reacții la reducerea salarială decât ceva șoapte sumbre. Poate că n-avea să se discute serios despre grevă, până la urmă. Iar pe parcursul zilei reușise să se convingă că Iestyn n-avea să pățească nimic. Era doar un băietan și, în fond, își pusese semnătura pe Cartă. Vitele Scoțiene nu făcuseră altceva decât să se dea în spectacol, ca toți să fie conștienți că erau supravegheați continuu.

- Ador seara în care facem repetiție, spuse ea. O să fie minunat să cântăm până nu mai putem.

Owen îi zâmbi.

- Deci o să rămâi și cât repetă bărbații, ia zi? o întrebă. Și-apoi o să te conduc acasă?

- O să stau o vreme, răspunse ea. Poate nu până la sfârșit, totuși, Owen. Uneori se face târziu până terminăți, dacă reverendul Llewellyn nu e mulțumit.

- Da, e tare tipicar, confirmă Owen.

- Știu. Căldura aerului de vară acționa ca un tonic asupra trupului ei obosit. De câteva săptămâni încoace vremea fusese nefiresc de caldă și de uscată. Owen, aseară am fost chemată la castel. Marchizul de Craille mi-a oferit o slujbă ca guvernantă pentru fiică-sa.

Bărbatul o fixă, cu o expresie de uimire pe chip.

– Ehe, urci în societate iar, Siân, ia zi? o întrebă. Să-nțeleg c-ar trebui să mă ploconesc în fața ta și să-ți sărut mâna?

– Ce prostie! Siân izbucni în râs. A auzit că am fost la școală în Anglia. Dar vrea și ca fetița să învețe galeza.

– Ciudat, răspunse el. Și tu ce-ai zis?

– Nu, bineînțeles, răspunse Siân.

Se așteptase să reacționeze exact ca membrii familiei ei. Aceștia o asiguraseră că făcuse bine. Unchiul Emrys își exprimase aceleași temeri ca mama lui. Marchizul de Craille nu putea avea decât un singur motiv pentru care voia să o momească la castel, îi spusese. Se așteptase ca Owen să se arate chiar mai protector de-atât.

– Poate c-ar fi trebuit să te duci, zise el. Te-ar fi scăpat de munca în mină, Siân. Nu-mi place deloc să știu că muncești acolo. Nu e bine.

Aceste cuvinte o impresionară.

– Dar și alte femei trebuie s-o facă, îi răspunse. Iar eu nu sunt cu nimic diferită de ele, Owen.

– Ba ești, o contrazise bărbatul. Ești poate prea curajoasă și prea încăpățânată, Siân Jones, dar ești de zece ori mai doamnă decât oricare dintre ele.

– Știi că nu vreau asta, spuse ea. Știi bine că vreau mai mult decât orice să mă integrez aici, Owen.

Poate că era un vis zadarnic. Deși nu se considera mai bună decât oricine altcineva din Cwmbran, Siân știa că era diferită. Că, totuși, în anumite privințe nu se potrivea deloc în această comunitate. Deși cei mai mulți dintre oameni erau cât se poate de prietenoși cu ea, nu avea relații apropiate cu nimeni, cu excepția lui Owen și a lui Iestyn. Nici o prietenă, poate cu excepția lui Angharad Lewis, căci între ele se crease o legătură arunci când soții le muriseră în același accident. Dar și această prietenie se răcise de când Angharad și Emrys rupseseră relațiile. Cele mai multe dintre femei o tratau pe Siân ca și cum ar fi fost un pic peste nivelul lor.

– Deci crezi că ar fi trebuit să accept postul?

Owen ridică din umeri.

- Ei, e prea târziu acum, dacă ai zis deja nu, îi răspunse acesta. Dar ai fi putut să fii mereu cu ochii în patru acolo, Siân. Întotdeauna ți-e de ajutor să știi câte ceva despre ce fac proprietarii, despre ce zic și ce gândesc.

Siân se încruntă.

- Vrei să spui că ai vrea să fii un fel de iscoadă? îl întreabă. Ce idee îngrozitoare!

- Crezi că Barnes nu are iscoade printre noi? replică el. De ce să rămână Craille închis în castel, ca un zeu, când noi trebuie să privim peste umăr tot timpul? Nu-mi vine să cred că Barnes n-a mirosit nimic despre întrunirea noastră cartistă din noaptea aia. De obicei află el într-un fel sau altul despre orice.

Subiectul fusese schimbat întru câțva. Siân nu insistă asupra sugestiei neplăcute de a se angaja în casa marchizului pentru a-l spiona și a-i raporta apoi lui Owen.

- Vitele Scoțiene i-au dat un avertisment lui Iestyn ieri-noapte, zise ea. Știai de asta?

- Lui și altora, răspunse bărbatul. Tu ai ceva influență asupra lui, Siân. Spune-i să-și dea banul la asociație și cu asta, basta!

- Nu vrea și gata, răspunse tânăra. L-a ascultat pe reverendul Llewellyn și e de acord cu el. Când crede în ceva, să știi că Iestyn poate să fie foarte încăpățânat.

- Învăță-l de bine, insistă el. Nu merită să ia bătaie pe munte pentru un penny.

- Nu e vorba doar de un penny aici, îl contrazise ea. Dintr-odată, începea să fie din ce în ce mai speriată. Doar nu l-ar brusca, nu-i așa, Owen? E doar un băietan. A venit la întrunire, a și semnat... Nu se opune Cartei.

- Nu e de-ajuns doar să nu te opui, răspunse Owen. Uneori trebuie să susții anumite lucruri, *fach*. Mai ales când în joc sunt modul tău de viață și demnitatea ta ca om. Plus libertatea poporului tău.

- Astea-s vorbe care aproape că miros a revoluție, spuse ea. Care e scopul asociației, până la urmă? Dacă această Cartă nu e aprobată de parlament, nu se mai poate face nimic, nu-i așa?

Siân se temea foarte tare că se mai puteau face multe. Își amintea ce învățase la școală despre Revoluția

Franceză. Iar aceasta nu avusese loc cu prea mult timp în urmă.

- N-o să lăsăm lucrurile așa cum sunt, declară el.

Ajunseră lângă biserică. În curte văzură mai multe persoane cunoscute care veneau la repetiții.

- Owen, rosti ea rapid, în șoaptă, să nu-i lași să-i facă rău lui Iestyn. Știi cine sunt? Îi cunoști pe vreunii?

- Nimeni nu știe cine face parte din Vitele Scoțiene, *fach*, răspunse el.

- Trebuie să știe cineva, insistă ea. Am crezut că poate știi tu. Ești unul dintre conducătorii muncitorilor. Principalul conducător, de fapt.

Owen schiță un zâmbet și răspunse la salutul unuia dintre prietenii săi.

- Trebuie să poți interveni cumva, rosti Siân. Trebuie să poți lua legătura cu cineva. Te rog, Owen? E doar un flăcău care își urmează conștiința. Nu e o amenințare pentru nimeni. Te rog, fă ceva! Te rog, ai grijă să nu fie pedepsit. Sau măcar să nu fie bătut. Simpla idee ca un om să fie târât pe munte și biciuit o umplea de groază. Doar să și-l închipuie pe Iestyn... Owen, te rog, încearcă să intervii. Pentru mine?

Bărbatul îi acoperi palma cu a sa și i-o mângâie.

- O să văd ce pot face, o liniști. Dar nu cunosc pe nimeni care să fie în Vitele Scoțiene, Siân, și nici n-am vreo influență asupra lor. Tu convinge-l să-și dea banul la asociație. E cea mai ușoară soluție.

Intrând în biserică, Siân scoase un oftat. Nu era nicidecum cea mai simplă soluție când era vorba despre un băietan cu convingeri puternice și foarte credincios. Dar n-avea să se lase tulburată din nou. În adâncul sufletului era convinsă că Iestyn n-avea să pățească nimic. Pentru un băiat care nu-și sfidase întru totul conducătorii, avertismentul și frica pe care i-o insuflaseră erau o pedeapsă suficientă. Trecu pe lângă două femei și se așeză în strană, în locul ei obișnuit între doamna Beynon și Ceris Pritchard, în zona pentru soprane. Owen se duse, la rândul lui, în zona baritonilor.

- Chiar am poftă de cântat, anunță doamna Beynon. Când o să ne pornim, o să ridicăm acoperișul, nu-i așa, Siân Jones?

- Cel puțin jumătate de metru, confirmă Siân, izbucnind în râs.

De la pupitrul său înalt, reverendul Llewellyn bătu ușor cu bagheta, cerând să se facă liniște. La fel ca slujbele de duminică, repetițiile de cor nu începeau nicio dată cu întârziere. Ba chiar se întâmpla să înceapă cu două minute mai înainte de ora fixată.

Deși era o seară caldă, se simțea o briză proaspătă, care, cel mai probabil, avea să fie de-a dreptul periculos de rece pe dealuri. Sau cel puțin așa declarase doica lui Verity când fetița îl implorase pe Alex să o ia din nou cu el la o plimbare de seară. Astfel, acesta sugerase că era mai bine să se plimbe prin oraș, ca să nu o facă pe doică să creadă că nu-i lua în seamă sfaturile. Cu toate acestea, fiica sa fu înfoclită cu pelerină și boneta înainte să i se permită să se aventureze afară. Doicile erau o specie de-a dreptul tiranică, își dădu seama Alex, aducându-și aminte de propria copilărie.

Pe stradă se jucau mai mulți copii, care se opriră să se uite lung la ei. Însă atât el, cât și Verity erau obișnuți să iște asemenea reacții de acasă. În afară de acești copii, orașul părea aproape părăsit. Alex nu făcea conversație cu fiica sa. Avea o ușoară durere de cap și era iritabil. Din ce-și putea da seama, era consecința faptului că avea un sentiment de lipsă de putere și nu era obișnuit să se simtă așa. Plus frustrarea neajutorată de a nu ști sau de a nu înțelege ceea ce trebuia să știe și să înțeleagă.

Nu știa nimic despre industria oțelului și despre exploatarea zăcămintelor de cărbuni, ba chiar despre administrarea unei afaceri în general. Nu știa nimic despre cei care munceau în industrie. Nu știa nimic despre Țara Galilor sau despre locuitorii ei. În după-amiaza aceasta fusese la un pas de a decide să pună să i se strângă lucrurile și să se întoarcă imediat la moșia sa din Anglia, pe care o știa ca pe propriile buzunare, fără vreo intenție

de a se mai întoarce vreodată în acest colț de lume. Dar era prea încăpățânat să cedeze atât de repede. Al naibii să fie dacă avea să dea bir cu fugiții!

De dimineață studiase registrele companiei cu mare grijă. Se mai uitase în trecut pe ele și mai înainte, dar fără să fie prea atent. Fusesse uluit să vadă ce salarii primeau muncitorii lui, mai ales când își amintise că de săptămâna viitoare aveau să fie diminuate cu zece procente. Dar apoi fu nevoit să recunoască în sinea lui, cu rușine, că nu știa mare lucru despre prețurile celor necesare traiului. Se putea trăi confortabil cu asemenea salarii, așa cum pretindeau Barnes și Fowler? Poate că da.

Curiozitatea îl mâna să se ducă la magazinul companiei, numit „prăvălia”. I se păruse că sosirea sa acolo stârnise ceva senzație. În mod clar, cele trei femei care-și făceau târguielile acolo când intrase el se retrăsese-ră în așa grabă, că ai fi crezut că era bolnav de ciumă sau așa ceva.

Prețurile i se păruseră mari. Nu că obișnuia să cumpe-re cele necesare traiului. Adevărul era că nu știa nimic despre aceste chestiuni. Cât stătuse acolo, în prăvălie mai intraseră două femei. Amândouă făcuseră ochii mari la el și nu răspunseră la mișcarea sa amabilă din cap, însă nici una nu se retrăsese. Una își făcuse cum-părăturile, plătise și apoi plecase. Cealaltă sușotise ceva în galeză cu vânzătorul, făcându-se roșie toată. Acesta strânsese din buze, luase un registru de pe un raft și notase ceva în el. Apoi femeia luase câteva produse, nu plătise și plecase în grabă, cu capul plecat.

Apoi vânzătorul îi explicase că femeia ceruse și primi-se un avans din salariul pentru săptămâna viitoare.

- A doua zi după ce s-au primit salariile? întrebese Alex, încruntându-se.

Vânzătorul pur și simplu ridicase din umeri.

- A luat un avans mare săptămâna trecută, îi răspun-sese. Bărbatul ei a primit puțini bani aseară. Și i-a băut, ca de obicei. Are patru copilași acasă.

Interesându-se mai în amănunt despre asta, Alex afla-se două lucruri deranjante. Primul era că multe femei

luau avansuri din salariile soților lor înainte de finalul săptămânii. Celălalt era că salariile erau încasate la hanul Three Lions, care se părea că era chiar al lui, iar bărbații – după cum era oarecum firesc – rămâneau adesea la un pahar sau două înainte de a-și duce banii acasă. Iar unii nu se opreau la primul sau la al doilea pahar.

Alex nu fusese deloc încântat de ce aflase și, după prânz, îi vorbise lui Barnes despre grijile pe care și le făcea. Poate că, îi zisese, n-ar trebui micșorate salariile, până la urmă. Lui i se părea că muncitorii nu trăiau prea bine și nu își permiteau să primească fie și cu zece la sută mai puțini bani decât cu o săptămână în urmă. Cercetând registrele companiei, descoperise că profiturile erau suficient de bune pentru a amortiza mica scădere pe care o aducea ușoara diminuare a cererii de oțel pe piață. Iar el era bogat, chiar fără aportul exploatărilor din Cwmbran.

Barnes îi primise vorbele cu o uluire extremă. Salariile erau principala cheltuială a topitoriei și a minei, îi explicase apoi. Când profiturile scădeau, trebuia să reducă din cheltuieli. Așa făcea orice administrator înțelept. Altfel, întreaga afacere se prăbușea. Salariile erau singura cheltuială care putea fi redusă efectiv. Dar salariile reprezentau traiul unor oameni, subliniase Alex. Nu era vorba despre o cheltuială impersonală. Însă Barnes își repetase spusele de mai devreme, că muncitorii o duceau bine și chiar se așteptau să primească mai puțini bani în perioadele grele. Apoi adăugase ceva care-i redusese la tăcere orice alte argumente pe care Alex se pregătise să le prezinte. Ce s-ar fi întâmplat cu muncitorii, întrebase Barnes, dacă toată afacerea se prăbușea, iar exploatarea trebuia închisă? Uneori, ceea ce părea o cruzime era de fapt un act de bunătate. Salariile trebuiau reduse chiar pentru binele muncitorilor. Lui Alex profiturile i se păreau destul de bune. Dar ce știa el? Din nou, simțise acea frustrare de a nu ști exact despre ce vorbea. Cu fiecare zi, se convingea că prezența sa în Cwmbran implica o conștientizare profundă a propriilor limite.

Și-apoi – Barnes nu terminase și, din nou, adusese un argument convingător, pe care Alex nu putea să-l

combată în nici un fel – pe toate văile erau mine de cărbuni și topitorii de oțel, iar oamenii și informațiile circulau liber. Proprietarii trebuiau să conlucreze, astfel că ce făcea unul trebuiau să facă și ceilalți. Doar așa puteau evita instalarea haosului. Dacă salariile scădeau în toate exploatările, cu excepția uneia, aveau să fie confrunțați cu un val de nemulțumire, greve și nenumărate alte neplăceri. Stăpânul care crezuse că poate fi nerealist de generos cu muncitorii săi i-ar face pe toți ceilalți să sufere.

Alex aflase că toți ceilalți proprietari și vechili locuiau pe văi de ani buni și știau cum să scoată profit de pe urma exploatărilor – atât pentru binele stăpânilor, cât și pentru al muncitorilor. El venise doar de câteva zile și nu avea experiență în industria minieră. Cum să intervină, să facă schimbări și poate să distrugă niște mecanisme pe care nu le înțelegea? Nu putea să facă una ca asta. Așa că muncitorii săi trebuiau să trăiască cu un salariu cu zece la sută mai mic decât cel din săptămâna anterioară. Pe toate văile se operase aceeași scădere.

Barnes îi spusese că, foarte probabil, scăderea cererii avea să persiste ceva timp pe piață. Era o parte firească a ciclului de funcționare a acestei industrii și nu trebuia să-și facă griji. Într-un final, lucrurile aveau să se îndrepte. Dar, între timp, era posibil ca peste câteva săptămâni să fie nevoie să reducă salariile cu încă zece la sută.

Alex nu zisese nimic. Dar se hotărâse în momentul acela că avea să lupte împotriva unei asemenea ȋicneli. Dacă se impunea, avea să se întâlnească personal cu toți ceilalți proprietari și avea să pledeze împotriva acestor măsuri. Dar n-avea să se pripească. Poate că nu urma să aibă loc și a doua scădere. Sau poate că, până la momentul respectiv, avea să știe mai multe, avea să înțeleagă mai multe. Totuși, își simțea inima grea și îl îngrijora faptul că nu putea să acționeze așa cum îi dicta conștiința, așa cum făcea de obicei.

– Tati, se-aude muzică.

Tresărind, Alex reveni cu picioarele pe pământ. Imediat, fu inundat de vinovăție. Iar lipsise toată ziua

de lângă Verity, iar acum o ignora. Abia dacă schimbase zece cuvinte cu ea de când plecaseră de acasă.

- Muzică?

Ascultă cu atenție, strângând mai bine mâna fiicei sale și făcând-o să se oprească în mijlocul străzii. Da, Verity avea dreptate.

- Cântă niște oameni, tati, preciză fetița. În clădirea aia, din capătul străzii. Verity arată undeva în față. E o biserică? Arată ciudat.

- E o capelă, răspunse el. Nu e chiar la fel cu biserica la care mergem noi. Cei mai mulți galezi frecventează capele. Se-aude un cor. Hai să ne ducem un pic mai aproape, bine?

Era un cor de bărbați. Unul mare, dacă era să te iei după intensitatea și complexitatea sunetului. Tonuri blânde de bas, glasuri dulci de tenor - un echilibru perfect. Când se apropie mai mult și ajunse să audă cântecul la fel de clar ca și cum s-ar fi aflat în clădire, Alex își aduse aminte că auzise vorbindu-se despre cântecele galeze. Probabil că era martor la un exemplu strălucit de măiestrie. Fără să fie nevoie să se înțeleagă prin vorbe, el și Verity se opriră din nou din mers, ca să asculte. Corul cânta în galeză.

- Ah, suspină cu regret Verity, când cântecul se sfârși. S-a terminat? N-o să mai cânte, tati?

- Nu știu, răspunse Alex, privind cum din capelă ieșeau mai multe femei, însă nici un bărbat. Dar am face bine să mergem. Doica avea dreptate. Vântul ăsta chiar este rece, se simte când stai pe loc. Nu vreau să faci vreun guturai.

Dar nu făcuseră nici trei pași când muzica reîncepu și se opriră din nou, înțelegându-se fără să fie nevoie de vorbe. Corul cânta fără versuri și acompaniament, dând naștere unor sunete armonioase care-l duceau pe Alex cu gândul la un munte pustiu sau la valurile fără spumă ale fluxului. Era dureros de dulce. Apoi, un glas - o voce de tenor - începu o melodie fascinantă, conturată peste acompaniamentul oferit de cor. Solistul avea o voce curată ca un izvor de munte, însă cânta în galeză,

astfel că versurile, deși clare, nu aveau nici o semnificație pentru cei doi ascultători.

Alex închise ochii. Cântecul era aproape intolerabil de dulce. Simțea o durere în piept, iar ochii îi erau îngreunați de lacrimi reținute. Iar sentimentul acela îl inundă cu o intensitate aproape copleșitoare – sentimentul acela pe care-l avusese prima dată pe dealuri. Când simți că melodia se apropia de sfârșit, deschise ochii și, din nou, se simți ca un intrus. Muzica și corul erau în capelă, iar el era afară, în stradă. Totuși, nu era vorba despre un gând conștient, doar o senzație.

Apoi, cântecul contenii.

– Ah! suspină Verity, mulțumită. Oare cine-o fi cântat, tati?

Însă, înainte ca Alex să poată răspunde, ușa capelei se deschise și în cadrul ei apăru o femeie – de una singură. Aceasta închise ușa fără zgomot în urma ei. Era îmbrăcată la fel ca și cu o seară înainte – și ca în celelalte două ocazii în care o văzuse. Se părea că nu avea o garderobă bogată. Probabil și ea simțise răcoarea brizei de seară. Își ridică faldurile șalului peste cap, după care își trase capetele pe sub bărbie și le împinse peste umeri. Se întoarse și porni cu pași grăbiți către Alex și Verity. Însă, dintr-odată, deveni conștientă de prezența lor și își ridică privirea. Moment în care se opri.

Alex își duse mâna la borul pălăriei, într-un gest scurt de salut.

– Bună seara, doamnă Jones, rosti apoi.

– Bună seara, răspunse ea.

Ochii i se îndreptară asupra lui Verity, după care Siân se puse din nou în mișcare și ar fi vrut să treacă în grabă pe lângă ei.

– Ce cântec a fost acela? o întreabă Alex.

– *Hiraeth*? rosti ea. Adică ultimul pe care l-au cântat?

Marchizul dădu aprobator din cap.

– Hiii...?

– *Hiraeth*, repetă ea. E un vechi cântec galez. Și chiar unul dintre preferatele mele. Nu, e chiar cântecul meu preferat. Mă atinge aici.

Siân își apăsă mâna în partea stângă a pieptului, după care se îmbujoră și își retrase mâna când observă că ochii lui îi urmăriseră îndeaproape mișcarea mâinii.

- Despre ce e vorba? o întrebă.

- *Hiraeth* înseamnă - Siân trăsă o serie de cerculețe cu mâna preț de câteva secunde -, e un cuvânt greu de tradus. Dorință. Dor. Este dorința de perfecțiune, de absolut. De a ajunge la Dumnezeu. De a-ți depăși limitele. Acea dorință care nu e niciodată satisfăcută pe deplin, poate doar în rai. Nu explic prea bine...

- A, ba da, cred că da, spuse el.

Era aproape ca și cum ar fi știut exact la ce se referea. Ca și cum ar fi înțeles cuvintele galeze. Sau poate anumite concepte transmise prin muzică și emoții fără să mai fie nevoie de cuvinte.

Tânăra îl fixă cu o oarecare nesiguranță.

- Face parte din sufletul galez, adăugă ea. *Hiraeth mawr* - marea dorință. Poate că provine din sălbăticia naturii. De pe dealuri și de pe văi. De pe mare. Poate... îmi pare rău! Spun prostii.

Aruncă din nou o privire către Verity.

- Aceasta e fiica mea, Verity, rosti el. Are șase ani. Verity, dânsa e doamna Jones. I-am propus să devină guvernanta ta, dar nu a putut să accepte postul.

- Bunica m-a învățat să citesc și să fac adunări, spuse Verity. Dar vreau să învăț să cânt. Și vreau să învăț limba galeză. Cred că tu o știi. Când vorbești, parcă ai cânta. Asta înseamnă că ești galeză.

Siân Jones îi zâmbi fetei. O, Doamne, cât de frumoasă era! Alex se întrebă dacă ar fi fost la fel de încântătoare gătită cu toate accesoriile pe care le foloseau doamnele din lumea bună la un bal londonez. Avea o oarecare bănuială că da. Însă nu mai încântătoare decât era deja. Și fusese în capela aceea. Locul ei era aici. Din nou, simți apăsarea singurătății. Această aventură galeză avea un efect straniu asupra lui. În mod normal, nu se considera un om singur.

- Mama mi-a vorbit mereu în galeză în copilărie, spuse ea, ca răspuns la comentariul lui Verity. De când

a murit, acum opt ani, aproape că n-am folosit decât galeza.

- Dar vorbești engleză foarte bine, spuse Verity, politicoasă.

- Mulțumesc.

Siân zâmbi din nou, însă părea stânjenită. Încă o dată, parcă se pregătea să treacă pe lângă ei.

Dintr-un impuls, Alex rupse tăcerea. Încă nu trimisese vorbă la Londra și nici nu făcuse vreun aranjament să se ducă personal la Newport. Însă în mod clar nu intenționase să meargă mai departe în această direcție. Adevărul era că ajunsese la concluzia că oricum Siân Jones n-ar fi fost o alegere potrivită.

- Poate, rosti el, ați avut ocazia de a vă gândi mai bine la oferta mea pe parcursul zilei. Poate că ați vrea să vă schimbați răspunsul?

Fu surprins să vadă că tânăra șovăi înainte de a-l privi direct.

- Nu, spuse ea.

- Sau poate ați vrea să vă lăsați câteva zile înainte de a da un răspuns definitiv, propuse el. Ce ziceți de o săptămână?

- Nu am nevoie de..., începu ea.

Însă nu își termină propoziția. Își mușcă buza de jos și ochii i se ațintiră asupra lui Verity.

- Te duci la capela aia în loc să mergi la biserică? întrebă Verity.

Siân dădu aprobator din cap.

- Acolo se duc rudele și prietenii mei, îi răspunse. De fapt, acolo se duc cei mai mulți oameni din Cwmbran. Nu se duc prea mulți la biserică. E englezească, iar noi suntem galezi. Și cântatul e de-a dreptul sinistru acolo. Izbucni în râs, un sunet discret și muzical care avu un efect bizar asupra măruntaielor lui Alex. Ochii ei dansau și tot chipul i se lumina, vesel, când râdea. Avea dinți albi, perfecți.

- Dacă ai fi guvernanta mea, spuse Verity, aș putea merge la capelă cu tine. Aș putea cânta și eu așa frumos dacă m-ai învăța limba galeză. Sau numai bărbații au voie să cânte?

Siân Jones râse din nou.

- A, nu, îi răspunse. Cântăm cu toții. Nu poți să fii galez și să nu cânti. Cred că pentru așa ceva ai fi exilat într-un loc îngrozitor, undeva hăt-departe.

- La dracu' în praznic, spuse Verity.

- Ei? întrebă Alex, privind-o pe Siân, forțând-o să-l privească și ea printr-o tactică învățată într-o viață întreagă de poruncit servitorilor.

O văzu ezitând din nou.

- O săptămână, răspunse Siân. Dar nu cred că răspunsul meu o să fie „da”.

- Aș zice că-i destul de corect așa, rosti el. O să aștept răspunsul dumneavoastră. O să veniți personal?

Siân șovăi din nou, apoi încuviință din cap. Apoi îi mai zâmbi o dată lui Verity, își strânse mai bine șalul sub bărbie și trecu pe lângă ei. Alex întoarse capul pentru a o urmări cum mergea pe stradă. Siân nu se uită în urmă.

O, Doamne, își dădu el seama, tulburat, o dorea. Voia să se culce cu ea. Să facă dragoste cu ea. Cu o galeză muncitoare de rând care toată ziua trăgea vagonete cu cărbune în mină. Cu o femeie care putea să-l privească în ochi și să-i vorbească fără să facă reverențe sau să i se adreseze conform titlului său. Cu o femeie care avea nesăbuința și curajul de a ieși din casă pe ascuns noaptea pentru a trage cu urechea la întrunirea politică a bărbaților din sat. Cu o femeie care tânjea după absolut. Cu o femeie care era o parte din sufletul Țării Galilor. Își amintea senzația pe care o avusese avându-i trupul lipit de al lui. Înalt, frumos modelat, cu sâni generoși, cu mușchi tari. Își amintea căldura și moliciunea buzelor ei sub ale lui. Își amintea valul copleșitor de dorință pe care-l trezise în el sărutul acela scurt.

Spera că Siân avea să refuze oferta pe care i-o făcuse din nou. N-ar fi fost bine să o aibă sub același acoperiș cu el, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nu era sigur că avea să reușească să se abțină să o atingă și nu-i stătea deloc în fire să profite de servitoarele sale sau de femeile a căror existență depindea de el.

Se întreba dacă Siân avea să-l anunțe dacă răspunsul ei era negativ. Ar fi trebuit să specifice că era nevoie să vină oricum. Dar se gândea că ar fi putut-o chema oricând. Era angajata lui, în fond. Ba chiar pe o poziție foarte mărunță.

- Tati, spuse Verity, înaintând cu pași precipitați pe lângă el, aș vrea să pot vorbi cu doamna Jones. Aș putea s-o ascult cum vorbește cât e ziua de lungă.

„Da, și eu“, răspunse în sinea lui tatăl ei. Dulcele accent galez cu care vorbea Siân Jones se număra printre atuurile ei deloc de neglijat.

Și se păcălea singur dacă-și închipuia că spera că femeia aceasta avea să-i refuze oferta, recunoscă în sinea sa, cu ciudă.

capitolul 6

Era chiar mai înfiorător acum, că știa despre ce era vorba. Alex se trezise la auzul primul urlet și muget, iar acum stătea în dormitor, în fața ferestrei deschise, așa cum făcuse și cu câteva nopți în urmă. Deci Vite-le Scoțiene ieșiseră din nou. Oare despre ce era vorba acum? Tot despre întrunirea cartistă? Sau avea legătură cu scăderea salariilor? Uneori, din câte-i spusese Barnes, existau încercări de a pune bazele unui sindicat și de a-i face pe toți să intre în grevă. Ce se întâmpla acum? Cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai neștiutor și mai neajutorat. Și frustrat. Lovi pervazul cu pumnul, de parcă ar fi vrut să-și întipărească amprenta în lemn.

Poate că doar aveau cine știe ce întrunire și se hotărâseră să-i bage în sperieți pe toți cei de pe vale cu urletul acela prelung, își zise Alex când văzu că timpul trecea și sunetul acela nu se repeta. Dar apoi se auzi din nou tocmai când se pregătea să se bage din nou în pat, puternic și prelung. Îți îngheța sângele în vene.

Dintr-odată, se înfurie. Îl irita la culme să știe că era vorba despre moșia și despre exploatarea acesteia și că oamenii aceștia erau muncitorii și chiriașii săi, și cu toate astea toți păreau să-i cunoască și să-i înțeleagă mai

bine decât el. Se simțea aproape ca și cum ar fi fost din nou copil, ca și cum toți se așteptau să fie cumințe, să fie văzut, dar nu și auzit. „Ei, drăcia naibii!” își zise în sinea sa, întorcând spatele ferestrei și traversând încăperea către garderobă. Avea să se ducă acolo, să vadă ce se întâmpla.

Fără îndoială, era o întreprindere periculoasă, își zise nici zece minute mai încolo, în timp ce cobora scara interioară în fugă, complet îmbrăcat și înfofolit într-o pelerină închisă la culoare. Dar... la naiba cu precauția! Îl mâncau palmele să se angajeze într-o confruntare fizică, dacă era să-l provoace cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, Vitele Scoțiene nu-l lăsau să doarmă și îi băgau în sperieți oamenii! Chiar ar fi vrut să pună mâna pe unul, doi dintre ei!

Între urlete se întindeau intervale lungi de liniște și, chiar și atunci când se auzeau, era greu să-ți dai seama de unde veneau. Pe dealuri, sunetele reverberau ciudat. Avu nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a da de bărbații care făceau zgomotele acelea, doar pentru a afla că erau cu mult sub nivelul dealului pe care urcase el. Se ascunse după niște stânci ieșite în afară, lipindu-se de ele, și aruncă o privire precaută în jos.

Din câte reuși să vadă, erau unsprezece. Prea mulți să-i înfrunte, la naiba, și erau grupați. Plus că aveau un aer de rău augur, aveau capetele și umerii acoperiți cu un fel de glugi cu deschizături în dreptul ochilor. Unii dintre ei aveau coarne prinse pe aceste glugi – de vite, bineînțeles. Doar unul nu purta glugă, dintr-un motiv pe care Alex îl înțelesese rapid. Era prizonierul lor și fusese adus din oraș, de jos. Doi dintre ei îl țineau de brațe. Din câte reușea Alex să distingă în lumina neclară a lunii, prizonierul avea o constituție zveltă. Din câte se părea, era doar un băietan. „La dracu!” își zise Alex, furios. Dacă ar fi fost să-și asculte instinctul, s-ar fi ridicat imediat și ar fi gonit la vale fără să se gândească. Dar fusese împovărat de prea multe responsabilități pentru prea mult timp pentru a-și urma pur și simplu instinctele. Ar fi fost o nebunie. Nu avea nici o armă în afara mâinilor sale goale. Pumnii l-ar fi servit cât

se poate de bine împotriva unui adversar sau doi – poate chiar împotriva a trei. Dar să atace zece indivizi deodată? Momentan, nu putea face nimic pentru a-i sări în ajutor prizonierului. Trebuia să stea unde era și să privească neputincios – din nou.

Cei doi bărbați care-l țineau pe băiat îi rupseră cămașa, singura haină care-i acoperea trunchiul, după care îl obligară să se lase la pământ, pe burtă, cu brațele întinse în lateral și cu picioarele rășchirate. Patru dintre ei se apucară să-i lege mâinile și picioarele de niște țărui pe care Alex nu putea să îi vadă din locul unde stătea. Acesta strânse din dinți și simți sudoarea rece care îi acoperea pielea de pe spate.

Aveau de gând să-l omoare? Deși ar fi fost sinucide-re curată să-i sară în ajutor, Alex se ghemui, gata să se năpustească la vale pentru a încerca să creeze o diversiu-ne. Dar Barnes spusese că Vitele apar pentru a pedepsi. Asta era misiunea lor. Nu să execute pe careva.

Unul dintre bărbați vorbea – era imposibil să-și dea seama care dintre ei. Glasul îi era înăbușit de materialul glugii și tonul aspru folosit nu ajuta deloc la localizare. Probabil că vorbitorul își schimba intenționat vocea normală. Însă Alex putea auzi clar ce spunea. Abia mai apoi remarcă, surprins, că bărbatul vorbea în engleză.

– Ultimul, rosti bărbatul neidentificat, și doar un flăcău. Ți-ai pus iscălitura pe Cartă, Iestyn Jones, dar n-ai vrut să mergi până la capăt cu prietenii și ortacii tăi. Ți-a fost prea frică de consecințe. Dar trebuie să vezi că și lașitatea are consecințele ei. Pedepsa ta înseamnă zece lovituri. Doar zece. Ai noroc.

Alex închise ochii, după care îi deschise din nou pentru a urmări, îngreșat, cum doi bărbați, aflați de-o parte și de alta a băiatului, îl biciuiau pe rând, zece lovituri în total. Băiatul nu scoase nici un sunet. „Brute afurisite!” exclamă în sinea sa Alex, atârnat. Avea să-i găsească pe toți, până la ultimul, și-avea să le transforme oasele în praf și pulbere.

După aceea, doi dintre ceilalți se aplecară pentru a tăia sfoara care-i ținutua membrele băiatului, însă acesta abia dacă schiță vreo mișcare. Vitele Scoțiene mai urlară

o dată, privind către orașul liniștit și cufundat în întuneric, după care o rupseră la fugă împreună pe deal, dispărând în noapte. Alex se întreabă dacă vreunul dintre ei avea să-și petreacă noaptea jos, în oraș.

Își îndreptă spatele, privind la trupul inert al băiatului, după care porni în fugă pe panta care-l despărțea de el. Tânărul nu era nici mort, nici leșinat, observă cu o doză de ușurare. Își mișcă picioarele.

- E în regulă, spuse, ingenunchind lângă el și atingându-l ușor pe ceafă. S-a terminat.

Băiatul respira greoi. Chiar și în lumina slabă a lunii, era clar că pielea spatelui îi era plină de răni deschise. Nu părea a avea mai mult de șaisprezece, șaptesprezece ani.

Alex aruncă o privire în jur și ridică de pe jos cămașa băiatului. O așeză cu blândețe peste spatele lui, deși chiar în momentul acela băiatul tresări, răsuflând brusc, suierat.

- Hai, zise Alex, te ajut eu să te ridici. Crezi că poți să stai în picioare?

- Lasă-mă câteva clipe, rupse tăcerea băiatul.

Alex își dădu jos pelerina și o așeză cât putu de ușor peste cămașa băiatului. În mod clar, era o noapte rece.

- Ai îndurat totul cu curaj, spuse. Cum te cheamă?

Nu îi auzise numele clar când fusese rostit de bărbatul acela neidentificat.

Pentru prima oară, ochii băiatului se întoarseră către el.

- N-a fost mare lucru, spuse. Doar niște bătauși. Nimic. Îmi revin imediat.

Se strâmbă și închise ochii.

- Vitele Scoțiene, zise Alex. Sunt pe-aici de suficient timp ca să aflu despre existența lor, băiete, și să știu că au ieșit la vânatoare. Dar înțeleg de ce nu vrei să spui nimic. Își puse din nou palma peste capul băiatului, într-un gest de alinare. Când ești pregătit... Nu te grăbi!

Dar, dintr-odată, își dădu seama că două persoane urcau dealul către ei. Un bărbat și o femeie. Când îl văzură, se opriră - poate crezură că era un membru

al Vitelor rămas în urmă. Apoi însă, bărbatul porni din nou, iar femeia veni în goană în urma lui.

- Cred că părinții tăi vin să te ia, spuse.

Bărbatul spuse ceva în galeză, pe un ton aspru, când se afla încă la ceva distanță de ei. Probabil că-l avertiza să se îndepărteze, presupuse Alex. Dar era prea tânăr pentru a fi tatăl băiatului. Alex se ridică.

- O să fie bine, rosti. Are nevoie doar de câteva minute, să-și tragă sufletul. I-au dat zece lovituri.

- Iestyn? întrebă Siân Jones cu glas tremurat în timp ce trecu grăbită pe lângă bărbatul cu care venise și se lăsă în genunchi, lângă băiat.

Cu o mână îi dădu părul de pe frunte, netezindu-i-l, și se aplecă pentru a-l săruta pe obraz. Îi tot murmură în galeză, fără să ia în seamă în vreun fel prezența lui Alex.

- O să fiu bine, Siân, rosti băiatul, în engleză. N-au fost decât zece lovituri. Lasă-mă câteva clipe și-o să vezi că o să pot să te alerg pe dealurile astea.

- Ah, Iestyn, rosti ea, trecând pe engleză. Băiat prostuț și curajos! Sunt tare mândră de tine. Și tare-mi vine să te învinețesc cu mâinile goale.

Izbucni în lacrimi.

- Vânăț? zise bărbatul nou-venit. Chiar că te-aș lăsa și eu vânăț pe la ochi, Iestyn, dacă ar fi după mine. Și după-aia aș trece și la restu' ca tine. Din cauza ta, maica și Mari plâng de saltă cămășile pe ele, copiii scâncesc și taica strigă, tușește și se jură că te omoară dacă Vitele Scoțiene și-au făcut milă de tine să te lase în viață. Și toate astea pentru un amărât de penny.

Băiatul scoase un hohot moale de răs.

- Mă bucur să aflu că mă iubești atât de mult, Huw, rosti apoi. Ia zi, ai de gând să mă lași să zac aici toată noaptea?

- Să faci aprindere la plămâni și să dai colțul? răspunse Huw. Nici c-ai merita mai mult, puiandru căpos ce ești. Zece lovituri de bici, zici? Ar fi trebuit să-ți dea cel puțin douăzeci. Poate așa ți-ar veni și ție mintea la cap.

Siân plângea în continuare, tot netezindu-i părul cu gesturi automate.

- Zău că și-a ieșit din minți Huw când m-am dus la el, să văd dacă au venit și după tine, Iestyn, zise ea. Să știi că nu vorbește serios acum. E doar mânios pe el însuși pentru că n-a putut să-i oprească să te ia de-acasă. Ah, Iestyn, dragule, te-au lovit rău?

Cei trei păreau să fi uitat complet de prezența lui Alex, numai că vorbeau pe limba lui, poate dintr-un respect inconștient față de faptul că era și el acolo. Însă bărbatul căruia ceilalți doi i se adresaseră cu numele Huw se întoarse brusc către el.

- Ce căutați aici, domnule? îl întrebă, rigid. Vă mulțumesc că i-ați sărit în ajutor fratelui meu. Asta este pelerina domniei voastre? O să se murdărească de noroi și de sânge, tare m-ar mira să nu.

Siân scoase un scâncet.

- Am ieșit să văd cu ochii mei ce fel de animale sunt Vitele astea scoțiene, răspunse Alex. Noi nu avem asemenea specie în Anglia. Îmi pare rău că erau prea mulți ca să pot interveni în ajutorul băiatului înainte să-și termine misiunea. Erau zece. Oare fratele tău nu i-o fi recunoscut măcar pe câțiva?

- Nu, zise repede Huw, n-a recunoscut pe nimeni. Și nici eu, când au venit la noi să-l ia. Nu sunt de pe valea noastră. Hai, sus cu tine acum, Iestyn. Ai de gând să stai toată noaptea cuibărit sub pelerina aia, în timp ce eu și Siân tremurăm din toate încheieturile?

Se aplecă și petrecu unul dintre brațele băiatului pe după umerii lui. Acesta gemu pentru prima oară, dar se ridică în genunchi, rămase o secundă nemișcat, după care se ridică încet cu ajutorul fratelui său. Pelerina lui Alex și cămașa lui Iestyn alunecară pe jos.

- Iestyn, rosti Siân în șoaptă, cu ochii ațintiți asupra spatelui lui și acoperindu-și gura cu palma. Of, Iestyn, băiatul meu...

- Haideți să-i punem cămașa, zise Alex, în timp ce băiatul se lăsă moale, sprijinindu-se de fratele lui. După care vă ajut să îl ducem acasă.

- Mulțumim, rosti aspru fratele, dar ne descurcăm, domnule. Mă gândesc că acu' o să avem probleme și cu domnia voastră, dar să știți că eu nu m-ascund. Huw Jones mă cheamă. Țsta e fratele meu, Iestyn. Siân e cumnata noastră. A fost măritată cu fratele nostru, care a murit în mină acum trei ani. Ea n-are nici o legătură cu toate astea. Ba chiar ea ar trebui să fie în pat la ora asta. Dacă Gwyn ar mai fi fost printre noi, i-ar fi dat câteva palme sănătoase pentru una ca asta. Dar să n-o amestecați și pe ea în târășenia asta. Eu sunt cel care o să dea socoteală pentru tot ce se întâmplă.

În timp ce el rostise acestea, Siân îl ajutase pe Iestyn să își pună cămașa, cu mișcări atente.

- Eu zic că Vitele Scoțiene ar trebui să dea socoteală, răspunse calm Alex. Noapte bună, domnule Jones. Ești tare curajos, flăcăule.

- Mă descurc eu, spuse Huw începând să coboare panta, iar Siân încercă să ia cealaltă mână a lui Iestyn, pentru a-l face să se sprijine și de ea. Tu întoarce-te în patul tău, Siân, unde ți-e locul. Dacă te mai prind că te-aventurezi afară din casă când Vitele Scoțiene umblă pe-aici, s-ar putea să te altoiesc chiar eu. Ai face bine să te strecoari cu grijă, ca nu cumva să prindă Emrys de veste că ai fost plecată.

Iestyn gemu din nou, însă Huw își continuă înaintarea. Siân rămase pe loc.

- Are dreptate, să știi, i se adresă Alex. Eu a trebuit să-mi fac curaj să plec din spațiul sigur al locuinței mele. Dar măcar sunt bărbat și mă pot bizui pe pumnii mei ca să mă apăr. V-ați făcut un obicei din aceste aventuri nocturne?

Tânăra se întoarse fulgerător către el. Alex bănuia că, pentru o secundă, uitase din nou de prezența lui.

- E doar un băiat, rosti ea cu înflăcărare. Un băiat inteligent și blând care și-a ascultat conștiința chiar dacă l-au prevenit noaptea trecută și toată lumea știe ce se întâmplă cu cei care nu țin cont de avertismentele lor. Am crezut că poate o să-l cruțe pentru că e doar un flăcăian-dru și nu i-a sfidat așa mult. L-am implorat pe Owen să intervină pentru el, l-am implorat...

- Pe Owen? o întrebă Alex.

Chipul ei, până atunci chinuit de tristețe, se goli complet de expresie într-o clipită.

- A, nu, spuse. Nu contează.

Se întoarse să plece, însă Alex o prinse de braț și nu îi dădu drumul.

- Iubitul dumitale? spuse el. Are ceva influență asupra Vitelor Scoțiene?

Ochii lui Siân se deschiseră larg și, pentru o clipită, Alex citi în ei o scânteiere de frică.

- N-am nici un iubit, răspunse. Și nu știu pe nimeni care să aibă influență asupra lor. Nu știu pe nimeni care să cunoască măcar pe unul dintre ei. Nimeni nu știe cine sunt sau de unde vin.

Tremura puternic.

Pentru prima oară în seara aceea, Alex observă că tânăra nu purta șalul pe care-l știa, ci doar rochia subțire și uzată în care o văzuse de fiecare dată. Își luă pelerina de pe jos și o aruncă pe umerii ei înainte ca Siân să-și dea seama ce făcea. Apoi o trase lângă el, cu un braț peste umerii ei, și o ținu așa, aproape.

- O să te îmbolnăvești dacă ieși îmbrăcată așa într-o noapte ca asta, zise apoi. Hai, te conduc eu până aproape de casă, să mă asigur că ajungi teafără.

Siân tremura atât de tare, că-i auzea dinții izbindu-se unii de alții. Alex era cum nu se putea mai conștient de atingerea corpului ei, de sânul ferm lipit de pieptul lui. În mers, piciorul ei se freca ușor de al lui. Dintr-odată, i se făcu cald, deși nu purta pelerina. Nu știa cât era ceasul. Dar presupunea că trecuse de mult de miezul nopții.

- Ți-e drag băiatul? o întrebă. Câți ani are?

- Șaptesprezece, răspunse ea. Avea doisprezece când m-am măritat eu cu Gwyn. Am prins drag de el, aproape ca și cum ar fi fost al meu.

- Unde lucrează?

- În mină, spuse ea, la fel ca tatăl lui, Huw și Gwyn. Și ca mine.

- Cum a murit soțul tău? întrebă Alex.

- S-a prăbușit plafonul unui tunel, răspunse ea. A fost nesăbuit. Se întâmplă destul de des, știți...

Nu, Alex nu știa. Nu știa nimic cu excepția faptului că de doi ani încoace, de când moștenise această moșie, tot adunase profit de pe urma exploatării de la Cwmbran fără să-l intereseze despre ce era vorba acolo.

- Ți-era drag? rosti el.

O întrebare prostească.

- Era soțul meu, spuse ea, și eram de-o vârstă. N-ai crede cât de palid e un om mort, chiar dacă are fața plină de praf de cărbune.

Siân se cutremură din nou, pradă unui fior.

- Iartă-mă, zise Alex. Știu atât de puține... Învăț, dar cu o încetineală dureroasă. Încerc să învăț.

Siân își ridică privirea către el cu o expresie de... Incredulitate? Curiozitate? Alex nu reușea să-i descifreze mimica. Dar remarcă din nou cât de frumoasă era. Iar fața ei era la doar câțiva centimetri de a lui.

- Care e casa ta? o întrebă.

Siân arată către un șir de case lipite, clădite pe un mic platou aflat chiar sub nivelul lor.

- Cea din capăt, răspunse tânăra. De-aici pot să mă duc singură. Mulțumesc. Se întoarse către el, ca și cum ar fi vrut să se elibereze de sub pelerină. Însă brațul lui nu se desprindea de umerii ei. Siân își ridică din nou privirea către el, cu chipul marcat de tristețe și de încă ceva.

Alex își simțea sângele pulsându-i în tâmpile. Ca înzestrat cu voință proprie, brațul lui o ținea ținută de el. Nu-i trecea prin cap că ar trebui să îi dea drumul. Își ridică mâna liberă până la obrazul ei și o atinse cu vârfurile degetelor.

- Au fost niște lovituri crunte, rosti el, dar le-a îndurat cu vitejie și nu are de ce să-i fie rușine. Să înțeleg că Vitele Scoțiene se mulțumesc cu o singură pedeapsă și nu mai forțează nota?

- Nu.

Siân înghiți în sec.

- Nu te mai duce pe munte când se petrec lucruri de-astea, rosti el. E foarte periculos pentru o femeie.

Când le clocotește sângele în vene, bărbații fac uneori lucruri pe care nu le-ar face niciodată cu mintea limpede.

Siân îl fixa, fără să scoată vreun cuvânt, iar Alex își dădu seama că avertismentul i se aplică mai mult lui decât altcuiva, în noaptea asta – precum și în cealaltă noapte în care o întâlnise sus, pe munte.

– Mulțumesc că v-ați dus să-l ajutați pe Iestyn, articulă ea în șoaptă. L-ați auzit pe Huw spunând că și-a pus iscălitura pe Cartă. N-o să-l pedepsiți și dumneavoastră?

– Mie nu mi se pare a fi nimic greșit în Cartă, răspunse Alex. Poate doar efectele pe care le-ar putea avea respingerea ei de către parlament. Dacă e să fie respinsă. Nu am nici o intenție să-i pedepsesc pe cei despre care știu că și-au pus semnătura pe ea – sau pe cei care au participat la o întrunire la care s-au discutat prevederile ei.

– Înseamnă că sunteți foarte diferit de domnul Barnes și de toți ceilalți proprietari, spuse ea. Dintr-odată, parcă i se tăie răsuflarea și își ridică mâinile spre umerii lui, ca și cum ar fi vrut să-l împingă. Noapte bună.

– Noapte bună, Siân, răspunse el. Ai un nume frumos. Nu l-am mai întâlnit.

– E galez, spuse ea, fără rost.

Alex zâmbi. Și, până la urmă, nu putu să se abțină. Ar fi trebuit să îi dea drumul de cum îi spusese noapte bună. Sau de când încercase să se elibereze de sub pelerina lui. Ar fi trebuit să-i pună pelerina pe umeri și să o lase să și-o țină singură. Ar fi trebuit să mențină un metru și jumătate între ei cât merseseră. Dar acum nu mai putea să se abțină. Anulă distanța dintre gurile lor și o sărută.

Imediat își dădu seama că stăteau poate exact în același loc în care stătuse ea cu iubitul ei, când el și Verity îi priviseră de sus. La momentul respectiv simțise o ușoară invidie și o undă de singurătate. Acum se afla el în locul iubitului. Acest gând avu un efect îmbătător asupra lui, așa că o trase mai aproape. Brațele ei, observă el cu o anumită surprindere și cu interes, se ridicaseră și se împreunaseră pe după gâtul lui.

Deschise gura și își trecu vârful limbii peste buzele ei, însă tânăra le menținu închise, tremurând. Se părea că nu era obișnuită cu asemenea sărutări. Sau nu voia să-i permită lui un asemenea grad de intimitate. Cu atingeri ferme, își trecu palmele peste corpul ei, pipăindu-i sânii calzi, plini, talia îngustă și tare, șoldurile bine modelate, feminine și apoi fesele la fel de frumos conturate. Apoi, mâinile urcară de-a lungul coloanei vertebrale. Care era arcuită. Femeia aceasta se lipise de el de la umeri până la genunchi – sau el o lipise de el, iar ea nu se retrăsese.

În mod clar, n-avea cum să nu își fi dat seama cât de mult o dorea – mai ales că nu purta decât o rochie subțire. Era una dintre muncitoare sale. Și femeia pe care voia să o angajeze ca guvernantă pentru Verity. Femeia pudlătorului galez. Încheie sărutul cu regret, retrăgându-și gura de pe a ei, folosindu-se de faptul că o ținea de talie pentru a o desprinde de el. Ochii tinerei se deschiseră și se ogindiră, uimiți, într-ai lui.

Alex trase încet aer în piept. Privirea aceea ar fi avut-o o femeie sub el, în pat.

– Du-te acum, îi spuse. Eu o să rămân aici, până văd că ajungi cu bine acasă.

Cu bine! Pe doamna Siân Jones n-o pândea decât un singur pericol – iar cel de care trebuia să se teamă tocmai avea să o petreacă cu privirea până ce intra în casă.

Tânăra continuă să-l privească fix, după care își mușcă buza de jos și se întoarse brusc.

– Siân, rosti el, iar ea se opri fără să-și întoarcă privirea către el. Aștept să vii la castel, să-mi spui ce-ai hotărât.

Femeia își lăsă capul în jos, iar Alex se temu pentru o clipă că avea să-i dea răspunsul chiar atunci. Dar, după ce mai rămase pe loc o clipă fără să scoată nici o vorbă, porni din nou la vale.

Alex trase în piept de câteva ori aerul rece al dimineții, simțindu-l până în plămâni. Se întrebă dacă ar fi putut să o posede chiar acolo, pe loc, dacă ar fi vrut. Ar fi fost dispus să-și pună în joc jumătate de avere că da. În alte circumstanțe, poate că ar fi fost dispus să meargă

până în pânzele albe pentru a vedea dacă așa era. Însă, în situația de față, fusese de-a dreptul imposibil.

Guvernantă și amantă, îi apără în minte. Și-o dorea în ambele ipostaze. Se întrebă dacă ar fi fost dispusă să accepte slujba și, apoi, dacă ar fi putut să o convingă și să accepte cea de-a doua postură. Și dacă era dispus să-și complice viața așa și să-și compromită principiile. Întotdeauna își alesese amantele din afara cercului celor care depindeau de el pentru viața lor de zi cu zi.

Dar Siân Jones era deosebit de frumoasă și de ispitoare. Ceva din el tânjea după ea. Nu doar să se împreuneze cu trupul ei, deși era vorba și despre asta. Dar nu putea pune în cuvinte coerente restul lucrurilor legate de ea la care râvnea. Cumva, ea reprezenta o lume pe care el o întrevăzuse doar în treacăt și a cărei imagine nu și-o mai putea recrea în minte. O lume minunată și dulce în care voia să trăiască și el.

Hiraeth. Da, putea auzi din nou în minte frumusețea dureroasă a acelui cântec. Melodia despre dorința aceea pe care o simțea.

Siân nu se mai vedea. Alex porni spre casă. Gândindu-se bine, își dădu seama că putea spera că tânăra avea să îndepărteze ispita de el și să refuze să fie guvernanta lui Verity.

O, Doamne, ce noapte! În ce lume stranie pătrunsese aproape fără să vrea prin simpla decizie de a face o vizită la moșia sa din Țara Galilor!

A doua zi, Iestyn se prezentă la muncă, palid, dar zâmbindu-i lui Siân ca de obicei când aceasta se abătuse într-adins la filonul unde lucra el. Nu își dăduse jos cămașa, remarcă ea, așa cum făcea de obicei și așa cum procedaseră ceilalți muncitori.

Era unul dintre cei norocoși, dacă era să fie vreun noroc în ceea ce i se întâmplase. Noaptea trecută, Vitele Scoțiene trecuseră pe la alți doi bărbați, care nu participaseră la întrunire, nu semnaseră Carta și nici nu se înscriseră în Asociația Cartistă. Spre deosebire de ceilalți care fuseseră avertizați, aceștia rămăseseră neclintii, din propriile motive. Vitele Scoțiene le scosese

mobila din case și le-o făcuseră bucăți. Și amândoi primiseră câte douăzeci de lovituri de bici, sus pe munte. Cel care era miner nu venise la muncă astăzi.

Toată ziua, Siân așteptase cu nerăbdare să-l vadă pe Owen pe seară. Fusesse o zi ciudată, ca un vis. Pur și simplu, viața părea a refuza să se întoarcă la normalitate. Și nici ea parcă nu putea să revină la normalitate. Nu îndrăzneala să se gândească la noaptea trecută. Și totuși, nu putea să se gândească la nimic altceva.

Ieșiră din nou la plimbare, deși acum o luară pe alt drum decât de obicei, pornind prin oraș pe lângă capelă, topitorie și porțile parcului care înconjura castelul Glanrhyd pentru a ajunge pe dealurile de dincolo de el, dealurile care se întindeau până la câțiva kilometri de Penybont. În oraș, se ținură de mână, vorbind despre tot felul de lucruri mărunte. Și destinul decise ca, în dreptul porților parcului, să dea nas în nas cu marchizul de Craille și cu fiica sa, care porneau și ei în plimbarea lor de seară. Era ca și cum, oriunde s-ar fi întors, n-avea cum să îl evite. Siân îi salută pe amândoi cu o înclinare din cap, fără să zâmbească, și nu se opri din mers. Marchizul își atinse ușor borul pălăriei și înclină din cap.

Dintr-odată, Siân deveni profund conștientă de faptul că degetele ei erau împletite printre cele ale lui Owen.

- Doamnă Jones, rosti Verity, veselă. *Bore da*. Scoase un hohot voios, după care-și duse palma la gură. A, nu, asta înseamnă „bună dimineata“!

- *Nos da*, o ajută Siân. Bună seara.

Continuându-și înaintarea, își dădu seama că era profund tulburată. Îl urmă pe Owen fără vreo ezitare când acesta coti către dealurile de dincolo de Glanrhyd și începu să urce. Se simțea groaznic de vinovată. Simțea că trebuia să-i mărturisească tot ce se întâmplase. Dar nu era soțul ei, nici măcar nu-i era logodnic. Și-apoi, fusesse doar un sărut.

Doar un sărut! Fusesse cu mult mai mult decât un simplu sărut. Îl simțise, lipit de abdomenul ei, și înțelesese că era pregătit pentru mai mult. Și ea își dorise mai mult. Încă nu era sigură că n-ar fi fost dispusă să meargă până la capăt cu el dacă el nu s-ar fi retras din

cine știe ce motiv. Simplul gând o făcu să simtă un val de fierbințeală și de tulburare. Și își aduse aminte remarca frustă a lui Ceridwen despre urcatul pe munte cu marchizul – pentru ceva distracție, după cum zisese ea. Siân se simțea deșănțată, murdară. Exact asta-și dorește și aproape că obținuse. Ceva distracție. Obrajii îi ardeau de rușine.

– Mi-a cerut din nou să accept postul, rosti ea. M-am întâlnit cu el lângă capelă, seara trecută, după repetiții. Mi-a lăsat o săptămână să mă hotărâsc.

– Deci ai început să șovăi? întrebă Owen. Acceptă, Siân. Meriți ceva mai bun decât ce faci acum. Și-ar fi o palmă pe obrazul lui moș Barnes, nu-i așa?

Izbucni în râs.

Lui Siân nu-i venea să creadă că, într-adevăr, ezita. Ar fi însemnat să o caute cu lumânarea. Căci, fără îndoială, marchizul i se părea irezistibil – lucru pe care nu-l recunoscuse în sinea ei până noaptea trecută. Mai atrăgător decât i se păruse oricare altul – inclusiv Owen, Doamne, Dumnezeu! Dar nu era decât o cărușă într-o mină de cărbune și un copil din flori. El era marchiz. Întreaga situație ar fi fost chiar amuzantă dacă n-ar fi fost așa înspăimântătoare. Poate că la fel se întâmplase și cu mama ei.

Nu voia să fie ca mama ei. Nu voia viața mamei ei. O asemenea perspectivă o umplea de groază – izolată de familia și de poporul ei, de capelă, depinzând total de susținerea și de satisfacția emoțională oferită de un iubit glacial care să o considere doar un trup pe care-l poate folosi pentru plăcerea sa carnală. O, nu!

– Nu știu, răspunse. Nu știu dacă vreau sau nu asta, Owen.

Și totuși, aceste cuvinte arătau clar că încă șovăia.

– Nu-mi place să te văd ostenită în fiecare seară, spuse el. Iar fetița pare a fi destul de vioaie.

– Și se simte singură, adăugă ea. Mă gândesc că se simte singură. E doar o copilă, și nu prea poate să se joace cu copiii din Cwmbran, nu?

– Nu când e plodul boierului, spuse Owen. Oare copiii care au totul se simt singuri, Siân?

- Da, rosti ea cu convingere. Ea, una, avusese tot ce-și putuse dori în ceea ce privea bunurile materiale. Sir John Fowler fusese generos în această privință. Dar nu avusese prieteni cu care să se joace. Fusese izolată, exact așa cum era sigură că era și Lady Verity Hyatt. Au nevoie de prieteni la fel ca oricare alți copii, Owen. Lucrurile nu pot înlocui oamenii.

- Ei bine, spuse el, oprindu-se și trăgându-o și pe ea să se așeze lângă el pe iarba-neagră, atunci acceptă postul, *fach*, și fă-o un pic mai fericită. Și pe tine. Și pe mine. Eu, unul, o să mă simt mai bine știindu-te acolo decât jos în mină.

Oare chiar așa s-ar simți dacă ar ști de ce voia, de fapt, să accepte postul acela? Dar, pe de altă parte, nici asta nu era chiar adevărat.

Voia să fie guvernanta lui Verity. Da, chiar voia. Nu șovăia decât din cauza tatălui copilei. Din cauza lui nu voia să accepte această slujbă.

El era ispita.

- Atunci, poate că o să accept, zise ea, trăgându-și genunchii la piept și petrecându-și brațele pe după ei. Da, poate c-o să accept. Chiar aș vrea, Owen.

Dintr-odată, observă cât de mult urcaseră pe munte.

capitolul 7

Un timp, rămaseră tăcuți acolo. Siân admira priveliștea văii de sub ei, iar Owen, proptit într-un cot, o privea pe ea.

- Ah, nu știu ce vreau să fac, zise ea. Spune-mi tu, Owen.

Dar izbucni în râs chiar când rostea aceste cuvinte. Într-un fel, ar fi fost confortabil să fie din nou copil și să i se spună ce să facă, însă știa că n-ar fi fost nicidecum ușor să-i acorde vreunui bărbat controlul asupra vieții ei. Purtase ceva băătăii cu Gwyn...

- Să-ți spun ce să faci? Bine, zise el, ridicându-se în capul oaselor lângă ea. Lasă-te pe spate, pe iarbă, și lasă-mă să te iubesc.

Siân simți un fior de alertă.

– A, nu, spuse ea. Nu, Owen.

Bărbatul își lipi gura de a ei și rămase nemișcat preț de câteva clipe.

– O să fiu blând, zise apoi. Șovăi pentru că eu-s mare și Gwyn era mai mic, Siân? Nu ești fecioară, n-o să te doară. O să te venerez cu trupul meu, *cariad*.

Cariad – dragoste. Era pentru prima oară când folosea acest alint. Și, brusc, Siân își dori să se întâmple. Voia ceva care să blocheze amintirile tulburătoare din noaptea trecută. Owen era din poporul ei, și îi era drag. Era atrăgător și avea un caracter foarte puternic – știa clar că erau multe fete și femei din Cwmbran care o invidiau pentru că Owen ieșea cu ea. Fiind femeia lui, s-ar fi integrat din nou în lumea Cwmbranului, așa cum se integrase pentru scurta perioadă în care fusese soața lui Gwyn.

Dar nu era un pas pe care să nu-l ia în serios.

– Doar sărutări, rosti apoi, înălțându-și capul. Doar sărutări, Owen, te rog...

– Un bărbat are nevoie de mai mult decât simple sărutări, răspunse el. Mai ales când se lasă seara și e singur pe munte cu femeia lui. Am nevoie să intru în tine, Siân.

Îi apucă palma și i-o lipi de trupul lui, cu podul palmei, astfel încât Siân să-i simtă nevoia, dorința de a trece la fapte. Așa cum spusese și el, nu mai era fecioară. Dar, chiar și așa, își trase mâna, oarecum speriată. Două nopți, doi bărbați. Dintr-odată, simți nevoia de a se ridica și de a o lua la sănătoasa. Să fugă departe. Dar de parte de ce? De ea însăși? Oare era o ușuratică de iscase asemenea dorințe în doi bărbați cât se poate de diferiți, într-o perioadă atât de scurtă?

– Nu vreau, Owen, îi spuse. Măine mi-ar părea rău. Hai să rămânem la sărutări. Îmi plac sărutările tale.

Erau calde și hotărâte. Ori de câte ori Owen o săruta, avea o senzație de putere și de siguranță. Acum voia ca sărutările lui să șteargă amintirea celorlalte. Nu-i plăceau sărutările marchizului de Craillie. Nu voia să-și aducă aminte de ele. Își folosea și partea interioară

a gurii, nu doar buzele. Și limba. Își amintea că-i linsese ușor buzele. Și își aducea aminte senzațiile de dorință sexuală pe care le stârnise în străfundurile ei. Voia să simtă din nou sărutările lui Owen. Sărutări calde, mărturii ale afecțiunii. Ah, dacă ar fi putut Owen să o sărute așa, să o facă să simtă lucrurile acelea...

- Hai să rămânem la sărutări, spuse din nou, încetisor.

- Ți-e teamă că mi-aș face plăcerea și n-aș plăti prețul? întrebă el. O să mergem la altar, Siân. Amândoi știm asta.

- Chiar așa? întrebă ea.

Nu mai deschisese subiectul căsătoriei până atunci.

- Îți fac curte de iarna trecută încoace, spuse Owen.

- Ai început să mă conduci de la capelă iarna, zise ea.

Asta însemna că-mi făceai curte?

- Ești o femeie frumoasă, *fetch*, preciză el. Ți-a mai cerut alt bărbat să ieși cu el la plimbare de iarna trecută?

- Nu, răspunse ea. Numai tu.

- Vara trecută, spuse el, roiau în jurul tău ca muștele.

Din iarnă, și-au dat seama că s-ar înfrunța cu pumnii lui Owen Parry dacă s-ar apropia de tine. Ei au știut clar că-ți făceam curte.

Era o idee plăcută. Ideea că era a lui și că toți ceilalți credeau asta. Și că avea să o protejeze, cu pumnii chiar, dacă era nevoie. Și totuși, o făcea cumva să se simtă ca un obiect pe care proprietarul îl păzea cu forța. Și dacă nu voia să fie femeia lui Owen? Dacă voia atențiile vreunuia dintre ceilalți bărbați, care nu îndrăzneau acum să se apropie de ea?

- Nu te-ai bate de adevăratele pentru mine, nu? îl întrebă. Adică... dacă m-ar invita la plimbare vreun alt bărbat?

- Ba da, rosti el, strângându-și brațul în jurul ei. Toată lumea știe că nu-s omul pe care să-l superi. Iar tu ești femeia mea, *cariad*. O să fii nevasta mea. Vara viitoare, deci? În capelă, cu toți oamenii din vale în strane?

La cum vorbea el, era aproape ca și cum nu ar fi avut de ales. Și dacă îl refuza? Dar nu voia să îl refuze. Pusese ochii pe Owen Parry cu mult înainte ca acesta să înceapă să o conducă de la capelă, iarna trecută.

- Owen, rosti ea, rezemându-și capul de umărul lui, să știi că eu vreau mai mult decât orice să fiu ca toate celelalte femei. Când m-am măritat cu Gwyn, am crezut că am reușit. Să nu te însori cu mine și după-ia să mori, cum a făcut el.

- Stai liniștită, Owen Parry nu moare așa ușor, răspunse el, râzând pe înfundate. Siân. Își lipi din nou gura de a ei. Lasă-mă, *cariad*. De cununat, ne cununăm vara viitoare sau chiar mai devreme, dacă-ți crește burta înainte de-asta. Dă-mi voie. Pe-aici, nu?

Mâna lui se strecură de-a lungul piciorului, pe sub poala rochiei, de la gleznă până la genunchi.

Era o decizie pe care trebuia să o ia într-o clipă. Siân îl sărută înapoi, ținându-i palma în loc pe genunchiul ei, apăsând-o peste materialul rochiei. Dacă-l lăsa să continue, avea să se lase atrasă de protecția oferită de forța lui, avea să pătrundă în lumea lui pentru tot restul vieții. Și asta-și dorea, mai mult decât orice. Sau putea să dea înapoi și să mai amâne o vreme să ia această decizie.

- Nu vreau, îi spuse în șoaptă. Owen, nu vreau.

Era perfect conștientă că era posibil ca el să nu-i ia în seamă împotrivirea. Dacă așa stăteau lucrurile, avea să cedeze. Nu voia ca între ei să se petreacă ceva atât de urât ca o siluire. Și o parte din ea chiar îl dorea - foarte tare. O parte din ea tânjea să se ofere protecției lui.

Bărbatul se retrase de lângă ea și se ridică. Rămase nemișcat, uitându-se lung peste vale, către Cwmbran.

- Îmi pare rău, rosti ea, petrecându-și din nou mâinile peste genunchi. Nu am vrut să te ațâț venind aici cu tine, Owen. Nu mi-am dat seama cât de mult am urcat. Pentru că fusese tulburată de scurta întâlnire cu marchizul de Craille. Nu vreau decât sărutări, adăugă ea.

- Cu Gwyn ai urcat vreodată pe munte? întrebă el, privind-o peste umăr.

Siân ezită preț de o clipă.

- Da, răspunse. Dar o singură dată, cu o săptămână înainte de nuntă.

Fusese de acord să se ducă pentru că nu voise ca prima lor uniune să aibă loc în noaptea nunții, în dormitorul mic aflat între cel al părinților lui și cel al lui Huw

și Mari. Voise ca, prima oară, să fie singuri și să aibă parte de intimitate totală.

Owen se uita din nou peste vale.

- Asta e din cauza maică-tii, îi spuse. Nu te dăruiești ușor, Siân Jones. Poate că asta mi-a plăcut mereu cel mai mult la tine, detașarea asta, faptul că te prețuiești pe tine. Deși părții mele care acum zvâcnește și care doare nu prea îi place de tine, să știi.

- Îmi pare rău, răspunse ea.

„Faptul că te prețuiești pe tine.“ Se întrebă ce ar fi spus dacă ar fi știut ce se întâmplase noaptea trecută. Își lăsă fruntea pe genunchi și închise ochii. Nu voia să se gândească la ce se petrecuse noaptea trecută.

- Și mie, rosti el încet. Nu pot să te sărut încă, Siân. Nu pot să mă ating de tine. Lasă-mă câteva minute.

Rămaseră tăcuți o vreme. Siân îi era recunoscătoare pentru stăpânirea de sine de care dădea dovadă. N-ar fi trebuit să urce atât cu el. Nu intenționase să o facă. Probabil că lui i se păruse că era dispusă.

- Owen, ai încercat să intervii pentru Iestyn noaptea trecută? întrebă ea.

- Ți-am spus, răspunse el, nu știu pe nimeni care să fie printre Vitele Scoțiene.

- Dar cine știe cine sunt? insistă ea. Dacă nu tu, Owen, atunci cine știe?

- A scăpat ușor, nu-i așa? zise el. Nu i s-a distrus nimic din casă. Doar zece lovituri de bici. Ba chiar a putut să vină la muncă azi, din ce-am auzit.

- Iestyn e oricum prea încăpățânat să stea acasă și dacă ar fi pățit-o mai rău, spuse ea. Dar să fi văzut ce era pe spatele lui, Owen! Vai de mine! Roșu și plin de vârgi. Ba chiar i-a dat și sângele.

- Ce să zic, Siân, a scăpat destul de ușor. N-ar fi trebuit să se pună contra celorlalți.

Dintr-odată, în mintea lui Siân se formă un gând neașteptat.

- Tu ai fost? întrebă, uitându-se la spatele lui. Tu ai aranjat să primească o pedeapsă mai ușoară, Owen? Așa este? Altfel ar fi primit douăzeci, ca ălalți doi? Tu ai intervenit?

- Nu-i știu pe cei din Vitele Scoțiene, *fach*, răspunse el. Nu am nici o influență.

Cu toate acestea, Siân se ridică repede și parcurse distanța mică dintre ei pentru a-și petrece brațele pe după talia lui, pe la spate, și își lipi obrazul de umărul lui.

- Tu ai fost, zise cu convingere. Tu i-ai făcut să nu răvășească locuința părinților lui și tot tu i-ai convins să nu-l bată așa tare încât să lipsească azi de la muncă. Așa e, nu?

Îl auzi răsuflând puternic.

- Cu cât știi mai puțin despre lucrurile astea, cu atât mai bine, Siân, îi spuse. Hai să ne întoarcem, da? O să se întunece în curând.

- Owen, rosti ea, sărutându-i gâtul. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Tânărul se întoarse, o cuprinse într-o îmbrățișare strânsă și o sărută cu putere.

- Până la urmă, vrei? o întrebă. Nu te juca cu focul! Pornim la vale, spre Cwmbran, și o să te culci... singurică, în casa bunelului tău. Ne ținem de mână, da?

Îi dădu drumul și îi întinse mâna, așteptând-o pe a ei.

Siân i-o dădu și îl strânse bine. Îi adresă un zâmbet plin de căldură.

- Mulțumesc, Owen, îi spuse, mergând în ritm cu el. Mulțumesc că ai făcut asta pentru mine. Știam eu că poți să intervii. Ești minunat!

- Nu știi nimic despre lucrurile astea, Siân, răspunse el, încetișor. Și slavă Domnului pentru asta. Dar îmi place să te văd fericită, *cariad*. Asta chiar că-mi place.

Dintr-odată, se simțea bine fiind *cariad* a lui Owen.

Alex primise de la Londra vești tulburătoare și dezamăgitoare. În ciuda faptului că era susținută cu multe mii de semnături din toate colțurile Insulelor Britanice, Carta fusese respinsă de parlament. Bineînțeles, un asemenea deznodământ era inevitabil, având în vedere că parlamentul era controlat de cele mai importante familii de moșieri din regat, care aveau numai de câștigat să mențină starea de lucruri așa cum era.

Și totuși, deși Alex se număra printre cei mai importanți latifundiaari, acesta sperase că lucrurile aveau să se desfășoare altfel. Venise vremea ca majoritatea poporului britanic să aibă un cuvânt de spus în modul în care era condusă țara. Și înțelesese asta mai ales de când venise în Țara Galilor.

Însă Carta fusese respinsă.

În epistolele primite era sfătuit să se pregătească pentru tulburări. Muncitorii din industrie n-aveau să primească cu brațele în sân vestea respingerii Cartei. Și poate că n-aveau să se rezume la a mormăi, nemulțumiți, pe la colțuri. Poate că aveau să se răzvrătească mai mult decât să se organizeze pentru a semna o altă petiție. Sau poate că aveau să intre în grevă și să pornească o răscoală, tulburând în fel și chip mersul pașnic al lucrurilor. Cine știa ce-avea să se întâmple, când era vorba despre oameni de rând, needucați? Alex era sfătuit să angajeze niște comisari speciali sau – și mai bine – să aducă vreo câteva detașamente de soldați ca demonstrație de forță, doar pentru a-i descuraja pe majoritatea de la a pleca urechea la vorbele revoluționare pornite de la câteva elemente agitatoare.

Marea Britanie voia să evite cu orice preț orice tulburări asemănătoare cu ce avusese loc în Franța, în urmă cu doar cincizeci de ani.

Alex era un pic îngrijorat. Cartiștii pe care-i văzuse pe munte îi îndemnaseră pe oameni ca, pe lângă semnarea Cartei, să se înscrie și în asociație – tocmai în eventualitatea acestei situații. Care ar fi fost rolul unei asociații dacă s-ar fi aprobat Carta? Această organizație era gândită tocmai pentru a pregăti anumite acțiuni în cazul în care era respinsă. Și lui i se păruse că la întrunirea aceea participaseră aproape toți bărbații din vale.

Cartiștii erau pregătiți să le impună tuturor să se înscrie în asociație și să-i pedepsească aspru pe cei care luau poziție împotriva lor. Din ce spusese Barnes, noaptea trecută mai fuseseră biciuiți pe munte alți doi bărbați, în afară de biciuirea la care fusese martor Alex. Doar trei oameni sfidaseră indemnul de a se înscrie? Situația era gravă. Iar muncitorii n-aveau să primească

prea bine veștile de azi, mai ales după ce li se redusese ră și salariile.

Și totuși, ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să pună în scenă o demonstrație de forță. Cu atât mai puțin să apeleze la ajutorul soldaților. N-ar aduce forțe armate decât în ultimă instanță. La naiba, el simpatiza cu poziția oamenilor de rând! Așa că îl convocă pe Owen Parry la castel – voia să discute cu conducătorul mișcării cartiste. Unul dintre pudlătorii de la topitorie. Iubitul lui Siân Jones. Se străduia din răspuțeri să nu se gândească la Siân Jones. Și spera că aceasta n-avea să se întoarcă la castel.

Când Owen Parry fu condus în bibliotecă, era evident că venise direct de la muncă, deși avea fața și mâinile curate. Purta haine de lucru și pe ele se ghicea parcă o peliculă cenușie de praf – la fel și peste părul lui brunet și creț. Era un bărbat masiv – nu foarte înalt, dar cu o constituție solidă. Și trupul părea să îi fie alcătuit în mare parte din mușchi și doar foarte puțină grăsime. Nu era un om pe care să vrei să-l superi, conchise Alex cu un oftat în timp ce-l măsura pe Parry din cap până-n picioare. Acesta își ținea șapca în mână, dar nu făcu nici o tentativă de a schița vreo plecăciune din cap, să-și ducă mâna la frunte sau să facă vreunul dintre gesturile obișnuite de supunere. Dar Alex începea să se obișnuiască cu purtarea mândră a galezilor.

– Owen Parry? întrebă Alex. Mulțumesc că ai venit atât de repede. Ia loc!

Arată către scaunul aflat de cealaltă parte a biroului la care stătea el.

Owen Parry se uită la scaun ca și cum ar fi bănuit că era cine știe ce capcană, după care se lăsă cu grijă pe el. Apoi se uită direct în ochii lui Alex. Acesta se trezi nevoit să-și alunge din gând întrebarea irelevantă dacă bărbatul din fața sa era blând sau brutal cu Siân.

– Parlamentul a respins Carta, abordă subiectul fără alt preambul. Am primit vești în dimineața asta.

Maxilarul lui Parry se încordă pentru o clipă, după care chipul i se goli de orice expresie, înmuindu-se. Ba chiar își luă o mutră de om prost.

- Ce mă interesează pe mine asta? întrebă galezul după un scurt interval de tăcere, pe care Alex refuză să îl umple în vreun fel.

- Ba te interesează chiar foarte mult, aş zice, replică marchizul. Din moment ce ai făcut propagandă pentru ea şi ai condus o întrunire de proporţii sus pe munte ca să o popularizezi.

În continuare, Parry îşi menţinu acel aer indiferent şi privirea tâmpă. Apoi dădu încet din cap, în semn de negare.

- Nu ştiu despre ce vorbiţi, răspunse.

Alex scoase un oftat adânc. Se pare că n-avea să fie deloc uşor.

- Nu-ţi întind nici o capcană, îi spuse. Şi mie îmi pare la fel de rău ca şi ție că a fost respinsă. Sau poate nu chiar la fel de mult - cred că era foarte importantă pentru tine. Am fost martor la întrunirea voastră. Dacă era să iau vreo măsură disciplinară în privinţa asta, aş fi făcut-o până acum. Dar trebuie să ştiu cam care sunt planurile tale pe viitor.

Owen Parry avea un talent deosebit în a se arăta total lipsit de inteligenţă sau de personalitate. Dacă Alex nu l-ar fi văzut anterior în diferite ipostaze, ar fi fost convins că lucrurile chiar stăteau așa. Din nou, aşteptă să primească un răspuns.

- Mă confundaţi, zise Parry. Nu ştiu nimic despre nici o Cartă de-asta. Despre ce vorbiţi? Şi ce legătură are parlamentul? Nu ştiu nimic de vreo adunare pe munte. Nu ştiu ce-aţi văzut dumneavoastră. Dacă îmi permiteţi, acum ar trebui să mă întorc la lucru.

- Mai încolo, răspunse Alex. Eu îţi plătesc salariul. N-o să ți se taie nici un penny pentru un ceas sau cât o să lipseşti de la muncă în dimineaţa asta. Bine, atunci o să prezint situaţia așa: guvernul se aşteaptă la ceva tulburări şi nu e dispus să tolereze nimic de genul ăsta. După ce au respins Carta, acum trebuie să-şi arate muşchii şi să demonstreze că nu e loc de discuţii. Ar fi o nesăbuinţă să porniţi alte acţiuni - cel puţin un timp. Lăsaţi lucrurile să se așeze un an, doi.

Owen Parry se uita lung la el. Apoi ridică din umeri.

- Cum spuneiți dumneavoastră, rosti. Oți fi știind ce vorbiți. Eu nu-nțeleg așa bine engleza. Nu prea pricep ce vreți să spuneiți.

- Nu mi-ar plăcea câtuși de puțin să fiu pus în situația de a impune legea și de a liniști spiritele când, de fapt, eu simpatizez cu cauza voastră, spuse Alex.

Bărbatul din fața lui se mulțumi să ridice din nou din umeri.

- Să nu mă pui într-o asemenea postură, adăugă Alex, încet.

Parry lăsă să-i scape un hohot. Ca și cum chiar n-ar fi știut ce se petrecea. Ca și cum n-ar fi auzit decât o încălceală de cuvinte străine.

Alex se lăsă pe spătarul scaunului pe care stătea și își cântări oaspetele din priviri preț de câteva clipe, fără să scoată vreun sunet. Iubitul lui Siân. Sau cel puțin așa presupunea, că erau iubiți. Seara trecută se plimbau mână în mână, ducându-se spre dealuri. Era destul de improbabil să fi mers doar pentru a face mișcare. În plus, știa din proprie experiență cum săruturile și niște mângâieri ușoare puteau să o înfierbânte și să o facă gata de orice. Oare așa fusese seara trecută, cu Parry? Nu era treaba lui. Chiar deloc. Strânse din buze.

- Poate că, pentru o vreme, ar trebui să acționăm mai degrabă la nivel local decât la scară națională, spuse. Poate că am putea sta de vorbă... eu, tu și alți reprezentanți ai oamenilor. Sunt multe lucruri pe care nu le înțeleg, multe lucruri care mă deranjează, sunt multe aspecte la care am nevoie de explicații. Poate că am putea să discutăm. Să vedem ce putem face împreună pentru a îmbunătăți condițiile, pentru a ne face tuturor traiul mai bun și mai prosper. Ai fi dispus să participi la o asemenea întrunire, dacă ar fi să o organizez?

Pentru o clipită, masca de prostie se descompuse și Alex putu să întrevadă o expresie de ură și de neîncredere. Iar asta îl luă pe nepregătite. Deci reprezenta dușmanul lor într-atât încât era detestat și fiecare vorbă a sa era primită cu o suspiciune atât de profundă? Imediat, masca apără din nou, parcă de neclintit.

- Nu știi nimic despre întruniri, răspunse Parry, cu un hohot de râs. Cine ar veni cu mine? Și ce să le zic? Mă confundați. Eu doar îmi fac treaba cât este ziua de lungă și noaptea îmi văd de viața mea. Nu am nevoie de un trai mai fericit. Sau mai prosper. Am salariul, mi-e de ajuns.

- Și nu-ți pare rău că a scăzut cu zece la sută? întrebă Alex.

Galezul ridică din nou din umeri.

- Iau ce mi se dă, spuse. Nu zgâlțâi barca.

Alex începu să bată darabana pe blatul biroului.

- Ce știi despre Vitele Scoțiene? rosti.

Owen Parry râse din nou.

- Suntem în Țara Galilor, spuse. Nu în Scoția.

Pentru prima oară, Alex simți că ajungea la capătul răbdării.

- Dacă ai fi pe-atât de prost pe cât faci tot posibilul să te arăți, începu el, mă îndoiesc că ai lucra pe unul dintre posturile cele mai importante, Parry. Știi cine sunt Vitele Scoțiene? Nu m-aș da înapoi să pun rămășag că da. Zău așa, ar fi ciudat ca unul dintre conducătorii unei mișcări să nu-i cunoască pe cei care pun în aplicare deciziile respectivei mișcări.

- Uitați cum stau lucrurile - Parry își întinse mâinile în față, cu palmele în afară -, noi nu ne punem cu Vitele Scoțiene. Nu vorbim despre ei. Și, hotărât lucru, nu știm cine sunt.

- Da, sunt duhuri fără trup, răspunse Alex. Nimeni nu-i știe, doar ei între ei. Ei bine, Parry, am un mesaj pentru ei. Și am convingerea că va ajunge la destinație, într-un fel sau altul. N-o să permit ca oamenii mei să fie terorizați. Cartiștii vor libertate și democrație pentru toți cetățenii britanici. Și-atunci, ar trebui să le acorde această libertate atât adeptilor lor, cât și celor care decid să nu li se alăture. Poate că de data asta o să trec cu vederea biciuirile și distrugerea bunurilor care au avut loc acum două nopți. Dar, dacă se repetă, o să-i vânez pe cei din Vitele Scoțiene, mai ales pe conducătorul lor, și voi avea grijă să fie tratați la fel de bine precum se poartă

ei cu victimele lor – să ia o doză sănătoasă din propriile leacuri. Ai grijă să afle asta!

Chipul golit de expresie al lui Parry deveni și mai absent, dacă așa ceva era cu putință.

– Și cum aş putea face una ca asta? întrebă Owen Parry.

Alex se ridică.

– Sunt convins că o să găsești tu o modalitate, răspunse tăios. Asta a fost tot, Parry. Poți să te întorci la lucru.

Fără un cuvânt, Owen Parry se ridică și părăsi încăperea. Alex simți impulsul copilăresc de a lua o carte și de a o arunca în urma lui. În loc de asta, își strânse pumnii pe lângă corp. Omul acela părea puternic precum un taur. Alex și-ar fi dorit – la naiba, și-ar fi dorit pur și simplu să aibă un pretext pentru a se bate cu el. În momentul de față, nu voia nimic mai mult decât să-i dea câțiva pumni sănătoși în față, ca să-i șteargă expresia aceea goală și tâmpă. O, Doamne, cât de tare voia să se încaiere cu cineva!

Siân porni spre castelul Glanrhyd pe seară. Din câte se părea, în sfârșit vremea caldă, de vară, se stricase. Era o seară înnorată și rece, iar în aer se simțea un ușor miros de ploaie. Dar promisese că avea să se ducă și intenționa să se țină de cuvânt. În drumul ei prin oraș, pe lângă topitorie, tot încerca să-și spună că încă nu se hotărâse. Când plecase de acasă, nici măcar nu-i spusese lui buni unde se ducea. Dar undeva în adâncul sufletului ei știa că se hotărâse.

Își dorea acest post cu ardoare. Nu mai suporta slujba pe care o avea acum și, oricât de mult și-ar fi spus că și alte femei făceau același lucru, tot nu putea să schimbe asta câtuși de puțin. Astăzi avusese loc un accident – se prăbușise plafonul unei galerii, ca de obicei. De data aceasta, nu murise nimeni, iar cei afectați nu suferiseră răni serioase – un singur miner se alesese cu un braț rupt. Dar Siân fusese aproape când se prăbușise plafonul și îi înghețase sângele în vene când îl auzise pe respectivul țipând. Simțise acea spaimă paralizantă care se trezea în inimile tuturor minerilor în asemenea

momente, că tot filonul avea să se prăbușească peste ei, să-i zdrobească și să-i îngroape de vii acolo.

Își dorea să fie guvernanta micuței Lady Verity Hyatt. Îi plăcea să predea și se pricepea de minune – făcea lecții cu copiii din oraș la școala de duminică. Îi plăceau copiii. Și îi plăceau curățenia, aerul curat și traiul civilizat, deși se simțea oarecum vinovată recunoscând față de sine lucrurile acestea.

Un singur lucru o făcea să șovăie serios. Și era ceva important. I se părea extrem de chipeș și de atrăgător – și cărei femei nu i s-ar fi părut la fel? Și știa că era atrasă de el – la nivel fizic, aproape subconștient. Iar un bărbat ca el nu ar fi stat pe gânduri când era vorba despre seducerea unei femei ca ea. Sir John Fowler era la fel. Și totuși, dacă era să fie corectă, trebuia să recunoască faptul că marchizul fusese cel care pusese capăt îmbrățișării lor, sus pe munte. Ea se pierduse cu totul, de dorință. Era umilitor și destul de înspăimântător să recunoască asta față de sine însăși. Se cam juca cu focul dacă accepta o slujbă care implica să locuiască sub același acoperiș cu el.

Ajunsa la castel, fu condusă în aceeași încăpere ca prima oară. Era o cameră mare și pătrată, cu plafonul înalt, pictat cu motive complexe, iar pe pereți erau portrete cu rame groase și grele. Pardoseala era acoperită cu un covor. Auzise spunându-se că în castel erau șaptezeci și două de camere. Pentru un bărbat și fiica lui. I se părea un lux aproape obscen.

Apoi, ușa se deschise și marchizul intră. Siân simți un gol în stomac, aproape ca și cum ar fi fost lovită cu pumnul. Era îmbrăcat atât de elegant și de imaculat, era atât de blond și de chipeș! Și arăta atât de detașat și de protocolar, încât parcă nu era cu puțință să fie același bărbat care o sărutase, o atinsese și o dorise acolo sus, pe munte.

– Doamnă Jones, i se adresă el, energic, înaintând în încăpere în timp ce în urma lui cineva închidea ușa. Ați venit! Bine. Ce hotărâre ați luat?

Pe munte îi spusese Siân. În mod clar, lăsase în urmă întâlnirea lor. Acum aveau o discuție de afaceri. Atitudinea lui era cu totul și cu totul impersonală.

Ei bine, în cazul acesta avea să se poarte și ea întocmai. Îl privi în ochi, cât se poate de calmă.

- Aș vrea să încerc, rosti ea. Dar cu o singură condiție.

De la început, știuse clar că n-ar fi putut să accepte decât dacă i se garanta respectarea acestei condiții.

- Da?

Marchizul ridică dintr-o sprânceană și-și împreună mâinile la spate. Aceste două gesturi îi amintiră cât se poate de clar că făceau parte din două lumi total diferite. El era un stăpân până în măduva oaselor, neobișnuit ca dorințele sale să fie puse sub semnul întrebării.

- N-o să locuiesc aici, continuă ea. O să continui să locuiesc cu bunicii mei.

Bărbatul o măsură din priviri câteva clipe, fără să scoată vreun cuvânt. Cu ochii lui ireal de albaștri. Ochii lui frumoși, fascinanți. În momentul acela, Siân își dori să nu fi venit. Spera ca el să nu fie dispus să accepte această condiție.

- Nu văd de ce să nu fie posibil să facem așa, răspunse el, deși cred că v-ar fi mai comod să locuiți aici.

- Ba nu, zise ea repede. Nu mi-ar fi.

- Prea bine atunci, spuse el. O să începeți de săptămâna viitoare. Luni, la ora nouă. Din momentul de față, nu mai aveți vechiul post. O să am grijă să primiți salariul pentru toată săptămâna.

Siân simți un val de exaltare. Urmărit de unul de panică. Dintr-odată, totul părea incredibil de irevocabil. Iar ea tot nu era sigură că-și dorea să vină.

- Cum ați ajuns să vă faceți educația la o școală privată din Anglia?

Siân nu era pregătită să răspundă la această întrebare. Pentru o clipă, se holbă pur și simplu la el.

- Cineva mi-a plătit taxele, spuse.

- Oh?

Din nou apărură acea ridicare din sprânceană demnă de un stăpân. Siân strânse din dinți și îi înfruntă privirea, fără ezitare.

- Se pare că n-aveți de gând să-mi satisfaceți curiozitatea, spuse el. Dar situația dumneavoastră e neobișnuită, doamnă Jones. Nu-i așa că cei mai mulți dintre oamenii de aici sunt analfabeți?

Această întrebare o înfurie. Era acea concepție veche a englezilor că galezii erau niște barbari.

- Cei mai mulți știu măcar să citească și să scrie, răspunse ea. Învăță din copilărie, la școala de duminică. Majoritatea ar vrea să învețe mai mult, dar nu avem școli și nici bani să le trimitem copiii la învățătură în altă parte.

- Cu excepția celor cheltuiți de binefăcătorul dumneavoastră, replică Alex. De ce v-a înfuriat întrebarea mea? E o chestiune sensibilă pentru dumneavoastră... această lipsă a școlilor?

- Poate că unii dintre copii ar prefera să aibă o alternativă la a se angaja la topitorie sau în mină, spuse ea. Poate că unii ar vrea să devină funcționari, avocați sau... sau predicatori.

- Sunt nou prin părțile acestea, rosti el, încetișor. Acordă-mi ceva timp, Siân.

Tânăra se îmbujoră auzindu-l că i se adresase pe numele mic și, pentru prima oară, își dădu seama că erau singuri în cameră. Și ce voia să spună? Pentru ce să îi acorde timp?

- Cum se mai simte băiatul? întrebă el.

Era o altă referire la ultima lor întâlnire. Simți că obrazii i se înroșiră și mai tare.

- A venit la muncă, răspunse ea, deși n-ar fi trebuit.

- Am impresia, zise Alex, că în trupul acela zvelt de băietan se află mult curaj și îndărătnicie. Din ce alt motiv să nu fi dat un penny pentru a se înscrie în asociație? N-au mai fost urmări, nu? Nu l-a mai amenințat nimeni?

- Nu.

Siân clătină din cap.

- Dacă se-ntâmplă ceva de genul ăsta, zise el, privind-o foarte fix, lui sau altui cunoscut de-al tău, ți-aș rămâne recunoscător dacă m-ai anunța.

Nu. O, nu! Siân aproape că făcu un pas înapoi, însă reuși să rămână pe loc cu un efort de voință. N-avea să-l lase să o transforme în iscoada lui, așa cum n-avea să-i permită nici lui Owen acest lucru. Venea aici să facă lecții cu fiica lui.

Dintr-odată, marchizul schiță un zâmbet.

– Acum arăți, începu el, exact ca iubitul tău, când l-am convocat de dimineață să-i pun câteva întrebări despre cartiști și despre Vitele Scoțiene. Aș fi putut să jur că, în cea mai mare parte a timpului cât a stat aici, nu se petrecea nimic în spatele privirii tâmp pe care mi-o adresa. Nu sunt dușmanul vostru, Siân, deși presupun că n-am cum să mă aștept ca voi să credeți asta deocamdată.

Îl chemase aici pe Owen? Dar ei îi spusese că n-avea de gând să ia nici o măsură legată de întrunirea de pe munte!

– Parlamentul a respins Carta, zise el încetișor. Știi?

Siân închise ochii și înghiți cu greu. O, Dumnezeule mare! Și-acum ce-avea să se-ntâmples? Îi era teamă să se gândească la cursul pe care cel mai probabil aveau să-l ia evenimentele. Clătină din cap.

– Siân, continuă Alex, sfătuiește-l tu și pentru mine. Vrei? Spune-i să nu facă nimic care să declanșeze o confruntare cu autoritățile. Ar fi o înfruntare din care muncitorii n-au cum să iasă victorioși. Există alte metode, mai lente, mai înțelepte prin care se poate înfăptui schimbarea. E un om încăpățânat... cred că asta e ceva specific galezilor. Dar povățuiește-l așa. Poate că pe tine o să te asculte.

Era un avertisment hotărât și implacabil. Rostit cu calm și politețe, dar cât se poate de clar. Pentru o clipă, ea își simți genunchii înmuindu-i-se și avu senzația că se învârtea camera cu ea.

– Fir-ar să fie, rosti el, chiar mai încet acum. Fir-ai să fii, Siân Jones! Vrei să ajungă în temniță? Sau în mormânt? N-o să aștept să-mi dai un răspuns. Voi, galezii, sunteți mari maeștri la tăcere. Hai, du-te acum – ești liberă. Să te întorci luni. Verity o să fie încântată să audă

că ai acceptat. Aseară mi-a spus noapte bună în galeză. E chiar *noster*? Ca în *pater noster*?

- *Nos da*, îl corectă ea, separând clar cuvintele.

- Ah, zise el. Mult mai muzical decât reușesc să articulez eu. *Nos da* atunci, doamnă Jones.

Deschise ușa și îi făcu semn să iasă ea prima. Apoi, când ea trecu pe lângă el, îi indică unui servitor să deschidă ușile de la ieșire. Fără nici un alt cuvânt, se întoarse și începu să urce treptele scării interioare.

Afară ploua - o burniță rece, mohorâtă. Siân își ridică șalul peste cap și porni cu pași grăbiți pe alee, către porțile parcului. Era teribil de tulburată. Și minunat de entuziasmată. Carta fusese respinsă. Owen fusese convocat la castel, să discute cu marchizul. Care voise ca ea să fie iscoada lui. „Fir-ai să fii“, așa îi spusese. Bunicul l-ar fi amenințat că-avea să-i învinețească ochii pentru că-i vorbise așa. Iar ea făcuse un lucru rău. Ar fi trebuit să refuze. Ar fi trebuit să-și păstreze modul de viață în care se lansase la vârsta de șaptesprezece ani.

Dar n-avea să mai coboare niciodată în mină, își dădu seama, înălțându-și chipul sub burnița rece. Niciodată. Slavă bunului Dumnezeu, se terminase cu mina.

Și fie ca Dumnezeu s-o ierte pentru că se bucura atât de mult.

capitolul 8

Plouase neîndurător două zile încontinuu, însă norii se risipeau în sfârșit duminică dimineța, promițând ceva soare mai încolo sau cel târziu a doua zi.

Siân porni spre capelă braț la braț cu bunica ei. Vecina lor, doamna Bevan, mergea și ea cu ele, în timp ce domnul Bevan venea și el în urmă, împreună cu bunicul lui Siân. Ca de obicei, Emrys rămăsese acasă. Duminica era preferata lui Siân dintre toate zilele săptămânii, căci mina era închisă, iar dimineța abia aștepta să meargă la capelă, să cânte și să asculte predica reverendului Llewellyn, și după-amiaza avea școala de duminică.

După care lua ceaiul acasă, cu familia și cu Owen. Plus relaxare – binecuvântată relaxare!

Duminica aceasta era un pic altfel. Owen n-avea să vină la ceai. Se ținea o întrunire la el acasă. O întrunire în care să se decidă ce avea să se întâmple, acum că parlamentul respinsese Carta. În Newport se puseseră în mișcare lucrurile pentru a-i aduna pe oamenii din văi într-o acțiune concertată. Siân se crispa doar gândindu-se la asta și spera ca simplul fapt că era vorba despre o acțiune de proporții să o facă imposibil de pus în practică. Avertismentele marchizului de Craille îi răsunau neconținut în urechi.

Iar astăzi era un pic altfel și din alt motiv. Oamenii observaseră că nu mai mersese la mină și începuseră să îi pună tot felul de întrebări. Și se dusesse vorba. Bineînțeles, Siân le spusese rudelor sale și celor ale lui Gwyn. Bunicul ei repetase ceea ce spunea adesea, că nu era nevoie să muncească în afara casei. Bunica ei plânsese un pic, făcându-și griji în legătură cu ceea ce avea să se întâmple la castel între Siân și marchiz. Ea fusese cea mai afectată de ce se întâmplase cu fiica ei, Siân știa bine. Emrys începuse să strige și declarase că avea să îi spargă nasul marchizului dacă îi arunca măcar o privire piezișă nepoatei sale. Părinții lui Gwyn nu spusese mare lucru. Mari fusese foarte bucuroasă pentru ea, iar Iestyn – de-a dreptul încântat.

– Acolo e locul tău, îi spusese acesta, cu un zâmbet dulce. Ai un talent înăscut să îi înveți pe ceilalți. Păcat doar că n-are zece fete. Tare sunt bucuros pentru tine.

Huw îi spusese că era o nesocotită și că Gwyn n-ar fi tolerat una ca asta, dacă ar fi trăit.

Restul oamenilor începuseră a o privi cu o curiozitate pronunțată, își dădea seama Siân, stânjenită. Din nou, se simțea oarecum ca o intrusă și nu-i plăcea deloc această senzație. Dar, o, Doamne, recunoștea și ea că se simțise minunat în aceste ultime trei zile.

– Așa deci, Siân, rosti domnul Bevan acum, a cam dat norocul peste tine.

– Cu postul ăsta? întrebă ea. Da, sunt foarte bucuroasă.

- Sunt convins că o să te descurci de minune, rosti doamna Bevan. Toți copiii de la școala de duminică vor să învețe cu tine, printre care și Gwen și Willy ai noștri. Și ai școală, cu ajutorul tăicuțului tău.

Cumva, lui Siân i se părea absurd să audă ca Sir John Fowler să fie numit „tăicuțul” ei. Buni strânse din buze.

- Vaș fi recunoscătoare dacă nu ați aduce vorba despre el, doamnă Bevan, zise ea. Hywel e tăicuțul ei, nici n-are nevoie Siân de altcineva. Și școala poate să fie uneori lucrul dracului. Să știi că o să mă rog din toată inima la capelă pentru Siân.

- Of, buni, rosti Siân cu un amestec de amuzament și exasperare.

Oamenii din Cwmbran rar se făceau vinovați de întârziere. Deși mai erau cincisprezece minute până la ora la care trebuia să înceapă slujba, când intrară în capelă, cele mai multe dintre strane erau ocupate. Nu se întâmpla des ca la începerea slujbei să mai fie vreun loc liber. Uneori întârziatii - cei care veneau cu doar cinci minute înainte - erau nevoiți să stea în picioare, la galerie, cu organistul, sau chiar pe scaune puse pe culoarele dintre strane. Oamenii veneau la capelă pentru cântece și pentru a asculta predicile pline de fervoare ale predicatorului - și pentru socializare.

Siân stătea întotdeauna în al treilea rând din față, împreună cu bunicii, Owen în strana din spatele ei, iar familia Jones în același rând, însă pe celălalt șir de strane. Totuși, în dimineața aceasta, cum mergea pe culoarul dintre strane în spatele bunicii ei, cineva dintr-o strană din spate o trase de mânecă și i se adresă, într-o șoaptă sonoră.

- Doamnă Jones, zise Lady Verity Hyatt și zâmbi cu un chip senin și jucăuș când Siân întoarse capul, surprinsă, pentru a o privi. O să fiți guvernanta mea! Am venit și noi la capelă în dimineața asta.

Siân se uită dincolo de ea și dădu cu ochii de marchiz, care stătea lângă ea, blond, elegant, chipeș și la fel de străin față de locul acesta ca o pisică într-o crescătorie

de câini. De asemenea, părea ușor stânjenit. O salută cu o înclinare din cap.

- Stați lângă noi, rosti Verity, într-o șoaptă perfect audibilă.

O ținea în continuare de mânecă.

Era unul dintre acele momente în care nu era timp să analizeze lucrurile rațional. Dacă ar fi făcut-o, își dădu seama Siân ulterior, i-ar fi zâmbit copilei, i-ar fi spus că ea stătea întotdeauna în față, cu bunicii ei, și i-ar fi adus aminte că aveau să se întâlnească a doua zi. Apoi și-ar fi continuat înaintarea pe culoar, cu o întârziere nu mai mare de câteva secunde. Dar n-avu timp pentru asemenea gânduri închegate. Se simțea expusă. Avea impresia că toți se uitau la ea - și știa bine că nu se înșela prea tare. Zâmbi și se lăsă în strană, lângă Lady Verity Hyatt.

Aceasta își strecură mânuța în cea a lui Siân și îi zâmbi larg.

- Mă bucur că o să fiți guvernanta mea, îi spuse în șoaptă. De-abia aștept să vină ziua de mâine. Mai e doar o noapte de somn!

- Șșștt, Verity. Marchizul se aplecă spre capul copilei și îi vorbi foarte încet: Știi bine că în biserică trebuie să facem liniște.

- Dar suntem într-o capelă, tati, răspunse ea, tot șoptit. Duminica trecută în biserică n-au fost decât șapte persoane, doamnă Jones, cu tot cu tati și cu mine. A fost plictisitor.

Strâmbă din nas.

- Șșștt!

De data aceasta, Verity se uită oarecum temătoare la tatăl ei și se supuse, deși își întoarse capul pentru a-i zâmbi din nou lui Siân și ridică din umeri. Siân bănuia că faptul că veniseră într-o capelă galeză era tratația fetei pentru săptămâna aceasta. Îi trezea amintiri puternice și dureroase din propria copilărie, când de cele mai multe ori se uita pe fereastra căsuței lor cum oamenii se duceau la capelă. Uneori, mama ei o ducea la biserica anglicană. Da, își amintea bine plictiseala și invidia pe care o simțise față de copiii care se duceau la școala de duminică după-amiaza. Fără să se gândească, îi strânse

mâna fetei, care se afla în continuare în a ei. Își ridică privirea și își concentrează atenția asupra părții din față a stranelor, pentru a se convinge că Owen era în locul lui obișnuit. Se întreba dacă știa că ea era acolo. Și se întreabă ce părere avea lumea despre asta. În capelă era o liniște nefirească, o tăcere plină de stânjeneală. Fără îndoială, toată lumea era conștientă de prezența marchizului de Craille. De obicei, capela vuia de zumzetul bârfelor rostite în șoaptă, până ce reverendul Llewellyn urca treptele către amvon.

O, Doamne, își dădu seama Siân, n-ar fi trebuit să se așeze aici. Se simțea extrem de stânjenită. Însă, când începură să cânte, dispăru orice urmă de timiditate. Membrii congregației intonară imnul de deschidere cu entuziasmul și în armonia obișnuite, dirijați de reverendul Llewellyn. Cântând, Siân era profund conștientă de prezența bărbatului care stătea de cealaltă parte a lui Verity, fără să scoată vreun sunet. Ținea cârticica de imnuri în mână, deschisă, dar nu cânta. Bineînțeles, își dădu seama apoi, nici n-ar fi putut. Versurile erau în galeză. Și slujba avea să fie tot în galeză. Verity avea să se plictisească și mai mult decât cu o săptămână în urmă. Pe tot parcursul imnului de început se uită lung la Siân, ținând-o în continuare de mână.

Preotul îi observă pe cei doi abia în timpul imnului. După ce acesta luă sfârșit, le ură bun venit într-o engleză cu accent puternic, și toate capetele se întoarseră către ei. Inclusiv cel al lui Owen. Siân îi întâlni privirea înainte ca tânărul să-și îndrepte din nou atenția asupra amvonului. Owen nu-i dăduse nici un detaliu despre vizita sa la castelul Glanrhyd.

- Afurisitul de marchiz de Craille, naiba să-l ia! îi spusese, când îl întrebaseră - bunicul ei nu fusese pe-aproape, să-l certe pentru limbaj. Un vulpoi, un lup în piele de oaie, Siân. E periculos. Mai periculos decât Barnes. Să te ții departe de el, *fach!* Stai mereu cu fetea!

Refuzase să-i spună cum de ajunsese să-și facă o impresie atât de proastă despre bărbatul care le plătea salariile. Siân ar fi vrut să știe ce amenințări rostise și pe care dintre acestea avea de gând să le pună în practică dacă

afla despre întrunirea din după-amiaza aceasta. Simplul fapt de a se gândi la această întrunire îi strânse stomacul dureros. Făcu un efort să se concentreze asupra pasajului despre Iov pe care îl citea reverendul Llewellyn din *Biblia sa în galeză*.

Credința lui Iov fusese pusă la încercare de Dumnezeu, le spuse preotul în predica sa. Fusese încercat până la limitele puterilor sale. Și, până la urmă, trecuse cu brio de toate încercările. Ajunsese să înțeleagă că, în viața pe această lume, suferința nu putea fi evitată. Dar, în loc să fie distrus sau înrăit de suferințele de care avusese parte, fusese întărit și înnobilit de ele. Și cu toții aveau de învățat de la Iov.

Pe măsură că predica devenea mai înflăcărată, și membrii congregației – animați de retorica și de emoția reverendului – începură să-l susțină prin tot felul de exclamații, lui Siân i se păru cum nu se putea mai evident că se adresa direct cartiștilor și își declara destul de clar poziția. Ce făcuseră până acum fusese legal și total îndreptățit din punct de vedere moral. Ceruseră libertate, democrație și sistarea regimului de opresiune. Dar acum, că eforturile lor fuseseră respinse, sarcina lor era să îndure, să fie întăriți și înnobițați de suferință.

Se întreba dacă marchizul de Craille avea măcar o impresie vagă despre subiectul predicii. Vedea clar că Owen stătea cu umerii trași în spate și cu capul înălțat. Iestyn avea capul plecat.

În cele din urmă, slujba luă sfârșit. Siân se pregătise pentru final. Se hotărâse că avea să îi zâmbească scurt lui Verity, după care avea să iasă în grabă în curte, pentru a-i aștepta pe bunica ei și pe Owen, care o conducea mereu acasă. În mod clar, nu voia să se trezească forțată să iasă din capelă cu marchizul și cu fiica lui. Toată lumea ar crede că-și dădea aere.

Dar nu era așa ușor. Scăpată de obligativitatea tăcerii, Verity o prinse din nou de mână și se lansă într-un adevărat discurs.

– Mi-a plăcut mai mult decât la biserica noastră, zise ea, chiar dacă n-am înțeles cuvintele. A fost distractiv,

cu toți oamenii ăștia. Aveți o voce foarte frumoasă, doamnă Jones. Toți cei de-aici cântă frumos. Săptămâna trecută, doar tata a cântat. Și parcă suna ciudat. Spuneți-mi cine sunt câțiva dintre oamenii ăștia. O să mă învățați galeză, nu-i așa? Poate săptămâna viitoare o să înțeleg ce se zice.

- Verity. Mâna cu unghii îngrijite a marchizului se așază pe umărul fetei, iar Siân se trezi că atenția îi fu atrasă imediat de ea, iar apoi ochii îi urcară de-a lungul brațului către umăr și chip, până ce îi întâlniră pe ai lui. Doamna Jones de-abia așteaptă să se întoarcă acasă. Săptămâna viitoare vei avea tot timpul din lume să vorbești cu ea - dacă e într-atât de nesocotită să te lase să ciripești așa, întruna.

- Nu mă deranjează, răspunse Siân. Uneori, copiii simt nevoia să vorbească.

„Mai ales dacă se simt singuri“, aproape că adăugă, însă i se păru că ar fi fost o remarcă impertinentă.

Se întoarse, cu intenția de a pleca, însă se trezi nas în nas cu reverendul Llewellyn, care stătea chiar în capătul stranei, cu mâna întinsă.

- Slavă Domnului că ați binevoit să vă alăturați rugăciunilor noastre umile în dimineața asta, milord, rosti preotul.

Marchizul se întinse peste fiica sa și pe lângă Siân pentru a-i strânge mâna.

- V-am auzit cântecele de afară, când erați la repetiții, dar și duminica trecută, când ați ținut slujba, spuse. Și ne-am hotărât să vă ascultăm din strună în dimineața asta. Aveți un cor pe cinste, domnule.

Pieptul reverendului Llewellyn se umflă de mândrie.

- Avem aici cel mai bun cor de bărbați din toată Țara Galilor, milord, spuse, așa cum vom demonstra peste două săptămâni, la *eisteddfod*. Și aș putea să spun chiar că e cel mai bun din Marea Britanie, ba poate din lumea întreagă. Nicăieri nu sunt așa cântăreți ca în Țara Galilor. Nu ne e frică să ne folosim vocile pentru a-l slăvi pe Domnul cu talentul pe care ni l-a dăruit. Nu-i așa, Siân Jones?

Marchizul zâmbi politicos, iar Siân scoase un murmur de acord. Cei mai mulți dintre credincioși ieșiseră în ordine din capelă, putea vedea clar. Până la urmă, nu reușise să evite să iasă în evidență.

– Și ce mă bucur s-o văd printre noi pe micuță, declară preotul, zâmbindu-i larg lui Verity și punându-și ușor mâna pe creștetul ei. Vii la școala de duminică după-amiază, *fach*? Te băgăm în clasa doamnei Jones.

– *Vark*?

Verity strâmbă din nas și se uită la Siân.

– *Fach*, o corectă aceasta. Înseamnă „micuț”. E o formă de alint.

– Am voie, tati? Verity își întoarse capul pentru a îi adresa părintelui ei o privire imploratoare. Pot să mă duc și eu la școala de duminică? Pot? Te rog, te rog, te rog!

– O să se vorbească numai în galeză, interveni Siân. Dar văzu dorința aprinsă din ochii ei, de copil care voia încă o plăcere. Dar eu sunt dispusă să te duc, dacă tatăl tău e de acord – adică tati al tău. Poate că mai întâi ți-ar plăcea să vii cu mine acasă, la prânz.

Se uita la Verity și se vedea pe sine la vârsta ei, știa bine. Dar n-ar fi trebuit să spună nimic din toate acestea. N-ar fi trebuit să se bage. În fond, copila era Lady Verity Hyatt, fiica unui marchiz englez.

– Minunat.

Predicatorul își frecă palmele, după care prezența sa fu solicitată în altă parte, așa că se retrase. Marchizul se uită la fiica sa, apoi la Siân.

– Dacă o să se plictisească de moarte, o să știe că ea a insistat, zise el, după care o luă total prin surprindere pe Siân schițând un zâmbet larg. În clipa aceea, căpătă un aer teribil de tineresc și de atractiv. Ceva din interiorul ei tresări puternic, o senzație cum nu se putea mai tulburătoare. N-o să se supere bunica dumneavoastră?

– Nicidecum, răspunse tânăra, întrebându-se cum avea să reacționeze bunica ei.

– Ah, te rog, te rog, te rog!

Verity era atât de încântată, încât nu se putea abține să nu țină pe loc.

- Prea bine, rosti el, privind-o fix. Dar să fii cuminte și politicoasă! Și să ascuți! Dacă nu o ascuți întru totul pe doamna Jones, o să-mi dai socoteală. S-a înțeles?

Verity îi adresa un zâmbet radios.

- Da, tati.

Marchizul se aplecă și sărută gurița întinsă de fiica sa.

- Mulțumesc, îi spuse el lui Siân. Sper că n-o să fie o pacoste. O să vin s-o iau după ce se termină orele.

Tânăra încuviință din cap. Siân își dădu seama că era ceva straniu de intim la felul în care stăteau așa în capela acum goală, cu un copil între ei. Îi veni în minte că era posibil să-l placă pe marchizul de Craille. Dintr-odată, își aduse aminte cum ingenunchease lângă Iestyn pe munte, punându-și mâna pe capul cumnatului ei într-un gest liniștitor, după ce-i acoperise trupul cu pelerina lui, pentru a-l feri de frig. Își aminti că se oferise să-l ajute pe Huw să-l ducă acasă. Și că îi spusese lui Iestyn că era un flăcău curajos. Owen afirmase că era un vulpoi și un lup în piele de oaie. Poate că era mai bine să nu cadă prea ușor în această capcană a simpatiei față de marchiz. În fond, era atotputernic în Cwmbran. Iar unii oameni erau mai flămânzi săptămâna aceasta față de cea trecută pentru că prima măsură a marchizului de Craille după ce-și făcuse apariția la moșie fusese să reducă salariile.

Partea de stradă din dreptul capelei era departe de a fi pustie. În fiecare duminică, aproape toți credincioșii se adunau acolo pentru a discuta și pentru a bârfi. Și astăzi, bineînțeles, aveau ocazia de-a dreptul delicioasă de a o vedea pe doamna Siân Jones ieșind din capelă la două minute încheiate după ultimul întârziat, ținând-o de-o mână pe fiica marchizului de Craille în timp ce acesta o ținea de cealaltă.

Siân încerca să nu se simtă stânjenită. În fond, acceptase de bunăvoie postul de guvernantă a lui Verity și mai mult ca sigur toți aflaseră până acum. Dar se gândea cu regret la toate eforturile pe care le făcuse în ultimii opt ani pentru a se integra, pentru a face parte din comunitatea care o renegase pe mama ei, pentru a-și găsi locul

aici ca să nu se mai simtă singură. Se întrebă dacă faptul că insistase să locuiască acasă, cu buni și cu bunelul, avea să o salveze de la a fi izolată, așa cum fusese toată copilăria și adolescența sa. Dar acum era prea târziu pentru regrete.

Mai întâi o duse pe Verity către locul în care bunica ei stătea de vorbă cu un grup de vecine și îi spuse că aceasta avea să vină la ei acasă, la masa de prânz. Apoi, o conduse către un grup de bărbați, care ascultau cu toții ce le spunea Owen. Acesta tăcu dintr-odată și o fixă direct, fără nici o urmă de zâmbet pe chip.

Siân simți un junghi brusc de panică irațională că până și Owen urma a se întoarce împotriva ei. Irațională pentru că acesta o îndemnase să accepte postul și fusese încântat când ea o făcuse. Dar, evident, de atunci încoace îl gratulase pe tatăl lui Verity cu titlul de „afurisitul de marchiz de Craille, naiba să-l ia“.

Lumea ei s-ar face bucăți dacă l-ar pierde pe Owen, își dădu ea seama.

– Verity vine să ia prânzul la buni, îi spuse, și după aceea merge la școala de duminică împreună cu mine.

Owen se întoarse către ele.

– Am crezut că poate nici n-ai observat că am fost și eu la capelă, rosti în galeză înainte de a se uita în jos, la Verity, după care trecu la engleză: Deci o să te duci la școală azi și toată săptămâna viitoare, nu-i așa, *fach*? Ia zi, îmi dai o mânăuță?

Verity își puse mâna liberă într-a lui și porni cu pași precipitați pe stradă între el și Siân.

– *Var*k înseamnă „micuț“, rosti ea. Mi-a zis doamna Jones. A fost distractiv la capelă. Și-o să fac cunoștință cu alți copii la școala de duminică. Pe tine cum te cheamă?

Se simțise jignit, înțelese Siân, pentru că ea stătuse cu Verity și cu marchizul în loc să se așeze în fața lui, unde îi plăcea lui să o vadă în timpul slujbei, după cum îi spusese odată și o făcuse să izbucnească în râs și să roșească.

Din nou, simți acea teamă glacială și nefondată că ar putea să-l piardă. Sau că ar putea fi din nou izolată între

două lumi, așa cum fusese în timpul primilor șaptesprezece ani din viață.

Privindu-l cum vorbea cu Verity, își dori... ah, își dori să îl fi lăsat să o posede când o implorase, sus pe munte. Își dori să fi fost a lui acum, trup și suflet. Îl dorea. Avea nevoie de el. El era punctul ei fix, siguranța ei.

Alex habar nu avea cât dura școala de duminică. Din câte înțelesese, era un fel de școală adevărată, în care copiii învățau efectiv să scrie și să citească. Deci în mod normal ar trebui să dureze ceva timp. Nu veni prea devreme să o ia pe Verity, însă chiar și așa se plimbă de colo-colo prin fața capelei timp de mai mult de o jumătate de oră până ce ușile se deschiseră într-un final și copiii năvăliră afară, chiuind veseli nevoie-mare.

Nu-i plăcea că nu aveau decât această formă precară de învățământ. Ar trebui să existe o școală, la care toți copiii să meargă zi de zi, așa cum erau și pe moșile sale din Anglia. Poate că unii dintre copiii aceștia voiau să devină funcționari, avocați sau preoți, așa îi spusese Siân.

Dar nu avu timp să mediteze prea mult la această temă. Siân Jones în persoană ieșea pe ușile capelei, cu Verity de mână. Când îl văzu, fiica lui chiui exact ca restul copiilor și porni glonț către el, vorbind în timp ce alerga.

- ... Și au un jilț de lemn pe care am stat și toate vasele sunt puse într-un bufet, iar doamna Jones doarme în cel mai drăguț pat încastat în mobilă, chiar în bucătărie, și unchiul Emrys - unchiul Emrys al doamnei Jones - m-a pus să-i zic „bună ziua” și „mulțumesc” în galeză și după aia a râs de mine, iar doamna Rhys - bunica doamnei Jones - l-a certat, și-a ținut pâinea sprijinită de burtă cât a tăiat-o felii și...

Alex se aplecă și o ridică în brațe, simțind un val de dragoste aproape dureroasă pentru ea. Era încă atât de mică! Se entuziasma atât de ușor! Și era atât de singură! Ar fi trebuit să se însoare cu Lorraine sau cu altcineva până acum și să fi făcut și alți copii. Pe cât posibil, nici un copil nu trebuia să crească fără frați și surori.

- Sper că ai fost cuminte, îi spuse, și că ți-ai adus aminte să îi mulțumești doamnei Rhys, chit că în engleză sau în galeză. Așa ai făcut?

Siân stătea la câțiva metri distanță, fără să spună absolut nimic.

- Eu îmi iau rămas-bun, rosti apoi. O să vin la castelul Glanrhyd mâine, la nouă dimineața.

Alex răspunse impulsiv, nedorind să plece și să nu o mai vadă până a doua zi dimineața, când oricum n-avea să o vadă prea mult. Nu putea să stea în camera fetei sale toată ziua. Soarele ieșise din nori, astfel că până la urmă era o zi chiar plăcută.

- Veniți să vă plimbați un pic cu noi? o întrebă, lăsându-și fetița jos. Mă gândisem să o pornim de-a lungul văii, să admirăm râul.

- Până treceți de case și de mină, e murdar, răspunse tânăra.

- Atunci o să mergem dincolo de ele, spuse el. Veniți cu noi?

Alex văzu că Siân ezita și o privi fix, forțând-o fără nici o rușine să accepte. Tânăra dădu aprobator din cap și începu să meargă în dreptul lui, cu Verity la mijloc. Erau cam doi metri între ei.

Siân avea dreptate. Râul era foarte murdar și mirosea neplăcut.

- Nu există sistem de alimentare cu apă în oraș? întrebă și, chiar în momentul acela, își dădu seama cât de ciudat era să pună o asemenea întrebare. Se aflau pe moșia lui. Ar fi trebuit să știe atâta lucru.

Tânăra izbucni în râs, un sunet plin de amărăciune și dispreț.

- Nu, răspunse ea.

- Mi se pare nesănătos să nu existe, rosti el, încruntându-se. E un oraș destul de mare.

- Nu există bani pentru un asemenea sistem, spuse ea. Am auzit undeva că în văile din sudul Țării Galilor mor mai mulți copii decât în oricare alt loc din țară.

Alex era de-a dreptul îngrozit și se uită neliniștit la apă, care era în mod clar locul unde se deversa toată

murdăria orașului. De pe dealuri, totul părea foarte pitoresc.

Însă Verity voia să îi povestească despre școala de duminică, așa că, plin de recunoștință, renunță la a mai vorbi despre râu. Era o chestiune – una din multe – despre care trebuia să se intereseze într-un moment mai potrivit, cu Barnes. Cum era și treaba cu școala.

– Unul dintre cele mai proaste aspecte ale mineritului, spuse mai târziu, e că sterilul trebuie aruncat undeva. Munții de steril nu sunt deloc pitorești, nu-i așa?

Se uită cu oarecare dezgust la grămezile negre de resturi care se înălțau lângă aglomerarea de clădiri și la roata mare care arăta unde se afla intrarea în mină.

– Industria în sine nu e deloc pitorească, replică Siân. Dar face parte din viața modernă. Trebuie să ne descurcăm cum putem. Nu-mi place deloc să văd că valea mea ajunge să fie neagră și urâtă. Era atât de frumoasă! Aici au prins contur muzica, visurile și pasiunile noastre. Iar acum e...

– Siluită? sugeră el.

Era chiar mai frumoasă când roșea.

– Nu-mi pare un cuvânt adecvat, răspunse ea. Oare oamenii o să distrugă pur și simplu frumusețea lumii noastre? Mă tot întreb...

Verity o pornise la goană înainte. În sfârșit, orașul – cu casele sale pe versanții terasați și cu mina – rămăsese în urmă și era ca și cum ar fi pătruns într-o altă lume. Apa râului părea deja mai curată și iarba din jurul lor era verde. Alex inspiră profund, iar în aer nu se mai simțea fumul care se revărsa veșnic din furnalele topitoriei.

– Industria e ceva foarte nou, spuse el. Încă nu am învățat să ne adaptăm la un stil de viață atât de diferit de modul în care au trăit strămoșii noștri sute, ba chiar mii de ani.

– Toată valea era așa acum nici o sută de ani, spuse ea, arătând către peisajul din jur. Uneori am impresia că m-am născut într-o epocă greșită. Dar nu putem să alegem, nu-i așa?

Verity adunase niște bețe și le arunca din toate puterile către apă, încercând să le facă să ajungă cât mai departe. Părea fericită, total absorbită de jocul ei. Și părea că uitase că erau și ei pe acolo.

– Pentru mine, spuse el, toate acestea sunt un șoc mai mare decât pentru tine. Până acum am trăit pe o moșie, la țară, unde totul se face la fel de generații și generații. Știu tot ce se petrece, înțeleg totul și mă simt perfect competent să o administrez cât se poate de bine. Până să ajung aici, exploatările industriale nu erau decât un concept abstract pentru mine. Mă simt ca și cum aș fi ajuns pe altă planetă sau chiar într-un univers cu totul și cu totul diferit. Ai grijă să nu te împiedici de rădăcina aia, te rog.

Siân ocoli rădăcina și, drept urmare, se apropie de el. Alex îi întinse brațul fără să se gândească, iar ea îl luă. Abia când Alex îi simți atingerea își dădu seama ce făcuse. Văzând cum Siân se uită repede la el și simțind cum brațul îi deveni rigid, ghici că și ea avusese parte de aceeași conștientizare, în aceeași secundă. Ar fi fost foarte ușor să ajungă să se împrietenească cu femeia aceasta, își spuse el. N-ar fi trebuit să-i întindă brațul. Nu se cuvenea cătuși de puțin. În fond, nu era decât servitoarea sa. Își amintea foarte bine cum arătase când aproape că-l împunsese în stomac, când coborâse în mină.

Continuă să se plimbe braț la braț, nici unul din ei neavând curajul de a schimba starea de fapt.

– Nu mă simt deloc în elementul meu, mărturisi el. Nu știu și nu înțeleg decât ce am reușit să aflu de când am sosit aici. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le cunosc și despre a căror existență nici măcar nu știu. Cum ar fi că în oraș nu există sistem de distribuție a apei, de exemplu. Nici nu mi-a trecut prin cap să întreb. Iar, între timp, trebuie să mă las în seama cunoștințelor și a experienței vechilului meu. În fond, a administrat totul în mod lucrativ timp de doisprezece ani.

Se întreabă dacă încerca să se justifice în fața acestei femei. Oare încerca să o convingă că, dacă erau anumite lucruri rele în Cwmbran – și, evident, erau îngrozitor

de multe lucruri în neregulă -, nu era chiar vina lui? Bineînțeles că era vina lui. Moșia aceasta era a lui de doi ani, iar el nu făcuse nimic pentru a-și asuma responsabilitatea pe care o implica acest statut.

- Lucrativ, da, răspunse ea, încet. Cu toții suntem minunat de bogați. Unul dintre noi chiar are o casă cu șaptezeci și două de camere.

Era o observație care merita o replică usturătoare. Numai că el nu putea să i-o dea. El îi vorbise ca de la egal la egal. Nu-și mai dezvăluise gândurile cele mai intime în fața unei servitoare. Oare putea să o învinovătească pentru simplul fapt că îi răspunsese cu aceeași monedă?

- Verity - strigă el către fiica lui -, e timpul să ne întoarcem. Am întârziat deja la ceai.

Se folosi de pretextul întoarcerii pentru a-și desprinde brațul de al lui Siân.

- Bogația aduce cu sine responsabilități, Siân, spuse. Nu sunt convins că eliminarea diferențelor de avere ar rezolva ceva. Ar aduce egalitate și dreptate pe lume? La modul ideal, aș zice că da, însă nu cred că natura umană va permite vreodată transpunerea acestui ideal în realitate. Eu mi-am luat întotdeauna responsabilitățile în serios.

Cu excepția celor față de Cwmbran, ar fi trebuit să adauge.

Cuminte, Verity pornise și ea pe drumul de întoarcere către oraș. Tot urca în goană pe deal, coborând cu viteză mai mare. În continuare, părea pierdută în lumea ei de copil.

- Dacă ai vreo nemulțumire, îi zise Alex lui Siân, spune-mi! Dă-mi detalii, cum a fost informația aceea despre mortalitatea infantilă. Spune-mi toate lucrurile care sunt în neregulă pe moșia asta. N-am cum să sper măcar că voi rezolva lucrurile dacă nu știu ce trebuie îndreptat. L-am întrebat pe iubitul tău dacă ar fi dispus să participe la o întrunire cu alți reprezentanți ai oamenilor de aici pentru a discuta despre cum v-am putea face condițiile de trai și viața în general mai bune. Dar la momentul

respectiv făcea pe prostul. Chiar reprezintă dușmanul vostru, chiar nu puteți să-mi dați măcar o șansă?

Alex observă că Siân își lăsase privirea în pământ, cu chipul extrem de tulburat – și extrem de frumos.

O, da, erau din lumi total diferite. N-avea rost să încerce să construiască punți între ele. Nu știa de ce încerca, doar că o sărutase de două ori, se gândea la ea întruna și visa să o sărute din nou.

I se păru că Siân dădu să-i răspundă, însă Verity coborî în goană panta exact la momentul nepotrivit și intră în Siân, care se ciocni în lateral de el. Alex trebui să își întindă brațele și să-și proptească bine picioarele ca să nu se prăvălească tustrei pe iarbă, claie peste grămadă. Verity râdea necontrolat, Siân asemenea – și la fel făcea și el.

– Ar fi fost de pomină, rosti el, dacă am fi fost cu câțiva metri mai aproape de râu. Gata cu poznele, Verity, te rog! Doamnă Jones, veniți să luați ceaiul cu noi?

– Nu, răspunse ea repede, mulțumesc. Deja bunica mea se întreabă pe unde-oi umbla.

– În cazul acesta, n-o să insist, zise Alex. Cred că eu și Verity o să pornim pe deal, către Glanrhyd. Dumneavoastră mergeți în față?

Siân încuviință din cap și îi zâmbi lui Verity, în loc de rămas-bun.

– Măine facem lecții și ne jucăm, spuse fetița. O să fie distractiv. Nu mai e decât o noapte de somn! îi reaminti și porni la deal, țopăind cu veselie.

– Ne vedem mâine, rosti Alex.

Fără să se gândească, făcu un gest pe care îl făcea foarte rar cu orice femeie: îi luă mâna lui Siân Jones și o ridică la buze. Tânăra păru surprinsă și roși puternic înainte de a se întoarce brusc și a-și continua drumul pe cărarea care urma cursul râului și trecea pe lângă mină, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Privind în urma ei, Alex simți un curent de singurătate care aproape că-i devenise familiar. Erau din lumi, din universuri diferite. Singurul mod în care puteau să intre în contact era doar la nivel fizic, și nici de asta nu era chiar așa sigur. Chiar deloc. Dar, oricum, n-ar fi fost

de ajuns, își dădu seama cu neliniște. Voia ca ea să-l placă, să-i devină prietenă. Voia ca amândoi să trăiască în aceeași lume. Scoase un oftat și porni la deal, în urma fiicei sale.

capitolul 9

Owen reuși să trezească din nou la viață focul din cămin, împungând cărbunii cu vâtraiul, și puse ceainicul la încălzit. Siân se așeză la masă, privindu-l. Nu se întâmpla des ca Owen să o aducă acasă la el, dar pe seară norii se adunaseră din nou și amenințau să verse iar ploaie peste vale.

- Doar pentru o ceașcă de ceai, da? îi spusese, luând-o de braț și conducând-o spre casa lui.

Era una dintre puținele case de pe vale în care locuia o singură persoană. Era menținută în ordine și curățenie, observă Siân, deși pe un capăt al mesei era un morman de vase nespălate. Angharad venea de două ori de săptămână să facă menajul. Uneori, pe când încă lucra în mină, aproape că o invidia pe prietena ei pentru o asemenea slujbă - numai că ea n-ar fi putut suporta să păsească în casa lui Josiah Barnes. Angharad încetase să se mai vadă cu Emrys după ce intrase în slujbă la Barnes - și începuse să se arate oarecum stânjenită ori de câte ori se întâlnea cu Siân.

De vara viitoare, aceasta ar fi putut fi casa ei, își spuse Siân. Nu, chiar avea să fie casa ei. Nu avea nici o îndoială în ceea ce privea măritișul cu Owen. Se întreba dacă ar fi trebuit să se ridice și să pună cești și farfurii pe masă, însă îl lăsă pe Owen să joace până la capăt rolul de gazdă. Ea încă nu-și avea locul aici.

- Cum a fost întrunirea? îl întrebă.

Avea o curiozitate de nestăpânit când venea vorba despre asemenea lucruri, dar în același timp o îngrozea gândul de a afla ce tulburări se pregăteau.

- Păi, începu el, bineînțeles că toată lumea era furioasă că parlamentul a respins Carta. Cererile noastre erau rezonabile. Și nimeni nu e dispus să lase lucrurile

aşa. M-am bucurat să-i văd pe toţi aşa înflăcăraţi şi aşa hotărâţi.

Se întoarse către bufet şi luă două ceşti curate. Nu şi farfurioare. Siân îşi reprimă un zâmbet.

- Şi-atunci ce-o să se-ntâmples? întrebă ea. Doar n-o să se mai scrie încă o petiţie... E o pierdere de vreme, nu-i aşa, Owen?

- Ceva, ceva o să fie, răspunse el. Probabil o demonstraţie mare. Ceva prin care să ne arătăm solidaritatea. Uneori, nişte iscălituri pe hârtie nu înseamnă prea mult pentru nişte oameni fără imaginaţie. Poate o să conteze mai mult dacă văd oamenii din spatele semnăturilor.

Inima lui Siân se îngreună dintr-odată.

- Aici? întrebă ea. Să avem demonstraţii în Cwmbran?

Owen clătină din cap şi se aşeză la masă.

- N-am rezolva nimic, răspunse. Ar însemna să acţionăm la un nivel prea mic. Trebuie să fie ceva mai mare de-atât, Siân. Un marş de proporţii, cu toţi oamenii de prin văi adunaţi într-un singur loc. În Newport, probabil. John Frost e din Newport.

- John Frost?

- El e conducătorul mişcării cartiste aici, în Țara Galilor, spuse Owen. El încearcă să ne organizeze pe toţi. Iar noi o să-l susţinem. O să îi dăm de ştire că poate să se bazeze pe noi. Ba chiar o să-l invităm aici, să ne vorbească.

- Aici? întrebă ea. Să vorbească cu cei care au participat la întrunirea din după-amiaza asta, Owen? Doar nu te referi la o altă adunare de mari proporţii, pe munte, nu?

- Toţi oamenii au dreptul să asculte ce are de zis Frost, răspunse Owen. Dacă avem pretenţia să participe la marş când vine vremea, atunci toţi trebuie să aibă ocazia de a-l asculta şi de a se hotărî. Trebuie ca toţi să fie convinşi.

Apa din ceainic dăduse în clocot. Bărbatul se ridică pentru a prepara ceaiul.

- Ah, Owen, crezi că e bine? Dacă se iscă probleme? Marchizul de Craillie ştie de ultima adunare. S-a hotărât să nu ia nici o măsură, dar data viitoare n-o să mai fie

la fel de indulgent. A zis chiar că autoritățile se așteaptă să apară probleme și că n-o să stea cu mâinile în sân.

Owen se așază din nou la masă, lăsând ceaiul să se infuzeze. O fixă cu privirea.

- A vorbit cu tine despre asta? o întrebă.

- Ca să ne avertizeze, nu amenințător, răspunse ea. Chiar cred că își face cu adevărat griji, Owen. Vrea să acționeze la nivel local și să afle ce trebuie făcut pentru a îmbunătăți condițiile de trai. Poate că ar fi mai bine așa. Poate că așa s-ar face cu adevărat câte ceva.

Owen izbucni în răs, deși nu părea nicidecum amuzat.

- Și tu îl crezi, rosti apoi. Chiar mă întrebam de ce s-a hotărât așa din senin să-și arate fața pe-aici, Siân, când știm cu toții ce părere au afurisiții ăștia de englezi despre galezi. Tu nu te-ai gândit? Nu ți-ai dat seama singură până acum? El face parte din conducerea țării. E membru în Camera Lorzilor, nu? Parlamentul nu a avut nici cea mai mică intenție de a pune în discuție Carta și de a o aproba ca act legislativ. Craille a venit aici ca să ne țină în frâu, Siân. Să-și arate puterile. Să ne dezorienteze și să ne închidă gura - în fond, nu suntem decât niște galezi neștiutori și neciopliți. A venit să ne pună cizma pe gât dacă nu putem fi reduși la tăcere. E un șarpe afurisit. Și ai face bine să nu pleci urechea la vorbele lui.

Siân era profund tulburată. Chiar așa era? Totul părea foarte logic.

- Părea că-și face cu adevărat griji pentru faptul că nu avem sistem de distribuție a apei în oraș. Și pentru numărul mare de copii care mor prin părțile noastre.

- Și când anume și-a exprimat aceste griji?

În continuare, o urmărea cu maximă atenție.

Siân se îmbujoră.

- După școala de duminică, răspunse. El și fetița lui m-au invitat să mă plimb pe lângă râu cu ei.

Un timp, Owen nu scoase nici o vorbă, după care se ridică din nou pentru a turna ceaiul în cești. Siân observă că lichidul cald era aproape negru. Folosise mult prea mult ceai. Dar poate așa îi plăcea lui. Trebuia să țină

mintea asta. I se părea că tăcerea din încăperea devenise apăsătoare. Se simțea vinovată că acceptase invitația la plimbare, deși fusese ceva nevinovat, având în vedere că fusese și Verity de față.

- Și au venit la capelă de dimineață, iar tu ai stat cu ei, zise Owen într-un final. Și sigur te-a văzut cineva plimbându-te cu ei.

- Dar nici nu încercam să mă ascund, răspunse ea. Să înțeleg că a fost rău să mă comport așa, Owen?

- În după-amiaza asta a trebuit să le dau replica una, zise el. Toți glumeau, Siân. Sigur, nu a fost nimic de care să mă simt jignit. Nici n-ar fi îndrăznit vreunul. Dar în toate glumele era vorba despre un englez chipeș și despre cea mai frumoasă galeză din Cwmbran.

- Owen, spuse ea, în dimineața asta am stat cu Lady Verity Hyatt și tot cu ea m-am plimbat în după-amiaza asta. O să fiu guvernanta ei. Bineînțeles, o să stau cu ea foarte mult.

Știa bine că nu spunea chiar tot adevărul. După-amiaza se plimbase cu marchizul. Verity se distrase de una singură.

- Ai grijă, atâta tot, spuse el încet. Uneori, Siân, se poate să capeți o reputație proastă chiar dacă n-ai făcut nimic rău. Și oamenii știu bine cine ești.

Tânăra sări imediat în picioare, albă ca varul de furie.

- Ce vrei să spui cu asta? Îl întrebă șuierător, cu mâinile în șolduri. Câtă îndrăzneală! Cum poți să spui așa ceva, Owen?

Bărbatul se ridică și el, mișcare însoțită de scârțâitul picioarelor scaunului frecându-se de podeaua goală. Îi cuprinse încheietura cu palma lui mare.

- Calmează-te, rosti. Șșștt, *fach*, căci altfel te-aude doamna Davies de-alături și-o să-și închipuie că te bat.

- Oamenii știu bine cine sunt, zise ea, cu ochii scăpărându-i. Fata unei târfe, Owen? Asta e? Așchia nu sare departe de trunchi? O să se aștepte să mă destrăbălez cu el? Cu marchizul de Craille?

Owen scoase un sunet care trăda frustrarea și o trase în brațele sale. Când Siân încercă să se elibereze, nu putu scăpa din strânsoarea îmbrățișării lui.

- Femeie arțăgoasă ce ești, îi spuse. Nu fac altceva decât să te previn de ce s-ar putea întâmpla dacă ești văzută prea des cu el, chiar dacă e și cu fiică-sa. Știi cum sunt oamenii, cât de veninoase le sunt limbile. Eu am încredere în tine.

- Chiar așa?

Furia i se risipi brusc, lăsând în loc o vinovăție apăsătoare când își aminti că marchizul de Craille o sărutase de două ori și că, a doua oară, ea se lăsase antrenată cu totul în ceva ce devenise mai mult decât un simplu sărut.

- *Cariad*. Brațele lui își slăbiseră strânsoarea, iar acum o țineau într-o îmbrățișare protectoare. Mi-a venit o idee. Până acum n-am luat-o în seamă pentru că anul ăsta lucrurile sunt tulburi și voiam să trecem cu bine de tot înainte de a ne uni viețile. Dar cred că ar fi mai înțelept ca, până la urmă, să facem nunta anul ăsta. Poate chiar luna viitoare. Așa, nimeni n-ar mai îndrăzni să glumească despre tine și Craille.

Preț de câteva clipe, Siân își simți genunchii moi de dorință. Anul acesta? Luna viitoare? Peste o lună ar putea locui aici, ca doamna Owen Parry? Ar avea propria casă, așa cum nu mai avusese niciodată. Ar fi nevasta unuia dintre cei mai pricepuți și mai respectați muncitori din Cwmbran. Poate că, peste altă lună sau peste două, ar fi chiar însărcinată. În sfârșit, s-ar integra total și definitiv. Ar putea să inverseze procesul pus în mișcare atunci când acceptase postul ei cel nou. După nuntă, Owen n-ar accepta ca ea să lucreze în afara gospodăriei.

- Owen, intonă ea în șoaptă.

Bărbatul o sărută hotărât, aproape sălbatic.

- Nu vreau să te știu acolo, îi spuse. Am crezut că vreau, gândindu-mă că astfel scapi de mină și în ideea că ar fi însemnat să avem pe cineva la castel care să fie cu ochii în patru la ce se întâmplă. Dar, *fach*, când te-am văzut cu el în capelă, de dimineată, mi-am dat seama că nu vreau ca femeia mea să se apropie la mai

puțin de un kilometru de el. O să ne cununăm, nu, și tu o să vii aici, să ai grijă de casă și să-mi încălzești patul? Și să-mi faci prunci.

Siân își întoarse capul pentru a-și lipi obrazul de umărul lui, închizând ochii. Voia să fie salvată. Își dorea asta mai mult decât orice. De dimineață, în capelă, și după-amiază, în timpul plimbării lor de-a lungul râului, simțise forța atracției față de marchizul de Craille. Simțea și acum o tulburare ciudată în interior când se gândea cum mersese alături de el, cu brațul într-al lui, cu Verity țopăind înaintea, ca și cum... Începuse să-l simpatizeze. Începuse să creadă că își făcea cu adevărat griji pentru oamenii din Cwmbran. Dacă versiunea lui Owen era cea corectă, nu-i venea să creadă cât de naivă era...

Avea nevoie să fie salvată. Voia să fie salvată. Cu un efort de voință, își făcu trupul și inima să simtă siguranța solidă pe care i-o ofereau trupul și brațele lui Owen.

- Vreau prunci, răspunse. Nici nu-ți închipui cât de tare am suferit, Owen, când am aflat că Dafydd al meu s-a născut mort.

Brațele lui o strânseră, într-o încercare de a o alina.

- O să avem băieți sănătoși ca tatăl lor și fete frumoase ca mama lor, îi spuse. Să vorbesc cu reverendul Llewellyn deci? Luna viitoare, da, *cariad*?

Siân își înăbuși un val de panică irațională și incuviință din cap, cu obrazul lipit de umărul lui. Când acceptase să se mărite cu Gwyn, nu simțise nici urmă de teamă. Și totuși, îl dorea pe Owen mai mult decât îl dorise pe Gwyn. Avea mai mare nevoie de el.

Bărbatul îi înălță capul de pe umărul lui și o sărută din nou. Zâmbea și părea fericit. Din nou, Siân se trezi copleșită de panică și de vinovăție. Sărutările lui nu o aprindeau cum o făcuseră cele ale marchizului. Acceptase să se mărite cu el mai mult ca să scape, își dădea seama. Și totuși, lucrurile nu stăteau chiar așa. Îl iubea pe Owen. Pusese ochii pe el, începuse să iasă cu el și sperase să o ceară de soție cu mult

înainte ca marchizul de Craille să se instaleze la castelul Glanrhyd.

- Hai sus cu mine, îi spuse Owen, iar Siân își dădu seama, cu o cutremurare de uimire, după vocea răgușită și după lumina din ochii lui cu pleoape grele, că era excitat. Facem dragoste în pat, da, *cariad*? Unde o să-ți culci capul toată viața, ca soția mea. Unde o să sădesc prunci în pânțelele tău. Unde o să se nască. O să facem dragoste acolo, pentru a pecetlui ce-am hotărât în seara asta.

Siân se uită în ochii lui. „Da”, o împingea de la spate un glas insistent din mintea ei: „Hai fă-o! O să fie bine. Cu Owen o să fie bine”. Avea să fie în siguranță. Avea să fie a lui. Voia, avea nevoie de asta. Trecuseră aproape trei ani. Atâta amar de vreme în care fusese lipsită de ceea ce Gwyn îi dăruia aproape noapte de noapte. Ceea ce îi plăcuse. Ceea ce o făcuse să se bucure că era femeie.

- *Cariad*, rosti Owen. Ard pentru tine.

- Naș putea să dau ochii cu buni și cu bunelul sau cu reverendul Llewellyn când o să le spunem, Owen, zise ea, dacă m-aș fi culcat deja cu tine. Era o abordare prostescă, și până și ea fu surprinsă să se audă. Cred că o să se bucure. Și s-ar aștepta să rămânem puri până în noaptea nunții.

Owen o mai ținu în brațe alte câteva clipe, după care - în mod surprinzător - scoase un chicot și îi dădu drumul. Se așeză din nou la masă și își luă ceașca.

- Ești o femeie tare credincioasă, Siân Jones, rosti Owen. E ca și cum ai încerca să iei cu asalt o fortăreață, nu? Bea-ți ceaiul până nu se răcește! De cum îl termini, o să te conduc acasă. Dar să te aștepți la represalii în noaptea nunții, fetițo. N-o să te las să închizi un ochi, va trebui să-mi ții piept până la zi. Poți să te bazezi pe asta.

Îi zâmbi larg. Siân roși.

- Mulțumesc, Owen, îi spuse, cu tot trupul înmuiat de ușurarea pe care o simțea și supărată pe sine că nu era în stare să se salveze de ceva ce nici nu știa ce era. Ești un adevărat gentleman.

- O să te pun să repeți asta, declară el, și în dimineața de după noaptea nunții noastre. Asta dacă n-o să fii prea ostenită să vorbești.

Siân își bău ceaiul cu înghițituri mari, fără să se mai așeze la masă. Își luă șalul din cuiul de după ușă și și-l puse pe cap și pe umeri, deși putea vedea pe fereastră că ploaia trecuse.

- Owen, i se adresa, cu spatele la el, vreau să fiu a ta mai mult decât mi-am dorit vreun lucru vreodată.

Cuvintele ei erau pline de pasiune, aproape disperate. Ca și cum ar fi încercat să se convingă pe ea însăși. Simți prin materialul șalului cum încheieturile degetelor lui îi trecură ușor peste ceafă.

Owen deschise ușa, îi prinse brațul pe după al lui și ieșiră împreună.

- Ai grijă, *fach*, îi spuse acoperindu-i palma cu a lui. Mă bucur să știu că mâine o să te duci la o slujbă unde n-o să te murdărești și care n-o să te secătuiască de puteri. Dar ține-te cât mai departe de el și nu pleca urechea la ce-ți spune. E dușmanul nostru. Situația e chiar simplă. Ține minte că omul care pretinde că vrea să ne ajute ne-a scăzut deja salariile.

- Nu prea sunt oricum șanse să dau ochii cu el, răspunse ea. Mă duc să fac lecții cu fiica lui, Owen. N-o să fiu decât o servitoare modestă.

- Și să nu-i spui nimic, continuă el. Absolut nimic, m-ai auzit? O să încerce să te tragă de limbă, să afle lucruri pe care după-aia să le folosească împotriva noastră. Să nu zici nimic despre întrunirea de după-amiază, despre John Frost sau despre demonstrație. M-aș face foc și pară să aflu că ne-ai trădat.

Siân îi aruncă o privire plină de indignare.

- Chiar era nevoie de una ca asta? îl întrebă. Drept cine mă iei, Owen?

Bărbatul o mângâie pe mână.

- Îmi pare rău. Dar a fost unul la întrunirea de azi - și alții i-au ținut isonul, chiar dacă mai pe ferite - care mi-a sugerat că n-ar trebui să-ți împărtășesc nimic din moment ce o să intri în cușca leilor zi de zi. Nu se poate

să le spui nimic din ce știi, insistă. Eu am încredere în tine, și asta-i mare lucru pentru mine, Siân.

Siân nu știa dacă să fie încântată de asta sau jignită că trebuise să ia conștient această decizie.

Alex își spusese de zeci de ori că n-avea s-o întâmpine personal când avea să vină la castel, luni dimineață, pentru a-și începe lucrul cu Verity. Era de-a dreptul inutil. Ar fi fost mult mai potrivit ca domnișoara Haines să o întâmpine și să o conducă în camera fetei. El putea afla mai târziu cum se gândise ea să-și organizeze lecțiile.

Dar, bineînțeles, când veni momentul, nu se putu abține. I se părea mult prea atrăgătoare pentru binele lui. Își spuse că era cazul să se ducă din nou în vizită la familia Fowler, pentru a o cerceta mai atent pe domnișoara Tess Fowler, deși această perspectivă nu îi era câtuși de puțin agreabilă. Având în vedere acest lucru, venise momentul să organizeze o întrunire cu ceilalți proprietari, de care auzise, însă cu care nu se văzuse încă. Poate că aveau fiice, sau cel puțin avea să descopere niște femei din aceeași clasă socială cu el cu care să interacționeze. Singurătatea îi afecta în mod alarmant capacitatea de autocontrol.

Era prima oară când o vedea cu părul prins. Când Alex coborî la parter și dădu cu ochii de ea, i se păru foarte energică și concentrată asupra muncii sale. Și la fel de încântătoare ca întotdeauna. Purta aceeași rochie pe care o avea pe ea și cu o zi înainte. Alex avea o bănuială că era rochia ei cea mai bună. De când o cunoștea, nu o văzuse decât în două rochii, asta fără să pună la socoteală hainele de lucru pe care le avusese pe ea în mină. Dintr-odată, își dădu seama că era posibil ca Siân să nu aibă decât aceste două rochii.

- Bună dimineața, doamnă Jones, rosti când tânăra își ridică privirea, conștientă dintr-odată de sosirea lui.

Alex își aduse aminte că o visase în noaptea precedentă. Se făcea că stătea întinsă în iarbă, lângă un râu curat și rapid, zâmbindu-i în timp ce el se apleca peste ea. Visul se risipise, sau el se trezise înainte să apuce

să o atingă. Visele par a-ți flutura ispite pe sub nas fără să-ți ofere vreo satisfacție.

- Bună dimineața, răspunse ea.

Alex se întrebă în sinea lui dacă femeia aceasta avea să i se adreseze vreodată cu numele sau cu titlul său. Dacă ar fi fost bărbat adevărat, ar fi stabilit niște reguli clare ale relației dintre ei chiar atunci. Femeia asta ar trebui să i se adreseze cu „domnule” dacă nu se îndura să rostească apelativul obișnuit, „milord”. Era o dovadă de politețe simplă, pe care eticheta le-o impunea servitorilor. În visul lui, îi spusese „Alex”, își aduse aminte pe neașteptate. „Alex”, murmurase ea, întinzând brațele spre el, într-un gest de invitație plină de afecțiune. Totul fusese extrem de realist, Siân din vis avea același accent cântat ca Siân din realitate.

- Vă conduc sus, la Verity, rosti el cu o politețe rigidă, ca nu cumva Siân să poată intuiti ce se petrecea în mintea lui. I-a fost greu să adoarmă aseară. Parcă ziua de azi ar fi fost nici mai mult, nici mai puțin decât Crăciunul.

- Vai de mine, rosti ea, urcând treptele scării interioare în rând cu el.

- Avem niște cărți, spuse el, unele pe care i le-a cumpărat soacra mea, iar restul sunt rămase de când eram eu mic. Poate că, pe parcursul zilei, o să puteți să vă dați seama de ce aveți nevoie în materie de cărți și alte materiale. Poate veți face și o programă pentru materiile pe care aveți de gând să i le predați. Ea își dorește foarte mult să învețe limba dumneavoastră, dar asta, bineînțeles, va trebui să rămână în planul secund față de restul. Puteți să o învățați când faceți plimbări și vă jucați, nu într-o manieră formală.

- Da, spuse ea. O să învețe mai ușor așa.

Alex vorbi mânat de un impuls de moment:

- La patru o să luați ceaiul cu mine, în salon. La momentul respectiv, să-mi dați o listă cu ce aveți nevoie și un plan general cu ce aveți de gând să faceți. Astăzi, Verity o să-și bea ceaiul în camera ei.

- Prea bine, răspunse Siân, oprindu-se în fața ușii de la camera lui Verity, către care o ghidase el.

Alex întinse mâna și deschide ușa, privind în jos către Siân. Ceea ce se dovedi o greșeală. Tânăra îl privea și ea, cu ochii ei cenușii oarecum calmi și senini. Dar erau la nici jumătate de metru de el. Trupul ei avea un miros inconfundabil de săpun. Pentru o clipă, i se păru mai ispititor decât oricare dintre parfumurile scumpe pe care le cumpărase vreodată pentru soție sau pentru vreuna dintre amantele sale.

Deschise ușa grăbit și se retrase. Cu o cutremurare interioară, își dădu seama că fusese cât pe ce să anuleze distanța dintre ei și să o sărute. La nouă dimineața, lângă ușa camerei fiicei lui. Și, deși își păstrase un aer cât mai impasibil, simțise un soi de străfulgerare între ei. Exact ca în toate ocaziile în care o mai întâlnise. Brusc, își dori să nu o fi angajat pentru a se ocupa de Verity. Și să nu fi trăit amândoi într-o comunitate atât de mică și de închisă. Dorința pe care o simțea pentru doamna Siân Jones se transforma într-o nevoie imperioasă.

Verity stătea în camera ei, chiar lângă ușă, evident așteptând cu nerăbdare sosirea lor. Era îmbujorată și deborda de entuziasm.

– Bore da, doamnă Jones, rosti și începu să chicotească. Am niște cărți, dar știu deja să citesc din ele. M-a învățat bunica. O să-ți arăt toate jucăriile mele. Vreau să mergem să ne plimbăm pe dealuri azi. Vreau să urc până în vârf, să văd ce e de cealaltă parte. Vreau...

– Verity, rosti cu fermitate Alex. Doamna Jones este noua ta profesoară. Ea va hotărî de ce ai nevoie și ce trebuie să faci. Dacă ai ceva obiecții, o să le ascult cu interes și o să le discutăm mai târziu. S-a înțeles?

Verity îi zâmbi, radioasă.

– Da, tati, răspunse. Dar așa...

Siân se întinse și prinse una din mâinile lui Verity într-a sa.

– Mi-ar face plăcere să-ți văd mai întâi cărțile și jucăriile, spuse. Apoi o să hotărâm împreună cum o să ne petrecem restul zilei, da? Cred că o să lăsăm plimbarea pe după-amiază. Dar să știi că e destul de greu de urcat până în vârf, e abrupt.

Alex, de care parcă cele două uitaseră, stătea în cadrul ușii și privi, preț de câteva minute, cum fiica sa își ridică păpușa preferată cu mare grijă din leagăn și o pune în brațele profesoarei sale. Siân o legănă și începu să-i vorbească neclar, astfel că, pentru o clipă, păpușa îi păru un copil adevărat, cu mama lui.

Marchizul ieși din cameră, închizând ușa încetiu în urma sa. Avea o zi încărcată înainte, planificată în detaliu cu Josiah Barnes. Și era cazul să se apuce de treabă. Ora patru părea foarte departe.

Fu o zi ocupată. Nu se hotărâră la niște materii anume, dar Siân se folosi de timpul oferit pentru a descoperi ce aveau la îndemână în ceea ce privea cărțile și materialele, sau pentru a afla ce știa deja noua sa elevă și care îi erau nevoile și domeniile de interes. În anumite privințe, Lady Verity avea să fie o elevă ușor de ghidat. Era dornică să învețe, energică și părea să o placă pe noua sa guvernantă. Nu se confrunta nicidecum cu îndărătnicia și imbufnarea pe care le-ar fi putut isca situația lor. Din alte puncte de vedere, era posibil să nu fie așa ușor să o învețe. Era un copil încăpățânat care nu voia să facă decât ce poftea ea. Soluția, își dădu seama Siân înainte de finalul zilei, era să o facă să vrea să învețe ceea ce trebuia să învețe. După prânz făcură plimbarea promisă, pe dealul de dincolo de parcul castelului. Și, bineînțeles, Siân descoperi că subestimase energia lui Verity. Aceasta urca topăind panta, ca o capră neagră, și nu fu mulțumită până nu ajunsese în vârf, să admire în voie valea următoare.

- A, uite, zise, arătând în jos. E exact ca valea noastră. Cu un râu ca un șarpe, oraș și case de-a lungul apei. Strămbă din nas și adăugă: Și fum.

- Da. Siân scoase un oftat. În zece, poate douăzeci de ani, frumusețea văilor noastre o să fie distrusă.

- Pari tristă. Verity își strecură mâna în a ei. Sunt văile tale?

- Da. Siân schiță un zâmbet. Sunt văile și dealurile Țării Galilor. Liniștite, frumoase și lipsite de importanță pentru altcineva decât poporul nostru, timp

de sute și sute de ani. Dar acum oamenii din toată lumea au nevoie de cărbunii și de minereul nostru de fier, așa că am ajuns foarte cunoscuți. Dar poate că am și pierdut ceva.

Verity nu mai zise nimic.

- Dar astea sunt lucruri mult prea serioase, rosti Siân. În orașul de-acolo o să înceapă în curând un *eisteddfod* - un festival de muzică și poezie. O să se adune tot felul de coruri, poeți și cântăreți din gură și la harpă din Cwmbran, Penybont și de prin alte văi. O să fie foarte distractiv.

- Și-o să te duci și tu? întrebă Verity.

- N-aș lipsi pentru nimic în lume, răspuse tânăra. Și o să cânt o melodie de una singură. Dar, mai important de atât, corul pe care l-ai auzit din stradă o să participe la un concurs. Bunicul și cumnații mei fac parte din el, la fel și domnul Parry - pe care l-ai cunoscut ieri - și alți prieteni. Rar se întâmplă să piardă. Toți oamenii din Cwmbran o să traverseze muntele ca să-i vadă câștigând din nou și să-i încurajeze.

- Trec muntele pe jos? întrebă Verity. Nu cu trăsurile?

- Suntem prea mulți, zise Siân. Și e mult mai scurt să trecem muntele la picior decât să o luăm pe drumul care îl ocolește.

- Vin și eu cu tine, declară Verity.

Imediat, Siân își dori să nu fi zis nimic despre toate astea.

- Ar fi frumos, spuse ea, dar nu cred că tatăl tău o să te lase. E un eveniment strict al galezilor. De obicei, englezii se țin deoparte.

- Îl conving eu, rosti Verity, pe un ton încrezător. Cât am urcat nu m-ai învățat nici un cuvânt galez. Hai, spune-mi câteva acum!

Siân începu să arate către diferite obiecte și să rostească denumirile lor galeze. Verity repetă până ce Siân se declară satisfăcută de modul în care le pronunța. Se amuzară copios pe seama sunetului „ll“, caracteristic galezei. Dar, destul de curând, atracția perpetuă pe care o exercită o pantă asupra unui copil își spuse cuvântul,

iar Verity se desprinsese de mâna lui Siân pentru a coborî dealul în fugă, chiuind de bucurie.

Dincolo de hainele scumpe, Siân își dădu seama, privind-o, că nu era mare diferență între acest copil din aristocrație și cei din oraș.

Cu excepția faptului că acest copil se simțea singur. Siân știa, prea bine chiar, ce însemna o copilărie petrecută în singurătate.

Era o zi aglomerată, dar nicidecum neplăcută. Și tot timpul, undeva într-un colț al minții ei, rămânea gândul – plin de un amestec de teamă și bucurie – că toate acestea n-aveau să se termine când termina programul normal, la ora patru. Avea să ia ceaiul cu marchizul de Craille.

Era o întrunire de lucru, atâta tot. Voia să vadă lista la care muncise toată ziua, cu cărți și materiale de care urma să aibă nevoie pentru educația lui Verity. Și, bineînțeles, programa și planurile de lecție pe care le întocmise zilele trecute și azi. Totul avea să se învârtă în jurul acestor subiecte.

Și totuși, toată ziua nu reuși să-și gonească din minte ceea ce se întâmplase în fața ușii camerei de joacă și de studiu a lui Verity, de dimineață. Sau poate chiar înainte de asta. Oricât ar fi încercat să-și concentreze gândurile asupra lucrurilor care se întâmplaseră în seara precedentă, asupra bucuriei de a ști că acum era logodită oficial cu Owen și că aveau să-și organizeze nunta luna viitoare – oricât ar fi încercat, tot nu reușea să-și înăbușe conștientizarea acelei dorințe fizice stărnite de marchizul de Craille, care îi bântuia visele. Și apoi, în fața ușii lui Verity, când se aplecase pe lângă ea să deschidă ușa și își întorsese capul când ea avusese nesocotința de a se uita direct la el, ceva se întâmplase între ei. Ceva de o indubitabilă natură sexuală. Și ar fi putut să jure că nu numai ea simțise asta. Și astfel, toată ziua se temuse de acea întâlnire de la ora patru, dar o și așteptase cu dorință. Și-și blestemase caracterul mult prea slab, mult prea uman.

capitolul 10

Alex stătea lângă fereastră, privind afară, când majordomul său deschise ușile salonului, și Siân pătrunse în cameră, arătând la fel de calmă și de aranjată ca de dimineață, în ciuda faptului că își petrecuse toată ziua cu Verity și urcase cu ea pe deal după prânz. Știa asta pentru că le văzuse acolo și fusese nevoit să reziste impulsului de a li se alătura.

- Sunteți foarte punctuală, zise el. La fel ca dimineață. S-a îndurat Verity să vă lase să plecați de lângă ea?

- Cred că i-a plăcut ziua noastră, spuse Siân. Când am plecat, m-a sărutat. Siân se îmbujoră și își mușcă buza inferioară. M-a impresionat.

- E un copil foarte afectuos, zise el, și n-are mamă, să o sărute pe ea. Soția mea a murit când Verity avea șase luni. Presupun că o să vă considere un fel de figură maternă, atâta timp cât o să faceți astfel încât lecțiile să i se pară distractive. Bănuiesc că așa au fost lucrurile azi. Luați loc, vă rog! Ceaiul o să fie adus direct aici.

Siân se așeză pe marginea scaunului către care arătase el, cu spatele foarte drept. Tava cu ceai fu adusă aproape imediat, iar marchizul îi făcu semn servitoarei să o așeze în fața ei. Se întreba dacă Siân era familiarizată cu eticheta de salon, însă tânăra turnă ceaiul cu o mână care nu părea să tremure decât foarte puțin. Alex traversă încăperea pentru a-și lua ceașca și farfurioara de pe tavă.

- O să fac aranjamentele necesare ca mâine să petreceți ceva timp cu domnișoara Haines, zise el, să vă ia măsurile pentru niște haine de lucru potrivite. O să-i spun să le comande ea.

Imediat, își dădu seama că avea să se confrunte din nou cu mândria galeză. Buzele ei se strânseseră, iar ochii îi scăpărară.

- Mulțumesc, zise ea, dar o să-mi aleg și o să-mi cumpăr hainele după posibilitățile mele.

Trebuia să clarifice lucrurile.

- Trebuie să vă subliniez, doamnă Jones, răspunse el, că mereu am considerat că e responsabilitatea mea

să asigurat hainele oamenilor care lucrează în vreuna dintre casele mele. Și cred că și dumneavoastră vă încadrați în această categorie.

Poate, își spuse el, așezându-se, că avea să se simtă mai bine, mai stăpân pe sine, acum că o pusese la punct. O făcuse cu tonul glacial pe care îl folosea când trebuia să-și exercite autoritatea. Siân se uita lung la ceașca ei cu ceai, cu chipul palid și tensionat. O imagine perfectă a demnității rănite. Alex își reprimă impulsul destul de nepotrivit de a izbucni în râs.

- Am văzut că Verity și-a îndeplinit dorința de a urca pe deal, zise el. Va târât chiar până în vârf?

- Bineînțeles, răspunse ea. Ce rost are să urci un deal dacă nu ajungi până în vârf?

Acum, că stabilise că relația lor era una de servitor-stăpân, nu trebuia să strice totul, știa bine. Dar nu se putea abține. Siân arăta atât de dichisită, de ofensată și... de frumoasă!

- Aș zice, rosti el, privindu-i chipul cu mare atenție, că mi-ați oferit cel puțin un răspuns la această întrebare, și nu doar o dată.

Siân puse ceșcuța pe farfurie cu zgomot și obrajii i se colorară subit.

- E un loc preferat de iubiții din zonă? o întreabă Alex.

- E locul unde doi oameni care ies împreună pot avea parte de ceva intimitate, răspunse ea.

- Ies împreună. Când, în sfârșit, Siân își îndreptă privirea către el, Alex zâmbi. Ciudată exprimare. Cuplurile care... ies împreună nu dau de alții care fac același lucru?

- Asta dacă rămân pe dealurile mai joase, răspunse ea. Uneori e plăcut să te întâlnești cu alte cupluri.

Alex își putea da seama după felul în care ochii ei rămăseseră fixați într-ai lui și după sclipirea din ei că Siân știa unde bătea. Era o mare nesocotință din partea lui. Era foarte periculos să o tachineze pe Siân Jones, își dădu seama.

- Ah, rosti el încet. Și dacă vrei să eviți asemenea situații? O privi cum înghiți în sec și își linse buzele. Era conștient că se simțea extrem de stânjenită. Dumneavoastră ați urcat vreodată mai sus pe dealuri când... ați ieșit împreună cu cineva, doamnă Jones?

Mersese prea departe, știa prea bine. Și știa că avea să se căiască. Atmosfera dintre ei era încărcată cu tensiune sexuală. Brusc, Siân își plecă privirea în podea și reuși să-și pună ceașca și farfurioara pe tavă, deși mâna îi tremura puternic. Alex observase că nu băuse deloc din ceai.

- Voiți să știți care sunt planurile mele în ceea ce privește studiile lui Verity, rosti ea. Am notat câteva idei și am întocmit o listă cu materialele de care o să am nevoie. Am încercat să o fac cât mai scurtă.

Chiar și acum, când se simțea oarecum ușurat că ea schimbase subiectul, Alex tot nu putea să renunțe.

- Poate într-o zi, spuse, o să faceți și pentru mine ceea ce ați făcut pentru fiica mea azi. Poate-o să urcați pe dealuri cu mine - ca să văd ce e de partea cealaltă, bineînțeles.

Buzele ei se strânseseră din nou. Măcar un lucru era clar: doamna Siân Jones nu era deloc familiarizată cu jocurile cochetăriei. Nu că ar fi fost cazul ca el să inițieze așa ceva cu ea. Oricum nu îi stătea în obicei să procedeze astfel.

- Lăsați-mi hârtiile respective, spuse el. O să am grijă să aveți la dispoziție toate cele necesare. Și-o să vă chem dacă am vreo întrebare sau vreo obiecție privind planurile. Cât de bine vă pricepeți la muzică? Știi că e o întrebare insultătoare pentru orice galeză. Dar puteți să o învățați pe Verity? Cântați la pian?

- Am avut un pian în casa mamei mele, în copilărie, răspunse ea. Pro... Ta... Cineva mi-a plătit lecții particulare. Și am studiat pianul și cât am fost la școală. De la moartea mamei mele, n-am mai avut acces la un pian, doar la orga din capelă. E o diferență destul de mare.

- Haideți să vedem cât de mult ați uitat, zise el, ridicându-se și întinzându-i o mână.

În salon se afla un pian care i se părea a fi destul de bine întreținut, deși el nu învățase să cante.

Siân se uită lung la mâna lui, ezitând să-și pună palma într-a lui. Dar o făcu. Avea o mână zveltă și delicată – și Alex îi putea simți bătăturile din palmă. Asta îi aminti cât se poate de clar că această femeie făcea parte dintr-o lume total diferită de a lui, că era angajata lui de ceva timp – până nu demult, trăsesse vagonetele de cărbune, în mină. Cine-i plătise lecțiile particulare de pian? Cine-i plătise școala?

– N-am mai cântat de mult, zise ea, uitându-se la pian. Însă părea de-a dreptul melancolică. Și nu am nici o partitură.

– Sunt câteva în compartimentul scăunelului, spuse el, deși presupun că sunt foarte vechi. Nu știți nimic pe de rost?

Siân își mușcă buza de jos. Alex se întrebă cine era cu adevărat femeia din fața lui și ce determinase prăbușirea către un stil de viață care nu se potrivea deloc cu modul în care fusese educată. Și se întrebă cât de greu îi era să i se amintească astfel de această diferență.

– Doar câteva cântece populare galeze, răspunse ea. Nimic care să vă intereseze.

– Deci știți ce gusturi muzicale am? o întrebă el. Cântați-mi unul dintre cântecele astea, doamnă Jones.

Tânăra ezită o clipă, după care se așează pe scăunel și se uită atent la claviatură, ca și cum ar fi fost diferită de tot ce cunoscuse vreodată. Alex spera să nu fi trecut atât de mult de când cântase ultima oară încât acum să se pună într-o situație ridicolă. O auzise cântând în capelă, laolaltă cu ceilalți membri ai congregației. Știa că muzica era importantă pentru ea.

– Cântecul acesta se numește *Y Deryn Pur*, zise ea, așezându-și degetele pe clape. E despre o pasăre.

Inițial, Alex crezu că avea să eşueze lamentabil. Degetele ei parcurseră măsurile de început cu o oarecare stângăcie. Dar apoi, de sub apăsarea clapelor luă formă o melodie simplă care avu un efect liniștitor asupra ei. Alex stătea în spatele ei și îi privea capul plecat

și mâinile. Se întreba în cât timp aveau să-i dispară bățaturile de pe palme.

Își dădu seama că femeia din fața lui iubea muzica. Se vedea din modul în care atingea clapele, din poziția corpului ei. Dar își pierduse pianul pe când era doar o copilă.

- Vați pierdut îndemânarea, zise el când Siân termină cântecul. N-ați mai cântat chiar de mult. Dar aveți o atingere delicată și un simț deosebit al melodiei. O să vă scurtez programul cu o jumătate de oră, astfel încât să petreceți o oră pe zi aici. Începând de mâine. O să vă acord o lună înainte de a începe să o învățați pe Verity ce știți. De acord?

Siân nu se întoarse. Își lăsă capul un pic mai jos.

- Singură? întrebă, aproape în șoaptă.

- Nu cred că mi-ar face vreo plăcere să vă ascult gamele stângace și exercițiile de dexteritate, spuse el, știind foarte bine că, timp de o oră, în fiecare după-amiază salonul urma a se transforma într-un adevărat magnet pentru el. Cântecul acela are și versuri?

- Da, răspunse ea. În galeză.

- Bine, să le ascult atunci, porunci el. Știu sigur că vocea vă e mult mai bine antrenată decât degetele.

Preț de câteva secunde, avu impresia că Siân avea să refuze. Dar apoi ea începu să cante din nou la pian, nefăcând decât o singură greșală la măsurile de început. Alex nu-și putu da seama dacă mai făcu vreo alta după ce începu să cante și cu vocea. Nu se putu concentra decât asupra glasului ei.

Avea o voce dulce de soprană, colorată cu atâta simțire, încât Alex simți o durere nefamiliară în piept și-și dădu seama că era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Nu-i spusese că era un cântec despre o pasăre? Mai avea un pic și plângea pentru o pasăre? Dar închise ochii strâns și se lăsă purtat de acel val de dorință pe care-l simțise numai prin părțile acestea. Dorința aceea melancolică pe care ea o descrisese cu un cuvânt galez. Hiii...? *Hiraeth*. Da. *Hiraeth*.

- Ei bine, rosti el, conștient într-un final că în salon se lăsase tăcerea, pianul a devenit aproape inutil, Siân.

E o melodie obsedantă. Toate cântecele galeze îți umplu ochii de lacrimi?

– Muzica noastră izvorăște direct din suflet, spuse Siân, ridicându-se. Iar noi suntem un popor de oameni sensibili.

– Romantic, zise Alexander. Oameni pasionali. Și tu ești la fel, Siân? Încă un pas – o jumătate chiar – și s-ar fi atins. Da, bineînțeles că ești. Își ridică o mână și-i atinse obrazul cu vârfurile degetelor. Se simte în vocea ta, când cânti. Și în trupul tău, când săruți.

Dacă Siân ar fi spus ceva sau ar fi schițat vreo mișcare, ar fi fost salvat, își dădu ulterior seama Alex. Dar ea nu făcu nici unul din aceste lucruri. Ochii ei mari și calmi se concentrară asupra alor lui.

Și astfel, un braț îi alunecă pe după umerii ei, iar celălalt pe talie. O secundă mai târziu, își lăsă capul în jos și-și deschise gura peste a ei. Și fierbințeala se stârni instantaneu. Munca fizică și mușchii tari ai trupului ei frumos modelat făceau să fie minunat de diferită de oricare dintre femeile pe care le îmbrățișase sau le posedase în viața lui. Era minunată și nemaipomenit de atrăgătoare.

Îi tachină buzele cu atingeri experte ale limbii sale până ce se întredeschiseră, tremurând, și se strecură printre dinții ei, adânc în gură. Trupul ei se arcui, lipit de al lui. Îi putea simți degetele încordându-i-se în păr. Siân scoase un geamăt. Și se aprinse roată în brațele lui. Moment în care el se întări, pradă unei dorințe complete.

Dar o parte a minții lui rămânea conștientă de faptul că se aflau în salonul lui, cu ușa neîncuiată, și că era posibil – deși improbabil – ca vreun servitor sau chiar Verity să intre în orice moment. Dacă n-ar fi existat această parte înțeleaptă a sa, își dădu seama mai târziu, era cu totul și cu totul posibil să o fi posedat acolo, pe covor, și ar fi dus până la capăt ceea ce începuseră. Era aproape sigur că Siân nu l-ar fi oprit. Exact așa cum poate nu l-ar fi oprit atunci, pe munte, în noaptea în care veniseră Vitele Scoțiene.

După un timp, își împlânzi sărutul și își slăbi îmbrățișarea, desprinzându-și buzele de ale ei cu un regret profund.

- Începe să devină un obicei, rosti apoi.

- Da.

Vedea clar că Siân nu se eliberase încă mental din îmbrățișarea lor.

- Ce-o să facem? o întrebă. Privi cum ochii ei își căpătau încet, încet sclipirea de luciditate. O să continuăm să ne împotrivim? întrebă el. Nu ne descurcăm prea bine, nu-i așa? Sau o să ne lăsăm duși de val?

Siân redevenise complet lucidă.

- Duși de val? Tânăra făcu ochii mari. N-o să fiu amanta ta.

Obrajii i se colorară puternic.

- Nu? întrebă el, cu sufletul plin de regret și de ușurare în același timp. Deci asta înseamnă că trebuie să continuăm să ne împotrivim. Ești o femeie foarte frumoasă, Siân Jones. Mai mult de-atât, ești minunat de atrăgătoare și de dezirabilă. Și m-aș asigura că ți-ar fi foarte bine.

Aceste ultime cuvinte păreau să ofere o perspectivă clară.

Dar Siân își recăpătase complet autocontrolul și se desprinsese de el, îndepărtându-se. Alex observă că furia fusese cea care o salvase, spre deosebire de el, care nu avea nimic de genul ăsta, poate doar acea mică doză de pragmatism care-l împiedicase să îi ridice fusta chiar acolo, în urmă cu câteva minute.

- Eu n-o să fiu distracția de după-amiază a unui bărbat, declară ea. Și n-o să port copii bastarzi. N-o să fiu o femeie întreținută nici dacă mi-ai oferi tot confortul din lume și toate avantajele bănești de care ar avea nevoie copiii mei.

Cum ar fi o școală particulară scumpă din Anglia, lecții particulare de pian și un instrument la care să exerseze? Dintr-odată, înțelese totul. Unchiul lui? Siân era fiica ilegitimă a unchiului lui? Acest gând îi îngheță sângele în vene. Era oare verișoara lui?

- Nu, rosti el. Asemenea legături sunt total inechitabile, nu? Toată plăcerea și confortul pentru bărbat

și pericole, umilințe pentru femeie. Plus oprobriul unei comunități profund religioase, cum e aceasta, fără nici o îndoială. Atunci o să ne împotrivim, Siân. Ești guvernanta fiicei mele, iar eu sunt cel care-ți plătește salariul. Eu sunt marchizul de Craille, iar tu - nepoata unui muncitor de la topitorie. Da, o să ne împotrivim.

- N-ar trebui să mai vin aici, spuse ea. Oricum n-ar fi trebuit să vin aici deloc. Știam ce pericol mă paște.

A, da! Era o femeie cinstită. Știusese, exact așa cum știuse și el. Și totuși, nici unul din ei nu recursese la soluția evidentă de a evita pericolul. Și cum să o poată lăsa să plece acum? Verity avea nevoie și își dorea să o aibă aici. Iar ea avea nevoie de această slujbă. Și el? El avea nevoie să o vadă, din când în când. Avea nevoie să știe că ea putea să se întoarcă oarecum la stilul de viață pe care bănuia el că îl avusese în copilărie. Drept fiică ilegitimă a cine știe cărui bogătaș. Nu credea că se înșela în această privință.

- Dar o să vii? o întrebă. Verity a fost foarte încântată să aibă alături o femeie tânără care să-și dedice timpul numai ei. Are nevoie de influența unei femei. Și de ceva școală.

„Iar eu am nevoie să te văd.“

- Da, o să vin, răspunse ea, aproape în șoaptă. Glasul ei avea o notă de amărăciune. Dar niciodată pentru asta. Nu mai vreau așa ceva.

- Și-atunci promitem amândoi să ne împotrivim? întrebă el. Să luptăm cu această atracție pe care nici unul din noi nu și-o dorește în viața sa?

Siân se uită la el, cu o expresie speculativă. Alex se întrebă dacă îl credea.

- Da, rosti ea. Trebuie să ne luptăm cu ea. Sunt logodită. Luna viitoare mă cunun. Și țin la el. Vreau să-i fiu o soție bună. Vreau să fiu a lui și parte din viața pe care o duce.

- Cu Parry?

Inima i se îngreună dintr-odată.

- Cu Owen Parry, da, răspunse ea. Este un om bun. Și merită ceva mai bun decât situația asta.

Alex dădu aprobator din cap, dar nu scoase nici o vorbă, iar ochii ei se desprinseră, ezitanți, de ai lui. Siân se întoarse să plece. Alex traversă încăperea să îi deschidă ușa.

– Verity o să te aștepte mâine-dimineață, la nouă, îi spuse. Urcă direct la ea când sosești. Eu n-o să te mai întâmpin, cum am făcut azi-dimineață.

Siân încuviință din cap, fără să-i întâlnească privirea, și ieși pe lângă el, cu mișcări grăbite.

Marchizul închise ușa încet și trase aer adânc în piept. Deci... cam asta era. Începutul și sfârșitul. Poate că era mai bine că scosese totul la lumină și discutaseră deschis. Se terminase. Acum putea să uite de ea.

Oare răspundea la atingerile lui Parry la fel cum reacționa la ale lui? Și totuși, nu părea o femeie promiscuă. Și-atunci de ce se mărita cu omul ăla dacă nu-i inspira asemenea trăiri? „Vreau să fiu a lui și parte din viața pe care o duce“, așa spusese. „Viața pe care o duce.“ Siân își făcuse intrarea în viață drept un copil ilegitim, dacă deducțiile lui nu erau prea departe de adevăr. Avusese parte de privilegii, daruri și... singurătate? Sentimentul că nu se integrează nicăieri? Nici în lumea tatălui ei, nici în a mamei? Dacă mama ei fusese fiica soților Rhys, e clar că nu fusese văzută cu ochi buni dând naștere unui copil în afara căsătoriei. Bunicii nu făcuseră parte din viața ei, în copilărie.

Nu, își spuse Alex, apropiindu-se din nou de fereastră, ca să o privească mergând pe alee, către porțile parcului, ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit Siân Jones era să se avânte într-o aventură cu el.

Și poate că era verișoara lui primară. Nu-i plăcuse ideea de a o întreba. Deși, mai mult ca sigur, n-ar fi permis nici o îmbrățișare dacă așa stăteau lucrurile. Nu, sigur nu era.

Dar cine dracu' era tatăl ei? Bineînțeles, nu era treaba lui. Ea nu era nicidecum treaba lui, decât cel mult în calitate de guvernantă a lui Verity.

Gata, se terminase, hotărî, întorcându-se cu spatele la fereastră cu o mișcare fermă. Chestiunea asta n-avea absolut nici un viitor. Se terminase.

Siân mergea grăbită pe alee, profund tulburată. Supărată și dezorientată. Cu o seară înainte, acceptase să se mărite cu Owen în mai puțin de o lună. Și totuși, în după-amiaza aceasta... Se întrebă dacă atracția aceasta fatală pe care o simțea față de marchiz se datoră averii și statutului lui. Sau frumuseții lui blonde, ochilor albaștri?

Îi ceruse să-i devină amantă. Și îi spusese că s-ar asigura să o ducă bine. Cu cât se mărita mai repede cu Owen, conchise ea, cu atât avea să fie mai fericită.

Apoi își încetini considerabil ritmul de mers. Josiah Barnes se afla lângă casa lui, dar Siân nu-și putea da seama dacă venea sau pleca. Totuși, n-avea cum să îl evite. O văzuse și îi zâmbea.

- Bună ziua. Siân dădu scurt din cap, în semn de răspuns, și ar fi trecut pe lângă el, însă bărbatul înaintă pe alee, blocându-i înaintarea.

- Pardon, pot să trec?

- Ei, poftim! rosti el. Nu poți să te oprești să schimbi două cuvinte cu un prieten vechi, Siân Jones?

Tânăra se opri la aproape doi metri de el și îl fixă cu o căutătură întrebătoare.

- Te-ai descurcat de minune, zise bărbatul. Nici mai mult, nici mai puțin decât o slujbă la castel. Bei o ceașcă de ceai cu mine?

- Nu, mulțumesc, răspunse ea. Mă așteaptă bunica.

- Ce, casa mea e prea modestă pentru tine? o întrebă el. Te-ai măritat cu alde Gwyn Jones, ieși în lume cu Owen Parry, dar Josiah Barnes nu e de nasul tău?

Chiar n-avea dispoziția necesară pentru așa ceva. Nu azi, când emoțiile i se învălmășeau în suflet și-n minte.

- Sau poate, Siân Jones, continuă el, ai pus ochii pe altcineva, mult mai sus. Mai sus decât a ținut maică-ta. E o buclăică bună, nu-i așa?

Siân n-avea dreptul să se arate indignată, căci nu era chiar fără pată. Însă îl fixă pe Barnes cu o demnitate glacială.

– Pardon, repetă.

Barnes se dădu într-o parte și făcu un gest exagerat cu mâna, arătând că putea să treacă nestingherită. Siân făcu întocmai, fără să arunce vreo privire înapoi.

Era un incident mărunț, la care nu merita să se mai gândească. Dar îi arăta, o dată în plus, că poate ar fi trebuit să rămână în lumea pe care și-o însușise cu atâta grijă de opt ani încoace. În tot acest timp, nu se trezise față în față cu Josiah Barnes decât de puține ori, și nici odată doar între patru ochi.

Mergând grăbită spre casă, nu se simțea nicidecum atât de fericită pe cât ar fi trebuit, după o zi petrecută la slujba pe care și-o dorise atât și care chiar îi plăcea.

N-avea să fie ușor să continue.

Josiah Barnes o privea cum se îndepărta.

– Cățea! își mormăi în barbă. Acum câțiva ani, fusese dispus să se însoare cu ea în ciuda faptului că era un copil din flori, pentru că această legătură l-ar fi adus mai aproape de stăpâni – și pentru că, la șaptesprezece ani, Siân era o bucatică extrem de apetisantă.

Și totuși, îl refuzase. La momentul respectiv, nu crezuse că era cu putință să fie mai umilit de-atât – asta până trei ani mai târziu, când ea se măritase cu Gwyn Jones, un simplu miner.

Iar acum reușise să capteze atenția lui Craille și își făcuse rost de o slujbă la castel. Al naibii marchiz, cum venise și-și băgase nasul într-o afacere pe care Barnes ajunsese să o considere aproape ca a lui! Și a naibii femeie, reușise să scape din mină, unde o trimisese Barnes!

– Cățea! spuse din nou în urma lui Siân, care se făcuse dispărută în depărtare.

Timp de o săptămână, Siân nu îl văzu pe Alex decât de vreo câteva ori, în trecere, de la depărtare. Pentru ea era o mare ușurare să descopere că-și putea păstra slujba

și, în același timp, putea evita pericolul teribil despre care știuse dintru început, dar în care se avântase cu capul înainte încă din prima zi, fără să se împotrivească vreun pic.

Îi plăcea la nebunie noua ei slujbă. I-ar fi părut foarte rău să fie nevoită să renunțe la ea. Și simplul gând de a fi nevoită să se întoarcă la vechiul ei post îi dădea fiori pe șira spinării. O adora pe Verity și îi plăcea să se gândească la diverse moduri de a o distra și de a o educa în același timp. Descoperise că nu era greu. Verity era o fetiță inteligentă și plină de energie, care accepta cu mare entuziasm orice provocare.

Și era incredibil de bine, descoperi Siân, să se simtă curată toată ziua, să vadă lumina zilei și să respire aer curat la muncă. Era minunat să se poată relaxa serile fără senzația aceea îngrozitoare de epuizare fizică și fără durerile musculare de care avusese parte atâta timp. Domnișoara Haines dăduse comandă de două rochii și două costume cu fustă și bluză, pe care Siân să le poarte la muncă. Odată ce acceptase faptul că nu era vorba de primit de pomană, ci mai degrabă era un lucru obligatoriu pentru toți angajații marchizului, ajunse să se bucure de ideea de a avea atâtea haine și de a-și putea păstra rochia cea mai bună pentru duminici și ocazii speciale.

Și la fel de minunată era șansa de a cânta la pian în salon timp de o oră întreagă, zilnic. În primele două zile, intrase în cameră temătoare și stătuse mereu încordată, așteptându-se ca ușa să se deschidă dintr-o secundă într-alta. Dar nu-l găsisese acolo și niciodată nu venise peste ea. Și era bucuroasă. Mai mult decât bucuroasă. Când venea vorba despre marchizul de Craille, se părea că nu avea nici urmă de autocontrol și se disprețuia din tot sufletul pentru că picase în capcana de a se simți flătă de atențiile unui aristocrat bogat și chipeș. Deseori îi ardeau obrajii când își amintea cuvintele acelea: „Aș avea grijă să-ți fie bine“.

Într-o lună avea să se mărite. Totul fusese aranjat cu reverendul Llewellyn, care purtase o discuție lungă cu ei despre obligațiile maritale, și cu bunica lui Siân, care

avea să se ocupe de una singură de organizarea celor obișnuite pentru o nuntă. Owen nu avea mamă sau măcar o bunică pe ajutorul căreia să se bazeze. Dar vecinii aveau să dea și ei o mână de ajutor, cu mare entuziasm, la coptul plăcintelor și la curățenia generală din casa bunicii ei, chiar în ajunul nunții. Acolo avea să se desfășoare petrecerea, care urma să se întindă inevitabil pe stradă, așa cum se întâmpla întotdeauna la nunți, din moment ce în casă nu încăpea nici un sfert din mulțimea care avea să se adune.

Nunțile erau întotdeauna un fel de festivaluri ale orașului, pline de voie bună.

Fusesse o săptămână fericită. Siân aproape că uitase de motivele sale de tristețe. Aproape. Într-o după-amiază, o găsi pe Mari plângând în timp ce punea rufele la uscat. Socrul lor tușise întruna toată noaptea și Iestyn îi luase un medicament dimineța, folosind banii cu care trebuia să-și fi cumpărat material pentru o cămașă nouă, în locul celei pe care Vitele Scoțiene i-o sfâșiaseră într-atât încât nu mai mergea cârpită. Și luaseră un avans atât de mare de la prăvălia companiei, încât acoperirea aproape tot salariul următor. Săptămâna viitoare aveau să trăiască cu bani împrumutați.

- Dar nu trebuie să mă plâng, Siân, rosti Mari, ștergându-și ochii. E păcat, dacă stau să mă gândesc că nu flămânzim și toți copiii sunt sănătoși. Blodwyn Williams s-a întors în mină săptămâna asta pentru că bărbatu-său a fost rănit rău și are trei guri de hrănit, cu ei și copilașul. Și e-n cinci luni cu alt copil. Ah, în ce lume îngrozitoare trăim!

Da. Era o reamintire șocantă a faptului că o înfățișare atractivă și purtările alese o puteau păcăli că era un om bun, își dădu seama Siân. Și era cu atât mai rușinată de modul în care cedase de două ori în fața atracției fizice pe care o simțea pentru el. Plus că îi era rușine că, în timpul plimbării lor din duminica aceea, chiar crezuse că lui îi păsa de oamenii care depindeau de el. Owen avea dreptate. El era un om cu picioarele pe pământ, mult mai realist decât avea să fie ea vreodată. Avea dreptate în privința marchizului de Craille. Un om căruia

îi păsa nu ar fi scăzut salariile, în condițiile în care și așa acopereau cu greu cele necesare traiului.

Când își primi banii, la finalul primei săptămâni ca guvernantă, Siân îi dădu jumătate din bani bunicii ei și o parte din ce îi rămăsese i-o duse lui Mari. Aceasta îi acceptă după o mulțime de lacrimi și de împotriviri – „Doar de dragul celor mici, zău așa, Siân, pentru că insiști. Nu pentru mine și Huw sau maica și taica. Doar pentru copilași”. Dar Huw năvălise în casa bunicului ei la nici un ceas după ce Siân se întorsese, furios, și trântise banii pe masa din bucătărie.

– Nu te las să mă faci de rușine dându-i bani lui Mari, îi spusese lui Siân, fără să-i bage în seamă pe bunica ei și pe Emrys. Eu le pun mâncare pe masă nevaste-mii și copilașilor, dar și maicii și taicii cu ajutorul lui Iestyn, Siân. Dacă te mai prind că faci una ca asta, îți dau una de nu te vezi.

Siân se simțea oricum ca și cum ar fi fost pălmuită.

– Și eu fac parte din familia voastră, Huw, zise, chiar dacă am venit să stau aici pentru că e mai mult loc. Am fost căsătorită cu fratele tău. Nu mă îndepărta! Lasă-mă să ajut cu ce pot!

– Bani murdari! exclamă el, lovind cu pumnul în masă, chiar lângă bani, moment în care Emrys, care stătea tăcut lângă cămin, ridică din sprâncene și strânse din buze.

Siân se uită lung la bani.

– Murdari? repetă. Pentru că vin de la marchizul de Craille? Dar banii tăi de unde crezi că vin, Huw?

– Cine știe cum au fost câștigați banii ăștia ai tăi, Siân? continuă Huw atacul.

– Să-ți fie rușine, Huw Jones! rosti bunica lui Siân, rupând tăcerea.

– Cineva, zise Emrys încet, se pare că are prea mulți dinți în gură. Să știi că nu pleci din casa asta, Huw, până nu-ți ceri iertare.

Furia de pe chipul lui Huw dispăru.

– Zău că am văzut negru în fața ochilor, zise, când am văzut banii în buzunarul lui Mari, să știu că nu sunt în stare să o întretin cum trebuie. N-ar fi trebuit să spun

una ca asta, Siân. Asta am auzit de la cineva săptămâna asta, dar să știi că i-am amenințat pe câțiva cu vânătași serioase, așa cum a făcut și Emrys acum. N-ar fi trebuit să accepți postul ăla. O să iște multe bârfe, oricât de neadevărate știm noi că sunt.

- Să zicem, rosti Emrys, că asta-i o scuză. Dacă auzi pe cineva vorbind despre nepoata mea, poți să-l trimiți la mine, Huw. Mai bine la mine decât la Owen. El sigur l-ar omori. Eu doar l-aș mutila.

Mama lui scoase un sunet nearticulat de dezaprobare, însă doar atât.

Siân luă banii și i-i întinse.

- Ia-i, Huw, te rog, îl imploră. Pentru copilași? Sunt nepoții mei. Sunt nepoții lui Gwyn.

Bărbatul măsură banii din priviri mult timp înainte să îi accepte.

- Ai o inimă bună, Siân, rosti apoi în silă. Îmi cer scuze că am dat buzna așa, doamnă Rhys. Eram furios nevoie-mare.

O, da, în săptămâna aceasta avusese parte de câteva reamintiri că viața nu era cu totul roz. Dar, în mare parte, chiar era. Avea o slujbă nouă care îi făcea plăcere, aștepta începerea *eisteddfod*-ului și nunta, plus că întrevedea începutul unei noi vieți, ca femeie măritată. Nu era sigură dacă Owen avea să vrea ca ea să-și continue activitatea ca guvernantă a lui Verity după nuntă. Spera că da. Dar poate că, oricum, n-ar fi putut să continue prea mult. Poate că, până la anul pe vremea asta, urma să aibă un copilăș. Acesta era un gând plăcut, care o umplea de entuziasm.

Într-o după-amiază, cam la o săptămână după ce-și începuse noua slujbă, se afla în camera lui Verity, cu aceasta. Nu putuseră să iasă la plimbare pentru că ploua. În loc de asta pictau, o activitate preferată de Verity pentru că, spre deosebire de doica ei, pe Siân nu părea să o deranjeze dezastrul pe care-l făcea cu această ocazie. În curând trebuia să strângă, își dădu seama Siân, aruncând o privire la ceas. Aproape că sosise ora la care trebuia să coboare în salon, pentru a exersa la pian. Era

o oră pe care o iubea. Era o oră dedicată ei și nimănui altcuiva.

Însă o servitoare îi strică planurile când intră în încăpere cu ordinul că doamna Jones trebuia să o aducă pe Lady Verity jos în salon cât mai curând și să stea cu ea la ceai, împreună cu domnul și cu oaspeții săi.

Siân oftă în gând și începu să strângă pensulele și vopselurile împreună cu Verity, apoi o duse repede în dormitorul ei pentru a o ajuta să-și schimbe rochia și să-și pieptene părul. Până la urmă, azi n-avea să mai exerseze la pian. Ce trist! Mai avea o zi întreagă de așteptat până să poată atinge cel mai minunat pian pe care-l văzuse ea vreodată.

Poate că nu înțelesese bine, își zise în timp ce cobora pe scara interioară către salon, ținând-o de mână pe Verity. Doar nu trebuia să rămână la ceai! Avea să o conducă pur și simplu pe Verity în salon, după care să se retragă. Ar fi fost chiar bine să ajungă acasă cu o oră mai devreme decât de obicei.

Fără să vrea, se trezi că inima îi bubuia în piept când se apropie de ușile salonului, pe care un servitor le deschise din afară chiar în fața lor. Avea să-l vadă din nou. Pentru câteva clipe, urma să fie în aceeași încăpere cu el! Încerca să își reprime acest sentiment și acest gând, străduindu-se să se gândească la Owen.

În momentul următor, șocul de a-l revedea păli pe lângă necesitatea de a-și păstra calmul când fu prezentată lui Sir John și soției sale, Lady Fowler, precum și domnișoarei Tess Fowler.

capitolul 11

Era cel mai stânjenitor moment din viața ei, era sigură de asta. Trecuseră câțiva ani buni de când nu îl mai văzuse pe Sir John Fowler. În mod ciudat, nu se trezise niciodată față în față cu soția și cu fiica lui. Nu le văzuse decât de la distanță. Data trecută când o văzuse Siân, Tess nu era decât o copilă. Siân ținea minte că mama ei plânse în ziua în care aflase de nașterea lui Tess – la șapte

ani după nașterea fetei ei. Poate că se gândise că acesta fusese singurul lucru pe care ea putuse să i-l ofere și soția lui nu.

- V-o prezint pe noua guvernantă a lui Verity, spunea marchizul acum, după ce fiica sa făcuse o reverență în fața oaspeților săi. Doamna Siân Jones. E o adevărată comoară, și-a făcut studiile în Anglia și poate să predea și muzică, pe lângă toate celelalte. Plus că poate să o învețe limba galeză, lucru important pentru mine, după cum v-am explicat mai devreme.

Siân îl fixă cu privirea. Nici măcar nu știa dacă cele două o cunoșteau, deși mai mult ca sigur știau de existența ei. Sir John o vizita pe mama ei de două ori pe săptămână.

- Dați-mi voie să vi-i prezint pe Sir John și pe Lady Fowler, doamnă Jones, spuse marchizul. Iar dânsa e domnișoara Tess Fowler. Sir John e proprietarul exploatării Penybont, dar cred că știți deja acest lucru.

- Da. Își simțea buzele rigide și greu de controlat. Se uită la Sir John și își înclină capul. Încântată, rosti. Nu putea să se uite la cele două doamne, deși își putea da seama din felul în care încremeniseră că, într-adevăr, o recunoscuseră.

- Doamna Jones?

Sir John se ridicase la intrarea lor, iar acum făcu o plecăciune în fața ei. Părea cam palid, își dădu seama Siân. Părea mai slab decât și-l amintea ea. Se mira, așa cum o făcuse dintotdeauna, că omul acesta era tatăl ei. Nu se simțea legată cu nimic de el. Se întrebă ce anume o făcuse pe mama ei să se îndrăgostească de el - căci, în mod clar, așa stătuseră lucrurile. Lui Siân i se păruse mereu rece și lipsit de simțul umorului.

- Sunt sigură că doamna Jones e recunoscătoare că a intrat în slujba dumneavoastră, rosti Lady Fowler, cu o aroganță care i-ar fi făcut cinste și unei ducese. Trebuie să-i mulțumim că a adus-o pe scumpa de Verity la ceai.

Era o încercare de concediere pe care Siân ar fi acceptat-o bucuroasă. Însă ușa se închisese în urma lor, iar marchizul îi făcea semn să ia loc, astfel că înțelese că, într-adevăr, trebuia să rămână la ceai.

Urmă o jumătate de oră îngrozitoare. Siân stătu pe locul ei, fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce doamnele o ignorau cu o politețe desăvârșită, iar cei doi bărbați o priveau într-un mod care depășea cu mult limitele confortului. Singura ei salvare era faptul că Verity era la fel de exuberantă și de vorbăreată ca de obicei, astfel că aplană o situație care altfel ar fi fost foarte stânjenitoare pentru toți. Siân se întrebă dacă marchizul putea simți tensiunea din încăpere, ba chiar bănuia că era aproape imposibil să nu fie așa.

La un moment dat, privirea ei se abătu asupra lui Tess. Era o fată minionă, delicată, cu trăsături frumoase și cu părul blond. Dumnezeule mare, își dădu seama Siân, erau surori vitrege! I se părea incredibil. Apoi aruncă o privire către Sir John, descoperind că acesta avea ochii ațintiți asupra ei. Își aduse aminte imediat de ultima lor întâlnire, plină de amărăciune. Îi spusese că, dacă nu voia să se mărite cu Josiah Barnes – care era o partidă mult mai bună decât ar fi putut nădăjdui ea –, atunci el se spăla pe mâini în ceea ce o privea. Iar ea îi răspunsese că nu numai că n-avea să se mărite cu Barnes, ci n-avea să se atingă de nici un ban de la Sir John cât avea să trăiască. Nu, nici dacă altfel ar fi murit de foamă. Doi oameni încăpățânați prinși într-o înfruntare a voințelor. Poate că, până la urmă, chiar moștenise ceva de la el.

În mod stânjenitor, Verity tot aducea vorba despre ea și despre tot ce făcuseră împreună în ultima săptămână.

– ... Și am mers la școala de duminică împreună cu doamna Jones și am cunoscut o groază de băieți și fetețe care toți vorbeau în galeză, dar nu m-a deranjat, căci o s-o învăț și eu. Deja știu o mulțime de cuvinte. Nu-i așa, doamnă Jones? Și doamna Jones o să cânte la *eist...* la *eisteddfod*. Așa, am zis corect. Eu cred că anul ăsta o să câștige, deși anul trecut a ieșit doar pe locul doi. Dar are cea mai bună voce pe care-am auzit-o eu vreodată. Și o să-l fac pe tati să mă lase să trec muntele cu ea, pentru că e cel mai distractiv eveniment din an, așa spune ea. Nu-i așa, doamnă Jones?

- Vai de mine, spuse Lady Fowler, întrerupând acest monolog surescitat, sunt convinsă că tatăl tău nu va permite așa ceva, Verity dragă. Asemenea distracții sunt bune pentru muncitorii galezi ai tatălui tău, dar nu se potrivesc nicidecum pentru o domnișoară engleză.

- Eu nu m-am amestecat niciodată printre muncitorii lui tati, adăugă Tess. Ar însemna să te cobori la nivelul lor, Verity dragă. Trebuie să ții minte că tati al tău e stăpânul lor, iar ei te privesc cu respect, drept stăpâna casei.

Siân își dădu seama că umerii i se îndreptaseră și că bărbia i se ridicase numai când întâlni privirea marchizului. Acesta o privea fix, fără vreo urmă de zâmbet, deși Tess îi zâmbea prosteste ca să îi câștige susținerea.

- Doamna Jones are, într-adevăr, o voce încântătoare, rosti el. În ultima jumătate de ceas nu vorbise aproape deloc. Dar, pe de altă parte, fiind galeză, are un avantaj nedrept asupra noastră, a muritorilor de rând. Vreți să ne cântați, doamnă? Cântecul acela cu pasărea?

Verity începu să aplaude.

Ah, ce bine ar fi fost dacă s-ar fi căscat podeaua, s-o înghită cu totul, își zise Siân. Ar fi dispărut fără nici o urmă de regret. Nu înțelesese că se simțea extrem de stânjenită? Nu observase antipatia puternică, plină de dispreț, pe care o nutreau musafirele sale față de ea? Siân își înălță privirea către el, văzându-l cum se ridică și îi întinde o mână. Siân nici măcar nu apucase să simtă stânjeneala și disconfortul de a fi în compania lui. Cu doar o săptămână și un pic în urmă, chiar în camera aceasta...

- Ar trebui să ne pregătim de plecare, John, rosti Lady Fowler.

- Mai stăm puțin, răspunse el. S-o ascultăm pe doamna Jones mai întâi.

Siân își puse mâna în cea a marchizului și se lăsă condusă la pian. Măcar săptămâna aceasta, își zise ea, putea cânta cu o mai mare încredere în sine. Dar ar fi preferat să fie oriunde altundeva numai aici nu. Își așază degetele pe clape și începu să cânte măsurile de început ale cântecului *Y Deryn Pur*. Marchizul rămase în spatele ei,

fără să scoată vreun sunet, până când Siân începu să cânte cu vocea, după care traversă încăperea pentru a se alătura din nou oaspeților săi.

Apoi ea avu impresia că el se întorsese, dar, când își ridică privirea de la clape, descoperi că acela care stătea lângă pian era Sir John Fowler.

- Bravo, zise acesta când Siân termină. Ne mai cântați ceva?

- Da, vă rugăm, doamnă Jones, interveni marchizul.

Siân își aținti privirea asupra propriilor mâini și își dădu seama că nu avea de ales. Un refuz ar fi determinat o tulburare mai mare decât supunerea.

- *Llwyn On*, rosti ea numele celui alt cântec pe care avea să-l cânte la concursul din cadrul *eisteddfod*-ului. În traducere e „Dumbrava de frasină”. Sună mai bine cu acompaniament la harpă, dar merge și cu pianul.

Lady Fowler începu să vorbească destul de tare pe când ea ajunsese doar pe la jumătatea cântecului. Siân o auzi clar, dar continuă.

Când termină, descoperi că Sir John stătea în continuare lângă pian. Soția lui discuta cu marchizul, prefăcându-se că nici nu observase că Siân terminase de cântat. Tess stătea de vorbă cu Verity și râdea.

- Vocea ta a ajuns la maturitate, rosti Sir John, încet. E mai frumoasă ca oricând.

- Mulțumesc.

Siân nu se întoarse pentru a-i întâlni ochii.

- Am auzit, continuă Sir John, că o să te măriți din nou.

- Da, răspuse ea.

- Cu un pudlator? întrebă el. De data asta n-ai ales un miner?

- Da, confirmă ea, cu un pudlator.

- Evident, prima ta căsătorie a fost un act de sfidare față de mine. Nici că te-ai fi putut coborî mai mult de atât.

Vechea dușmănie pe care o simțise față de el reveni în forță.

- Gwyn era un bărbat muncitor și vrednic de respect, răspuse ea. M-am măritat cu el pentru că așa am vrut.

Am ținut la el. Am suferit când a murit, așa cum am suferit când ne-a murit fiul.

- Dacă mi-ai fi spus că ești însărcinată, nu te-aș fi lăsat să te întorci în mină, rosti bărbatul. N-am aflat decât prea târziu.

- Oricum n-ai fi avut nici un cuvânt de spus, replică ea, cu furie. Nu faci parte din viața mea.

- Sian..., zise el.

- John. Glasul soției lui, cu o notă tensionată, îl strigă din cealaltă parte a camerei. Hai să mergem! Oricum am stat mai mult decât o cere eticheta. Marchizul o să creadă că într-adevăr ne-am sălbăticit. Hai cu noi până la trăsură, Verity dragă, să ne petreci.

Se purta de parcă Siân nici n-ar fi fost acolo. Fără să mai scoată vreo vorbă, Sir John făcu o plecăciune în fața ei, după care se întoarse la soția și la fiica sa, în cealaltă parte a salonului.

- Așteptați-ne aici, vă rog, doamnă Jones, spuse marchizul când ieși din salon pentru a-și conduce oaspeții, împreună cu Verity.

Siân rămase pe scăunelul de la pian, uitându-se lung la clapele instrumentului, amorțită și pe punctul de a izbucni în lacrimi. Era tatăl ei. Tatăl ei! Nici măcar nu știuse că urma să devină bunic. Pentru că ea nu voise să afle. Pentru că el era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o anunțe. Pentru că el ar fi trebuit să fie cel care să se intereseze de ce se întâmpla în viața ei. Însă lui nu-i păsase. Când se măritase cu Gwyn, nici o reacție. Când soțul ei murise, nici o reacție. Când copilășul ei - nepotul lui - se născuse mort, nici o reacție.

Siân întinse un deget și șterse o clapă care era oricum impecabil de curată. Nu-și ridică privirea când ușa salonului se deschise, după care se închise la loc.

O invitase în salon, la ceai, doar pentru a le convinge pe Lady Fowler și pe Tess că într-adevăr angajase o guvernantă competentă pentru Verity și că fiica lui era încântată de alegerea pe care o făcuse. De când sosiseră, tot sugeraseră că Tess era în continuare dispusă să vină de două, trei ori pe săptămână ca să facă lecții cu Verity - nu pentru vreo remunerație, bineînțeles. Amândouă

se grăbiseră să-i precizeze că ar fi făcut-o din dragoste, nicidecum ca pe o slujbă.

Trebuia să recunoască față de el însuși că o chemase pentru că așa avea un pretext să o vadă din nou, după mai mult de o săptămână în care se ținuse cât mai departe de ea. Ba chiar duminică refuzase să o ducă din nou pe Verity la capelă. Simțea o dorință chinuitoare de a o vedea și de a-i auzi glasul unic, cu intonația aceea muzicală. N-ar fi trebuit să cadă în ispită, bineînțeles, dar avusese și celălalt motiv.

În mod clar nu voise să creeze o astfel de situație neplăcută. Nu era deloc un lucru ieșit din comun ca guvernanta fiicei sale să ia ceaiul împreună cu el și cu musafirii săi. Nimeni nu s-ar fi putut simți cătuși de puțin ofensat să ia ceaiul cu o persoană dintr-o clasă socială inferioară în asemenea circumstanțe. Inițial, se gândi că poate lucrurile erau altfel în Țara Galilor. Poate că într-adevăr aici legile etichetei erau chiar atât de diferite. Poate că aici delimitările sociale erau mai stricte. În mod clar, atmosfera din salon devenise atât de încărcată, că n-ar fi fost nevoie decât de o simplă scânteie, iar Lady Fowler nu pierduse nici o ocazie de a o face pe Siân să se simtă cât mai mică și mai insignifiantă.

Îi era profund recunoscător fiicei sale pentru că fusese la fel de guralivă ca de obicei și pentru că păruse a nu observa cătuși de puțin tulburarea din încăpere. Care era de neconfundat. Nu era vorba doar despre faptul că era într-o altă țară și că nu înțelegea obiceiurile și mentalitățile locale.

Crezuse că-și dăduse seama despre ce era vorba după ce încercase să mascheze grosolănia tăioasă a atitudinii lui Lady Fowler prin îndemnul ca Siân să le cante. Observase că Fowler se ridicase și se apropiase de pian, să o asculte mai îndeaproape. Observase cum îi vorbise aproape șoptit după ce Siân terminase de cântat. Chiar dacă se afla în cealaltă parte a încăperii, putuse observa încordarea și furia de pe chipul ei, deși nu putea auzi nimic din ce se discuta – Lady Fowler și Tess vorbeau tare, ignorând într-adins existența lui Siân.

Era o femeie frumoasă. Extraordinar de atrăgătoare. Simțise asta pe propria piele. Sigur și Fowler observase asta. Poate că fusese ceva între ei, la un moment dat. Poate că încă era ceva. Acest gând îl făcu să strângă din dinți, cu o furie irațională. Și poate că acum o hărțuia, deși îi vorbea aproape în șoaptă. Poate că-i făcea propuneri indecente...

În momentul următor, îi veni altă idee.

Bineînțeles. Da, evident! Așa se explica tot. Toată atmosfera asta sinistă de la ceai, de parcă servise la masă carton, nu mâncare delicioasă! Dar părea destul de greu de crezut. Privindu-i pe cei doi acolo, la pian, îi părea incredibil. Privind-o pe Tess, i se părea de-a dreptul imposibil.

La plecarea familiei Fowler, o luă de mână pe Verity pentru a-i conduce până la ieșire. Îi ceru lui Siân să rămână pe loc. Poate că nu era o idee înțeleaptă, își spuse când o duse pe fetiță înapoi în camera ei, lăsând-o în grija doicii. Siân părea supărată, dar nu prea se cuvenea ca el să fie cel care s-o aline. Iar celelalte implicații nu erau treaba lui.

Avea să fie periculos să rămână singur cu ea.

Intră în salon și închise ușa încet în urma sa. Tânăra stătea în continuare la pian. Nu-și ridică privirea de la clape.

- Al doilea cântec a fost foarte frumos, rosti Alex. Parcă mi s-a părut cunoscut. *Dumbrava de frasini* ai zis că se numește? Cam așa, nu? A început cu niște cuvinte galeze aproape imposibil de pronunțat.

- *Llwyn On*, zise ea. Sună mai bine cu acompaniament la harpă.

- O să-l cânti la festival? întrebă el.

- Da, răspunse tânăra.

- Siân... Alex se opri lângă pian și își sprijini cotul de el. Îmi pare rău că a trebuit să te confrunți cu asemenea grosolănii și cu asemenea insulte mascate.

- Nu contează, răspunse ea.

- Ba da. Îi cercetă chipul impasibil. Siân se uita în continuare în jos, la clape. A zis ceva ce te-a supărat. Te-a jignit?

- Nu, spuse tânăra.

Alex nu putea să abandoneze pur și simplu subiectul. Nu putea să-și vadă doar de treburile lui. Nu putea să se țină departe de viața ei.

- Ce legătură are cu tine? o întreabă încet.

Siân își trecu un deget peste o clapă fără să o apese, după care își ridică privirea către el, cu ochi uriași și goi.

- El a fost cel care a lăsat-o grea pe mama mea, răspunse.

Felul în care descriese relația lor spunea foarte multe.

- Aha. Alex încuviință din cap. Deci nu m-am înșelat. A rupt legătura cu tine când a murit mama ta?

- Să rupă legătura cu mine? Eu am rupt legătura cu el. Niciodată n-am reușit să ne fim pe plac unul altuia. El mereu m-a privit cu ochi răi - poate pentru că m-am născut și în mod clar pentru că îl încurcam când venea să o vadă pe mama mea. Eu simțeam un fel de ciudă față de el - poate pentru că din cauza lui m-am născut într-o lume din care nu mai făcea parte altcineva decât mama mea. Când a murit mami, între noi n-a rămas decât această antipatie reciprocă.

Și totuși, Siân nu părea nicidecum indiferentă. Fusesse ceva mai mult de-atât la mijloc, chiar dacă ea nu-și dădea seama.

- N-a făcut nici o încercare de a avea grijă de tine? După ce a cheltuit atâția bani pe educația ta?

- Mi-a aranjat o căsătorie, răspunse tânăra. Aș fi fost prinsă veșnic între două lumi. Nu cred că a înțeles vreodată lucrul ăsta. Crede că, dacă ești în siguranță și duci un trai comod, trebuie să fii fericit. N-are pic de imaginație.

Alex își aduse aminte cu un fior neplăcut cum se oferise să aibă grijă de ea dacă devenea amanta lui. Cum se oferise să o blocheze între două lumi.

- Cu cine a vrut să te căsătorești? o întreabă.

Pe buzele ei flutură un zâmbet, deși pe chipul ei nu se citea nici urmă de amuzament.

- Cu Josiah Barnes, rosti ea.

Alex se simți ca și cum cineva i-ar fi dat un pumn în plex. N-avea imaginație? Așa spusese ea? Înseamnă că Fowler era un nătâng. Și în minte îi apăru instantaneu o altă întrebare.

- Cum de-ai ajuns să lucrezi în mină? Bunicul și unchiul tău, din câte am înțeles, lucrează la topitorie. Și, de când am ajuns aici, am aflat că dacă muncești la mină ai un statut mai umil decât dacă ai avea un post la topitorie. Deci aveai cel mai prost post pentru o femeie.

- Mi s-a părut preferabil, rosti ea, având în vedere alternativa.

- Barnes e cel care ți-a dat postul ăsta? o întrebă.

- Mi-a zis că nu avea nimic altceva disponibil, răspunse ea. Aveam de ales: asta sau nimic. Am acceptat postul.

- Bunicul tău nu putea să te întrețină? întrebă Alex.

Siân se uită fix în ochii lui, fără ocolișuri.

- Trăisem o viață plină de privilegii, zise. Din afară, oricine își poate închipui că am dus-o mai bine decât cei mai mulți dintre semenii mei. Dar eu aveam ceva de dovedit - față de familia mea, față de oamenii din Cwmbran și față de mine însămi.

Alex se uită lung la ea, încercând să-și închipuie prin ce trecuse. Oare cum ar fi dacă el s-ar vedea nevoit să renunțe la viața cu care a fost obișnuit și să trudească în mina aia de cărbuni, înghămat la un vagonet greu, în praf și întuneric cât era ziua de lungă? Era convins că ar claca destul de repede. Și totuși, Siân Jones făcuse mai mult decât să supraviețuiască. Iar acum îl privea fix, cu mândrie și demnitate.

- N-a fost atât de rău pe cât sună, spuse ea. Poate că n-ai cum să-ți închipui cât am tânjit toată viața să mă integrez printre oamenii din rândul cărora provenea mama. Mereu îmi povestea despre ei, despre copilăria ei. Și tânjeam să trăiesc și eu la fel. De-aici. Își puse palma pe partea stângă a pieptului. N-ai cum să înțelegi. Cei mai mulți oameni n-ar putea pricepe dorința asta de a face parte din ceva, indiferent de prețul pe care trebuie să-l plătești.

- Hiraeth, rosti el încetișor.

Siân izbucni brusc în râs, după care-și recăpătă aerul serios.

- Nu chiar, răspunse. Dar ceva asemănător.

- Prețul a fost câțiva ani din viață petrecuți în mină, spuse Alex.

- Da. Ochii i se umplură de lumină. Și Dafydd al meu.

- Soțul tău? întrebă el.

- Băiețelul meu, răspunse ea. N-a respirat deloc. Era perfect! Perfect dincolo de cuvinte. Dar prea mic. A venit pe lume prea devreme. Nici n-a tras vreodată aer în piept...

Alex își dădu seama că i se tăiase răsuflarea. Îi putea simți durerea ca pe ceva extrem de concret. Și nu era deloc sigur ce cutie a Pandorei deschisese cu întrebările lui curioase. În fața ochilor lui, Siân se transforma dintr-o femeie frumoasă și dezirabilă într-o persoană adevărată. Ceva din el ar fi vrut să o oprească. De fapt, nu voia să o cunoască. Nu voia povara de a ști lucrurile acestea. Nu-și putea explica de ce simțea asta.

Poate pentru că, ajungând să o cunoască, sentimentele sale aveau să se preschimbe din simplă dorință în... altceva? Iar să simtă altceva i-ar complica viața iremediabil.

Dar era prea târziu să o oprească sau să-și stăvilească propria nevoie de a ști.

- Mi-a zis, continuă Siân, că n-ar fi permis să mă întorc în mină dacă ar fi știut că urma să am un copil. Dar nu s-a interesat deloc de viața mea. Niciodată nu i-a păsat.

Alex ratase ceva de o importanță crucială. Privirea lui Siân se ațintise din nou asupra claviaturii, iar un deget freca cu grijă una dintre clape.

- Ai muncit când erai însărcinată? întrebă el.

- Gwyn murise, răspunse ea. Când își ridică din nou privirea, pe neașteptate, Alex văzu că avea ochii plini de lacrimi. Aveam nevoie de bani. Tăicuțul lui rămăsese deja acasă, bolnav de piept, iar Iestyn era prea mic să câștige mare lucru. Buni și bunelul m-au certat teribil, la fel și unchiul Emrys, dar tot m-am dus. Trebuia

să le dovedesc că eram una de-a lor. Dar cred că din cauza muncii mi-a venit sorocul prea devreme. Era mort. N-a avut nici o șansă să trăiască. Era mort.

O, Doamne! Privi cum o lacrimă i se revărsă pe obraz și alunecă până pe bărbie. Parcă înghețase tot. Nu putea nici măcar să întindă mâinile să o cuprindă în brațe. Singurătatea amintirilor și durerea ei erau prea intense.

- De ce ți s-a permis să muncești dacă erai gravidă? o întrebă, după un timp.

Abia apoi își dădu seama că vorbise în șoaptă.

- Nu există nici o regulă să interzică asta, replică ea. Uneori e necesar.

Doamne, Dumnezeu!

- Se-ntâmplă și-acum așa ceva? o întrebă. Știi de vreo femeie care este gravidă și trage în continuare vagonele alea?

- Da. Siân își șterse o lacrimă cu dosul palmei. Blodwyn Williams. Bărbatul ei e rănit, și au un copilăș căruia trebuie să-i pună mâncare pe masă.

Alex își simțea măruntaiele ca înghețate. Se uita fix la capul ei plecat.

- Cine nu ar fi permis să cobori în mină dacă ar fi știut? întrebă el.

- El, răspunse ea. Sir John Fowler. Asta a zis mai devreme, stând chiar în locul în care ești tu acum. Ca și cum i-ar fi păsat. Chiar ca și cum i-ar fi păsat.

- Poate că așa e, sugeră el.

- Nu mi-a mai adresat nici un cuvânt, spuse ea, după ce m-am dus la bunelul și am început să lucrez în mină. Când m-am măritat cu Gwyn, nimic. La fel și când a murit. Sau când Dafydd s-a născut mort. Nepotul lui, da, micuțul meu. Nici o vorbă de la el. Sau în anii care au trecut de-atunci. Nimic... până azi. Și rotuși, nu m-ar fi lăsat să cobor în mină dacă ar fi știut. Acum se-așteaptă să cred că-i pasă?

- Poate, începu Alex, chiar a vrut să aibă grijă de tine cât a putut el de bine. Nu putea să te ia în casa lui. Acolo erau soția și fiica lui. Îți aranjase o căsătorie. Pentru un om fără imaginație, ar fi părut o partidă bună. Barnes

are o slujbă sigură și un salariu bun. Are o putere considerabilă. Poate că... tatăl tău s-a simțit rănit când i-ai respins planurile și te-ai întors la rudele mamei tale.

- Rănit. Siân scoase un hohot scurt. El... rănit!

- Îmi pare rău, zise Alex, că te-am pus în situația asta azi, fără să vreau. Chiar n-am știut.

- Ei bine... Siân se ridică într-un final. N-aveai cum să știi. Eu mă duc acasă. E târziu.

- Și îmi pare rău și pentru copilaș, adăugă Alex. Cred că e cel mai devastator lucru care i se poate întâmpla unei femei. Îmi pare rău, Siân.

- A trecut mult timp de-atunci, răspunse ea. Poate că o să mai am... luna viitoare mă mărit.

Poate că, la nouă luni după nunta de luna viitoare, avea să nască pruncul lui Parry.

- Da, zise el încet, amintindu-și din nou de lucrurile la care încerca să nu se mai gândească.

- Asta vreau, preciză ea. Asta o să mă facă fericită. Avea un ton defensiv, ca și cum avea impresia că Alex urma să o contrazică sau să-i pună motivele sub semnul întrebării.

- Mă bucur pentru tine, rosti el, simțindu-se oricum, numai bucuros nu, simțindu-se oarecum privat de ceva. Singur. Dacă poate să te facă fericită, Siân, atunci mă bucur pentru tine.

- O să fiu fericită cu el, răspunse ea. Sunt fericită. Îl iubesc.

Alex dădu aprobator din cap și își îndreptă poziția corpului, fără a se mai sprijini de pian. Își dădu seama că lui Siân îi venea greu să se retragă, neștiind dacă el terminase discuția sau nu.

- Hai, rosti Alex, te conduc până la ieșire.

Însă o opri cu o atingere pe cot înainte să deschidă ușa salonului.

- Siân, îi spuse, ai cântat chiar foarte frumos. A trebuit să apelez la toată puterea mea de stăpânire să nu o strâng de gât pe Lady Fowler când a început să vorbească peste cântecul tău, o grosolănie fără margini.

Tânăra întoarse capul să-i zâmbească, de data aceasta cu o expresie amuzată. Nu era doar frumoasă, ci de-a dreptul încântătoare când zâmbea așa.

- Cred că anul ăsta n-ai cum să nu iei locul întâi la festivalul acesta al vostru.

- Dar n-ai auzit cum cântă celelalte concurente, obiectă Siân.

- Nici nu-i nevoie, răspunse Alex. Sunt cât se poate de subiectiv. Nu-i cu puțință să existe vreo concurentă cu o voce mai frumoasă sau care să cânte cu o asemenea simțire de mă trezesc nevoit să mă abțin să nu izbucnesc în plâns.

De data asta, Siân chiar izbucni în râs.

- Poate, zise ea, ar trebui să aranjez lucrurile în așa fel încât să fii numit în juriu. Singurul membru al juriului.

Alex scoase un chicot vesel și deschise ușa. Simțise nevoia să facă ceva pentru a-i risipi aerul rănit pe care-l avusese de când intrase în salon și îl văzuse pe Fowler acolo.

- Având în vedere că nu se poate, o să încerc puterile mitei și-ale traficului de influență, propuse el. Nu că o să fie nevoie de așa ceva. Vreau să vin, să te aud cântând și să te văd cum câștigi, Siân.

Rostise aceste cuvinte fără premeditare, dar își dădu seama că îi exprimau fidel dorințele.

De pe chipul ei dispăru orice urmă de amuzament, deși în ochi îi rămăsese o strălucire caldă.

- Totul o să fie în galeză, protestă ea. O să te plictisești de moarte.

- Atunci va trebui să-mi servești drept interpret, răspunse Alex. Și-apoi, muzica e un limbaj universal. Și încă un lucru: Verity vrea neapărat să meargă, și cine-s eu, un simplu tată, să mă opun voinței unei copile de șase ani?

- Va trebui să o iei cu trăsura pe drumul ocolit, pe lângă dealurile dintre văi, spuse ea. N-ai putea să treci muntele la picior, cu noi toți. Ești obișnuit cu viața ușoară.

Alex se opri la ușa care făcea legătura cu exteriorul, pe care un servitor o ținea deschisă.

– Mie asta-mi sună a provocare și, dacă descopăr că urcușul îmi depășește puterile, poate tu și Verity o să mă luați de câte-o mână și-o să mă târați până-n vârf. De-acolo puteți să mă dați de-a berbeleacul pe partea cealaltă.

În ochii ei se întoarse acea sclipire amuzată, care se revărsa sub forma unor hohote muzicale. Siân îi întoarse spatele, să plece.

– O după-amiază plăcută, doamnă Jones, îi spuse Alex. Rămase în cadrul ușii un timp, petrecând-o cu privirea în vreme ce ea se îndrepta către porțile parcului. Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Da, căzuse din nou în ispită. Își luase angajamentul să se ducă cu oamenii lui – și cu oamenii ei – la festivalul lor. Trebuia să învețe cum se numea, în galeză. Trebuia să o întrebe pe Verity.

Răsese cu ea, își dădu seama Alex. Și îi împărtășise durerea. Începea să-i devină dragă. Se trase înapoi, ca fript, speriat de cuvântul pe care-l alesese mintea lui.

capitolul 12

Partea de stradă din fața capelei era atât de aglomerată că începeai să te întrebi dacă exista aer de-ajuns pentru toți cei adunați acolo – sau așa îi zicea doamna Beynon oricui părea dispus să o asculte. Cei mai mulți păreau să prefere să vorbească decât să asculte. Și să râdă. Copiii alergau de colo-colo printre picioarele și rochiile celor din mulțime, jucând de-a v-ați ascunselea. Mamele le strigau cu glasuri ascutite să se întoarcă lângă ele și să stea cuminți. Din când în când, glasurile mai autoritare ale taților îi făceau să revină, spășiți, sub supravegherea familială, însă în câteva minute uitau cu totul și reîncepeau jocul.

Atmosfera era marcată de haosul și de veselie firești pentru o zi de *eisteddfod*. Pe Siân o uimise dintotdeauna că toți se puteau pune în mișcare și puteau fi atât de energici la o oră atât de matinală – deși era lumină,

soarele nu răsărise încă, iar în aer se simțea răcoarea dimineții. Dar aici, în stradă, se aflau aproape toți bărbații, femeile și copiii din Cwmbran, așteptând să înceapă trecerea peste munte. În cadrul ușii capelei se vedea harpa lui Glenys Richards, care avea să fie încărcată într-un căruț făcut special pentru ea imediat ce strada avea să înceapă să se elibereze și apoi cărată peste munte de Ifor Richards și de cei doi fii ai săi. Glenys ținea morțiș să aibă propria harpă la *eisteddfod*. Era mare lucru că organistul nu era deloc mofturos, ziceau mulți, cu zâmbetul pe buze.

– Unde e reverendul Llewellyn? întrebă Ianto Pritchard suficient de tare pentru a fi auzit de mulți dintre oamenii din jurul lui. Nu s-a sculat încă, nu-i așa? Ia ziceți, cine vine cu mine la el acasă, să-l dăm jos din așternut?

Vorbele sale stârniră un cor de râsete și chiote. Ideea de a da buzna în casa unui preot și de a-l da jos din pat era foarte amuzantă, mai puțin pentru cei mai bisericoși dintre ei. Dar n-aveau să descopere dacă cineva ar fi avut cutezanța să ducă această idee până la capăt. Reverendul Llewellyn, îmbrăcat în cea mai bună sutană a sa și cu cizme negre, bine lustruite, în ciuda faptului că dimineața și seara avea de mers și de urcat ceva cale, își făcu apariția în ușa capelei și ridică ambele brațe, cerându-le enoriașilor săi să facă liniște. Oamenii se supuseră aproape instantaneu.

– Să ne rugăm, rosti apoi, glasul său de orator experimentat străpungând aerul chiar și până la cel mai îndepărtat membru al turmei sale.

Imediat, toate capetele se plecară. Chiar și al lui Emrys, observă Siân când își lăsă și ea bărbia în piept, moment în care Owen îi luă mâna, iar degetele li se împletiră.

Până la urmă nu veniseră, își zise ea în timp ce preotul se ruga. Nu îl mai văzuse pe marchiz din după-amiaza aceea dezastruoasă când fusese invitată la ceai. Dar Verity o asigurase că aveau să vină. Toată săptămâna debordase de entuziasm. Probabil că, într-un final, hotărâse că nu se cuvenea să vină. Siân încerca să-și spună

că sentimentul pe care-l avea nu era dezamăgire. Sau, dacă era dezamăgire, simțea asta doar de dragul lui Verity. Își dorise foarte mult această plăcere.

- Ca să vezi, rosti Owen când rugăciunea se încheie, într-un târziu, iar pe buzele oamenilor apărură din nou glumele, hohotele de râs și strigătele ascuțite la copiii care de-abia așteptau să pornească la drum. Oare cărui fapt îi datorăm onoarea?

Când Siân se uită în direcția indicată de mișcarea capului lui, îl văzu pe marchizul de Craille de cealaltă parte a mulțimii, cu Verity cocoțată pe umeri. Copila o zări în același moment și îi făcu cu mâna, plină de un entuziasm senin. Siân nu îi spusese lui Owen că și cei doi aveau de gând să vină.

- Știu că au auzit o dată repetiția corului de bărbați, spuse acum. Cred că vin să te încurajeze la concurs, Owen.

- Păi să știi, zise el, strângându-și mai tare degetele în jurul alor ei, că azi e ziua ta liberă, *fach*. Azi poate să aibă și el grijă de fiică-sa. Tu stai cu mine, da?

- Bineînțeles.

Îi zâmbi. Un zâmbet orbitor de larg, conștientă că nu era deloc unul firesc.

- Și poate, spuse el, că vin să te-asculte pe tine la concurs. Le-ai cântat la castel?

- Da, răspunse ea. Ți-am spus că trebuie s-o învăț pe Verity și muzică. În fiecare zi am la dispoziție o oră în care să exersezi la pian. Și-am luat-o și pe ea de câteva ori în salon, pentru lecții de canto.

- Și de față cu el? întrebă Owen. Ai cântat și-n fața lui, Siân?

Tânăra își dori să aibă puterea de a-și controla îmbujorarea. Dar își putea simți obrații înfierbântându-se, în ciuda eforturilor ei de a rămâne indiferentă.

- M-a pus să o aduc pe Verity la ceai o dată, răspunse, când avea... musafiri. Și mi-a cerut să cânt.

Mulțimea se pusese în mișcare către dealuri. Aveau de mers mai bine de trei ceasuri până în următorul oraș, care se afla la mai puțin de opt kilometri peste munte, în linie dreaptă. Dar aveau să ajungă la timp pentru

festivitatea de deschidere a *eisteddfod*-ului. Ar fi fost o mare rușine pentru oraș dacă locuitorii săi ar fi ajuns târziu în pavilionul unde se ținea festivalul.

- Eu am emoții, zise tânăra. Tu ai, Owen?

- Eu am un cor în care să mă ascund, răspunse el. Dar nu e cazul să ai emoții, *cariad*. Nici că există voce mai frumoasă ca a ta pe văile astea. Dacă ar fi existat dreptate în țara asta a noastră, ai fi câștigat anul trecut.

Siân izbucni în râs și își aduse aminte că făcuse la fel cu marchizul de Craille, data trecută când îl văzuse, și el amenințase că avea să recurgă la mită și la trafic de influență pentru a-i influența pe membrii juriului de la concursul de canto pentru soprane. Și când se oferise să le lase pe ea și pe Verity să îl dea de-a rostogolul la vale. Fără să vrea, îl căută din ochi prin mulțime și descoperi că era chiar destul de aproape.

- Nemernicii, striga cu foc Ifor Richards din ușa capelei, în timp ce Glenys stătea lângă el, frângându-și mâinile. Și-au pus coada pe spinare și s-au ascuns, așa au făcut, pentru că e de muncă. Da' o să le rup spinarea când pun mâna pe ei, zău așa!

- Eu nu cânt la harpa aia pe care o au acolo, se jeluia Glenys. N-o să se potrivească cu degetele mele și-o să mă fac de rușine, ba chiar o să fac de rușine tot Cwmbranul cântând prost.

- Taci, femeie, zise Ifor, fixând-o cu ochii plini de nori de furtună.

Owen izbucni în râs, dar, chiar când dădu drumul mâinii lui Siân pentru a le veni în ajutor, se văzu nevoit să rămână pe loc.

- Care e problema aici? întrebă marchizul.

- Problema e afurisita asta de harpă, răspunse Ifor, prea exasperat pentru a se sfii din cauza identității celui care îi pusese întrebarea, dar trecând totuși pe engleză. Zău dacă pot să înțeleg de ce nu se poate face o harpă care să scoată aceleași sunete, dar să poată fi dusă frumușel la subsuoară. Și Glenys nu vrea să cânte decât la asta - ca și cum n-ar fi harpele toate făcute la fel. Așa că trebuie s-o cărăm peste munte, chiar dacă are cinci tone pe puțin. Am meșterit un căruț să ne facă munca mai

ușoară și am și doi băieți care-ar trebui să-și ajute tăicuțul să-i facă pe plac măicuței lor. Da' unde-or fi fugit, ștregarii? Sigur aleargă pe undeva cu alții de-o seamă cu ei, zău așa, ca și cum n-ar avea nici o grijă pe lume. Da' o să le tăbăcesc eu dosurile când oi pune gheara pe ei. Ba chiar dau cu ei de pământ, pe onoarea mea!

Umerii lui Owen tremurau incontrollabil, iar Siân își mușca tare buza de sus. Bietul Ifor n-ar fi înțeles dacă-i vedea râzând chiar acum. Glenys părea pe punctul de a face o criză de isterie.

Marchizul zâmbea larg.

- Poate pot să vă ajut eu, îi spuse. Din câte văd, e o treabă numai potrivită pentru două persoane - una care să tragă căruțul, cealaltă să țină harpa să nu se răstoarne. Să mă ocup eu de această a doua problemă?

- Ah, *Duw, Duw!* șopti sonor Glenys în galeză, cuprinzându-și obraji în palme. Nu, Ifor. Domnu' e marchizul de Craille.

- Dacă e să izbutesc ca orașul nostru să nu se facă de rușine apărând la festival cu instrumentistă, dar fără instrument, răspunse Ifor, atunci să știi că-s dispus să accept ajutor și de la regele Angliei în persoană, dacă e așa. S-a făcut, omule. O ridicăm cât putem mai cu grijă în căruț, după care o trecem peste munte, da? Mare prostie să te însori cu o cântăreață la harpă, ascultă-mă pe mine!

- Verity. Marchizul aruncă o privire în jur, după care se uită direct la Siân, astfel încât aceasta își dădu seama că știuse tot timpul că era acolo. Poate că se tot apropiase de ea într-adins. Ia-o de mână pe doamna Jones, te rog, și promite-mi că nu te rătăcești printre atâția oameni, da?

Și astfel, când ea și Owen porniră să urce muntele, Verity se afla între ei, ținându-i pe fiecare de câte o mână și sporovăind surescitată. Owen se tot uita cu ciudă la Siân, ridicând din sprâncene.

Până să ajungă în vârful muntelui, Alex se dezbrăcase până la cămașă, iar haina îi flutura în voie, drapată peste harpă. Și se simțea cum nu se putea mai bine. De câteva săptămâni, își petrecuse zilele plimbându-se prin

topitorie și chiar vizitând câteva persoane din Cwmbran, încercând să-i cunoască pe oamenii din acest ținut și să le afle problemele de zi cu zi. Totul fără să înregistreze cine știe ce succes. Și totuși, acum, când urca cu greu pe munte, cu harpa aceea nesuferită, cu căruțul acela care nu prea le ușura viața și cu Ifor Richards, total exasperat, se simți dintr-odată parte din această comunitate. Poate un soi de intrus care n-avea să se integreze nicio dată pe deplin, dar totuși parte. Și acceptat de oamenii printre care mergea.

Atât bărbații, cât și femeile făceau haz pe seama lui. Ba chiar un grup de copii începură să ȝopăie în jurul căruțului, ȝinându-se de mâini și rugându-l să le cânte ceva la harpă înainte ca Glenys Richards să îi gonească, cu o față de om aflat la un pas de un infarct. Alex nu era prea sigur dacă femeia își făcea griji pentru el sau pentru prețioasa ei harpă.

Alex își dădu seama că îi plăcea să fie tachinat. Însemna că nu îl detestau chiar atât de tare.

- A, nu, zise un mucalit, și-a dat haina jos. Urmează cămașa și va trebui să o speli bine, Glenys Richards.

- Dar are mușchi frumoși, zău așa, remarcă o femeie. De-aia și-a dat haina jos, să îi arate.

- Să vezi tu, Ifor, că dintr-o clipă într-alta o să te trezești cu marchizul în căruț și harpa o să rămână aici sus, s-o luăm înapoi la întoarcere. S-a înroșit bine la față, cu mușchii lui cu tot.

- Tot e bine dacă i se oprește inima, adăugă altcineva. O să ajungă direct în rai, pentru că are deja harpa la îndemână.

Toate aceste persoane aveau grija să vorbească în engleză, pentru ca Alex să le înțeleagă insultele.

- Poate, răspunse el, o să mă pună lângă Sfântul Petru la poarta raiului, ca să-l ajut să nu cumva să primească cine știe ce galezi guralivi.

- Aha, are limba ascuțită, zise primul bărbat. Mai bine ȝi-ai păstra energia pentru harpă, omule. Dacă o lași să cadă, Glenys e-n stare să îți dea cu ea în cap.

- Ah, *Duw, Duw*, se lamentă Glenys.

Cei doi fii ai lui Richards își făcură apariția în vârful muntelui, când oricum nu mai era la fel de dificil de dus harpa. Din ce spuneau ei, se rătăciseră de părinții lor, în mulțime, și abia acum dăduseră de ei.

- Zău așa, n-ai reușit să vedeți nici harpa, nu? îi întrebă tatăl lui. Am crescut doi copii orbi și nu mi-am dat seama. Lăsați pe mine, flăcăi! Când ne-om întoarce diseară, vă scot eu de mână din casă, unul câte unul. Dacă n-oți dormi voi pe burtă în noaptea asta! N-o să vă fie prea moale să vă băgați în așternut, credeți-mă!

- Ei, tăicuțule, protestară amândoi la unison.

Alex chicoti în sinea sa și se îndepărtă. Aproape toți se odihneau în vârful muntelui, observă el, și cei mai mulți băgau mâinile în coșurile de picnic pe care le aduseseră cu ei. Pentru prima oară, se uită atent la împrejurimi. Nu mai urcase până acum până în vârful muntelui. De jur împrejur se vedeau dealuri acoperite cu pășuni și iarbă-neagră, dar și două văi, fiecare cu câte un râu care șerpuia spre sud, fiecare cu câte un orașel înghesuit de-a lungul albiei înguste, fiecare mărginit de grămezi de stăvil, depozite de minereu și având câte o roată mare la intrarea în mină. Mai spre nord, pe partea unde se afla Cwmbranul, se vedea exploatarea Penybont.

Peisajul era sălbatic și de o frumusețe care-ți tăia răsuflarea. Măcar un lucru era sigur, își spuse. Când venea vorba despre frumusețe, omul nu putea rivaliza cu Dumnezeu.

Apoi își lăsă privirea în jos și îi zâmbi lui Verity, care venise în fugă lângă el și îl luase de mână. Observă că Siân era cu ea. Îi zâmbi și ei.

- Am văzut că v-ați eliberat, zise ea, și-am zis că-i mai bine să v-o aduc pe Verity.

- Mulțumesc că ai avut grijă de ea, răspunse Alex. Eu a trebuit să mă îngrijesc de lucruri mult mai importante... Harpa doamnei Richards.

Izbucni în râs.

- A, da, rosti Siân. E odorul ei cel mai de preț, și-i e mai dragă decât Ifor și cei doi băieți.

Siân râdea și ea.

- O să te acompanieze și pe tine cu ea? întrebă el.

Tânăra încuviință din cap.

- Atunci mă bucur că mi-am riscat viața să o urcăm până aici, zise el. Cred că băieții o să-l ajute pe tăicuțul lor s-o aducă întreagă până jos, poate-poate or scăpa de palmele promise pentru seara asta.

- Mă duc să mă joc iar cu copiii de la școala de duminică, declară Verity, arătând către un grup, și o rupse la fugă.

- Ai emoții? o întrebă Alex pe Siân.

- Da. Schiță un zâmbet. În fiecare an, jur că e ultima oară când particip. Mi se face rău de la atâta frică.

- O să cânti minunat, zise el. Și o să câștigi. Se întrebă dacă ea își dădea seama cât de frumoasă era, cu părul revărsându-i-se liber pe spate, în vârful muntelui, și cu rochia ei cea mai bună lipită într-o parte de contururile ispititoare ale corpului și fluturându-i în vânt în cealaltă.

- Nu contează chiar atât de mult să câștigi, replică ea. Ci să participi. Trebuie să mă întorc la Owen.

Se răsuci și porni cu pași grăbiți către Owen Parry, care stătea cu un grup de bărbați.

Fusese o greșeală să-l cheme pe individul acela la castel, își dădu seama acum Alex. Avea senzația că Parry era dușmanul său convins. Păcat! Fără îndoială, era foarte respectat de ceilalți muncitori. Era un lider.

Și-ar fi dorit ca lucrurile să se miște mai repede. În săptămânile care trecuseră de la venirea sa în Cwmbran, descoperise o groază de lucruri care-l tulburau. Dacă ar fi fost după el, multe dintre ele ar fi fost rezolvate până acum. Viețile muncitorilor și ale familiilor lor s-ar fi îmbunătățit simțitor. Dar nu era deloc ușor de pus în practică. Barnes se împotriva tot timpul și la fiecare măsură avea câte un argument rezonabil pentru întârzierea sau chiar anularea transformării în realitate a măsurii respective. Cel mai puternic era că lucrurile se făceau la fel la toate celelalte exploatare. Nimic nu se putea schimba unilateral, căci s-ar fi instalat un adevărat haos.

Trebuia să existe un eveniment la care să se întâlnească toți proprietarii, îi spusese Alex într-un final,

exasperat. Avea să-și prezinte ideile în fața tuturor. Era convins că toți aveau să implementeze aceste schimbări când aveau să afle cum stăteau lucrurile în realitate. Uneori, faptul că stai într-un loc ani la rând poate fi un dezavantaj. Poate că ajungi să nu mai vezi ce se petrece sub nasul tău. Iar el putea să le prezinte o perspectivă nouă asupra situației.

Barnes organiza o astfel de întrunire la castelul Glanrhyd, în săptămâna ce urma. Și-apoi lucrurile aveau să se schimbe, își spunea Alex. Oamenii ca Owen Parry aveau să-și dea seama că, până la urmă, el nu era deloc dușmanul lor. Astfel, oamenii din Cwmbran aveau să-și piardă interesul pentru mișcarea cartistă, care din câte se părea intra într-o fază nouă, potențial periculoasă. Alex afla-se de la sursele sale că, în toată țara, liderii cartiști încercau să organizeze revolte în masă. Și circula un zvon că sudul Țării Galilor fusese ales să inițieze acest lanț de manifestări.

Dar nu era ziua potrivită pentru a-și face griji pentru toate lucrurile acestea. Era o zi de care trebuia să se bucure. Și chiar o savura, își spuse el, plimbându-se de-a lungul culmii muntelui în timp ce toți ceilalți începeau să coboare, după bine meritatul răgaz. În ciuda tuturor dificultăților, începea să-i fie drag acest colț izolat și pitoresc de lume.

Se simțea bine, chiar dacă mâna lui Siân Jones era în cea a lui Owen Parry, care își plecă acum capul pentru a o săruta ușor. Alex strânse din buze. Ar fi putut jura că o sărutase doar ca să-i facă lui în ciudă. Parry își marca teritoriul în ceea ce o privea pe guvernanta lui Verity.

Deși Emrys Rhys avea treizeci și cinci de ani, era în continuare un bărbat chipeș. Părul său negru și drept nu avea încă nici un fir alb și era la fel de des ca pe vremuri. Trupul lui era în continuare zvelt, cu mușchii tari. Înfățișarea sa atrăgea și-acum priviri admirative din partea femeilor de pe celelalte văi și nu trecu mult până ce apăru cu una la braț, râzând și sporovăind nevoie-mare.

Angharad simți un fior de regret că nu putea să combine cumva aceste atuuri ale lui cu cele ale lui Josiah

Barnes – frumusețea și forța virilă a lui Emrys plus puterea, banii și casa lui Josiah Barnes.

Ar fi vrut să-i scoată ochii nerușinatei aleia, își spusese în sinea ei. N-avea să treacă mult până ce domnul Barnes avea să-și dea seama că, datorită ei, casa lui devenise mult mai confortabilă. Și avea să-și dea seama că ar fi mult mai plăcut să o aibă în patul lui toată noaptea decât doar pentru câteva minute, după-amiezile.

Emrys putea să facă ce poftea cu femeia aia, cine-o fi ea. Lui Angharad nu-i păsa câtuși de puțin.

Și totuși, în pavilion, când toți oamenii din Cwmbran se strâneau într-un grup compact, pentru a-și încuraja mai eficient reprezentanții, Angharad se așează pe scaunul gol de lângă Emrys total din întâmplare – la momentul respectiv se uita în partea cealaltă, făcându-i cu mâna cu mare înfocare unei prietene care exista numai în imaginația ei.

– Ah, rosti ea, întorcând capul după ce se așează, tu erai?

– Ziua bună, Angharad, rosti el. Ești tare frumoasă azi!

El avea un fel de a o măsura cu privirea din cap până în picioare care o făcea să se simtă caldă și mângâiată. Uitase cum era.

– Oh, răspunse ea, acru, mă mir că ai observat, Emrys Rhys. Din câte văd, ai ochi numai pentru femeia aia care se atârname de brațul tău afară.

Emrys îi zâmbi.

– Ești geloasă, nu, Angharad? o întrebă.

– Geloasă? Angharad își aruncă părul pe spate. Poți să ai câte una la fiecare braț, nici că-mi pasă. Eu am alte interese.

– Da. Zâmbetul acela jucăuș îi dispăru de pe chip și Emrys își aținti privirea către scenă, unde avea să înceapă în curând primul concurs. Da, așa e, Angharad. Acum am face bine să închidem gurile, că o să se uite tot Cwmbranul urât la noi și ceilalți o să ne ia la rost fără menajamente.

– Oricum n-am ce să mai vorbesc cu tine, sunt convinsă, rosti Angharad.

Rămase tăcută lângă el, aruncând din când în când câte o privire la mâinile lui – puternice, îndemânaticе, cu dosul palmelor punctate cu fire de păr negru și unghii pătrate și scurte, menținute curate în ciuda slujbei lui. Și își aduse aminte că, ori de câte ori făceau dragoste, sus pe munte, o săruta mereu, îi șoptea cuvinte drăgăstoase și mereu o lua ușurel, astfel încât să se bucure și ea de ceea ce toată lumea știa că era doar pentru plăcerea bărbaților. Ceilalți doi bărbați cu care împărtășise asta – soțul ei și Josiah Barnes – mereu o făceau cu forță și cu grabă.

Uneori tânjea să mai simtă încă o dată tandrețea lui Emrys.

Dar voia mai mult decât putea el să-i ofere. Domnul Barnes era ocazia ei de a avea o viață mai bună. După primul concurs, când toată lumea se ridică pentru a se mai întinde și a se mai plimba de colo-colo, Emrys își găsi un alt loc.

Angharad își șterse o lacrimă pe ascuns. Dar nici că-i păsa.

Secțiunea pentru soprane a concursului solo era ultima. Siân și-ar fi dorit să fie prima, ca să se fi putut bucura și ea de celelalte trei. Până ce îi veni rândul, simțea puternic responsabilitatea care-i apăsa umerii. Cwmbran ieșise pe locul doi la secțiunea de tenori și la cea de baritoni solo și pe un rușinos loc patru la contralto solo pentru că Dilys Jenkins cedase sub presiunea concursului și respirase exact în momentele nepotrivite.

Cu mâinile reci și transpirate de frică și cu o senzație de greață din aceeași cauză, Siân uită cu totul de emoții, ca de obicei, când ajunse pe scenă, văzu publicul și auzi primele măsuri din *Llwyn On* la harpa lui Glenys. Uită de tot, cu excepția impulsului de a reacționa prin vocea ei la frumusețea muzicii și la profunzimea versurilor.

Întotdeauna cel mai frumos moment era la final, când publicul numeros aplauda politicos, iar secțiunea unde stăteau locuitorii din Cwmbran izbucnea în urale, fluierături, și toți băteau din picioare. Siân știa că toți aplaudau și se veseleau mai mult pentru ei și pentru

mândria lor decât pentru felul în care cântase ea, dar tocmai asta i se părea frumos. Era momentul în care se simțea complet integrată în comunitate.

Iar în acest an sentimentul de apartenență avea să fie înzecit. Pentru prima oară, membrii juriului îi acordară primul loc, iar partea de pavilion unde erau cei din Cwmbran luă efectiv foc. Până ieșiră cu toții pentru ca scena să fie pregătită pentru următorul concurs, Siân se miră că scăpase fără vreo fractură. Fusesse îmbrățișată și sărutată de aproape toți cunoscuții, ba chiar și de către câțiva pe care nu-i cunoștea decât vag. Se părea că îi făcuse mândri pe oamenii din Cwmbran.

Când ieși din pavilion, Owen o luă în brațe și o învârti de câteva ori înainte de a o săruta apăsător. Iar apoi Emrys, Huw, Iestyn și alți bărbați pe care-i cunoștea de la mină se strânseseră în jurul ei și o ridicară până ce ajunse să stea, râzând și ținându-se disperată, pe umerii a doi dintre ei.

- Tare mândru sunt de tine, *fach*, spuse Emrys când Siân ajunse din nou cu picioarele pe pământ. O cuprinsese într-o îmbrățișare puternică și o sărută cu zgomot pe obraz. De-acu' pe unde o să mă duc o să mă laud că nepoata mea a câștigat concursul pentru soprane.

- Siân - Iestyn îi zâmbi și o îmbrățișă și el -, ai cântat ca un inger.

Huw o sărută cu foc pe buze.

- Gwyn ar fi fost mândru să te vadă azi, Siân, îi zise. Și eu sunt mândru de tine, fetițo!

Urmără Mari și bunicii lui Siân. Bunica ei avea lacrimi în ochi.

- Siân, îi zise ea, îmbrățișându-o, ai câștigat cinstit, *fach*. Și Marged avea voce frumoasă. Mi-a făcut bine la inimă să te aud cântând acolo.

Siân își dădu seama că foarte greu ar fi putut să se gândească la un moment mai fericit decât acesta.

- Doamnă Jones! Doamnă Jones! Cineva o trăgea de poala rochiei. Știam eu c-o să câștig! Știam, pur și simplu. Ți-am zis, nu-i așa? Celelalte doamne n-au cântat nici pe departe la fel de frumos ca tine. O să le spun tuturor că ești guvernanta mea.

Siân se aplecă pentru a o îmbrățișa pe Verity.

– Mulțumesc, îi răspunse. Sunt foarte fericită.

– Doamnă Jones. Felicitări! E o victorie bine-meritată.

Siân îi adresă un zâmbet radios marchizului de Craille, care îi luă mâinile într-ale lui, le strânse bine și o ridică pe una din ele la buze.

– Mulțumesc. Siân se aplecă spre el și își înălță chipul către al lui, așa cum făcuse cu mai multe zeci de persoane până la el – atât femei, cât și bărbați.

Iar Alex o sărută. Scurt, direct pe buze.

Instantaneu, se simți ca și cum cineva ar fi aruncat apă rece pe ea. Sau, mai potrivit, i-ar fi dat foc. Își dădu seama ce făcuse, ce provocase, ce îl obligase să facă, dar abia cu câteva secunde prea târziu pentru a mai schimba lucrurile. Și, dându-și seama de asta, era prea târziu și pentru a acționa într-un mod care să limiteze importanța acestui incident. Îi apucă mâinile ca într-o mișcare convulsivă, simți cum se înroșește din cap până în picioare, și zâmbetul i se șterse cu totul de pe chip. În secunda următoare, Alex își eliberă mâinile din ale ei și se îndepărtă.

Din fericire, în jurul ei mai erau alte persoane care voiau să o îmbrățișeze și să o felicite.

Ca de obicei, concursul pentru corurile de bărbați reprezenta momentul principal și de maximă tensiune al zilei. Și, ca de obicei, corul din Cwmbran își învinse cei mai apropiați și mai înfocați rivali cu un avans de doar câteva puncte – câștigate de tenorul lor solist la interpretarea melodiei *Hiraeth*, după cum explică președintele juriului. Așa că, la întoarcerea acasă, pe când soarele apunea, tenorul fu cel ridicat pe umeri și purtat într-o paradă triumfătoare afară din oraș, până la poalele muntelui. Trei locuri întâi pentru Cwmbran – Siân Jones, micul Lloyd Pritchard pentru concursul de recitare pentru copii și corul de bărbați. Fusesse o zi fericită, o zi cu care să se mândrească.

Întinericul se lăsă pe când ei urcau cu greu. Copiii erau mult mai cuminiți decât de dimineață – unii fuseseră urcați pe umerii taților lor. Dar nu era beznă, căci

cerul era senin și plin de stele. Cineva prezise că luna avea să răsară înainte ca ei să ajungă în vârf.

- Ca să vezi, *fach!* Owen mergea cu brațul petrecut pe după talia lui Siân. Am norocul de o conduce pe eroina zilei, nu-i așa?

Tânăra izbucni în râs.

- Și corul tău a câștigat, Owen, îi răspunse. Mi s-a făcut pielea de găină când te-am auzit cântând.

- Mă bucur că ai câștigat, spuse el. Și anul trecut tot tu ar fi trebuit să iei locul întâi.

- M-am bucurat tare, trebuie să recunosc, răspunse ea. Toți au fost foarte drăguți cu mine după aceea.

Un timp, Owen nu zise nimic.

- Craille are noroc că nu l-am făcut să-și înghită dinții, declară apoi. N-ai fi putut să eviți să se dea așa în spectacol, Siân?

Sperase ca, printr-o minune, Owen să nu fi văzut totuși nimic.

- Că m-a felicitat? întrebă ea. Dar toată lumea m-a felicitat, Owen, toți mă îmbrățișau și mă sărutau.

- Pe amândouă mâinile și apoi pe buze? întrebă el. O să-ți iasă vorbe, Siân. Nu-mi place deloc. Ești femeia mea, și, în curând, va trebui să opresc bârfele cu pumnii. Și tu nu mă ajuți mai deloc.

- Nu strica ziua asta, spuse ea. Dar era deja stricată. Nimeni nu zice nimic. Nu există nimic despre care să bârfească. Marchizul se bucura pentru mine. Toți se bucurau pentru mine. Nu cred că există bărbat în Cwmbran care să nu mă fi sărutat după ce s-a anunțat rezultatul. Și cum adică eu nu te ajut mai deloc?

- Încep să par un prost în ochii lumii, zise el, un prost care nu poate să-și țină femeia în frâu.

- Nu începe, zise ea din nou, supărarea ei transformându-se în iritare. Nu îmi place când faci pe durul, Owen. Nu-mi place să se vorbească despre mine ca și cum aș fi un lucru care să fie ținut în frâu, cum spui tu, de proprietarul meu.

- Cred că Gwyn a fost prea blând cu tine, zise el. Poate pentru că ești fata lui Fowler, ai mers la o școală englezească și toată lumea crede că ești un pic specială.

O să descoperi că eu nu-s așa ușor de jucat pe degete, și-ar fi bine să știi asta de pe acum.

- Ce anume să știi?

Siân își putea sesiza tremurul din voce.

- Că ești a mea, răspunse el. Că n-o să mă faci de rușine dând oamenilor chiar și cea mai vagă ocazie de a lega numele meu de al unui alt bărbat. Că va trebui să înveți să respecti limita dacă știi ce-i bine pentru tine.

- Cred că mai bine spui deschis tot ce gândești, zise ea, ca să te asiguri că înțeleg ce vrei să spui, Owen. Dacă știi ce-i bine pentru mine... Ce n-ar fi bine pentru mine? Și dacă nu... respect limita?

- Nu vreau să ne certăm, răspunse el. Hai s-o lăsăm așa, Siân! Acum ar trebui să ne savurăm victoria, nu să sărăm unul la gâtul celuilalt. Nu ne-am mai certat până acum, nu-i așa? N-am vrut să-ți stric ziua, *fach*.

- Și ce s-ar întâmpla dacă n-aș respecta limita, așa cum o vezi tu, Owen? insistă ea.

Bărbatul scoase un sunet iritat.

- Încăpățânată femeie mai ești, Siân Jones, zise el. O să-mi faci zile fripte, nu-i așa, *fach*? N-o să te ating nici c-o pană decât dacă mă obligi. Poftim! Acum ești mulțumită? Nu-mi place băutura, Siân, și nici nu fac crize de furie. Și ai dreptate. Toți te sărutau și n-am zis nimic până n-a făcut-o și el. Îmi fierbe sângele în vene când îl văd, dacă e să fiu sincer. Cu Barnes, măcar știm cum stă treaba. Omul ăsta se preface a fi prietenul nostru, doar ca să ne țină călcâiul pe gât fără ca noi să ne dăm seama. Nu suport așa fățarnicie.

„Ba eu cred că-i pasă cu adevărat“, aproape că spuse tânăra, însă preferă să-și țină gândurile pentru ea. Nu voia să discute cu Owen despre marchizul de Craille. Oricum n-ar fi fost de acord cu ea și poate că avea să întoarcă totul pentru a o pune pe ea într-o lumină defavorabilă. L-ar acuza pe marchiz de violență și tiranie, de exemplu, pentru că nu mai permisesese ca Blodwyn Williams să lucreze cât era gravidă sau pentru că-i dăduse soțului ei bani drept compensație pentru rănilor pe care le suferise muncind în mină - ceva ce nici un proprietar nu mai făcuse până atunci.

În plus, nici nu voia să mai zică nimic o vreme. Toată bucuria zilei se risipise. „N-o să te ating nici c-o până decât dacă mă obligi.” Nici că-și putea închipui ceva mai umilitor decât să fie bătută de Owen sau de oricare alt bărbat. Și totuși, dacă-l obliga – sau dacă lui i se părea că îl obliga –, ar fi făcut-o. Iar ea n-ar fi avut de ales. În mai puțin de o lună, Owen avea să fie soțul ei. Ar urma să aibă dreptul să o pedepsească așa cum considera el necesar.

Toată lumea se oprea în vârful muntelui, așa cum o făcuseră de dimineață, deși de data aceasta nu pentru a lua o gustare. Se opreau pentru tradiționalul *gymnastig*, cântecele care implicau întreaga comunitate, cu care se încheia ziua *eisteddfod*-ului. Harpa lui Glenys avea să fie instalată la loc de cinste, iar toată lumea avea să cânte sub razele lunii până ce oboseala și simțul practic aveau să-i mâne la vale, câte doi, trei sau familii întregi, către paturile lor.

După ce câștigase, Siân numai la asta se gândise. Iar acum toată plăcerea îi fusese spulberată. Acum și-ar fi dorit să meargă în continuare la vale. Se desprinsese de la brațul lui Owen și se duse să stea cu un grup de femei.

capitolul 13

Alex stătea deoparte de toți și ascuns oarecum în spatele unei stânci proeminente. Stătea cu genunchii la piept și cu brațele petrecute pe după ei, privind valea mângâiată de razele lunii, valea pe care cumva începuse să o simtă ca fiind casa lui. Reușise să capete un răgaz doar pentru sine, căci Verity se alăturase unui grup de copii de la școala de duminică și acum stătea cu ei, printre adulții așezați în cerc, cântând.

Nu se simțea singur. Nu chiar. În mod clar, nu într-un mod neplăcut. De fapt, se simțea deosebit de fericit. Și împăcat cu sine și cu lumea întreagă, pregătit să înfrunte sarcina dificilă pe care și-o propusese pentru săptămâna viitoare. Avea sentimentul că azi avusese privilegiul de a fi acceptat de oamenii aceștia și îi era profund îndatorat

lui Verity pentru că făcuse presiuni asupra lui să vină, deși cedase cu un entuziasm destul de mare. În mod normal, ce se întâmpla acum pe vârful muntelui ar fi trebuit să fie de-a dreptul caraghios. Aproape un oraș întreg se așezase sub clar de lună când cei prezenți ar fi putut să fie în paturile lor și cântau cu toții într-o armonie de-a dreptul minunată. Glenys Richards stătea lângă harpa ei, cu un aer solemn, iar mai încolo soțul ei păzea serios căruțul pe care-l meșterise special pentru instrumentul soției sale. Iar reverendul Llewellyn, care arăta în continuare ca scos din cutie, cu sutana sa neagră, îi dirija pe toți cu bagheta.

Ar fi trebuit să fie amuzant, dar nu i se părea așa. Era o imagine grăitoare a culturii calde și minunate în care pătrunsese fără să-și dea seama în urmă cu doar câteva săptămâni. Acordurile harpei și vocile galezilor se potriveau cumva cu peisajul sălbatic și cu lumina lunii. Omul în armonie cu natura – în ciuda exploatarea miniere care siluiau valea de jos.

Oamenii aceștia o duceau greu, știa asta, iar el era răspunzător că le făcuse existența mai grea decât trebuia. Dar, chiar și așa, păreau capabili să trăiască, să iubească și să aspire către lucrurile eterne și frumoase. Erau niște oameni pentru care viața căpătase o dimensiune spirituală, căci altfel traiul le-ar fi fost insuportabil de trist. Dintr-odată, se bucură că stătea în puterea lui să le facă viața de zi cu zi mai ușoară. Curând. Începând cu săptămâna următoare, imediat după ce se întâlnea cu ceilalți proprietari.

Dintr-odată, își ridică privirea pentru a vedea cine se apropia, ocolind bolovanul care-l ascundea de ochii celorlalți. Se aștepta să fie Verity, însă era Siân. Când îl văzu, se opri, însă nu se retrase. Din câte se părea, nu era nimeni cu ea.

– Vino și stai jos, rosti el și fu surprins când ea făcu întocmai, fără să scoată vreo vorbă. Se așeză destul de aproape de el și își petrecu brațele pe după genunchi. Nu cânti și tu cu ceilalți? o întreabă.

Siân clătină din cap.

- A fost o zi minunată, continuă el. Aveți un puternic simț al comunității prin părțile astea, o afecțiune reciprocă.

- Da, răspunse tânăra. E foarte important să ajungi să faci parte din așa ceva.

- Și totuși, există și relații între comunități, zise el cu un zâmbet. Am observat că tânărul tău cumnat avea mare succes printre fetele din celelalte orașe azi. Până la apus, deja era de mână cu una.

- Iestyn? întrebă ea. Da. Sigur o să tot urce muntele în săptămânile următoare. Norocoasă o să fie cea care-i câștigă inima lui Iestyn.

- Ții la el, zise Alex.

- Avea doisprezece ani când m-am măritat cu fratele lui, spuse ea. Voia tare mult să se ducă la școală și apoi la facultate. Voia să devină preot. Încearca să învețe tot ce-i predam eu, din ce-mi aminteam din anii de școală. Dar nu se plânge niciodată. Își duce zilele mereu cu zâmbetul pe buze.

Un timp, nu mai spuseră nimic. Erau înconjurați de acordurile plăcute ale muzicii, suficient de discretă cât să creeze o atmosferă intimă.

- Cât de frumos e totul! spuse el, arătând cu o mână valea din fața lor. Și liniștit. Merită cu vârf și îndesat să urci până aici.

Siân dădu aprobator din cap și își ridică fața în lumina lunii. Alex observă că avea ochii închiși.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă. Ceva care să te facă să te îndepărtezi de restul?

Nu credea nicidecum că Siân ar fi venit aici în căutarea lui. Siân deschise ochii și se uită la el.

- Nu, îi răspunse. Nu s-a întâmplat nimic. Cred că e pur și simplu o reacție la toată agitația de azi. Voiam doar să fiu singură.

- Și eu îți furasem deja locul, răspunse el. Vrei cumva să plec?

Siân refuză cu o mișcare din cap.

- A fost o zi minunată pentru tine, spuse el. M-am bucurat foarte mult să te văd câștigând.

- Mulțumesc, răspunse ea și-și prinse genunchii mai strâns, astfel încât să-și sprijine obrazul de ei.

Alex observă că Siân voia liniște, așa că i-o oferă. Se sprijini de stâncă, pentru a o putea privi în voie. Era greu să-și dea seama dacă era obosită, liniștită sau nefericită. Stătea din nou cu ochii închiși. Dar nu se simțea stânjenită în compania lui, așa cum s-ar fi putut aștepta să se întâmple. Iar prezența ei nu făcea altceva decât să-i sporească sentimentul de mulțumire. Era precum cireașa de pe tortul pe care-l reprezenta această zi fericită.

Dar era periculos să-și dea seama de asta. Dacă ar fi simțit dorința sau tentația de a o atinge și de a face dragoste cu ea, și-ar fi înțeles trăirile și ar fi făcut un efort să și le reprime. Exact asta s-ar fi așteptat să simtă. Dar nu simțea nici una, nici alta, ci doar o plăcere senină de a sta lângă ea, într-o tăcere împărtășită.

Da, era periculos, căci însemna că Siân devenea pentru el mai mult decât o femeie frumoasă cu care dorea să se culce.

- Tu ți-ai bate vreodată soția? întrebă ea dintr-odată, fără să deschidă ochii.

- Dumnezeu! nu, răspunse el, uimit, pentru că pur și simplu nu se aștepta la o asemenea întrebare. Nici pe fiică-mea nu am lovit-o niciodată.

- Nu crezi că e nevoie de disciplină? întrebă ea.

- Ba da, bineînțeles, răspunse el. Dar există și alte metode de impunere a disciplinei, nu doar violența.

- Și cum ai face-o în relația cu soția, atunci? întrebă ea.

Avea ochii deschiși și se uita la el, deși nu își ridicase obrazul de pe genunchi.

- Cu soția? Alex se încruntă. Vorbeam despre copii. Din păcate, trebuie să pedepsim copiii pentru că avem responsabilitatea de a-i educa, și nu-s deloc niște îngerași. Nu mă refeream la relația dintre soți. Cei doi au drepturi egale.

- Și dacă ea nu respectă limitele? întrebă ea.

- Ce limite? întrebă el. Cine le stabilește? Și dacă el e cel care le depășește? Căsnicia nu e deloc un lucru ușor. Am trecut amândoi prin asta, știm despre ce e vorba.

Trebuie să te străduiești zi de zi. Dacă unul dintre parteneri refuză să depună efortul respectiv, apar probleme și căsnicia devine nefericită. Dar violența n-ar rezolva nimic.

- Dar n-are soțul mereu dreptate? întrebă Siân. Vorbea atât de încet, încât Alex nu putu să-și dea seama dacă în glasul ei chiar exista o notă de amărăciune. Nu e el cel care trebuie să stabilească limitele și să impună respectarea lor?

- Doar pentru că, cel mai probabil, el e cel mai puternic dintre cei doi? întrebă el. Mie mi se pare oarecum nedrept, nu crezi?

- Viața nu e întotdeauna dreaptă, răspunse ea. Mai ales cu femeile.

- Știi pe cineva care-și bate nevasta? întrebă Alex. Asta e problema? Dacă da, poate c-ar fi mai bine să-mi spui despre cine e vorba. Poate am cum să pun presiune asupra lui.

- Amenințând să-l dai afară? replică ea. Nu, era doar o întrebare. Eram curioasă. Siân își îndreptă spatele dintr-odată, sprijinindu-și palmele pe iarbă, de-o parte și de alta a corpului. A fost o zi fericită. Ai avut dreptate. O zi minunată. Și deosebit de fericită pentru mine. Întotdeauna mi-am dorit din suflet să câștig locul întâi la *eisteddfod*, deși mereu mi-am zis că, într-adevăr, cel mai important e să participi. A fost minunat să câștig - atât pentru mine, cât și pentru Cwmbran.

Alex acționă pur și simplu din instinct. Își puse palma peste a ei.

- Dar nu ești chiar fericită, îi spuse.

Tânăra întoarse capul pentru a-l privi.

- Ba da, sunt, răspunse ea repede. Doar un pic obosită. Am un soi de reacție la agitația de azi. Dar sunt fericită. Și-o să fiu chiar foarte fericită mâine-dimineață, când o să mă trezesc și o să-mi aduc aminte de tot.

Alex se întreba unde era Owen Parry. Cei doi aveau să se căsătorească în curând. Erau pe vârful muntelui, sub lumina lunii, deci puteau să se piardă de toți, să se sărute și să-și sărbătorească victoriile. De ce era aici, singură - și nu prea fericită?

- Sunt fericită, rosti ea foarte încet. Stând pur și simplu aici, în liniște, după toată agitația de azi. E cea mai fericită parte a zilei.

Alex presupuse că ea acționează la fel de inconștient cum o făcuse și el când își pusese palma peste a ei. Siân își întoarse mâna sub a lui, lăsând-o întinsă, astfel încât palmele și degetele li se atingeau. Părea să nu își conștientizeze gestul. Rămaseră în tăcere mult timp, după care Siân suspină - un sunet care-i reflecta mulțumirea.

- Aș vrea să putem sta așa veșnic, spuse ea. Nu-ți dorești câteodată ca anumite momente să rămână înghețate în timp?

- Ba da, răspunse el.

- Dar nu se poate. Suspină din nou. Aș face bine să mă duc să-l găsesc pe Owen. Sigur se întreabă unde am dispărut. Cred că e cazul să mă duc acasă.

- Da.

Alex nu schiță nici o mișcare. Siân se uită la mâinile lor ca și cum atunci le vedea pentru prima oară. El și-o ridică pe a lui.

- Noapte bună, Siân.

- Noapte bună...

Glasul i se frânse, în absența numelui lui.

- Alexander, îi spuse el. Așa mă cheamă. Alex.

Siân se uită în ochii lui câteva secunde, după care se ridică și-și trecu palmele peste poalele rochiei, pentru a o curăța.

- Noapte bună, zise ea încet și plecă.

Alex rămase pe loc o vreme, deși știa că nu peste mult timp trebuia să se ducă să o caute pe Verity. În mod clar, avea să fie nevoie să o ducă în brațe până acasă. Nu rămăsese niciodată trează atât de târziu în noapte. Da, foarte periculoasă situație, își dădu seama. Și el voise ca acel moment să rămână înghețat în timp. Stând împreună așa, aproape fără să vorbească, cu mâinile atingându-li-se. Nimic mai mult. Nu o dorise în seara asta. Noaptea și decorul acesta erau prea magice pentru pasiune. Era o noapte potrivită pentru tandrețe și tovrășie. Și voise să nu se mai termine niciodată.

Își dădu seama că nu putea să dea un nume sentimentelor pe care le avea pentru ea. Sau poate că pur și simplu nu voia.

Angharad nu avusese o zi chiar plăcută. Nu stătuse cu nimeni în mod deosebit și, deși nimeni nu o evita, tot se simțise singură. Își dădu seama că-și neglijase prietenii în ultima vreme. Un miner din Penybont încercase să flirteze cu ea și încă vreo unul, doi ar fi făcut același lucru, cu puțină încurajare din partea ei, dar ea pur și simplu nu fusese interesată de așa ceva.

Emrys se plimbase toată după-amiaza cu altă femeie la braț și mai tot timpul râdea cu ea, parcă într-adins să-i facă în ciudă.

Urcușul pe munte seara i se păru foarte dificil. Era obosită, își dădu seama. Voia să ajungă mai repede în patul ei. Se întreba cum ar fi fost să aibă o trăsură să o ducă acasă, plus o reședință luxoasă în care să se bucure de tot confortul. În care să o aștepte un bărbat îndrăgostit de ea. Nu că dragostea ar fi avut vreo importanță, bineînțeles. Cu iubirea nu ajungi prea departe pe lumea asta, se știa.

Tot urcând pe întuneric, călcă greșit pe un bolovan și își suci glezna. Doamna Bevan și doamna Davies se opriră lângă ea, cotcodăcind îngrijorate în timp ce ea își masa piciorul, dar o mână puternică de bărbat îi prinse cotul într-o strânsoare fermă, pentru a se asigura că nu se dezechilibrează.

- Ah, scânci ea, ridicându-și privirea către chipul lui Emrys Rhys, sunt bine. Nu m-am lovit rău.

Cu diplomație, cele două doamne își reluară drumul.

- Dar nu e deloc ușor să vezi unde pui piciorul pe întuneric, spuse el. Prinde-mă de braț, Angharad!

- Ți-e dor de femeia care a stat la brațul tău toată după-amiaza? îl întreabă ea, pe un ton acid. Era foarte frumoasă, sunt convinsă.

- Foarte, confirmă el. Chiar ești geloasă.

- Hmm.

Angharad încarcă această simplă silabă cu tot disprețul din lume.

Gleзна nu o durea prea tare și nu era chiar foarte întuneric. Cu toate acestea, urcară încet și rămaseră cu mult în urma celorlalți. Puteau auzi harpa lui Glenys și oamenii începuseră deja să cânte când ajunseră în dreptul unei mici adâncituri adăpostite în versant, aproape o grotă, aflată ceva mai jos de nivelul culmii muntelui.

Angharad nu se împotrivi când Emrys o trase în ea și o lipi de peretele de stâncă. Nu scosese nici un cuvânt de vreo zece minute. Nici acum nu vorbeau. Angharad își ridică fața spre a lui în timp ce brațele i se petrecură pe după gât, iar el o cuprinse de talie.

Emrys o sărută prelung și profund.

- Deci vrei, Angharad Lewis? o întrebă, cu buzele aproape lipite de ale ei.

Uneori, nu conta nimic altceva decât nevoia izvorâtă din inimă.

- Da, vreau, Emrys Rhys, îi răspunse în șoaptă.

Angharad se întinse pe iarba rară, cu haina lui sub cap și umeri, și-și ridică poalele rochiei în timp ce el își desfăcea nasturii de la pantaloni. Apoi își desfăcu picioarele, iar el se lăsă peste ea. Însă, fiind vorba despre Emrys, acesta nu intră imediat în ea, în căutarea plăcerii proprii. O sărută și o mângâie, șoptindu-i cuvinte dulci, pătrunzând-o abia când și ea era pregătită. Apoi își făcu plăcerea fără grabă, dăruindu-i și ei tot atâta.

Când terminară, Angharad își dădu seama că uitase. Uitase la ce renunțase. Iar acum, chiar în momentul acesta, cu greu își putea aminti de ce.

Cei de pe culmea muntelui cântau într-o armonie perfectă.

După câteva minute în care stătuse lângă ea fără să scoată vreun sunet, Emrys rupse în sfârșit tăcerea:

- Deci intrăm și noi în rândul lumii, Angharad? Vorbesc eu cu reverendul Llewellyn și în sfârșit o să intru din nou în capelă - pentru o cununie.

Angharad închise ochii și păstră tăcerea. Încerca să-și aducă aminte de ce nu mai ieșise în lume cu Emrys. Încercă să vadă în minte casa de lângă poarta parcului castelului Glanrhyd și fericirea pe care o simțise acolo, făcând-o cât mai confortabilă și visând că era a ei.

Încerca să-și aducă aminte când Josiah Barnes începuse să se uite la ea și să o atingă. Și cum într-o zi, când nu se retrăsese din fața mâinii lui pe sâni ei, îi spusese să se ducă sus, să se dezbrace și să se întindă pe pat. Când avusese, dintr-odată, speranța că visul ei avea să devină realitate. Dar uneori visurile își pierdeau din strălucire când începeau să se transforme în realitate.

- Te culci cu el, deci?

Glasul lui Emrys, cu o tonalitate searbădă, pătrunse prin norul nehotărârii ei.

Angharad ar fi vrut să nege. Chiar și-ar fi dorit să poată. Dar nu putea să îl mîntă pe Emrys. Tocmai de aceea trebuise să nu se mai vadă cu el chiar înainte de a fi sigură că avea să pună mâna pe Josiah Barnes.

- Bine atunci. Emrys se ridică și se întoarse cu spatele la ea, închizându-și nasturii de la pantaloni. Băgă mâna în buzunarul pantalonilor, iar Angharad auzi zăngănit de monede. În secunda următoare, câteva se abătură cu un zgomot sec pe abdomenul ei. Mulțam de tratație, Angharad. A trecut ceva timp de când am fost cu o femeie pe munte. Sper că-i de-ajuns. Nu-mi permit să plătesc așa bine ca Barnes.

Angharad își mușcă tare ambele buze, iar Emrys se puse în mișcare, fără să se mai deranjeze să-și recupereze haina. Nu voia sub nici o formă să scoată vreun sunet atâta timp cât el o putea auzi. Apoi băjbâi după vreo trei penny și îi apăsă cu putere pe buze, cu ambele mâini. Lacrimi fierbinți îi brăzdau obraji.

Siân se întâlni cu Verity înainte să îl găsească pe Owen. Copila avea pleoapele grele, căska și o prinse de poala rochiei.

- Unde e tăicuțul? o întrebă, iar Siân o luă de mână și o duse înapoi către stâncă în spatele căruia stătea Alex.

Când Verity porni spre el, Siân îi auzi vocea, așa că nu se mai duse și ea dincolo de stâncă. Se întoarse pentru a-l căuta pe Owen, pe care-l văzu aproape imediat. Acesta o luă de mână și îi zâmbi, apoi porniră amândoi la vale împreună cu un grup de prieteni de-ai lui Owen.

*

Siân se întreba cum avea să reacționeze marchizul auzindu-și fiica spunându-i „tăicuțule“, ca la galezi, în loc de englezescul „tati“. Verity chiar pronunțase apelativul cu o intonație cântată, galeză.

Era îndrăgostită de el. Această conștientizare îi apăruse în minte gata formată, iar Siân o primi cu destul de mult calm. Îl ținea de mână pe Owen, la mai puțin de o lună până la nunta lor, asculta fără prea multă atenție ce discuta acesta cu prietenii lui și știa că era îndrăgostită de marchizul de Craille.

Alexander. Alex. Nu îi știuse numele mic până în seara asta.

Nu era deloc panicată de această conștientizare. Poate pentru că venise fără vreun avânt de pasiune. În seara asta nu existase pasiune între ei, deși stătuseră alături, cu palmele lipite. Lucru pe care Siân nici măcar nu îl observase până ce nu venise momentul să plece. Nu fusese deloc conștientă fizic de contactul cu mâna lui. Doar... o, da, doar de legătura emoțională.

Fusese minunat. Cu adevărat cea mai fericită parte a zilei. Liniștitoare și mângâietoare. Chiar își dorise să dureze la nesfârșit.

Ar trebui să se simtă tulburată și speriată, știa bine. Cum putea să-și planifice nunta cu un om și să fie îndrăgostită de altul? Dar era doar un vis... acest altul. Era un marchiz englez, un bărbat bogat, cu un statut social absolut inaccesibil. Era proprietarul Cwmbranului. Nu exista posibilitatea de a avea un viitor cu el. Iar acest lucru o ajuta să-și păstreze calmul.

A doua zi avea să fie speriată, își dădea seama. Dar noaptea asta era magică. Noaptea asta era dedicată visurilor. Soțul și soția sunt egali, așa spusese el. Căsnicia necesită eforturi, zi de zi. Ar fi nedrept ca soțul să-și impună voința asupra soției doar pentru că el era mai puternic. Ah, ce minunat ar fi să fie soția lui! Dar asemenea gânduri trebuiau să ia sfârșit. Nu-și putea permite să se aventureze mai departe de atât.

Un lucru știa sigur. Nu credea nici unul dintre lucrurile de care îl acuza Owen. Era un bărbat bun și blând,

iar în ceva timp avea să ridice jugul opresiunii care apăsa de ani și ani pe umerii muncitorilor din Cwmbran. Deja o oprise pe Blodwyn Williams să mai coboare în mină și să mai muncească din greu cât era însărcinată. Făcuse asta din bunătate, nu din viclenie.

Îl iubea.

Simți brațul lui Owen pe talie.

- Noi trecem dealul pe aici și coborâm dup-aia către case, spuse el, în loc să coborâm spre oraș.

- Oho! zise unul dintre prietenii săi. Ai grijă cu el, Siân. E un adevărat diavol când urcă pe munte Owen al nostru.

Siân izbucni în râs, și porniră amândoi pe deal, urmați de un cor de tachinării. Aproape că ajunseseră în vale. Acesta era traseul obișnuitelor plimbări de seară.

- Ai stat de una singură sus, în vârful muntelui? o întrebă Owen. Erai supărată, Siân? Ne-am certat, nu-i așa?

- N-a fost nimic, răspunse ea.

- Ba a fost ceva, o contrazise el, și a fost vina mea. Am fost gelos. Dar știu că n-am nici un motiv. Eu te-am împins de la spate să te duci să faci lecții cu fata lui și, imediat ce ai început, am devenit din ce în ce mai gelos. Îmi pun cenușă în cap, vezi bine. Mă ierți?

Abia acum, Siân se simți vinovată.

- A, bineînțeles, Owen, îi spuse. Hai să uităm că s-a întâmplat!

- Și ți-am stricat ziua în care ai câștigat, continuă bărbatul. M-am simțit mândru, *cariad*. Mândru să știu că femeia aia de pe scenă care cânta așa frumos că tuturor celorlalte concurente le crăpa obrazul de rușine e viitoarea mea nevastă.

- Ah, Owen! Siân își lăsă capul pe umărul lui. Nu mi-ai stricat ziua.

Își continuară drumul în tăcere.

- Ești obosită? o întrebă el, într-un final.

- Mmm, răspunse ea. Dar nu putea accepta confortul unui armistițiu. Owen, n-ai putea să ridici mâna asupra mea, nu-i așa?

- Nu fi prostuță, răspunse el. Bineînțeles că nu. Nu mi-ai da motiv. Ești o femeie bună.

„Las-o baltă“, își spuse în sinea ei. Cu Owen era în siguranță, cu el se simțea mereu în largul ei. Owen făcea parte din lumea reală. El era realitatea ei.

O realitate pe care și-o dorea și care avea să fie cu totul a ei foarte curând. Trebuia să o lase baltă.

- Dar dacă ți-aș da motiv? întrebă ea.

Bărbatul se opri din mers pentru a o trage în brațele lui. Râdea pe înfundate.

- Atunci, ți-aș tăbăci fundul fără discuții, îi răspunse, ca să mă asigur că n-o să-mi mai faci probleme vreodată. Astea-s discuții prostești. Sărută-mă, femeie!

Își lăsă capul în jos, pentru a-i săruta ușor gâtul, chiar sub lobul urechii.

Siân își petrecu brațele pe după gâtul lui și se lipi de el. Râdea, glumea. Nu vorbise serios. Nici n-ar fi trebuit să întrebe. Era Owen. Îl știa de ani buni. Nu-l văzuse niciodată purtându-se nepoliticos cu o femeie. Îi făcea curte de multe luni. Întotdeauna fusese blând cu ea. Chiar și când ea îl ispitise fără să vrea, iar el se așteptase că avea să-l lase să facă dragoste cu ea, se oprise de cum ea spusese nu.

Da, era o discuție prostească. Gânduri prostești.

- Owen. Îi răspunse la sărut când buzele lui se apropiară de ale ei. Ah, timpul trece atât de încet! Ce mi-aș dori să fi venit deja ziua nunții noastre... Mi-aș dori ca acum să fi mers împreună către casa noastră.

- Un singur cuvânt, spuse el, și ne ducem mai sus chiar acum, *fach*, și ne ostoim setea. Dar nu vorbeai despre asta, nu-i așa?

- Nu, răspunse ea, cu un glas trist.

- Ei bine, atunci te duc acasă la buni a ta, îi spuse. O să treacă zilele, *cariad*, și-o să ne scoatem pârleala, nu-i așa?

- Da.

Îl lăsă să o sărute din nou și îi răspunse cu aceeași înfocare înainte ca Owen să o conducă acasă. Asta era realitatea și trebuia să se țină bine de ea. Lăsase visul în urmă, precum și împăcarea senină pe care i-o oferise.

Acolo trebuia să rămână – în trecut, pe vârful muntelui. Ceva ce nu existase niciodată cu adevărat și nici nu putea să fie.

N-avea să-i dea niciodată motive lui Owen, își spuse, așa că n-avea să-i pună niciodată răbdarea la încercare. N-avea să-i dea niciodată motive.

Într-o după-amiază din săptămâna următoare, șase proprietari sosiră la castelul Glanrhyd, pentru a se întâlni cu Alex și cu Josiah Barnes.

Marchizul convocase această întrunire cu scopul de a-și convinge confrății să readucă salariile la nivelul anterior și de a le explica schimbările pe care voia să le implementeze cu toții, astfel ca viețile muncitorilor să fie îmbunătățite. Înainte de această întrunire, lui totul i se păruse într-atât de evident și de clar, încât nu se așteptase să se confrunte cu alte împotriviri decât cele izvorâte din faptul că majoritatea nu erau deloc dornici să schimbe modul în care lucrurile fuseseră făcute vreme de atâția ani – un instinct oarecum natural.

Însă se confruntă cu o împotrivire de neclintit. Adevărul era că în realitate ceilalți proprietari nu înțelesesă scopul invitației și li se păruse cel mai logic că marchizul de Craille dorea să pice de acord asupra a ceea ce toți începeau să-și dea seama – că salariile trebuiau scăzute cu alte zece la sută de săptămâna următoare. Piața oțelului tot nu dădea semne de revenire, iar scăderea profiturilor avea să-i aducă periculos de aproape de faliment.

Toți erau de aceeași părere, până și Josiah Barnes. Alex îi asculta, îngrozit.

– Oamenii ăștia nu pot supraviețui cu și mai puțini bani, le spuse. Cei mai mulți de-abia se descurcă de azi pe mâine și așa. Scopul invitației mele a fost să vă sugerez cât se poate de ferm că ar trebui să creștem salariile cu zece la sută.

Toți se holbară la ei ca și cum ar fi avut două capete, își dădu seama Alex.

– Dar ce știi tu ce înseamnă să administrezi o afacere, Craille? întrebă domnul Humphrey.

Era, bineînțeles, cea mai potrivită întrebare cu care să-l reducă la tăcere pe Alex. Nu, nu știa mare lucru. Aproape nimic. Doar ce învățase în săptămânile petrecute la Cwmbran.

- O afacere, răspunse el, nu e un lucru impersonal și neînsuflețit. E administrată de oameni. Eu mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni aflând cât mai multe despre oamenii care lucrează pentru mine și despre cum își duc zilele. I-am văzut la muncă și i-am vizitat acasă. Am fost la prăvălia companiei. Nu au cum să se descurce cu mai puțin decât primesc acum.

- Cei mai mulți nu au gradul de inteligență necesar ca să-și administreze banii cum trebuie, răspunse Sir Henry Packenham. E vina noastră, Craille? Noi nu avem societăți de binefacere. E vorba despre afaceri aici.

- Se găsesc întotdeauna oameni care să fie dispuși să lucreze pe mai puțin bani.

Sir John Fowler interveni:

- Irlandezii ar fi chiar foarte bucuroși să vină să lucreze aici.

- În cazul în care companiile dau faliment pentru că s-au dat salarii prea mari, adăugă Barnes, atunci nimeni n-o să aibă loc de muncă.

Domnul Humphrey oferi argumentul de grație:

- Poate că tu îți permiți să mergi în pierdere, Craille. Știm cu toții că ai un venit imens de pe urma proprietăților tale din Anglia. Noi, restul, nu avem norocul acesta. Noi trăim de pe urma acestor afaceri.

Era o luptă deja pierdută, Alex știa asta chiar și când veni cu alte argumente și încercă să găsească alte modalități de menținere a profiturilor în afară de reducerea salariilor. Dar se părea că exista o singură alternativă - concedierea unora dintre muncitori. O soluție cu atât mai puțin acceptabilă pentru el. Într-un final, trebui să recunoască față de sine însuși că nu putea face nimic pentru a evita încă o scădere a salariilor. Și nu putea să acționeze de unul singur. Fără pic de entuziasm, trebui să fie de acord că era necesar ca proprietarii să formeze front comun.

Dar era o situație de coșmar, în care mintea și inima intrau în conflict, și nu exista cale de reconciliere. În zilele următoare trebuia să cerceteze registrele cu mare atenție, își propuse, în loc să se concentreze asupra aspectului uman al afacerii, așa cum făcuse până în momentul respectiv. Trebuia să înțeleagă pe deplin conceptele de profit și pierdere în industria minieră. Trebuia să afle exact cât de profitabilă sau de neprofitabilă era exploatarea Cwmbran. Apoi, dacă urma să continue să aibă altă poziție decât ceilalți proprietari, avea să-i cheme înapoi și să-i atace cu un arsenal de argumente noi. Iar dacă dădea greș și așa, putea lua în calcul, până la urmă, încălcarea acestui acord de solidaritate pentru a fi corect cu oamenii lui. Dar nu se simțea suficient de stăpân pe domeniu pentru a lua această decizie acum. În fond, poate că și ceilalți aveau dreptate și erau în egală măsură ca muncitorii lor victime ale circumstanțelor.

- În cazul ăsta, va trebui să autorizez reducerea de salariu pentru săptămâna viitoare, Barnes, îi spuse vechilului său. Dar îmi calc pe inimă, să știi.

Ceilalți proprietari părură a răsufla ușurați auzindu-l. Nu se arătau deloc preocupați de ce se petrecea în sufletul lui, remarcă Alex. Probabil că-și doreau să se ducă în fundul iadului. Fără îndoială, totul mergea mult mai lin când Barnes se ocupa de unul singur de gestionarea exploatării Cwmbran.

- Iar acum aș vrea să trecem la celelalte chestiuni pe care voiam să le discutăm, spuse marchizul și văzu imediat cum pe chipurile oaspeților săi reapăru o umbră de circumspecție și de iritabilitate.

Din câte se părea, nimeni nu era îngrijorat de faptul că în mine lucrau copii, că femeile însărcinate erau angajate să facă munci grele, că nu se acordau sume compensatorii pentru cei accidentați la locul de muncă, că salariile se plăteau de fiecare dată într-o cârciumă - această plângere fu întâmpinată cu un cor de râsete - sau că în orașe nu existau sisteme de distribuție a apei și canalizare. Și lista de probleme nu se încheia aici.

Singurul răspuns pe care-l primi de la ceilalți fu unul pe care-l auzise și mai înainte – ei nu conduceau societăți de binefacere, ci afaceri. Însă, de data aceasta, Alex era mult mai puțin dispus să cedeze în fața nevoii de a face front comun sau de-a acționa cu toții unitar.

– Nu înțeleg, răspunse el obiecției formulate de Sir Henry, de ce faptul că eu aș face un sistem de distribuție a apei în Cwmbran ar determina falimentul exploatării Penybont sau al alteia. Dar știu sigur că toți cei de aici vor fi mai sănătoși, vor trăi mai curat și poate așa o să fie salvate viețile câtorva bebeluși.

– N-ai nici un pic de viziune, Craille, replică iritat domnul Humphrey. Dacă îi pui unui om flămând o bucată de plăcintă în față, se vor ivi alții o sută care să o vrea.

– Poate că, dacă sunt flămânzi, spuse Alex, au tot dreptul să vrea plăcintă – sau măcar o bucată de pâine.

Dar văzu că răspunsul său nu reuși decât să-i înfurie și mai tare. Nu avea nici un prieten, nici un aliat în această adunare. Într-un final, ajunse la o soluție de compromis. Se angajă să nu facă nimic pripit, ci să aștepte să vadă cum evolua piața în decursul unei luni sau cam așa ceva. Poate că, de fapt, cererea de oțel avea să revină la nivelul obișnuit și urmau să aibă câștiguri suficiente pentru a implementa unele dintre schimbările pe care le propusese el. Da, avea să-și acorde această lună, își zise în timp ce îi conducea pe proprietari la trăsurile lor, pentru a se informa temeinic, pentru a se asigura că știe la fel de multe ca Barnes despre exploatarea Cwmbran. Apoi avea să fie în măsură să ia decizii informate, fără să aibă sentimentul că se alia cu niște oameni pe care nu reușea să-i simpatizeze nici în ruptul capului.

Îi era groază doar gândindu-se cum avea să dea ochii cu muncitorii în săptămâna care urma. Oare cum avea să reușească să o facă fără să se chircească de rușine?

Gândul i se duse către ziua *eisteddfod*-ului, cu mai puțin de o săptămână în urmă, când se simțise acceptat de majoritatea locuitorilor din Cwmbran. Îl acceptaseră printre ei, îl tachinaseră, ba chiar vorbiseră și râseseră cu el. Și o lăsaseră pe Verity să se joace cu copiii lor.

Cum să mai dea ochii cu oamenii aceștia acum?

Cum să mai dea ochii cu Siân? Deși avusese grijă să nu se întâlnească cu ea din noaptea *eisteddfod*-ului încoace, ajunsese să simtă că erau cumva prieteni. În seara aceea, simțise că ajunseseră să se simtă bine împreună, că ajunseseră să se placă reciproc.

Oare avea să-l mai placă în săptămâna care venea?

Își propuse să muncească zi și noapte pentru a înțelege industria cărbunelui și a oțelului de la A la Z. Avea să demonstreze că exista o modalitate prin care oamenii – atât muncitorii săi, cât și el – puteau controla industria în loc să se lase controlați de ea.

capitolul 14

Josiah Barnes era extenuat și respira greu. Zdrobi sub propria greutate trupul supus al lui Angharad preț de câteva minute, după care se lăsă pe pat, lângă ea.

– Ce minunat e să fiu cu dumneavoastră, domnule Barnes, zise ea, întorcând capul să îl privească și zâmbi. Deci sunteți mulțumit de vestea pe care v-am adus-o?

Bărbatul scoase un sunet gros, fără să spună nimic un timp.

– Dar nu știi exact când, rosti Barnes într-un final. Informația asta nu mi-e de prea mare ajutor decât dacă știu exact în ce seară o să fie întrunirea.

– Cei pe care i-am auzit vorbind la *eisteddfod* ziceau că o să fie în curând, răspunse ea. N-o să-mi fie greu să aflu exact ziua. O să vă anunț imediat ce știu.

– Da, sigur că da, spuse el, întinzând mâna spre unul din sânii ei. Asta dacă vrei să fiu în continuare mulțumit de tine, Angharad. John Frost, zici? Vine aici să-i convingă pe oameni să se răscoale?

– Nu cred c-o vor face, domnule Barnes, spuse ea, mai ales dacă le arătați că ați aflat de întrunire și îi opriți. Asta ar fi cel mai bun lucru pentru toată lumea.

– De ce aș face așa ceva? o întrebă el.

Angharad îi adresă o privire rugătoare.

- Nu vreau să bag pe nimeni în bucluc, rosti ea. Promiteți-mi că nimeni n-o să aibă probleme, domnule Barnes.

Bărbatul îi strânse sfârcul între degetul mare și arătător până ce Angharad scoase un scâncet, după care își lipi gura de a ei, împingându-și limba adânc.

- Tu află exact când o să fie, zise el. Și eu o să găsesc cum să-ți mulțumesc, Angharad.

- Dar sunteți mulțumit de mine oricum, nu? întreabă ea, cuprinzându-i gâtul cu brațele. Mă străduiesc să vă fiu pe plac, domnule Barnes. Aș face orice pentru dumneavoastră. Mi-aș dori să fiu aici, la dispoziția dumneavoastră, în fiecare noapte pentru tot restul vieții.

Barnes scoase un geamăt, se ridică peste ea și se strecură din nou între picioarele ei.

Siân se bucura de o seară liniștită acasă, cu bunica ei. Emrys și bunicul ei ajungeau întotdeauna târziu în ziua de salariu. Siân pregătea niște lecții pentru Verity și, în același timp, participa la o discuție sporadică despre nunta ei.

- De data asta mă bucur mai mult pentru tine, *fach*, zise bunica ei. Nu că aș vorbi de rău despre morți și mi-era tare drag bietul Gwyn. Dar te-a dus într-o casă așa mică și aglomerată! De data asta, o să ai casa ta, cu Owen. O să trăiești pe picior mare - o să fii regina Cwmbranului.

Siân izbucni în râs.

- Nu vreau să fiu regină, buni, răspunse ea, doar o persoană cât se poate de obișnuită. Și chiar asta o să fiu.

- Nu știu dacă o să fii vreodată așa, Siân, îi răspunse bunica ei, cu căldură în glas. Și nici Owen nu e chiar o persoană obișnuită, nu-i așa? Sper numai că n-o să se bage în bucluc cu prostiile astea de întruniri. Domnul Frost vine din Newport săptămâna viitoare, așa-i?

- Da, buni.

Siân se întristă gândindu-se la asta. Avea să fie din nou o întrunire secretă, seara, pe munte. Owen și Emrys erau foarte entuziasmați. Din câte se părea,

domnul Frost voia ca toți muncitorii din văi să se unească într-o demonstrație de proporții împotriva respingerii Cartei de către guvern. Dar Siân privea cu mare suspiciune cuvântul „demonstrație”. Ce însemna, mai exact?

– Iar o să apară disensiuni, spuse bunica ei. Ca să vezi ce nesocotiți sunt bărbații, Siân. Femeile ar trebui să conducă lumea, nu ei. Așa s-ar face lucrurile cu cap. La *eisteddfod* ne-am reunit cu toții într-o comuniune frumoasă, iar acum întrunirea asta o să bage iar zădărnicietate între noi.

„Și iar o să vină Vitele Scoțiene”, completă Siân în gând, dar nu-și exprimă gândurile cu voce tare. Își coborî privirea către cartea din fața ei și se prefăcu a se concentra asupra ei, așa că în încăpere se lăsă din nou tăcerea. Oare Iestyn avea să vrea să participe la demonstrație? Oare organizatorii au să tolereze ca unii dintre bărbați să rămână acasă? Dar aceste gânduri îi dădeau un disconfort fizic. Încercă să-și concentreze gândurile asupra cuvintelor de pe pagină. În momentul următor, se auzi o bătaie la ușă, și Owen pătrunse în cameră. Siân închise cartea cu zgomot și se ridică, zâmbind. Nu se așteptase ca el să vină în vizită.

– Owen, ce bine! spuse ea. Dar, chiar când rosti aceste cuvinte, se uită mai atent la expresia de pe fața lui. Ce s-a întâmplat?

– Săptămâna viitoare salariile o să fie mai mici cu alte zece procente, anunță el sec. Asta s-a întâmplat.

Siân se prăbuși înapoi pe scaun și închise ochii.

– Oh, *Duw, Duw!* exclamă bunica ei.

– Singurul lucru bun, zise Owen, e că așa mai deschid ochii cei care erau în dubiu legat de întrunirea de săptămâna viitoare. Nu-i nevoie, ziceau unii. A venit proprietarul nostru, le umblau gurile, și pare om de treabă. A vorbit cu noi, a venit în casele noastre. A salvat-o pe Blodwyn Williams din mină și i-a dat bani bărbatului ei pentru rănilor căpătate. A venit la *eisteddfod* cu noi și și-a scos haina ca să-l ajute pe Ifor Richards cu harpa lui Glenys. O să ne crească iar salariile și totul o să fie bine

pe lume. Uite, după una ca asta o să deschidă și ei ochii, bine de tot chiar.

Ușa se deschise din nou și în casă intrară Emrys și bunicul lui Siân.

- Deci ați auzit, rosti Emrys, trântindu-și plata pe masă. Poftim, măicuță! Săptămâna viitoare n-o să mai fie tot atâția.

Hywel Rhys se așeză greoi pe fotoliul lui de lângă foc.

- Așa ne încearcă Domnul, zise el, așa cum a făcut și cu Iov.

- Tare-aș vrea să-i învinețesc ochii lui Dumnezeu acesta, izbucni Emrys, și apoi cu un șut în dos să-l împing până-n vârful muntelui și după-ai să se ducă de-a berbeleacul pe partea cealaltă.

Hywel se ridică imediat.

- Zău așa, Emrys, mugi el. Un șut în dos, nu? Nu e de-ajuns că n-o respecti pe maica ta, dar mai și hulești. Mai-mai că-mi vine să-ți bag eu mințile în cap, fără doar și poate.

- Ei, la naiba, să știi că eu n-o să accept cu capul plecat asta, tăicuțule! zise Emrys, aruncând flăcări din ochi. Dacă John Frost n-o să organizeze o mișcare de protest împotriva guvernului, atunci să știi c-o s-o fac eu. Și îmi pare rău, măicuță și Siân. Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar parcă îmi dă sângele în clocot. Și ce mă bucur că n-am nevastă și copilași! Dar mulți bărbați au.

- John Frost sigur are un plan, zise Owen, cu calm. Ia loc, Hywel. Nu e momentul să ne întoarcem unii împotriva celorlalți, ar trebui să ne unim împotriva dușmanului. O să organizăm un protest în masă și probabil și o grevă. O să iau cuvântul în favoarea grevei.

- Grevă? O, nu, nu, Owen Parry, interveni Gwyneth Rhys, cuprinzându-și obrazii în palme. Copilașii o să flămânzească și nimeni n-o să mai câștige nimic.

- Copilașii o să flămânzească și când salariile sunt doar la optzeci la sută, doamnă Rhys, zise Owen. Și cine știe că n-o să mai urmeze altă scădere, peste câte-va săptămâni? Să stăm cu mâinile în sân și să-i lăsăm

pe proprietari să ne trateze de parcă am fi doar niște piese în mașinăriile lor, nu oameni în carne și oase?

Siân nu scosese nici un cuvânt. Își ținea pleoapele închise strâns, încercând să se concentreze ca totul să nu fie decât un vis urât. O trădase. O trădase cumplit. Începuse să creadă în el, în ciuda a tot ceea ce-i spusese Owen. Începuse să creadă că era un om bun, că îi păsa de oamenii din Cwmbran și că avea să schimbe totul în bine. Ajunsese să-l placă. Se îndrăgostise de el.

Iar el o trădase.

- Siân, rosti Owen, n-o să te mai duci la castel, fără nici un preaviz. De mâine n-o să te mai duci la muncă.

Tânăra deschise ochii și se uită la el.

- De ce? întrebă ea.

- N-o să permit să mai lucrezi chiar în casa tică... lui Craille, răspunse Owen. O să stai acasă, aici. Dacă bunicul tău nu poate să te întrețină pe parcursul săptămânilor următoare, o să contribui eu pentru cheltuielile tale. Chiar și după scăderea salariului, câștig de ajuns să te întrețin după nuntă. Mâine rămâi acasă.

- Da, trebuie, Siân, interveni Emrys. Și să știi că n-avem nevoie de banii tăi, Owen. O să avem noi grijă de femeile noastre, iar Siân e a noastră până ce se cunună cu tine.

- Așa o să fie cel mai bine, *fetch*, zise Gwyneth. Nu mi-a plăcut niciodată să știu că te duci acolo.

Dacă nimeni n-ar fi zis nimic, își dădu seama Siân ulterior, poate că s-ar fi hotărât de una singură că n-avea cum să se mai întoarcă la castelul Glanrhyd. În mod clar, simplul gând de a-l revedea o îngrețoșa. Dar mai era și faptul că nu suporta să i se spună ce să facă. Întotdeauna fusese așa. Era unul dintre punctele slabe ale caracterului ei. Mama ei spunea mereu că era o moștenire de la Sir John Fowler.

- Eu lucrez cu Verity, spuse ea. Mă ocup de educația ei. E o fetiță de șase ani și nu e nicidecum implicată în toate astea. Nu pot să o abandonez pur și simplu.

- Dar ideea este, răspunse Owen, că lucrezi pentru el, Siân, că te duci la castel zi de zi și porți haine pe care el ți le-a făcut.

- Toți lucrăm pentru el, replică ea.

- E o diferență. Owen trase un scaun de bucătărie de la masă și se așeză pe el invers, cu spătarul în față. Nu dă bine să te duci acolo la muncă. O să fie unii care să comenteze că le întorci spatele alor tăi și ai grijă ca tu să nu ai de suferit laolaltă cu ei.

De asta se temea mai mult decât de orice.

- Și n-ar avea dreptate, zise ea. O să-i dau salariul lui buni și, dacă ea mi-l dă înapoi, o să i-l dau lui Mari să le ia de mâncare copilașilor sau oricărei femei care are prunci de hrănit.

- Huw ar prefera să-și vadă copiii în groapă decât să accepte așa ceva, zise Emrys. Și pe tine la fel, Siân.

- Lumea o să vorbească dacă nu renunți la slujba asta, spuse Owen.

- Despre ce să vorbească? Siân sări de pe scaun ca arsă. Despre ce, Owen? Mereu se ajunge la asta, și totuși tu ești cel care a vrut să accept postul ăsta, dintru început.

Scaunul lui Owen zgârie podeaua când acesta se ridică la rându-i.

- N-o să accept ca femeia mea să stea sub același acoperiș cu Craille de dimineața până seara, spuse el, cu toți oamenii întrebându-se ce se întâmplă între ei acolo.

- Oh, *Duw*, zise Gwyneth. Răi mai sunt oamenii dacă își pun asemenea întrebări, Owen.

Emrys își sufleca mânecile.

- Cred că e cazul să vii în curtea din spate cu mine, Owen, zise el. Siân nu e încă nevasta ta, și, chiar de-ar fi fost, eu nu accept să-i vorbești așa în casa asta.

- Toți suntem la capătul nervilor, interveni Hywel. Face parte din încercarea Domnului. Începem să ne certăm între noi și arătăm că nu suntem în stare să fim innobilați de suferință. Emrys, e cazul să mergem la culcare. Owen, noapte bună. Siân, tu trebuie să te hotărâști singură ce-o să faci și-apoi să ai grijă de conștiința ta. Dar să nu uiți că în familia asta nu punem femeile să lucreze în afara gospodăriei.

Fără să mai scoată vreo vorbă, Emrys urcă cu pași grei la etaj.

Owen și Siân se uitau lung unul la altul, plini de furie.

- Vino până la poartă cu mine, zise el, să mă conduci. Noapte bună, doamnă Rhys, Hywel...

Siân ieși prima, fără să mai zică nimic, și se opri la poarta din spate, cuprinzându-și umerii cu brațele încrucișate, ca și cum s-ar fi îmbrățișat singură. Era frig și umed și ea nu-și luase șalul.

- *Cariad*, rosti Owen, cuprinzându-i fața în palme, te iubesc. Dar ai o latură încăpățânată care o să-mi dea o groază de bătăi de cap. Când o să ne cununăm, o să promiți în fața reverendului Llewellyn și a tuturor celor care o să reușească să se îngheșuie în capelă că o să mi te supui. O să fie o promisiune pe care o să mă asigur că o s-o respecti. Chiar dacă te iubesc.

Siân îi făcuse aceeași promisiune și lui Gwyn. Dar asta nu fusese niciodată o problemă între ei. Între ea și Owen sigur avea să fie. Mereu avea să fie o problemă. Erau doi oameni hotărâți care nu aveau mereu aceleași opinii.

- O să mă supun, Owen, după ce ne cununăm, zise ea, deloc sigură că avea să se poată ține de această promisiune sau de jurământul mult mai solemn pe care avea să-l rostească la cununie.

- Dar nu înainte de asta? Glasul lui era plin de blândețe.

- Îmi dau seama acum, spuse ea, că n-o să-mi permiți să continui să lucrez cu Verity după ce ne căsătorim. Lasă-mă să am aceste ultime săptămâni cu ea, până ce tatăl ei o să găsească pe altcineva. E o fetiță scumpă și e o plăcere să fac lecții cu ea. Și e foarte singură.

- Faci o greșală, Siân, spuse el. Muncitorii din oraș sunt cât pe ce să ia foc. O să fim noi de-o parte și marchizul de Craill și Barnes de cealaltă. Iar tu în mijloc. Oamenii n-o să vadă deloc cu ochi buni ce faci. Cum nu văd nici eu, de altfel.

Siân înghiți nodul dureros care i se formase în gât.

- Poate, rosti ea în șoaptă, vrei să te răzgândești în ceea ce privește căsătoria.

Owen o privi în ochi, căutând semne legat de ce se întâmpla în mintea ei.

- Tu vrei? o întrebă.

Acest gând îi provoca valuri de panică. Clătină din cap.

- Te iubesc, declară Owen. Dar să nu te-astepti să fiu un soț care să facă așa cum vrei tu, cum a fost Gwyn. Dacă tot trebuie să fii încăpățânată, fă-o până te sature în săptămânile următoare, Siân, căci altfel nu-ți va fi prea bine.

Iată că apărea din nou amenințarea. Dacă nu se su-punea, avea să fie pedepsită. Dar poate că jurămintele de căsătorie implicau exact asta. Urma să fie nevoită să învețe să fie supusă când aveau să aibă păreri diferite. Poate că n-aveau să fie atât de multe asemenea ocazii.

Dădu aprobator din cap și își apropie capul de el, pentru un sărut.

A doua zi dimineată, când Siân veni la serviciu, Alex tocmai traversa foaierul. Mult timp, avusese grijă să nu se întâlnească cu ea. O văzuse doar pentru câteva minute, când mai intra în camera de studiu a fiicei sale sau pe fereastră, când ieșea cu Verity în parc sau o scotea la plimbare pe dealuri. Ziua *eisteddfod*-ului reprezentase o excepție. Dar, pe de altă parte, nu anticipase nimic din ce se întâmplase. Venise și se așezase lângă el în timp ce toată lumea cânta pe vârful muntelui, iar el nici n-o gonise, nici nu plecase.

Faptul că acum dădu nas în nas cu ea, din întâmplare, tocmai în foaierul său îl făcea să ia în calcul posibilitatea ca întâlnirea să nu fi fost chiar întâmplătoare. Nu pusese geană pe geană toată noaptea - iar în nopțile anterioare dormise agitat -, întrebându-se cum aveau să reacționeze oamenii când o să afle că urma o altă scădere de salariu. Se întrebase cum avea să reacționeze ea.

Și-și primi răspunsul, cât se poate de clar.

- Bună dimineată, o salută el, oprindu-se în mijlocul foaierului și prinzându-și mâinile la spate.

Siân își ridică privirea către el, tresărind, roși puternic, își smuci capul astfel încât să nu îl privească și trecu cu pași grăbiți pe lângă el, urcând treptele care duceau la etaj. Uitându-se după ea, Alex observă că avea spatele mai drept ca niciodată.

Simți o străfulgerare irațională de furie. Câtă îndrăzneală să-l ignore! Cât tupeu să-l sfideze pe față! Era servitoarea lui! Dar îi dăduse răspunsul la întrebarea care îl făcuse să se foiască toată noaptea. Avea probleme. Și, până acum, deși petrecuse zile întregi cu nasul în registre, încercând să le dea de rost, dar și să ajungă să se simtă stăpân pe sine în privința conținutului lor, nu găsisese nimic care să-i dovedească în vreun fel că exploatarea avea să dea faliment dacă salariile nu erau reduse. Profiturile sale aveau să scadă – considerabil chiar. Dar nu suficient cât să îl aducă în pragul ruinei financiare, chiar dacă mina și topitoria ar fi fost singurele sale surse de venit.

Și totuși, nu îndrăznea să acționeze pe baza acestor descoperiri. Mai avea atât de multe de învățat, atâtea de aflat! Nu putea pune în pericol atâtea vieți bazându-se doar pe niște informații analizate insuficient. Mai ales când atâția oameni cu experiență în domeniu, inclusiv vechilul său extrem de competent, formaseră front comun împotriva spuselor sale.

O jumătate de oră mai târziu, convins că nu se putea concentra asupra registrelor în dimineața aceasta, își chemă intendentă în birou.

– Duceți-vă în camera de studiu a lui Verity, îi spuse, și întrebați-o pe doamna Jones dacă ia prânzul cu mine azi. Apoi dați ordine la bucătărie în consecință. Dar, când intendentă încuviință din cap și se întoarse să plece, o opri. Nu, mai bine, domnișoară Haines, spuneți-i doamnei Jones că azi trebuie să ia prânzul cu mine, să mă pună la curent cu progresele pe care le face fiica mea.

Înceștându-și maxilarul, își dădu seama că nu voia ca Siân să-i refuze invitația și să-l facă de răs în fața servitorilor. Oricum nu știa din ce motiv se hotărâse să ia prânzul cu ea. Sau poate că da. Simțea nevoia

să se justifice în fața ei. Deși nu știa cum putea să facă asta când nu-și găsea justificare nici față de el însuși.

Și tot nu putu să aibă parte de o dimineață de studiu. Puțin mai încolo, un servitor anunță sosirea lui Josiah Barnes, care fu condus în biroul lui. Peste patru zile urma să aibă loc o întrunire pe munte, îi spuse acesta lui Alex. Din nou, cartiștii. Din câte se părea, John Frost, conducătorul și zurbagiul cartist din Newport, venea să ia cuvântul în fața oamenilor.

- Cu permisiunea dumneavoastră, propuse Barnes, o să pun capăt acestor tulburări. Știu cine sunt conducătorii - sunt trei sau patru, deși Owen Parry e capul răutăților. O să am grijă să fie concediați și amenințați cu închisoarea dacă întrunirea va avea loc, iar ceilalți o să se sperie și o să-și vadă lungul nasului.

- Nu, răspuse Alex. N-o să fie nici o concediere. Și nici o arestare. O să-i lași pe oameni să se întrunească în pace. Se presupune că trăim într-o țară liberă.

- Vă rog să mă scuzați, sir, zise Barnes, încruntându-se, dar e cum nu se poate mai neobișnuit. O să avem tulburări. Oamenii sunt furioși. O să folosească această întrunire ca să-și pună pe tapet toate nemulțumirile. Nu m-ar mira să discute chiar despre organizarea unei greve.

- Îmi asum eu responsabilitatea pentru ce se va întâmpla în urma acestei întruniri, declară Alex. N-o să facem nimic să o împiedicăm. De unde știi toate astea?

- Am informatorii mei, care îmi mai spun una-alta din când în când, răspuse evaziv Barnes. Unul dintre bărbații care a fost biciuit acum câteva săptămâni nu-l are deloc la inimă pe Owen Parry. Permiteți-mi să vă rog să vă schimbați poziția, sir.

- Întrunirea o să aibă loc, insistă Alex. Și nu-i nevoie să te expui încercând să afli informații despre ea, Barnes. Mai mult ca sigur o să fac chiar eu asta.

- Ah, rosti Barnes, mai înseninându-se, așa o să puteți să vedeți cu ochii dumneavoastră exact pe cine trebuie să concediem, sir. Și veți ști exact ce planuri au, ca să putem să le înăbușim. Nu înțelegeam...

-Și poate nici acum nu înțelegi, replică Alex. Nu pot să neglijez problemele oamenilor mei, Barnes. Cred că, dacă ar trebui să supraviețuiesc cu salariile pe care le au acum, ba chiar să-mi întrețin și fetița, aș fi dispus să renunț la orice precauție, să protestez împotriva guvernului și să intru în grevă, pentru a lovi în cel care mă plătește atât de prost. Asta-i tot, mulțumesc.

Barnes se holbă la el, stupefiat, după care ieși din cameră.

Încă un dușman, conchise Alex cu mâhnire. Avea dușmani în ambele tabere și se simțea teribil de singur, prins la mijloc. Își dorea cu ardoare ca fratele mamei sale să fi avut vreo rudă mai apropiată căreia să îi lase moștenire profitabila exploatare din Cwmbran. Își dorea să nu fi călcat vreodată în valea asta blestemată.

Și totuși... Închise ochii și își aminti cum văzuse valea în acea primă seară, de pe dealuri, chiar înainte de a da din greșală de cealaltă întrunire. Și cum arătase văzută din vârful muntelui în seara *eisteddfod*-ului. În minte îi răsunară din nou melodia cântată de corul de bărbați în capelă, la repetiție, cântecele pe care le intonasera cu toții la *gymnfa ganu* - Verity îl învățase numele galez al acestor cântece intonate de întreaga comunitate - și vocea lui Siân, cântând în galeză acompaniată de acorduri de harpă.

Dintr-odată, mai avea un pic și izbucnea în plâns. Iar dorința aceea misterioasă, fără nume, năvăli din nou în sufletul lui, luându-l oarecum pe nepregătite, și tresări ca și cum ar fi fost pradă unei dureri fizice. Nu, nu-și putea dori ca exploatarea din Cwmbran să nu fi fost a lui și să nu fi venit niciodată aici. Nu putea să-și dorească una ca asta. Fie că-i plăcea sau nu, făcea parte din valea asta, iar ea era o parte din el.

O iubea. Și îi iubea pe cei care trăiau aici.

O iubea pe Siân.

Nu mai transpusese în cuvinte această conștientizare până în momentul acela.

Mergând cu pași mari către casa lui, Josiah Barnes era alb ca varul de furie. Timp de doisprezece ani, condusese exploatarea de unul singur și o făcuse profitabilă. Lucrase pe picior de egalitate cu Fowler, Pakenham și cu toți ceilalți proprietari. Își câștigase respectul lor – și al muncitorilor din Cwmbran – pur și simplu muncind din greu.

Iar acum venise netotul ăsta să strice el tot cu sufletul lui rănit și cu conștiința lui sensibilă. Și respectul ăsta periculos pentru ceea ce el considera a fi drepturile oamenilor săi. Nu-și dădea seama că se îndrepta către faliment – și că avea să-l tragă și pe Josiah Barnes după el?

Barnes avusese situația sub control – îl avusese pe-alde Owen Parry exact unde voise el. L-ar fi concediat, ba chiar s-ar fi asigurat că nu și-ar fi găsit de lucru nicăieri pe văile galeze, iar restul aveau să se sperie văzând soarta conducătorului lor. Și lucrurile s-ar fi liniștit din nou.

Tocmai Parry, dintre toți! Barnes fusese în extaz, încântat că aflase tot și că avea această putere. Parry urma să se însoare cu Siân Jones în câteva săptămâni. Dacă era concediat, avea să se aleagă praful de planurile lor de nuntă. Sau, dacă avea să se mărite oricum cu el, atunci aveau să moară amândoi de foame.

Și-acum prostul ăla stricase tot.

Cumva, pe măsură ce orele se scurgeau, furia lui Barnes se concentra mai mult asupra lui Siân decât asupra marchizului și asupra lui Owen Parry. Nimic nu-i mai periculos ca o femeie disprețuită, spunea un scriitor din vechime. Poate că asta se potrivea și bărbaților disprețuiți.

Dacă ar fi fost o invitație, ar fi refuzat-o, își zise Siân în sinea ei. Dar era o poruncă. Trebuia să ia masa cu el și să-i prezinte progresele pe care le făcea Verity. Era o cerere rezonabilă – în fond, era tatăl fetei. Dar Siân și-ar fi dorit să o fi chemat în biroul lui, unde ar fi putut să-și prezinte raportul cât mai scurt și mai formal. Și și-ar fi dorit să nu fie nevoită să o facă tocmai azi, dintre toate zilele. Începuse ziua ignorându-l în foaiер,

refuzând chiar să-i răspundă la salut. Când urcase scările, mai-mai că îi luase foc pielea de pe spate. Se așteptase să fie chemată înapoi și concediată pe loc.

Când Siân fu condusă în sufragerie, Alex stătea la fereastră și privea afară. Imediat, traversă încăperea grăbit spre ea și îi trase un scaun, să se așeze. Nici unul din ei nu scoase vreun cuvânt. Siân evita să îl privească direct. Marchizul se așeză lângă ea, în capul mesei, și le făcu semn servitorilor să aducă supa.

- Am auzit că lecțiile merg foarte bine, rupse Alex tăcerea. Verity se laudă în fiecare seară cu ce învață și pare foarte încântată de tot.

Fără să scoată vreun sunet, Siân râsuflă ușurată. Deci nu fusese doar un pretext. Marchizul chiar avea de gând să discute despre progresele pe care le făcea Verity.

- Secretul e să faci ca totul să pară un joc, astfel încât nici să nu-și dea seama că învață, spuse ea.

- Secretul e să-i acorzi atenție, laude și afecțiune, răspunse el. Îi merge foarte bine de când a început să lucreze cu tine.

Siân se strădui să țină departe căldura pe care o trezi lauda lui.

- E deosebit de interesată de muzică, zise. Cred că are o anumită înclinație pentru pian. Sper că o veți încuraja.

- Eu sper că o vei ghida tu, spuse el.

Era ocazia de care avea nevoie Siân.

- Eu n-o să mai vin decât două săptămâni, îi zise. După nuntă, voi avea un soț și o casă de care să mă ocup.

Preț de câteva clipe de tăcere, în timp ce Siân luă o lingură de supă, îi simți privirea ațintită asupra ei.

- Asta ai hotărât tu? o întrebă. Sau Owen Parry?

- Amândoi, răspunse ea, conștientă că mințea. Luăm hotărâri împreună.

- Îmi pare rău, răspunse el. Verity s-a atașat de tine. Are nevoie de o femeie care să-i servească drept model și să-i dea un sentiment de siguranță. N-ai vrea, totuși, să te răzgândești - măcar până când o să rămâi însărcinată?

Siân își simțea obrajii înfierbântându-se și se întrebă cum putea da impresia că nu îi lua în seamă pe servitorii tăcuți care așteptau să le ia farfuriile și să servească următorul fel.

- Nu, răspunse, trebuie să renunț.

Cât servitorii trebăluiră, Alex nu mai spuse nimic, după care le făcu semn să părăsească încăperea.

- Hotărârea asta a venit doar pentru că, după nuntă, o să fii mult mai ocupată? o întrebă. De ce m-ai ignorat de dimineață, Siân?

Ca să vezi! Se părea că, până la urmă, n-aveau cum să evite subiectul.

- N-am vrut să îți urez o dimineață bună, răspunse ea. Nu se potrivea deloc cu ce aș fi vrut să spun. Am venit să fac lecții cu fiica ta.

- Ei bine, ți s-a îndeplinit dorința, spuse el. Nu a fost deloc o dimineață bună. Așa cum nici noaptea trecută n-a fost una bună. Și nici săptămâna trecută n-a fost una reușită. Nu pot să te condamn pentru ura pe care o simți față de mine.

Siân nu mai putea nici măcar să se prefacă a mânca. Își puse șervețelul pe masă, lângă farfurie.

- Dacă ai fi fost mereu așa cum mă așteptasem să fii, îi zise, nu m-aș fi simțit trădată. Într-un fel, pot să simt un anume respect față de Josiah Barnes. El nu s-a prefăcut niciodată că ar fi altfel decât este. Tu da. Tu te-ai prefăcut că-ți pasă.

Sigur avea să o concedieze. Siân chiar spera că avea să o facă. Așa, ar fi putut să le facă pe plac lui Owen și familiei ei fără să fie nevoită să ia ea această decizie.

- Te-am trădat, rosti el încetișor. Asta ți-am făcut, Siân?

- Da, răspunse ea. Începusem să cred că ești un om bun. Începusem să te... să te plac.

- Da? Îi vorbea calm și încet, pe un ton lipsit de orice încărcătură. A fost o greșeală. Oamenii ca mine nu pot să-și permită să se lase conduși de bunătate, Siân. Avem prea multe responsabilități. Dar nu mă pot aștepta

ca tu să înțelegi și nici n-o să mă dau peste cap să-ți prezint situația mea.

– Așa cum nici eu nu mă aștept să fiu înțeleasă. Siân îl privi în ochi și aproape tresări când îi văzu chipul palid și tras. Voi lăsa realitatea să își spună cuvântul – asta dacă o vei vedea și nu te vei închide în castelul tău, departe de tot și toate.

– Ce realitate? o întrebă el.

– De fiecare dată, copiii sunt cei care mor primii, zise ea.

Alex se trase înapoi, ca și cum ar fi fost palmuit.

– Nu e o abordare cam melodramatică? o întrebă.

– Nu. Siân se ridică, împingându-și scaunul în spate cu partea din dos a genunchilor. Te rog să mă scuzi, nu mai pot să mănânc și, chiar de-aș putea, nu vreau să mănânc cu tine.

Așteptă să audă inevitabilele cuvinte prin care era concediată.

– Siân. Se ridică și el, aruncând șervetul pe masă. Trase aer în piept să mai spună ceva, dar se răzgândi și pur și simplu oftă adânc. Nu, nu mai e nimic de zis, nu? Du-te înapoi la Verity, atunci! O să pun să ți se aducă niște mâncare sus. Mulțumesc că ești atât de bună cu ea, chiar dacă eu sunt un om așa perfid.

– Verity e o copilă nevinovată, răspunse ea, și nu e vinovată de păcatele părintelui ei. Exact așa cum nici eu nu am fost.

Ieși grăbită din încăpere, întrebându-se dacă avea să vină o zi în care Verity avea să-și urască tatăl la fel de mult cât îl ura ea pe al ei. Și dacă avea să tânjească la fel de mult după dragostea lui. Dacă avea să tânjească la fel de mult să îl ierte.

Dar, pe de altă parte, situația ei nu prea se putea compara cu a lui Verity. Aceasta nu era un copil ilegal. Și, în mod clar, marchizul își iubea fiica, în vreme ce tatăl ei nu o iubise pe ea. Oare asta își dorea? Tânjea după dragostea lui Sir John? Tânjea să îl ierte? Era un gând cu totul și cu totul nou pentru ea.

Făcu un efort conștient de a-și șterge încruntarea de pe chip înainte de a deschide ușa camerei de studiu a lui Verity.

capitolul 15

Siân nu-și putuse da niciodată seama ce o făcea să fie mai curioasă decât majoritatea femeilor. Sau mai curajoasă. Sau mai imprudentă. Sau cum s-o numi nevoia aceea care-o îmboldea și o tot împingea până ce se punea în mișcare pentru a vedea cu ochii ei ce se întâmpla. Nu că ar fi fost neînfricăată. Prima oară, când se dusesse pe munte pentru a-l asculta pe domnul Mitchell, îi fusese frică tot timpul de rușinea de a fi descoperită și trăise spaima de a fi prinsă de un străin. Iar în noaptea în care Vitele Scoțiene porniseră pe dealuri, și grija pentru Iestyn o făcuse să se dea jos din pat și să iasă din casă, trăise groaza în stare pură.

Dar ieși din nou în noaptea în care John Frost urma să le vorbească oamenilor sus, pe munte. Încercase să nu se ducă. Stătuse în pat mult timp după ce Emrys și bunicul ei plecaseră, încercând să-și impună să doarmă. Dar voia să știe ce avea de spus domnul Frost, voia să știe exact ce plan de măsuri de protest avea. Voia să știe cum aveau să reacționeze oamenii din Cwmbran, cât de entuziasmați urmau să fie să participe la acest plan. Voia să știe dacă dispoziția întunecată a oamenilor, manifestată cât se poate de clar toată săptămâna, avea să se transforme în furie în asemenea condiții și dacă la întrunire o să se discute și despre altceva decât de o simplă demonstrație. Oare avea să se discute despre grevă?

Voia să știe ce rol urma să joace Owen în tot ce avea să urmeze. Voia să știe cât de uniți erau oamenii din oraș și cum aveau să fie priviți cei care nu erau de acord cu deciziile lor – și era inevitabil să existe și asemenea persoane.

Voia să știe dacă cineva trăgea cu urechea, așa cum se întâmplase data trecută. Atunci, marchizul de Craille

hotărâse să nu facă nimic cu informațiile pe care le avea. Dar, până la urmă, se dovedise că nu era un om bun. Era egoist, crud și viclean. De data aceasta, dacă afla de întrunire sau dacă dădea de ea din întâmplare, aveau să se iște probleme. Probleme pentru toți. Probleme în special pentru Owen.

Așa că o porni la drum, urcând pe munte în grabă, din umbră în umbră, cu dinții clănțănindu-i de frig, de emoții și de frică, aproape ca și cum simpla ei prezență ar putea ține la distanță toate pericolele de care se temea. Aproape ca și cum ar fi crezut că, dacă trăgea cu urechea la planurile cartiștilor, ar fi putut să le facă să fie mai puțin revoluționare.

Oamenii se adunaseră în același loc ca prima oară, deși în seara asta erau sigur mai mulți. Siân se lipi de aceeași stâncă după care se ascunsese ultima oară și simți aceeași spaimă pe care o simțise atunci. Dacă era prinsă...

Dacă era prinsă, o pătea rău. Asupra oricărei femei surprinse acolo s-ar fi abătut furia tuturor și mai ales a bărbaților din familia ei, care s-ar fi putut simți obligați să-și impună dominația pedepsind-o - poate chiar în public. Dar ea nu era o femeie oarecare. Era femeia care lucra direct pentru marchizul de Craille, care nu voise să-și abandoneze postul după cea de-a doua reducere a salariilor chiar dacă toți îi spusese că ar fi trebuit să o facă. Dacă era prinsă, putea fi considerată un fel de iscoadă.

Dacă era prinsă, avea să fie nevoită să-i dea socoteală lui Owen.

Era o nesocotită, își spuse, lipindu-se și mai tare de stâncă. Venind aici, avea doar de pierdut și nimic de câștigat. Era mai întuneric decât înainte, iar luna ieșea doar din când în când de printre nori, pentru câteva secunde. Chiar și așa, nu vedea nici un felinar nicăieri, nici o lumină. Doar sute de bărbați comasați în întuneric, așteptând în liniște ca întrunirea să înceapă.

Marchizul fusese martor la ultima reuniune, își dădu seama Siân. O prinsese din urmă mai jos pe munte, dar era evident că ascultase ce se spusese. Îl văzuse pe Owen.

Se întrebă unde stătuse ascuns și aruncă o privire temătoare în jur. La cât de întuneric era, ar fi fost imposibil să vadă orice persoană ascunsă. Oare știa de întrunirea asta? Era aici? Groaza începu să i se strecoare printre omoplați, direct în gât.

În sfârșit, întrunirea începu, condusă de Owen, la fel ca data trecută. John Frost, deși era galez, născut și crescut în Newport, alese să li se adreseze oamenilor în engleză. Discursul său fu la fel de lung și de înflăcărat ca al lui Robert Mitchell. Trecuse timpul petițiilor, explica el primind în schimb murmure aspre de aprobare din partea publicului. Venise timpul să se ridice și să se facă remarcați. Cei care voiau să-și demonstreze demnitatea și dreptul la libertate și la o parte din roadele pământului erau chemați chiar de conștiințele lor să participe la un marș de proporții în Newport. Toți bărbații de prin văi, în trei coloane mari – de pe văile din est, din vest și din centru –, aveau să intre în oraș în același timp, astfel încât autoritățile să poată vedea, în lumina zorilor, adevărata față a solidarității. Avea să fie o demonstrație pașnică. Nu, nu era o revoluție. Bărbații Țării Galilor aveau să arate țării și lumii întregi cum puteau să-și impună drepturile fără să ațintească sabia către gâtul conducătorilor lor. Și toată lumea avea să fie cu ochii pe Țara Galilor. Toți muncitorii din Anglia aveau să fie cu ochii pe ei. Lucrurile urmau a fi organizate în așa fel încât galezii să înceapă, și englezii să îi urmeze. Imediat după marșul de la Newport aveau să se stârnească demonstrații masive în toată țara. Aveau să fie pionieri, dar n-aveau să fie singuri.

Fără să vrea, Siân se trezi că atenția i se concentra din ce în ce mai mult asupra oratorului. Din ce în ce mai mult, emoțiile sale urmau cuvintele discursului. Strigătele muncitorilor reverberau în inima ei. Da, ah, da, ar putea funcționa. Și aveau dreptul, ba chiar obligația morală de a-și impune drepturile.

Nu se fixase deocamdată o dată, le explica domnul Frost, căci mai erau o mulțime de aspecte pe care trebuiau să le pună la punct și era crucial să se păstreze secretul. Dar trebuiau să fie pregătiți să pornească

în marș imediat ce aveau să fie anunțați, cam peste o lună. Între timp, toată lumea trebuia să se înscrie în asociație și să țină legătura cu liderul numit pentru fiecare comunitate. De asemenea, în acest timp fiecare trebuia să adune ce arme putea să ia cu sine și aveau să fie făcute și altele – pe ascuns, bineînțeles, la forjele din topitorii sau în peșterile de pe dealuri. Acestea aveau să fie necesare nu pentru a ataca pe cine știe cine, ci pentru a se putea apăra dacă ar fi încercat cineva să-i împiedice să intre în Newport sau să oprească marșul.

Din nou, vorbele treziră strigăte aprobatoare.

Dar Siân se ținea bine de stânca ei, năpădită de o senzație de greață și amețală. Toți trebuiau să se înscrie în asociație. Această decizie nu era una individuală, dictată de conștiința fiecăruia. Toți aveau să fie obligați să se înscrie. Din nou, constrângere și violență. Și arme! Aveau să-și facă și să poarte arme. Aveau să fie o oștire. O gloată. Întotdeauna avea să existe un potențial de violență, n-ar fi fost nevoie decât de o scânteie pentru a se dezlănțui.

După ce John Frost își termină discursul, mai luară cuvântul mulți alții, unii chiar din valea ei, alții din cealaltă, unii vorbind în galeză, alții în engleză. Cea mai mare parte dintre cei prezenți păreau să aprobe planul cu demonstrația. Dar subiectul discursurilor ajunse inevitabil la situația prezentă și la problemele imediate ale oamenilor adunați acolo – scăderea salariilor și imposibilitatea de a-și hrăni familiile cu ce câștigau atunci.

În mod clar, oamenii își doreau să intre în grevă. Nu aveau nevoie să fie convinși de discursurile înflăcărâte rostite de Owen și de alții. Dar acestea reușiră să trezească simțăminte aflate deja aproape de punctul de fierbere și să transforme atmosfera generală într-una incandescentă. Aveau să intre în grevă chiar de a doua zi, atât cei care lucrau în topitorii, cât și cei din mine, și n-aveau să muncască până când Craille și ceilalți proprietari nu aveau să capituleze și să le aprobe toate revendicările.

Bărbații adunați își exprimară aprobarea prin tot felul de strigăte și agitându-și pumnii în aer. Parcă urmau să izbucnească dintr-un moment într-altul și-aveau

să se reverse din locul adăpostit unde se aflau pe versantul muntelui, la vale. Rămăsese prea mult, își spuse Siân în gând, cu genunchii moi de frică. Ar fi trebuit să se retragă în urmă cu cinci minute. Chiar avea mare noroc dacă nu era prinsă. Din nou, se lipi de peretele de stâncă.

În secunda următoare, avu o senzație ireală de déjà-vu când o greutate caldă se lăsă asupra ei din spate, ținându-o de stâncă, și, în același moment, o mână se strecură între chipul ei și stâncă, lipindu-se de gura ei.

- Șșștt, murmură marchizul de Craille, cu buzele aproape lipite de urechea ei. Repede, spre dreapta. Nu te împotrivi, altfel o să fii prinsă.

Deja fusese prinsă. Lucru valabil pentru toți. Dar, când materialul greu al pelerinei lui o acoperi și mâna lui i se dezlipi de buze, fugi cu el fără să scoată vreun strigăt de avertizare către oamenii ei.

Un timp, Alex crezuse că Siân nu venise. Era o mare ușurare să știe că măcar ea era în siguranță, mai ales de când înțelesese cât se putea de clar că oamenii nu erau nicidecum pașnici și raționali. Până la urmă, marșul lor către Newport, aparent atât de impunător și de bine plănuit, avea toate șansele să devină violent. Alex nu știa dacă Frost era într-atât de naiv încât chiar să creadă că armele aveau să fie folosite doar pentru apărare când sute, poate chiar mii de oameni de rând aveau să sfideze autoritățile și guvernul participând la o demonstrație de forță și de solidaritate. Nu știa dacă indivizii precum Owen Parry erau chiar așa nesăbuiți. Dar lui Alex îi părea cât se poate de evident cum aveau să se desfășoare lucrurile.

Trebuia ca oamenii lui să fie opriți să participe. Trebuiau protejați de consecințele propriei nesăbuițe.

Apoi însă subiectul cuvântărilor se schimbă și, după cum Alex se temea și aproape că se aștepta, cei adunați începură să discute despre necesitatea organizării unei greve. În timp ce ei vorbeau, luna ieși pentru scurt timp din spatele norilor – lucru rar în noaptea aceea – revărsându-și

razele asupra muncitorilor și asupra lui Owen Parry, care le ținea un discurs plin de înflăcărare – și asupra lui Siân Jones, lipită de stânca în spatele căreia se ascunsesese și data trecută.

Oamenii erau într-o dispoziție periculoasă. Sigur n-ar fi reacționat prea bine să descopere că erau spionați de cineva, chiar dacă respectiva nu era decât o femeie din Cwmbran. Și nu era vorba despre o femeie oarecare. Siân era fiica lui Fowler.

„A naibii femeie“, își zisese Alex, temându-se dintr-odată pentru siguranța ei. „Naiba s-o ia!“ Avusese nevoie de mai mult de cinci minute să se strecoare dintr-o parte a depresiunii în cealaltă – din fericire, luna se făcuse din nou dispărută după nori. Dar, în cele din urmă, reușise să ajungă aproape de ea – Siân nu avusese nici măcar înțelepciunea de a se retrage cât timp oamenii erau încă adunați toți în același loc – și reușise să o țintuiască de stâncă și să-i pună mâna la gură înainte ca ea să apuce să țipe, speriată. Nu era timp s-o ducă până în vale și să se asigure că ajungea acasă în siguranță. Avea impresia că întrunirea era pe punctul de a lua sfârșit.

– Șșștt, îi spuse la ureche. Repede, spre dreapta. Nu te împotrivi, altfel o să fii prinsă.

Își trase pelerina peste ea și o ținu aproape cât fugi ră peste deal, în cealaltă direcție față de oraș. Nu se opri până nu găsiră altă stâncă în spatele căreia să se ascundă. O lipi de peretele de piatră și o țintui acolo cu propriul corp.

– Ai înnebunit? o întrebă. Să vii aici, cu un șal deschis la culoare pe umeri, ca o pânză roșie în fața unui taur?

Îi găsi gura cu a sa și o sărută cu sete.

Când Alex își înălță din nou capul, Siân suspina.

– Te urăsc, te urăsc, îi spuse, lovindu-l cu pumnii în umeri. Te furișezi cu pelerina ta neagră, să-i prinzi pe toți asupra faptului. Dacă știai de întrunire, de ce nu ai oprit-o? Chiar trebuie să-i păcălești pe toți să-și bage capul în laț, după care tu să le tragi scăunelul de sub picioare?

– Șșștt!

O sărută din nou și așteaptă ca o parte din tensiunea din corpul ei să se mai risipească înainte de a-și desprinde din nou buzele de ale ei.

- Te urăsc, repetă ea, dar glasul ei își pierduse din înflăcărare. Acum presupun că o să permiți ca demonstrația să aibă loc și o să aranjezi ca la Newport să-i aștepte o armată. Dar n-o să-ți meargă. O să-i spun lui Owen că știi - asta dacă n-ai de gând cumva să mă omori aici, pe munte.

- Siân. O mai sărută o dată. Eu nu urăsc. Țăstia sunt semenii mei, muncitorii mei, oamenii mei. Am o responsabilitate față de ei. Țin la ei.

- Ei bine, ai un mod minunat de a o arăta, răspunse ea. Presupun că o să se tragă în ei, o să fie azvârliți în temniță, spânzurați sau exilați pentru că ții tu atât de mult la ei.

- Ai încredere în mine!

Se lăsă mai greu pe ea și-i găsi cu gura locul de pe gât unde pulsul i se zbătea chiar sub piele.

- Ca într-o viperă, zise ea. Dă-mi drumul!

- Siân. Alex îi ridică bărbia și se uită în ochii ei. Chiar și în întuneric, putea vedea tristețea din ei. Încrede-te în ce-ți spune inima. Inima ta are încredere în mine. Ascultă-ți inima!

O privi cum își mușcă buza de sus.

- Nu pot să cred ce-mi spune inima, răspunse ea. Am văzut cu ochii mei ce fel de om ești. Mi-am văzut poporul suferind.

De dincolo de stâncă răzbăteau sunete care arătau că întrunirea luase sfârșit și oamenii se împrăștiu pe la casele lor. Alex se întoarse astfel încât să stea cu spatele la stâncă. Își înfășură pelerina în jurul trupului lui Siân și o trase și mai aproape de el. Erau departe de ruta pe care aveau să o urmeze oamenii din Cwmbran pentru a se întoarce în oraș, dar Alex nu era sigur pe unde aveau să meargă cei din celelalte văi. Însă nimeni nu se apropie de locul unde se aflau.

- Bunicul și unchiul tău au fost și ei la întrunire? o întreabă după un timp. Când o să ajungă acasă, o să-și dea seama că nu ești acolo?

- Dacă nu cumva o să verifice într-adins patul meu, nu, răspunse ea, cu glasul înăbușit de materialul pele-rinei. Puțin probabil să o facă. O să treacă în vârful picioarelor către paturile lor.

- Hai cu mine! O luă de mână și o trase după el mai încolo, spre dreapta și mai sus. Suntem prea aproape ca să fim în siguranță.

Siân nu se împotrivi. Alex nici măcar nu era sigur de ce preferase să părăsească adăpostul oferit de stânca aceea, din moment ce se părea că erau destul de în siguranță acolo. Dar ar fi trebuit să stea acolo ceva timp, din moment ce existau întotdeauna persoane care plecau cu întârziere de la asemenea adunări, bărbați care rămâneau la discuții cu mult după ce restul plecaseră. Ar fi fost periculos să încerce să o ducă acasă pe Siân înainte să fie sigur că se depărtaseră toți. Sau așa își spunea în sinea lui.

- Uite-aici, îi zise într-un final, trăgând-o să se așeze lângă el, pe o porțiune plată acoperită cu iarbă-neagră, destul de sus. De-aici o să putem să-i vedem și pe ultimii întârziați, după care o să te duc acasă. Își trase pelerina peste ea, ținându-și brațul peste umerii ei, pe sub materialul gros.

- Ce-o să faci? întrebă ea.

- Aici, acum? Nu știi sigur, răspunse el, sincer.

- În legătură cu demonstrația, răspunse ea. Cu greva. Cu oamenii pe care sigur i-ai văzut, chiar dacă era întuneric, și sigur i-ai recunoscut. Ce-o să faci?

- O să fac exact ceea ce ar fi trebuit să fac dintru început, spuse el, și ce am fost educat din copilărie să fac. O să-mi asum toată responsabilitatea concretă și morală pentru cei care depind de mine.

- Ce înseamnă asta? întrebă ea.

- Exact ce-am zis. Alex își aținti privirea asupra văii de sub ei, în timp ce luna apăru din nou, preț de câteva clipe, de după nori. Înseamnă că o să fac ceea ce consider eu că e necesar. Înseamnă că îmi pasă.

O auzi trăgând adânc aer în piept și capul i se lăsă într-o parte, sprijinindu-se de umărul lui.

- De ce te cred mereu când te aud vorbind? îl întreabă ea. Sfidează orice logică. De ce te cred când spui că îți pasă?

- Poate, răspunse Alex, pentru că recunoști adevărul când îl auzi, Siân. Poate pentru că inima ta știe că poți să ai încredere în mine.

Dar nu era deloc sigur că Siân se putea încredere în el în situația de față. Înghiți în sec și își frecă ușor obrazul de creștetul ei.

- Sau poate, rosti ea, pentru că sunt naivă și credulă.

- Siân. Închise ochii și știu sigur că Siân nu trebuia să aibă încredere în el. Iată că, până la urmă, ai urcat pe munte cu mine.

În tăcerea care urmă, așteptă ca ea să-i întoarcă vorba, să-i salveze pe amândoi.

- Da, zise tânăra.

Mâna lui se strecură sub bărbia ei și rămase acolo câteva clipe, mângâind-o, după care o împinse în sus și-și lipi gura de a ei. Buzele lui Siân tremurară sub ale lui, dar nu se retraseră. Apoi se întoarse în brațele lui, și una din mâinile ei se ridică pe după gâtul lui. Gura i se deschise.

- Siân.

Alex presără sărutări ușoare de-a lungul maxilarului ei, urcând pe obraz până la tâmplă, încercând să-și forțeze mintea să-și recapete uzul rațiunii.

- Alexander, rosti ea în șoaptă.

Faptul că își auzi numele rostit de ea îl făcu să-și piardă orice urmă de autocontrol. Numele lui întreg, așa cum nu-i spunea aproape nimeni niciodată, rostit cu accentul ei cântat.

În secunda următoare, Siân era deja pe spate, iar el peste ea, găsindu-i gura, amândoi cu buzele depărtate, fierbinți și flămânde. Îi căuta căldura interioară cu limba, avântându-se adânc în gura ei, mângâind suprafețe moi, rotindu-se în jurul limbii ei.

Mâinile ei îl atingeau cu îndrăzneală, puternice și insistente, trăgându-l către ea, una apăsată pe spatele lui, cealaltă afundată în părul lui. Își arcui spatele pentru a-și lipi sâni de pieptul lui. Alex era pierdut, ultimele

vestigii de control i se risipiseră. Siân și-o dorea. Îl dorea pe el. Iar el o iubea. O, Doamne, cât o iubea! Cuprins de această foame fizică, nu-și mai putea aminti vreun motiv pentru care n-ar fi trebuit să o posede.

Începu să facă dragoste cu ea, cu gura din nou peste a ei și cu mâinile explorându-i corpul, venerându-i contururile voluptuoase, oprindu-se peste sâni pentru a-i mângâia și a-i stârni. Îi atinse sfârcurile cu degetele mari prin materialul rochiei și descoperi că erau deja tari și pline de dorință. Propria lui dorință zvâcnea, ca un puls greoi.

- Siân. Avea un braț sub ea și acum o întoarse pe o parte, lipită de el, astfel încât să-i poată desface nasturii din spatele rochiei. În ciuda aerului răcoros, pielea ei era caldă sub materialul șalului și al pelerinei. Își lăsă palmele să hoinărească pe pielea spatelui ei. Iubirea mea, rosti.

Siân îl ajută să-i dea jos corsajul și întinse mâinile către nasturii vestei și ai cămășii lui. Apoi, într-un final, după câteva momente precipitate, reuși să o tragă la el și să simtă minunăția sânilor ei pe pieptul lui gol.

- Ah! exclamă ea.

Era aproape un țipăt de suferință.

- Ești frumoasă.

O sărută ușor pe buze, pornind o serie de sărutări fierbinți pe bărbie, pe gât și pe un sân plin. Apoi își concentrează gura asupra sfârcului și răsuflă cald pe el, în timp ce-l mângâie cu limba.

Siân gemu din nou, arcuindu-se către el, cu ambele mâini afundate în părul lui.

- Atât de frumoasă..., rosti el, mutându-și gura către valea dintre sâni și apoi din nou mai sus, pentru a dezmiarda și celălalt sfârc.

- *Cariad*, murmură Siân când gura lui se întoarse la a ei. Ah, *cariad*...

Părea un alint.

În secunda următoare, mâna îi pătrunse pe sub fusta ei, înaintând de-a lungul picioarelor zvelte, cu mușchi puternici. Pentru o clipită, își recăpătă uzul rațiunii. Dacă Siân nu se opriese acu sau chiar mai devreme

de atât, dacă nici el nu se oprea, acest tăvălug n-avea să mai poată fi stăvilit. Avea să se întâmple. Dar era prea târziu pentru rațiune, pentru control. Ea îl dorea, și el, asemenea. O iubea chiar.

Siân își ridică șoldurile pentru ca el să-i dea jos lenjeria și rămase întinsă, uitându-se la el fără să scoată vreun sunet în timp ce el se descotorosi de haine. Când se aplecă să o sărute, ea îl întâmpină cu brațele ridicate, gata să îl cuprindă. Picioarele, brațele și sânii aveau o strălucire palidă în lumina slabă dată de un nor cu margini argintate. Era pregătită să-l primească. Mâna lui găsi fierbințeală și umezeală când o atinse între picioare, croindu-și drum și mângâind-o. Nu era nevoie să-și folosească priceperea pentru a-i pregăti corpul pentru penetrare.

Siân. Nu-i mai rosti numele cu voce tare când își trase corpul peste al ei, lăsându-se peste ea, și îi simți rotunjimile moi și calde în contact cu duritatea trupului lui. Nu o putea vedea. Luna se ascunsese mai bine în nori, iar el ținea ochii închiși. Dar era Siân. Fiecare fibră a corpului lui, fiecare particulă a minții lui era conștientă că era Siân. Frumoasa lui Siân. Femeia lui. Iubirea lui.

Își băgă mâinile sub ea, în timp ce picioarele ei se desfăcură pentru a răspunde presiunii exercitate, și le ținu acolo, ca să amortizeze apăsarea pe pământul tare. Găsi instinctiv intrarea în ea, se împinse și apoi se opri. Rămase nemișcat preț de câteva clipe, lăsându-i în mod inconștient o ultimă șansă de a evita ceea ce avea să se întâmple. Brațele ei îi cuprinseră talia.

Era atât de udă, că alunecă pur și simplu în ea. Era moale, caldă și minunată. Trase încet aer în piept, simțindu-i mușchii contractându-i-se în jurul lui în timp ce el înainta, trăgându-l adânc, cuprinzându-l într-atât de dornici încât aproape că-și pierdu controlul. Cufundat în ea, rămase câteva clipe nemișcat, pentru a-și recăpăta stăpânirea, savurând senzația acestei uniuni atât de intime.

Siân. Îi găsi gura fără să deschidă ochii. Era relaxată, caldă și întredeschisă, ispititoare. Își lăsă limba să se avânte în ea.

Începu să se miște în ritm cu el imediat ce el începu să o mângâie, împingându-și șoldurile în sus și în jos, contractându-și și relaxându-și mușchii din interior, stabilind o cadență comună în loc să stea nemișcată, lăsându-l pe el să impună ritmul și profunzimea penetrării. Nu era vorba despre ceva învățat, cum fusese cazul cu toate celelalte femei pe care le posedase el. Era mai degrabă o comuniune cu trupul lui, un joc între dăruire și acceptare care făcea să fie un act comun, nicidecum unilateral.

I se părea extrem de incitant și de gratifiant. Prelungi împreunarea cu mult peste timpul pe care-l petrecea în mod normal în interiorul unei femei înainte de a-și vărsa sămânța în ea. Voia să dureze la nesfârșit... iubirea aceasta, această comuniune profundă a corpurilor, această cunoaștere intimă reciprocă.

S-o cunoască pe Siân. Să se lase cunoscut de ea. Iubirea mea. Iubirea mea, iubirea mea...

- Iubirea mea.

Simțea tensiunea care se acumula în trupul ei. Nu se mai potrivea cu ritmul lui, ci își împreunase picioarele pe după ale lui și se împingea în el. O, Doamne, își dădu el seama, avea să ajungă la orgasm. Nu mai trăise așa ceva cu o femeie. Dar Siân era o femeie cum nu mai întâlnise. Totul era complet nou pentru el, să facă dragoste cu o femeie pe care o iubea, această dăruire și acceptare totală a ființei din fața lui. Această dorință de a-i dărui iubire, de a i se dărui, de a-i oferi tot ce se putea.

Se lăsă condus de instinct și de dragoste. Nu avea nici un alt reper. Încetini ritmul și începu să se avânte mai profund, concentrându-se să simtă nevoile trupului ei, oprindu-se într-un final adânc în ea când simți că tensiunea din ei ajunsese pe punctul de a exploda.

- Da, iubirea mea, îi șopti, cu buzele aproape lipite de ale ei. Da, lasă-te purtată de val! Nu-ți fie frică! Hai, lasă-te în voia plăcerii!

În secunda următoare, Siân ajunsese la orgasm cu o forță copleșitoare, toată tensiunea din mușchii ei explodând în cutremurări incontolabile. Scoase un țipăt.

Îi strigă numele. Alex o ținu strâns până ce toate pulsațiile și tremurul ajunseră la final și o simți relaxându-se complet sub el. Apoi trupul lui deveni din nou conștient de dorința lui, de propria nevoie de eliberare. Începu să se miște în ea din nou, excitat tocmai de faptul că stătea nemișcată, împingând și retrăgându-se până în momentul minunat în care își dădu drumul în ea. În pânțele ei.

În Siân.

Fără a ține cont că Siân stătea direct pe pământul tare, își relaxă corpul, lăsându-se pe ea, și, preț de câteva clipe dincolo de timp și spațiu, se pierdu în sine.

Când își reveni și se desprinsese de corpul ei pentru a se întinde lângă ea, Siân era trează, relaxată și liniștită. O cuprinsese în brațe și o trase lângă el, stând pe o parte. Îi aranjă rochia peste picioare și apoi în sus, peste sâni, după care o acoperi cu șalul și trase pelerina peste amândoi. Siân avea ochii deschiși. Se uita la el.

- Ce înseamnă *cariad*? o întreabă.

- Dragoste, răspunse ea. E folosit ca formă de alint.

- Dragostea mea? rosti el.

- Da.

Ochii ei se închiseră încet. Alex o sărută ușor.

- Spune-mi din nou pe nume, Siân, îi ceru.

- Alexander.

Tânăra își ținea în continuare ochii închiși. Câteva secunde mai târziu, Alex își dădu seama că adormise. Închise și el ochii, ținând-o strâns în brațe. Femeia lui. Acum era a lui. Urma să aibă grijă de ea pentru tot restul vieții. Sigur n-avea să se mai mărite cu Parry, după ce se întâmplase. Iar el n-avea să se mai căsătorească vreodată. N-avea să o supună umilinței de a ști că ea era amanta, în timp ce el avea o soție acasă.

Era a lui. Avea să o iubească și să o prețuiască pentru totdeauna. Avea să o copleșească cu daruri. Avea să-i pună la dispoziție tot ce avea grație averii și iubirii.

O iubea.

Siân.

Iubirea mea.

Cariad.

capitolul 16

Când se trezi, Siân nu fu deloc dezorientată. Își dădu seama imediat unde era, cu cine și ce se întâmplase. Exact așa cum își dăduse seama de toate acestea în fiecare clipă cât făcuse ceea ce făcuse. Nu fusese pur și simplu purtată de valurile pasiunii. Avusese parte de pasiune, da – mai multă chiar decât simțise vreodată. Dar asta nu îi luase mințile. Nu avea scuza aceasta.

Renunțase la tot, își spusese, stând în continuare cu ochii închiși și cu trupul relaxat, lipit de căldura lui, de dragul a ceva ce era cu neputință. Renunțase la Owen – acum nu mai putea să se căsătorească cu el – și la eforturile sale de ani și ani pentru a se integra în comunitatea bunicilor ei, în religia și valorile lor. Pierduse totul în schimbul unei nopți de pasiune cu un bărbat din altă lume.

Poate cu un bărbat crud și viclean. Doar inima ei se încredea în el. Mintea nu știa ce să mai creadă.

Știuse ce avea să se întâmple imediat ce se așezaseră și își dăduse seama cât de mult urcaseră pe munte și că erau complet singuri. Știuse chiar înainte ca Alex să spună ceva despre asta. Și totuși, nu făcuse nimic pentru a opri tăvălugul. El îi oferise această posibilitate. Nu o grăbise deloc. Îi oferise această posibilitate la fiecare etapă, până ce începuse efectiv să facă dragoste cu ea. Dar îl dorise. Nu doar fizic – ah, nu doar așa. Dacă ar fi fost vorba doar despre asta, și-ar fi înăbușit fără milă simțămintele. Pur și simplu, sufletul ei tânjise după el.

Așa că renunțase la tot.

– Alexander.

Își dădu capul pe spate și își ridică privirea către el. Rostindu-i numele, parcă devenea un bărbat în carne și oase pentru ea, o persoană adevărată. Nu se mai putea gândi la el ca fiind marchizul de Craille, ca la acea figură de autoritate impersonală. Era parte din ea. Făcuseră dragoste. Fusese în ea. Îi putea distinge părul blond și trăsăturile frumos modelate în întuneric. Se uita la ea.

Alex își lăsă capul în jos și o sărută cu drag, cu gura deschisă. Siân se minuna că nu știuse că un sărut putea

fi astfel. Chiar dacă nu era înflăcărat, ca acum, putea sugera intimitate și tandrețe.

- Nu m-am culcat niciodată cu Owen, simți ea nevoia să spună. N-am fost decât cu Gwyn. Până în noaptea asta.

Alex îi adresă un zâmbet leneș. Siân îi putea descifra expresia în întineric. Se trezi că și ea zâmbea la el.

- Mi-ai spus *cariad*, zise el. Ai vorbit serios?

- Și tu mi-ai spus „iubirea mea“, răspunse ea. Tu ai vorbit serios?

Alex continua să-i zâmbească.

- Da, chiar serios, Siân Jones, rosti el. Iubirea mea.

- Și eu, Alexander Hyatt, zise ea. *Cariad*.

Spuseră adevărul - Siân chiar credea că era sincer, iar ea clar că nu mințise. Și totuși, ceea ce era între ei era imposibil, căci nu aveau nici un viitor. Dar aveau noaptea aceasta. Renunțase la tot pentru noaptea aceasta, care încă nu se terminase. Chiar dacă viitorul nu era posibil, prezentul era. Alex o sărută din nou, blând, aproape leneș, în timp ce brațele sale o traseră mai aproape. Era minunat de înalt și de musculos. Siân se mișcă ușor, lipită de el, simțindu-i trupul cu umerii, sânii, abdomenul și coapsele. Îl simți întărindu-se sub imperiul dorinței renăscute și savură senzațiile trezite în corpul ei. Dar de data aceasta, știa sigur, se putea relaxa, putea să guste fiecare moment și nu trebuia să-și grăbească trăirile. Alex făcu dragoste cu ea încet, dându-i timp să participe, lăsând plăcerea să se acumuleze și să se înalțe către stele când nu mai putu să suporte. Și să descopere și o altă fațetă a pasiunii.

Cu Gwyn, deși mereu îi plăcuseră momentele lor de intimitate, Siân trebuise să extragă doze mărunte de plăcere din modul grăbit și înflăcărat în care soțul ei făcea dragoste cu ea.

Alexander o făcuse să se simtă activă în actul unirii, nu că era ceva ce pur și simplu i se întâmpla.

Bărbatul își lăsă mâinile s-o înfierbânte din nou după ce îi trase din nou corsajul în jos și îi ridică poalele. Siân îl lăsă să o atingă în locuri în care ar fi crezut că ar fi fost stânjenitor de neplăcut să fie atinsă, însă descoperi

că aveau un surprinzător potențial erotic. Și îl atinse și ea, dându-și seama după ritmul precipitat al respirației lui că era posibil să inciți un bărbat și dincolo de momentul în care era pregătit fizic pentru actul sexual. Știu instinctiv când sosise momentul ca trupurile lor să se unească. Se întoarse pe spate și întinse mâinile către el.

- Lasă-mă pe mine să îndur pământul tare acum, îi zise el în șoptă și, în secunda următoare, brațele lui puternice o ridicară în așa fel încât se trezi întinsă peste el.

Alex îi ridică bărbia și îi acoperi gura cu a lui.

- Cum? întrebă ea. Știa că existau mai multe poziții sexuale, dar ea nu avusese parte decât de una singură, pe care o folosea mereu Gwyn și în care făcuse dragoste și cu Alexander un pic mai devreme.

- Îngenunchează peste mine, zise el.

Când ea făcu întocmai, el îi trase genunchii și coapsele cât mai aproape de trupul lui și își reglă poziția înainte de a-și pune mâinile pe șoldurile ei, apucând-o ferm și trăgând-o tare în jos. Siân suspină, îngenunchind cu spatele drept, și își lăsă capul pe spate, cu gura deschisă. I se părea imposibil să fi existat loc suficient să-l primească în ea. Și totuși, era. Se apăsă pe el până ce ajunse adânc în ea. Bărbatul acesta era magnific. O, Doamne, Dumnezeuule, era magnific.

Mâinile lui o ridicară ușor de pe el și începu să se miște în ea cu împingeri puternice, îndrăznețe, care o făcură să geamă și să se arcuiască lăsându-se pe genunchii lui ridicați. Își ținea în continuare capul pe spate. Nu se mișca laolaltă cu el. Stătea ridicată, aproape de limitele durerii, aproape de extaz.

- Siân.

Alex începuse să aibă mișcări mai blânde. Mâinile i se întinseră după ale ei și o trase în jos, peste el. Siân își puse mâinile de-o parte și de cealaltă a capului lui și se aplecă peste el, privindu-l în ochi. Părul i se revărsa ca o perdea peste ei.

- Iubirea mea... Urcă-te peste mine.

Rămase nemișcat, adânc în ea.

Așa că Siân începu să se miște, încet și timid la început, după care cu mai multă îndrăzneală când descoperi un ritm care îi oferi din nou durerea și promisiunea extazului care-l făcu să închidă ochii și să geamă până ce, într-un final, își ridică mâinile prinzându-i șoldurile și lăsându-se purtat în ritmul ei.

Ajunseră la extaz împreună și strigară la unison. După care se relaxară împreună, plutind pe culmile valurilor reziduale de plăcere, gâfâind fericiți. Și adormiră împreună, după ce Alex își trase pelerina peste ei.

Încă un pas spre imposibil, își spuse Siân când își reveni. Dar nici că-i păsa. Ceea ce se întâmplase fusese inimaginabil de frumos. Și dincolo de cuvinte. Căci nu fusese doar ceva pur fizic, deși așa se manifestase.

Avusese parte de dragoste, își spuse ea, pentru puțin timp. Era privilegiată. Mai mult ca sigur, cei mai mulți dintre oameni treceau prin viață fără să trăiască așa ceva. Era o norocoasă.

Una din mâinile lui îi masa partea din spate a gâtului.

- N-o să te măriți cu Owen Parry, rosti el.

- Nu.

Simți un junghi de regret, dar nimic mai mult. Poate că a doua zi avea să simtă mai multă părere de rău. Poate că atunci avea să simtă apăsarea reală a pierderii lui. Dar nu încă.

- O să fiu bun cu tine, Siân, zise el. O să te iubesc și o să te prețuiesc. O să am grijă de copiii noștri. N-o să mă mai recăsătoresc. N-o să te supun unui asemenea chin. N-o să-ți pară rău pentru noaptea asta.

Ah... nu înțelegea că era cu neputință. Siân își așeză capul mai confortabil pe umărul lui.

- N-o să fiu amanta ta, Alexander, zise ea.

Mâna lui încremeni.

- Nu asta s-a întâmplat în noaptea asta? întrebă el. În noaptea asta ai devenit amanta mea. Corpul meu e și-acum unit cu al tău.

- În noaptea asta am făcut dragoste, preciză ea. Pentru că asta am vrut amândoi și pentru că între noi e ceva

care trebuia să se exprime în acest mod. Dar asta nu înseamnă că sunt a ta. Nu te face stăpânul meu.

- Stăpânul tău? repetă el. Înseamnă doar că am o responsabilitate. Ți-am posedat trupul. Mi-am vărsat sămânța în pânțelele tău. Poate că, în momentul de față, în tine a luat ființă pruncul meu. O să am grijă de tine, Siân. O să-ți fiu alături. O să te întrețin. Pentru tot restul vieții mele și printr-o clauză în testament. Nu e vorba că m-aș face stăpânul tău. N-o să fiu dur cu tine, n-o să-ți impun nimic. N-o să fiu nicicând violent cu tine - sau cu copiii noștri.

La cum prezenta el lucrurile, perspectiva de a fi amanta lui părea ispititor de dulce. Dacă n-ar fi fost un mic amănunt, poate că ar fi cedat. Dar tocmai acel singur lucru făcea ca totul să fie imposibil.

- Alexander, rosti ea în șoaptă, eu n-o să fiu ca mama. N-o să trăiesc în lux și singurătate. N-o să vii în vizită doar pentru a urca în dormitor și a face dragoste cu mine. N-o să permit să-mi văd copiii crescând izolați de cei de vârsta lor. N-o să fiu amanta ta și nici a oricui altcuiva.

- Credeam că mă iubești.

Siân nu-și putu da seama dacă tonul lui era încărcat de duritate sau de tristețe.

- În noaptea asta am renunțat la viitorul pe care mi-l planificasem, răspunse ea. Am renunțat la el pentru că nu puteam să ignor prezentul. Am renunțat la el pentru că te voiam. Nu mă refer doar la această unire pe munte. Voiam... ah, voiam să mă dăruiesc ție. Voiam să știu că am făcut asta în viața mea. Că am renunțat la tot pentru iubire. Dar nu pot construi un viitor pe așa ceva, Alexander. N-o să fiu amanta ta.

El trase adânc aer în piept și oftă prelung.

- Deci asta a fost începutul și sfârșitul, Siân? o întrebă. N-o să se mai întâmple niciodată?

Siân nu putea suporta acest gând, nu suporta ca totul să se sfârșească definitiv.

- Poate că o să se mai întâmple, răspunse. Dacă o să vrei și dacă o să vreau și eu, cu altă ocazie. Dar nu o să-ți aparțin. Nu vreau asta, Alexander. N-o să fiu sclava

vreunui bărbat. De acum încolo, sunt doar a mea. O să mă dăruiesc atunci când dragostea mă va împinge să o fac. Dar n-o să fiu o femeie întreținută.

Îl simți înghițind cu greu. Urmă un interval lung de tăcere. Siân era conștientă de faptul că trupurile lor erau în continuare unite. Corpul lui era cald și confortabil sub ea. O durea inima de cât îl iubea. Simțea o apăsare în gât și în piept, sub greutatea lacrimilor pe care nu putea să le verse.

- E cazul să te duc acasă, rosti el într-un final.

- Da.

Și totuși, mai rămaseră câteva minute așa, până ce mâinile lui i se așezară pe șolduri, o ridicară de pe el și o întoarseră pe iarbă. Siân își puse lenjeria și își aranjă rochia în timp ce el se ocupa de propriile haine. Se ridică înaintea ei și îi întinse o mână, să o ajute să se ridice.

- Data viitoare când te-mpinge curiozitatea pe munte, să tragi cu urechea la cine știe ce, zise el, punându-i șalul pe umeri, după care-și aruncă pulpana pelerinei peste ea și o trase lângă el, pune-ți ceva închis la culoare peste rochie, da, Siân? Mi-era groază că o să te observe careva înainte să apuc să ajung la tine.

- Bine, răspunse ea, lăsându-și capul pe umărul lui și trecându-și un braț pe după talia sa, pe sub pelerina care-i acoperea pe amândoi. Voia să-l întrebe din nou ce avea de gând să facă în legătură cu demonstrația și cu greva. Voia să-l întrebe dacă avea de gând să pună ca liderii să fie arestați. Voia să-l implore să nu facă așa ceva. Dar nu scoase nici un cuvânt. Se hotărî să aibă încredere în el. Să-și asculte inima și să se încreadă în el.

Traversară dealurile și coborâră în tăcere, ținându-se de mijloc, până ce ajunseră în locul acela, chiar deasupra terasei pe care se înălța casa bunicilor ei, unde se opriseră data trecută.

- O să fii în siguranță să te duci singură de-aici? întrebă el, întorcând-o cu fața la el.

Siân încuviință din cap și-și ridică fața pentru a-i primi sărutul.

Fu unul lung și tandru.

- Abia acum încep să conștientizez, spuse Alex, ce dar enorm mi-ai făcut în noaptea asta, Siân. Totul în schimbul a nimic. Mulțumesc. Dar o să-ți dau, totuși, ceva în schimb. Pe tot drumul până aici ți-ai făcut griji pentru oamenii tăi, nu-i așa? O să-ți dovedesc că poți să ai încredere în mine. E un dar de valoare pentru tine, nu-i așa?

Tânăra încuviință din nou din cap.

- Noapte bună. O sărută scurt. Ai grijă!

Siân se întoarse și fugi cu pași ușori pe restul pantei și prin partea cealaltă a terasei, pentru a se strecura pe poarta din spate și apoi în casa bunicului ei. Nici o mișcare. Nimeni nu-i observase lipsa. Siân își dădu repede hainele jos și se urcă în pat.

Noaptea era probabil pe sfârșite, își dădu ea seama, ghemuindu-se pe o parte și trăgând păturile peste ea. Dar nu încă. Mai era un pic. A doua zi, lucrurile aveau să îi apară altfel, știa clar. În ziua care urma, realitatea avea să năvălească peste ea. Dar încă era noapte. Închise ochii și fu din nou în brațele lui.

Oamenii ieșiră la începutul turei de dimineață. Toți, atât cei din topitorie, cât și cei din mină. Din câte se părea, în privința grevei nu existaseră disensiuni.

Josiah Barnes veni cu această veste la castelul Glanrhyd devreme, cât Alex era încă la micul dejun. Își lăsa mâncarea pentru a se întâlni cu vechilul său în birou, știind ce se întâmplase și regretând oarecum că nu putuse să acționeze înainte să se declanșeze greva.

- Barnes, mă bucur că ai venit, începu el, închizând ușa biroului în urma sa. Chiar mă pregăteam să te chem aici.

- Vin cu vești deloc bune, răspunse vechilul său. Toți muncitorii au intrat în grevă. Activitatea a fost sistată. Dacă ați urcat pe munte pentru a vedea întrunirea de aseară, probabil că știți, asta dacă nu cumva au vorbit numai în galeză. Înțelegeți acum cât de periculos a fost să lăsați lucrurile să se desfășoare, sir? Dacă ați fi oprit totul și i-ați fi concediat pe conducători, nu ne-am fi trezit cu această criză.

- N-o să uit, spuse Alex, că tu m-ai sfătuit să procedez așa, Barnes. O să le confirm acest fapt celorlalți proprietari, să știe că nimic din toate astea nu e din vina ta.

- Nu spun că e vina dumneavoastră, spuse Barnes. Dar, vă rog să mă iertați, sir, dumneavoastră nu aveți experiență cu asemenea situații. Sunteți obișnuit cu o viață mai fină.

- Chiar așa, răspunse Alex. Trebuie să crești din nou salariile, Barnes, începând din momentul acesta. Și să-l trimiți pe Owen Parry aici, te rog.

Josiah Barnes se holba la el, cu gura căscată.

- Să le cresc? întrebă. La nivelul de săptămâna trecută? O, nu, sir! Nu așa se face! Nu puteți să cedați la primul semn de necaz. Dacă faceți una ca asta, muncitorii o să vă țină în șah toată viața.

Alex ridică din sprâncene.

- La nivelul de săptămâna trecută? Nu, Barnes. La nivelul la care erau când am venit eu aici. Și să știi că așa o să procedez eu.

- O să ajungeți de râsul tuturor, replică Barnes, îngrozit. N-o să vă mai puteți ține muncitorii în frâu niciodată, sir. Asta ca să nu mai vorbesc despre problemele care se vor ivi pe celelalte văi dacă e să creștem salariile aici. Trebuie să acționăm toți la fel.

- Dimpotrivă, spuse Alex. N-o s-o facem. Nu când acest front unit al proprietarilor e născut din lăcomie. Am descoperit, Barnes, că profitul o să fie mai mic dacă e să cresc salariile, dar tot aș fi un om bogat, chiar și de n-aș avea altă sursă de venit. Am descoperit că mă îmbogățesc semnificativ pe spinarea a sute de bărbați și femei fără prea multe drepturi și care abia își duc zilele cu salariile pe care le plătesc, ba uneori le dau chiar mai puțin de-atât. Prea mulți copii mor pe valea asta. Salariile vor fi mărite. Începând de azi chiar.

- N-o să..., începu Barnes.

- Domnule Barnes. Glasul lui Alex întrerupse propoziția vechilului său ca o lovitură de bici. Ești un vechil excelent. Când am nevoie de informații sau sfaturi, știu că te pot întreba orice, ai o experiență vastă. În chestiunea aceasta, nu am nevoie nici de unele, nici de altele.

O să faci exact cum ți-am indicat. Și trimite-l pe Parry la mine.

Josiah Barnes rămase pe loc, ținându-l cu o privire feroce preț de câteva secunde, după care se întoarse și ieși cu pași grăbiți.

Alex traversă încăperea și rămase lângă fereastră, privind afară și așteptându-l pe Owen Parry. Poate că avea să refuze să vină. Poate că faptul că era în grevă avea să-i dea cutezanța de a sfida convocarea la castelul Glanrhyd. Dar avea nevoie să vorbească cu el, își spuse Alex în sinea sa, chiar dacă ar fi însemnat să se ducă să-l caute în oraș.

Era posibil ca Barnes să aibă dreptate. Tot ce se putea. Poate că era cel mai prost moment să corecteze o veche nedreptate, chiar în prima zi a unei greve în masă. Poate că avea să creeze o impresie de slăbiciune imposibil de șters din mințile oamenilor și să zădărnicească orice speranță la disciplină pentru totdeauna. Dar nu putea să se mențină pe poziții în fața greviștilor doar pentru a dovedi că voința lui era mai puternică decât a lor. Nu putea concepe ca niște copii nevinovați să flămânzească doar pentru a nu fi el considerat slab.

Trebuia ca salariile să crească. Își dăduse seama de asta din urmă cu o săptămână, dar trecuse în revistă cu minuțiozitate fiecare detaliu al afacerii înainte de a lua această hotărâre, nevoind nici în ruptul capului să comită greșeala de a acționa prea devreme și de a abate dezastrul asupra tuturor acelorora pentru care această exploatare reprezenta diferența dintre viață și moarte. Poate că așteptase prea mult.

Dar poate că nu. Poate că, dacă se arăta dispus să facă doi pași către muncitorii săi când aceștia nu cereau decât unul, avea să îi convingă că acțiunile sale erau de bună-credință. Poate că putea să le câștige încrederea. Acest lucru devenise și mai important de când primise poșta de dimineață. Se părea că autoritățile tocmai se pregăteau pentru o demonstrație ca aceea pe care o plănuiau muncitorii de pe văile galeze. Se trimiteau detașamente de soldați către orașele mai importante, pentru

a susține autoritatea comisarilor și a polițiștilor locali. Agitatorii aveau să fie aspru pedepsiți.

Trebuia să îi convingă pe oamenii din Cwmbran să nu participe la marș. Și să nu se apuce să facă arme.

Siân urca pe aleea care ducea la castel. Era doar ora nouă? se întrebă el. Lui i se părea că ziua aproape ajunsese la jumătate. Era aranjată și avea un aer profesionist, ca întotdeauna, și înainta cu pași aproape masculini care, totuși, reușeau să dea o impresie de feminitate inconfundabilă. Nu arăta ca o femeie care-și petrecuse aproape toată noaptea sus pe munte, făcând dragoste cu pasiune și fără inhibiții.

Chiar avea impresia că fusese doar un vis, își dădu seama Alex. Numai că recunoștea în corpul lui senzația – acea satisfacție care se putea transforma cu ușurință în dorință renăscută – că posedase o femeie după o lungă perioadă de inactivitate. O femeie frumoasă și dezirabilă care se dăruia fără rețineri.

În mod ciudat, acum se bucura că refuzase să îl lase să o instaleze drept amanta lui. Siân nu s-ar fi potrivit prea bine în luxul protejat al unui cuibușor de nebunii. Nu s-ar fi potrivit cu rolul de femeie întreținută. Era liberă, independentă și avea o voință de fier. N-ar fi fost fericită ca amanta lui. Iar el nu putea fi fericit dacă nu reușea să o facă a lui.

Dar în dimineața asta nu-și putea permite să se gândească la Siân. Rezistă impulsului de a ieși în foaier pentru a-i spune bună dimineața. Mai târziu. Avea să o vadă mai târziu.

Owen Parry veni aproape o oră mai târziu. Se opri chiar lângă ușa biroului, fără să spună nimic, așa cum făcuse și data trecută, privindu-l fix pe proprietarul exploatării. În ochi avea o licărire nouă, care aducea a triumf, își dădu seama Alex.

Fără să vrea, în mintea marchizului apăru ideea că în noaptea anterioară o posedase pe femeia lui și îi distrusese planurile de căsătorie. Dar o împinse undeva în fundal, fără milă. Nu era momentul pentru chestiuni personale.

- Ia loc, îi spuse, iar Parry se așează pe scaunul pe care mai stătuse și înainte, fără să-și desprindă privirea de la marchiz.

Alex se așează la masa de lucru.

- Care e scopul acestei greve? îl întrebă. Ce revendicări aveți?

Expresia tâmpă la care se aștepta Alex coborî ca o mască pe chipul lui Owen. Acesta ridică din umeri.

- De un' să știu eu? întrebă el.

Alex se aplecă spre el, cu coatele pe birou.

- Hai să lăsăm jocurile stupide, începu el. Chiar dacă lăsăm deoparte faptul că ești conducătorul muncitorilor din Cwmbran, ceea ce eu știu, și tu știi că știu asta, nu pot să cred că există vreun lucrător - bărbat sau femeie - care azi a intrat în grevă fără să știe de ce. Pentru ce ați intrat în grevă?

- Pentru supraviețuire.

Owen miji ochii.

Alex încuviință din cap.

- Și ce reprezintă supraviețuirea? îl întrebă. Știm amândoi că-n oraș sunt familii care n-o să supraviețuiască mult dacă se menține greva. De ce aveți nevoie ca să vă întoarceți la lucru?

Pe chipul pudlătorului apăru o ură abia mascată.

- Aia zece la sută înapoi, răspunse Owen. Sunt multe familii care nu pot să se descurce cu mai puțin.

- Am dat deja ordine să primiți înapoi cele douăzeci de procente pe care le-ați pierdut de la sosirea mea aici, zise Alex. Începând de azi. Și n-o să vi se scadă nimic din salariul pe săptămâna asta pentru manifestarea de azi.

Owen Parry se holbă la el, expresia goală de mai înainte fiind înlocuită rapid cu una de surprindere.

- Cu asta punem punct grevei? întrebă Alex.

- Care-i șpilul? Privindu-l din nou printre pleoapele îngustate, Owen nu se mai prefăcea că ar fi doar un muncitor tâmp. La naiba, care-i șpilul?

- Nu e nici un șpil, sincer, răspunse Alex. Salariile o să fie mărite indiferent de ce se întâmplă și ar fi fost mărite chiar dacă azi n-ați fi intrat în grevă. Poate că mi-ar fi plăcut să am la dispoziție o zi sau două înainte

să vă organizați întrunirea. Dar nu m-aș fi putut aștepta să faceți asta doar ca să-mi faceți hatârul.

Chipul lui Owen se goli din nou de orice expresie.

- Ți-am mai făcut o dată o propunere, continuă Alex. Ți-am cerut să aranjezi o întrunire cu tine și cu alți reprezentanți ai oamenilor ca să discutăm despre ce se poate face în Cwmbran ca să îmbunătățim calitatea vieții. Revin cu această propunere. Poate că acțiunile mele din dimineața asta vă vor convinge că sunt un om de bună-credință. Sunt convins că o să aflați că oamenii care lucrează pentru alte companii nu vor avea parte azi de aceeași creștere salarială.

Owen Parry îi adresează un zâmbet disprețuitor, dar nu scoase nici un cuvânt.

- Marșul către Newport pare o idee bună, spuse Alex. Dar sunt multe lucruri care pot merge prost într-o asemenea întreprindere. E foarte greu să coordonezi o asemenea manifestare astfel încât totul să se desfășoare conform planului. Fiind vorba despre un număr atât de mare de oameni, aproape sigur o să se găsească vreunii care să-și piardă cumpătul, să acționeze nesocotit sau unul, doi zurbagii care să distrugă tot. Faptul că veți fi înarmați e un lucru periculos. Ca să nu mai spun că soldații desemnați să le țină piept demonstrațiilor, ca să se asigure că nu tulbură liniștea și că nu reprezintă un pericol pentru oraș, ar putea acționa pripit sau imprudent, provocând un incident violent. Chiar dacă totul decurge conform planului și pașnic, cel mai probabil n-o să obțineți nimic. Nu ești de acord?

- Ce marș către Newport? întrebă Owen.

- Eu cred că solicitările din Cartă vor fi implementate, într-un târziu, rosti Alex, neluând în seamă întrebarea. Din păcate, asemenea schimbări necesită mult timp. Ani sau decenii chiar. Uneori chiar secole. Între timp, putem face una, alta la nivel local, dacă tragem toți în aceeași direcție. Sunt o mulțime de lucruri de făcut aici, în Cwmbran. Dar, în loc să impun schimbările de sus, aș prefera să conlucrez cu voi. Poate că aici, în Cwmbran, o să putem avea un fel de democrație.

Ai putea vorbi cu oamenii tăi? Știi mai bine decât mine cu cine ar trebui să vorbesc și ce ar trebui să le spun.

Mult timp, Owen Parry nu zise nimic.

- N-am încredere în tine, Craille, rupse tăcerea într-un final. Nici cât negru sub unghie. Dar poate că alții o să aibă. O să le transmit ce ai zis.

- Mulțumesc.

Alex se ridică și îi întinse mâna dreaptă. Owen se uită la ea și se ridică și el. Nu făcu nici un gest să îi strângă mâna.

- Ai avut iscoade?

- Am fost acolo, răspunse Alex.

- Cine ți-a spus de întrunire? Owen se uită direct în ochii lui. Cineva sigur a făcut-o. Dacă e să fim sinceri unii cu alții, e mai bine să dăm aceste lucruri pe față. Cine a fost ticălosul care-a spus?

Alex clătină din cap.

- N-am avea nimic de câștigat dacă ți-aș spune asta, răspunse el. În plus, nu știu cum îl cheamă pe respectivul. Dacă putem să învățăm să lucrăm împreună, Parry, n-o să mai fie nevoie de secrete și iscoade. N-o să mai existe tabăra mea și tabăra voastră, ci doar tabăra noastră. De-abia aștept întrunirea aceasta cu voi.

Owen Parry își propti mâinile puternice pe birou și se aplecă peste ea, către Alex.

- O să aflu eu, zise. Și o să am grijă să-i pară rău pentru ce-a făcut.

N-avea să fie deloc ușor să conlucreze cu un asemenea om, își dădu seama Alex când rămase din nou singur. Dar, pe de altă parte, își zise că nu se putea aștepta ca o asemenea întreprindere să fie ușoară. Se întrebă dacă ar fi trebuit să trimită vorbă la etaj, să o invite pe Siân să ia prânzul cu el, dar apoi respinse această idee.

Josiah Barnes trimise după unul dintre bărbații care fuseseră biciuiți de Vitele Scoțiene și rămăseseră fără mobilă din cauza lor. Apoi stătu în biroul său, așteptând cu nerăbdare sosirea lui. Nu se putea folosi de Angharad. Activitatea sa de succes timp de doisprezece ani se datora parțial faptului că era un om care cunoștea foarte

bine natura umană. Angharad i-ar oferi informații abstracte, de genul celor care să nu facă rău nimănui. L-ar ajuta ca să-i intre pe sub piele cu speranța că, odată ce o primise în patul lui, într-o zi o s-o ia de navastă. Dar n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să facă rău vreunei persoane.

Gwilym Jenkins nu avea asemenea scrupule. Era plin de ciudă și de ură.

- Owen Parry o să aibă de suferit, îi explică Barnes. O să pară ca un prost care nu-și poate ține femeia în frâu. O să creadă toți că i se pun coarne. Și, cel mai probabil, o să-și piardă poziția de conducător al oamenilor.

Evident, lui Jenkins această idee i se părea chiar mai dulce decât banii pe care i-i dădu Barnes, pentru a-l ajuta să-și înlocuiască mobila distrusă.

- O s-o fac, zise el, dând scurt din cap. Cred că oamenii și-ar da oricum seama până la urmă.

- Dar ai grijă, îl avertiză Barnes. Nu trebuie să bată deloc la ochi.

- Puteți să vă bazați pe mine. Jenkins își întoarse capul și scuipă pe jos înainte de a ieși din biroul vechilului.

Avea să meargă, își spuse Barnes, petrecându-l cu privirea. Parry avea să fie doborât sau măcar făcut de râs, plus că fericirea personală avea să îi fie distrusă. Craille avea să fie discreditat și mai mult, ba chiar avea să îi fie întărită imaginea de individ slab pe care și-o creiona singur prin acțiunile luate.

Și, partea cea mai bună, Siân Jones urma să aibă de suferit. Poate că n-avea să-i afecteze decât reputația. Dar, dacă avea noroc, poate că avea să fie mai mult de-atât, își zise Barnes în sinea sa.

Și nici că-l putea bucura ceva mai mult.

capitolul 17

- Chiar nu înțeleg, spuse Emrys în timp ce stăteau la masa de seară. Dacă s-a speriat, cum cred mulți dintre oameni, de ce să ne dea mai mult decât am cerut? Dublu chiar. Poate nu i-a zis nimeni ce vrem.

- Ar trebui să fim fericiți, fără să căutăm motivele, spuse tatăl său. Nici că-mi aduc aminte vreo grevă care să fi durat doar jumătate de zi. Sau vreuna în care să primim ce-am cerut, ba chiar mai mult.

- Ah, slavă Domnului, copilașii n-o să mai sufere de foame, spuse Gwyneth Rhys. Și nu cred că marchizul de Craille s-a speriat. Cred că e un om drept și milostiv. Are și el o fetiță.

- Dar dacă ar fi așa, măicuță, de ce a mai scăzut salariile? întrebă Emrys.

- Presiuni din parte celorlalți proprietari, răspunse Hywel Rhys. Umblă vorba că în celelalte văi nu s-a întors nimeni la muncă. Doar la noi.

- O să fie probleme din pricina asta, spuse Emrys.

- Ei bine, eu cred că marchizul e om bun. Gwyneth dădu aprobator din cap. Mănâncă tot, Siân! E mâncare bună. Pari ostenită, fetiço. Ți-ai făcut griji, nu?

Siân începu din nou să mănânce. Da, era foarte oboșită, atât fizic, cât și emoțional. Simțea un amestec tulburător de fericire și nefericire. Avea să-i arate că putea avea încredere în el, așa îi spusese noaptea trecută - sau de dimineată. Era darul lui pentru ea. Și i-l oferise de vreme, un dar de proporții mult mai mari decât ar fi putut visa ea vreodată. Auzise la întrunirea de pe munte că muncitorii aveau să ceară să-și primească înapoi cele zece procente tăiate din salariu. Iar el le dăduse pe toate douăzeci.

O făcuse pentru că îi păsa. Pentru că îi păsa de oamenii din Cwmbran. Pentru că îi păsa de ea. Era darul lui pentru ea. Un dar minunat, atât de minunat!

Dar nu îl văzuse deloc toată ziua. Își tot repetase că nici nu voia să-l vadă. Își spusese că spera ca el să nu încerce să o caute. Dar acum știa că se păcălise singură, că de fapt spera că avea să o facă. Doar ca să-l vadă. Nu mai era marchizul de Craille, ci Alexander. Iubirea ei. Trupul ei, încă sensibilizat de iubirea din noaptea precedentă, tânjea după el.

- Un bănuț pentru gândurile tale, Siân, *fetch*. Emrys râdea în hohote. Te vezi cu Owen în seara asta, nu? Ehe,

nu mai sunt nici două săptămâni până la nuntă. Visezi cu ochii deschiși la noaptea nunții, ia zi?

- Emrys! Glasul tatălui lui era plin de severitate. Nu permit asemenea aluzii grosolane în casa asta, ba chiar de față cu mama ta și cu Siân.

Și asta era o altă sursă de nefericire, își dădu seama Siân, una pe care încercase toată ziua să o țină departe de gândurile ei. Dar trebuia să o înfrunte, și cât mai repede. Trebuia să o rupă cu Owen. Își simțea stomacul contractându-i-se dureros gândindu-se ce implicații urma să aibă asta asupra viitorului ei. Și cât avea să-l rănească, poate chiar să-l umilească.

- Îmi pare rău, buni. Își împinse farfuria deoparte. Nu pot să mai mănânc. Mă ierți?

Bunicul ei se încruntă.

- Pe lumea asta sunt oameni care mor de foame, obiectă el. Și o jignești pe bunica ta, ne-a pregătit o mâncare foarte bună, Siân.

- Îmi pare rău.

Siân trase din nou farfuria către ea, înfipse furculița într-o bucată de cartof și o băgă în gură. Începu să mestece cu hotărâre.

Bunica ei o mângâie ușor pe braț.

- O să-i spun lui Owen să te aducă acasă devreme în seara asta, *fach*, îi spuse ea. Ai nevoie de un somn ca lumea.

Următoarea bucată de cartof era ca o piatră în gura ei. Siân o înghiți totuși.

Owen sosi pe când ea ajuta la spălatul vaselor, o jumătate de oră mai târziu. Lui Siân îi venea greu să îl privească în ochi. Nu părea deloc atât de bucuros pe cât se așteptase ea să fie.

- Ehei, Owen, spuse Hywel, ești încântat de ziua de azi? E mult mai bine decât ne puteam aștepta noi, până la unu'.

- Așa se pare, Hywel, răspunse Owen. Greva s-a terminat aproape înainte să înceapă de-a binelea, nu ni s-au tăiat orele cât n-am muncit, salariile au revenit la nivelul de acum câteva luni... Da, chiar pare că totul a ieșit bine.

Emrys scoase un chicot.

- Owen, prietene, cine te aude ar putea crede că ești chiar dezamăgit, îi spuse. Eu cred că de-abia așteptai să ne înfruntăm, să vedem care e mai dârș și mai hotărât.

- Ar fi mare păcat să-ți dorești una ca asta, interveni Gwyneth, ștergându-și mâinile pe un prosop, când sunt oameni care se culcă nemâncați. Poți să arunci apa de la vase în spate, Hywel, te rog!

- Așa e, doamnă Rhys, răspuse Owen. Dar eu nu pot să mă încred într-un om care dă cu atâta ușurință.

- Crezi că s-a speriat? întrebă Emrys.

- Cred că e viclean, răspuse Owen. Gata de plimbare, Siân?

Deci venise timpul, până la urmă. Siân își împături șorțul, îl puse la locul lui și își luă șalul din cui. Și-l puse pe umeri, în timp ce bunica ei îl dăscălea pe Owen să o aducă acasă devreme.

- Grijă mare, să nu urcați prea mult pe munte, zise Emrys, căci altfel o să te fugărească reverendul Llewellyn cu bățul.

- Pe care o să i-l rup în două, iar apoi o să-i dau bucățile să le rupă pe spatele altcuiva, rosti Owen peste umăr, deschizându-i ușa lui Siân, să iasă.

Îi prinse mâna într-o strânsoare fermă și porniră de-a lungul străzii, după care începură să urce către dealurile mai joase, pe traseul lor obișnuit în aceste plimbări de seară. Era frig și umed. Se simțea toamna în aer. Owen nu zicea nimic și nici nu părea prea fericit.

- Cred că te bucuri, zise ea, că s-a terminat greva așa repede.

- Bineînțeles că mă bucur, răspuse el. Ar fi chiar ciudat să nu fie așa. Dar prietenii noștri de prin celelalte văi nu sunt la fel de norocoși. S-ar putea să ne acuze că suntem spărgători de grevă... S-ar putea spune că ar fi trebuit să rămânem pe poziții, ca să-i ajutăm și pe ei.

- Dar nu mai avem nici un motiv să facem grevă, răspuse ea.

- Exact asta ar spune cei mai mulți dintre oameni, rosti el. Nici n-are rost să-i convocăm pe toți și să votăm. Dar nu-mi place... N-o să obținem nici un avantaj

durabil decât dacă facem front comun. Craille ne-a răpit asta... solidaritatea asta.

- De-asta ești așa întors? întrebă ea. Nu m-am gândit la asta. Dar nu e vina lui. Mai mult ca sigur, a acționat din grijă pentru oamenii lui, recunoscând că revendicarea lor e îndreptățită.

- Nu mă deranjează neapărat asta, spuse el. Nu contează atât de mult.

- Dar ce? întrebă ea. Restul lucrurilor care s-au discutat la întrunirea de aseară? Ce-a zis domnul Frost? Ce-o să se întâmple?

- Nu știi? întrebă Owen. Vrei să spui că nu ți-a zis?

- Cine? întrebă ea, încruntându-se. Domnul Frost?

- Craille, răspunse Owen. A tras cu urechea la întrunirea noastră. Nu ți-a spus ce s-a întâmplat acolo?

Siân simți că i se răcea sângele în vene.

- De unde știi că a fost acolo? întrebă. Ce te face să crezi una ca asta?

- Mi-a zis. Owen se uită fix la ea. M-a chemat sus la castel de dimineață, în calitate de lider al muncitorilor, și mi-a spus. Vrei să spui că ție nu ți-a zis nimic?

- N-am dat ochii cu el deloc azi. Parcă i se scurgea tot sângele din cap. Eu lucrez cu Verity.

Owen își întoarse capul și își fixă privirea în fața lor, de cealaltă parte a văii.

- De ce crezi că mi-ar fi spus mie ceva despre întrunire? întrebă Siân.

Oare știa că fusese și ea acolo? Știa?

- Siân, știa de la cineva, spuse el, cu un glas foarte calm și măsurat. A recunoscut asta, dar nu a vrut să-mi spună de la cine. Dar există un informator. Cineva i-a spus despre întrunire.

Siân simți un fior și mai rece, dându-și seama ce insinua el. Ce anume o întreba.

- Crezi că eu i-am spus? îl întrebă, cu ochii mari de uimire. Owen, n-am făcut așa ceva. Era ultimul lucru pe care aș fi vrut să îl spun. Nu i-am zis nimic.

- Ei bine, cineva a făcut-o, răspunse el. Dimineață m-am întâlnit cu câțiva dintre ai noștri înainte să ne întoarcem la lucru. Și numele tău a fost menționat

în legătură cu asta. Ba chiar au existat voci care au zis că sigur ai fost tu.

Lui Siân îi era fizic rău. Se opri din mers și se întoarse cu fața la el.

- Cine ar spune așa ceva? întrebă. Și tu chiar crezi? Chiar crezi că aș fi în stare de una ca asta, Owen, când cel mai probabil tu ai fi rămas fără serviciu, poate chiar ai fi fost arestat, și ceilalți oameni ar fi avut o mie și o sută de probleme? Chiar crezi că eu am vorbit?

Owen îi cuprinse chipul în palme și îi puse degetele mari sub bărbie, forțând-o fără menajamente să-și țină fața în sus.

- Nu, răspunse el după câteva minute de tăcere, în care îi scrutase ochii. Nu, *fach*. Nu cred că mi-ai face una ca asta. Mie sau celorlalți oameni de-aici.

În mod paradoxal, această demonstrație de încredere o întristă. Își simți ochii umplându-i-se de lacrimi și își mușcă buza superioară. Iar în momentul acela își dădu seama că trebuia să-și mai continue înșelătoria un pic. În mod clar, nu era momentul potrivit să se despartă de el. Ar fi părut vinovată, și nu era. Pe conștiință îi apăsau alte păcate. Era logodită cu el și îi fusese necredincioasă. Dar nu îl trădase. Nici pe el, nici pe oamenii din Cwmbran.

- Mulțumesc, zise scurt.

- Dar nu trebuie să te mai duci niciodată la castelul Glanrhyd, continuă el. N-ai cum să nu înțelegi asta, măcar acum, Siân. Alții nu au aceeași încredere în tine ca mine. Deja ești bănuită că ai fi iscoada marchizului. Și sunt unii care susțin că ai avea și motiv. E un bărbat chipeș, zic ei, bogat și mai aproape de lumea în care ai crescut decât mine.

Siân simți cum se albi la față.

- Trebuie ca de acum încolo să faci în așa fel încât nimeni să nu aibă de ce să te bănuiască, spuse Owen.

- Vrei să-mi las serviciul așa, pur și simplu? întrebă ea. Chiar dacă mă crezi, Owen? N-ar părea în ochii oamenilor aproape ca și cum aș recunoaște că-s vinovată? Sau că tu consideri că sunt vinovată, că m-ai pedepsit și m-ai obligat să-mi las serviciul?

- Cu atât mai bine dacă așa pare în ochii lumii, zise el. Dacă oamenii au impresia că am rezolvat problema dându-ți o bătaie pe cinste și obligându-te să faci cum ți se spune, o să fie mulțumiți și-o să considere problema rezolvată. Ba chiar așa o să spun că s-a întâmplat - doar că n-o să mă ating de tine, pentru că te cred. Dacă au impresia că m-am ocupat eu de tine, o să fii la adăpost de orice alte consecințe.

Siân închise ochii. Degetele pe care Owen le ținea în continuare sub bărbia ei nu-i permiteau să-și lase capul în jos.

- Nu, răspunse. Nu și nu. Eu nu fac așa ceva, Owen. Cum poți să te gândești să propui una ca asta?

- Ești prea mândră pentru binele tău, *fach*, răspunse el. Ți-ar fi rușine să creadă lumea că te-am altoit pe cinste, nu-i așa? Lumea ar uita repede. Nimeni n-ar crede că te-ai făcut de rușine.

- N-o să mă prefac și n-o să mint, răspunse ea, doar ca să mă dezvinovățesc de ceva ce n-am făcut. Și n-o să fiu atât de lașă încât să-mi las serviciul. Nu vreau să-l las. Îmi place munca mea. Îmi place de Verity.

Și totuși, simțea o stare de rău fizic. Deja recurgea la prefăcătorie, într-un anumit aspect al vieții ei. Dar nu putea să-i spună acum. Ar fi părut vinovată de cealaltă acuzație. Și nu era. Ah, trebuia să creadă că n-ar fi putut să facă așa ceva nici într-o mie de ani!

- Gata cu prostiile astea, Siân! Tonul lui era mai aspru. În sfârșit, își luă degetele de sub bărbia ei. Trebuie să înțelegi că e pentru binele tău și încep să mă satur până-n gât de încăpățânarea ta. În mai puțin de două săptămâni o să termini oricum munca acolo, pentru că vei deveni soția mea. Ce diferență ar putea face două săptămâni? Mai ales că încăpățânarea asta o să alimenteze bârfele și poate o să-i facă pe oameni să se poarte urât.

- N-o să fac așa ceva, zise ea. O să renunț la serviciu când o să fiu eu pregătită sau când n-o să mai fie nevoie de serviciile mele. N-o să renunț din teama că vreo câțiva oameni o să creadă că i-am zis marchizului de Craille despre întrunirea de aseară.

- Sau pentru că ți-o cer eu, *cariad*?

Se uita fix la ea.

Siân își lăsă ochii în pământ și înghiți nodul care i se formase în gât.

- Nu e ceva de cerut, Owen, răspunse ea. Dacă eu ți-aș cere să renunți la slujba ta sau să renunți să-i mai conduci pe muncitori pentru că ar putea fi periculos, n-ai face-o, nu-i așa?

- Bineînțeles că nu, zise el. Eu sunt bărbat.

- Iar eu sunt o femeie, răspunse ea. Nu o creatură inferioară pentru care o slujbă și mândria nu înseamnă nimic, Owen. Sunt o femeie.

Total pe neașteptate, Owen schiță un zâmbet. Își puse mâinile pe umerii ei și o trase lângă el.

- Observasem și eu asta, zise. Dar, la naiba, Siân, ești o femeie tare greu de strunit. O sărută cu putere. Pentru o secundă, Siân simți un val de panică și de vinovăție teribilă. Dar nu putea să-i spună acum. O, Doamne, Dumnezeu, nu putea pur și simplu. O să fie greu de ales în noaptea nunții, continuă Owen, dacă o să-ți tăbăcesc fundul sau dacă o să te-arunc direct în pat. Dacă ai prefera a doua variantă, ai face bine să-ți ții gura toată ziua, fetițo, după ce îi vei fi spus reverendului Llewellyn ce trebuie să îi spui. De ce plângi?

Siân clătină din cap și își ascunse chipul, rezemându-l de umărul lui. Owen! Fusesse cât pe ce să îl iubească. Cât pe ce... Nu putea înțelege ce mărunțiș o făcuse să nu ajungă până în punctul acela. Era tot ce-și putea dori, tot ce-ar fi avut nevoie. Aproape nici una dintre celelalte femei nemăritate din Cwmbran sau de prin văile învecinate n-ar fi ezitat vreo secundă dacă ar fi putut să fie în locul ei. Și-ar fi dorit să-l iubească. Chiar și acum și-ar fi dorit asta.

Ah, dacă ar fi fost Owen pe munte noaptea trecută - iubind-o așa cum fusese iubită, făcând-o să simtă ceea ce simțise. Ce bine-ar fi fost... Acum să aștepte cu nerăbdare nunta, o viață întreagă petrecută împreună și să devină mamă. Dacă ar fi putut să-l iubească, ar fi fost dispusă chiar să se supună voinței lui și să îndure

consecințele atunci când nu era mulțumit de ea. Sau măcar ar fi încercat să se supună. Dacă l-ar fi iubit.

- Owen, zise ea, mi-ești atât de drag... Te rog să nu uiți niciodată asta.

- Poți să-mi arăți asta în noaptea nunții, *fach*, zise el, sărutând-o pe tâmplă până ce ea își întoarse capul și o putu săruta pe buze. Poți să-mi arăți asta toată noaptea, iar dimineată o să-ți spun dacă te cred sau nu. Dacă nu, va trebui să-mi arăți iar. S-ar putea să am nevoie de vreo săptămână ca să mă las convins.

Siân se retrase din îmbrățișarea lui. În momentul acela, i se părea mai greu să-l vadă afectuos și jucăuș decât sever și dominator.

- Mă duci acasă? îl întrebă. Buni a zis să nu stau până târziu.

Owen își lăsă capul pe spate, râzând cu poftă.

- Și trebuie s-o ascuți pe buni, răspunse apoi. Parcă ești un copilaș cuminte, Siân. Va trebui s-o întreb pe doamna Rhys care e secretul ei. Bine atunci, mergem acasă, *cariad*. Nu peste mult, o să ne retragem în casa noastră. Și-atunci sigur o să iuțesc pasul.

O luă din nou de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

Alex se opri în fața ușii salonului și puse o mână pe mâner, așa cum făcea adesea. Uneori intra preț de câteva minute - pentru a o asculta pe Verity și a vedea progresele înregistrate la muzică, așa se justifica mereu, lucru nu neapărat neadevărat. Fetița era încântată când îl vedea și voia neapărat să-i arate toate gamele pe care le învățase și să-i cânte toate melodiile simple pe care le știa. Alteori rămânea așa, lângă ușă, ascultând preț de câteva minute, după care pornea mai departe.

Astăzi, la pian era Siân, nu Verity. Fiica lui cânta cu vocea.

Siân. În ciuda oboselii, îi fusese greu să adoarmă noaptea trecută. Avea o mulțime de gânduri. Dar unul singur era vinovat de faptul că nu putuse să doarmă. Își tot dorise să fi fost noaptea anterioară. Retrăise unirea

lor, secundă cu secundă, și tânjise să aibă parte din nou de această experiență.

Tânjea să o vadă din nou. Să-i audă vocea. Să o atingă. Îi spusese Alexander. Nu Alex, ci Alexander. Era prima oară când îi zisese pe nume, indiferent de gradul de formalitate. Și apoi îi spusese *cariad* – iubirea mea. Mai târziu îi mărturisise că vorbise serios, că nu fusese doar o declarație venită sub imperiul pasiunii.

Siân. Își lipi fruntea de ușă, după care se retrase și deschise ușa.

– Bună ziua, zise. Vă întrerup?

– Tati – chipul lui Verity se luminează imediat și fetița veni spre el topăind, să-l apuce de mână –, învăț un cântec galez adevărat. În galeză. Sunt tare isteată, nu? Doamna Jones mă învață vers cu vers. Mi-a spus că poate, când o să fiu mare, o să pot să cânt la *eisteddfod*.

– Ei bine, la momentul respectiv o să vin să te încurajez, spuse Alex, și o să te port pe umeri după ce-o să câștigi.

Verity izbucni în râs.

– Hai să mă ascuți!

Marchizul se uită la Siân, aflată în cealaltă parte a încăperii, așezată la pian. Și ea se uita la el. Avea obrajii îmbujorați și ochii însuflețiți – îl devorau așa cum ai lui o devorau pe ea. O, Doamne, își dădu seama el, fusese real. Nu fusese un vis erotic extrem de intens. Chiar se întâmplase.

– Pot? o întrebă. E pregătită să cânte cu public?

– Da, chiar e, răspunse Siân, din moment ce publicul va fi subiectiv. Trebuie să mai lucrăm la pronunție și la expresivitate, dar are o voce încântătoare.

– Venind din partea unei galeze, spuse el, e un mare compliment.

Verity interpretează cântecul, apoi îi arată toate gamele pe care le știa și o melodie nouă, pe care nu prea o stăpânea încă. Apoi ținu morțiș să-i spună că regele Henric al VIII-lea avusese șase soții, că Viena era capitala Austriei și că doamna Jones spusese că făcea progrese la caligrafie.

- În dimineața asta n-am avut nici o pată pe foaie, tati, se laudă fetița.

- O, Doamne, răspunse el, în curând o să am o fetiță atât de învățată, încât o să-mi fie rușine cu propria neștiință.

Auzindu-l, Verity începu să râdă, încântată.

- Nu fi prostuț, tati, îi spuse. Două dintre soțiile regelui Henric al VIII-lea au fost decapitate.

- Dureros sfârșit, replică el. Aș zice că s-au terminat lecțiile pe ziua de azi. Ce-ai zice să te duci fuguța și să-i spui doicii să dea poruncă să se servească ceaiul la etaj? Trebuie să discut cu doamna Jones câteva minute.

- Bine, tati, răspunse ea. Dar să vii mai târziu sus. Vreau să-ți arăt foaia mea de caligrafie și pictura pe care am început-o în după-amiaza asta. La revedere, doamnă Jones. Pot să mai cânt și mâine?

- Bineînțeles, răspunse tânăra. Ce-ar fi o zi fără muzică?

Verity ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

Câteva secunde, rămaseră în tăcere, Siân lângă pian și Alex la câțiva metri depărtare. Se uitau unul la celălalt cu o oarecare precauție, dar fără urmă de stânjeneală. Apoi Alex își deschise brațele, iar Siân se lipi de el, lăsându-se îmbrățișată.

- Ai ajuns acasă în siguranță, n-a descoperit nimeni cât ai lipsit? o întrebă.

- Da. Siân avea chipul lipit de eșarfa lui. Mulțumesc pentru darul pe care mi l-ai făcut.

- Dar? repetă el.

- Dovada că mă pot încrede în tine, răspunse ea. Ieri-dimineață le-ai dat oamenilor mai mult decât au cerut. A fost un dar mai prețios decât orice giuvaieră.

- Da? O sărută pe creștet. Aș vrea să-ți dăruiesc toate giuvaierile de pe lume, Siân. Dar nu le-ai accepta, nu-i așa?

Ea își desprinse capul de pieptul lui, pentru a-l privi în ochi.

- Nu, îi răspunse, nu am nevoie de giuvaieră. Am nevoie să cred în tine, iar acum știu că pot să fac asta.

Alex o mângâie ușor pe obraz cu partea din spate a degetelor.

- I-ai spus? întrebă el.

Siân clătină din cap și își mușcă buza.

- Nu încă.

- Dar n-o să te măriți cu el, Siân, nu-i așa? Ar trebui să-și dorească exact contrariul. Ar trebui să-și dorească să o vadă pășind către un viitor sigur și plin de mulțumiri. Nu voia să devină amanta lui. În cazul acesta, ar trebui să-și dorească să o vadă măritată cu Parry. Dar nu suporta gândul ca ea să fie cu un alt bărbat. Cu atât mai puțin cu Owen Parry.

Siân clătină din cap.

- Ce au hotărât? o întrebă el. Sunt de acord să organizăm o întrunire?

Tânăra îi adresează o privire întrebătoare.

- Nu ți-a spus? Vreau să mă întâlnesc față în față cu Parry și cu ceilalți reprezentanți ai oamenilor pentru a discuta despre ce se mai poate face pentru ca viața în Cwmbran să devină mai bună. El ar trebui să aranjeze totul.

- Nu știu nimic despre asta, răspunse ea.

Alex îi zâmbi.

- Mi-a fost greu să dorm azi-noapte, spuse el. Te doream foarte mult.

Privi cum obrații ei se colorară imediat și își dădu seama că și ea îl dorea. Își lăsă capul în jos și-și deschise gura peste a ei. Dar nu erau nici momentul, nici locul pentru a se lăsa purtați de pasiune.

- Hai încoace, ia loc, zise el conducând-o către canapea și o făcu să se așeze lângă el, ținându-și brațul petrecut pe după umerii ei. Ia spune-mi, Siân... Dacă ai avea resurse financiare nelimitate și oameni care să pună totul în practică, ce schimbări ai face în Cwmbran? Ce îmbunătățiri?

- Oh, suspină ea. Își rezemă capul de umărul lui și, un timp, rămase tăcută. Aș găsi o modalitate de a produce oțel fără atâta fum și praf și de a extrage cărbuni fără explozii, fără dealuri de steril, fără ca oamenii să se îmbolnăvească de tusea pe care o capătă cei mai mulți

dintre mineri. Dar presupun că te refereai la lucruri realiste, nu?

- Da. Alex își lipi obrazul de creștetul ei. Realiste, deși în timp poate că o să ne putem ocupa și de problemele astea.

- Aș instala un sistem de distribuție a apei și canalizare, spuse ea, și aș curăța apa râului. M-aș asigura că în mină sau în topitorie nu lucrează copii. Aș face școli pentru toți. Și le-aș da șansa, în caz că vor, de a face altceva în viață decât să lucreze în mină. Aș aduce mai mulți doctori. Și aș stabili un nivel minim pentru salarii. Aș da pensii pentru cei bătrâni și bolnavi. Și aș face o bibliotecă, aș aduce persoane care să le vorbească sau să le citească oamenilor, astfel încât să fie la curent cu ce se petrece în lume. Avem deja muzică. Aș... Crezi că e de ajuns?

Alex scoase un chicot.

- Cred că e suficient, pentru început, răspunse el. Și ar fi nevoie de mai multe case, poate, astfel încât oamenii să nu mai stea atât de înghesuiți?

- O, da, zise ea. Neapărat și asta.

- Va trebui să te numesc directoare de proiecte, rosti atunci Alex.

- Chiar ai de gând să faci lucrurile astea? întrebă ea.

- Cât de multe pot, răspunse Alex. Chiar când rostea aceste cuvinte, își dădu seama că vorbea cât se putea de serios. Și că, prin urmare, își lua angajamentul că avea să investească o groază de timp, energie și bani în Cwmbran. Nu-și mai putea spune că avea să rămână aici doar pentru o perioadă scurtă de timp. Dacă într-adevăr intenționa să implementeze aceste schimbări - și așa era - însemna că se angaja să rămână în Cwmbran mulți ani de-acum înainte.

Ce se întâmplase cu sentimentul acela că era doar un intrus într-un colț de lume străin? Ah, dar mai era și celălalt sentiment de care avusese parte încă de la început, de când făcuse acea plimbare pe dealuri cu Verity, de când simțise acea dorință vagă, acel sentiment că venise cumva acasă, deși la momentul respectiv nu îl înțelesese

pe deplin. Dar aceasta era adevărata semnificație a aceluia sentiment.

Venise acasă.

Și își găsisese dragostea aici.

- Alexander, de ce? rosti ea.

- Pentru că vreau și pentru că pot, răspunse el.

- Datorită mie?

Puse această întrebare atât de încet, încât Alex abia dacă descifra cuvintele.

- În parte, răspunse el. Nu în totalitate. Dar, în parte, da, datorită ție, Siân. Iubesc această vale, acest oraș și oamenii aceștia - dar în mintea mea toate acestea sunt legate de tine.

- Trebuie să plec, spuse ea, săltându-și capul de pe umărul lui și ridicându-se în picioare.

Alex îi luă mâinile într-ale sale, apoi le duse pe fiecare la buze.

- Eu am dormit azi-noapte, rosti Siân, cu răsuflarea tăiată. M-am trezit de câteva ori, dar mi-am impus să adorm la loc repede. Te-am visat întruna.

Alex îi zâmbi.

- Spune-mi cum mi-ai zis pe munte, îi ceru.

- *Cariad?* Siân ridică din sprâncene și se îmbujoră. Apoi își coborî privirea către gura lui. *Cariad...*

Alex o sărută ușor pe buze.

- Trebuie să plec. Siân își trase mâinile dintr-ale lui.

Bărbatul traversă încăperea pentru a-i deschide ușa și o privi coborând repede, cu pași ușori, treptele care duceau către foaier.

O, Doamne, cât de mult o iubea! Trupul, mintea, sufletul ei... Pe ea. O iubea pe ea. Și totuși, reușiseră să se lanseze într-o relație imposibilă. Nu era amanta lui, dar nu exclusese posibilitatea ca, ocazional, să se lase purtați de pasiune. Nu erau amănți, dar ea era dispusă să-l lase să o sărute și să o îmbrățișeze. Era dispusă să-l numească „iubirea ei“.

Își dădu seama că Siân Jones era o femeie incredibil de generoasă. Noaptea trecută i se dăruise fără nici o intenție de a primi ceva în schimb. Iar acum îi dăruia iubirea ei - da, era vorba despre iubire - fără să ceară

vreun fel de asigurare. Voia doar să știe că putea să aibă încredere în el. Nu avea nevoie de giuvaieră, așa spusese. Nu avea nevoie decât să creadă în el.

Dacă ar fi fost stăpânul universului, își dădu el seama, i l-ar fi pus la picioare. Ei bine, în realitate nu avea în stăpânirea sa chiar atât, dar avea îndeajuns. Urma să folosească ce avea pentru a-i face pe plac, astfel încât să transforme Cwmbranul într-un loc unde dorințele ei să devină realitate.

Și să știe că nu se încrezuse în van în el.

capitolul 18

Alex se trezi, cuprins de o transpirație rece, și rămase cu ochii ațintiți asupra baldachinului patului său, ascultând cu atenție. Sunetul se stinsese până ce se trezise de-a binelea, dar știa foarte bine ce auzise.

Vitele Scoțiene.

La dracu'! Strânse din dinți și își încheștă pumnii. Sperase să nu fie nevoit să se confrunte cu asta.

Era de-a dreptul naiv, își spuse, să își închipuie că lucrurile aveau să se pună în mișcare iute, că toți aveau să gândească la fel ca el, că o să uite de perspectiva de ansamblu și că o să se lanseze cu entuziasm în misiunea de a transforma Cwmbranul într-un model pentru toate orașele din împrejurimi.

Nu primise nici o veste de la Owen Parry, și trecuseră trei zile. Primise o mulțime de la ceilalți proprietari, care încă țineau piept revendicărilor muncitorilor lor. Nici unul nu avusese de transmis ceva de bine.

Cartiștii își vedeau în continuare de planul lor. Era evident. Înceau din nou să-i forțeze pe toți – bărbați în toată firea și flăcăiandri – să se înscrie în organizația lor și să se pregătească pentru marșul către Newport. Evident, nu avea să fie deloc ușor să îi facă să renunțe la această idee.

Drăcia naibii! Niște amărâți aveau să fie iar pedepșiți. Degeaba! Se întrebă dacă tânărul cumnat al lui Siân avea să fie din nou printre ei. Oare Vitele Scoțiene

pedepseau de două ori același individ? Trebuia să-l cheame pe Owen Parry la el a doua zi, să afle dacă se putea rezolva ceva și ce progrese făcuse cu organizarea întâlnirii cu reprezentanții muncitorilor din Cwmbran.

Apoi urletele și vaierele acelea îngrozitoare începură din nou, iar Alex se dădu jos din pat pentru a se duce la fereastră. Nu că ar fi putut vedea ceva de acolo, evident. Oare trebuia să se îmbrace și să iasă pe dealuri? Fără îndoială, aveau să plece până ar fi putut să ajungă el acolo. Dacă își urmau modul de acțiune obișnuit, era vorba despre un raid de avertisment, din moment ce de obicei nu treceau direct la pedepse.

Pe de altă parte, dacă ieșea și dădea de ei, ce putea să facă – unul împotriva a zece?

Cât șovăia astfel, la urechi îi ajunsese un alt sunet care-i băgă spaima în suflet – un țipăt venit de undeva din casă. Verity! Probabil se trezise și se speriasese de hărmălaia de afară. Înșfăcă un halat, își împinse mâinile în mâneci și își legă cordonul în timp ce fugea spre camera fiicei sale.

Doica lui Verity tocmai venea și ea, însă Alex îi făcu semn să nu se apropie și își ridică fetița speriată în brațe.

– Gata, gata, scumpo, îi spuse. Ești bine.

– Tăicuțele, mi-e frică, se jelui Verity. Sunt lupi. Vin să mă mănânce.

Alex observase că, din ziua *eisteddfod*-ului, Verity folosea apelativul galez ori de câte ori era pradă unei stări emoționale puternice.

– Ești cu tati, îi spuse, strângând-o mai tare preț de câteva clipe, astfel încât Verity să simtă puterea brațelor sale. Și suntem într-un castel cu ziduri groase. Nimeni și nimic n-o să-ți facă rău. Tati n-ar permite una ca asta.

– Lupi, gemu copila, cu buzele undeva în dreptul gâtului lui.

Doica zicea că sigur sunt lupi pe-aici, și mie chiar mi s-a părut nostim.

Probabil era mai bine pentru ea să creadă că pe dealuri erau lupi adevărați decât niște bărbați cruzi, își dădu seama Alex, nevoit să ia cât mai rapid o hotărâre.

- Nu-s decât niște animale sălbatice, nu se știe de care, îi zise. Nu se apropie de Cwmbran sau de castelul Glanrhyd pentru că le e frică de oameni. Dar noaptea urletele lor se aud de foarte, foarte departe și par a fi aproape.

- Mi-e frică, tăicuțule.

Se cuibări mai bine la pieptul lui.

- Știu, puiule. Alex trase pătura de pe pat, se așeză într-un fotoliu cu ea în brațe și o acoperi, să nu i se facă frig. E un sunet înfricoșător, nu? Dar n-are de ce să-ți fie frică. Tati are grijă de tine. Nimeni nu se atinge de fetița mea.

Verity se mișcă până găsi o poziție mai confortabilă și scoase un oftat.

- Stai cu mine, tati, îi zise.

- Da, bineînțeles. O sărută pe cărlionții ciufuliți. A, iar se aud. Ascultă-le în brațele lui tati. Vezi? Nu e chiar așa groaznic, nu? Nu când tu ești aici și urletele alea se aud de departe.

Verity oftă din nou și închise ochii.

Și totuși, lui îi înghețau sângele în vene. Niște bieți oameni încăpățânați erau terorizați și li se spunea la ce să se aștepte peste câteva nopți dacă nu se conformau.

Apoi nu se mai auziră. Doar trei serii. Alex rămase preț de mai mult de o oră în camera fiicei sale, ținând-o în brațe în timp ce ea dormea, după care se ridică și o așeză cu mare grijă pe pat fără să desfacă pătura în care o înfășurase. Verity nu se mișcă deloc. Îndreptându-și spatele, Alex o privi cu o dragoste atât de intensă, încât aproape că-i provoca o durere fizică.

Siân se ridică instantaneu în șezut, ducându-și genunchii la piept și cuprinzându-i cu brațele. Era atât de speriată, că parcă i se răcise tot corpul. Se îndoia că cineva s-ar putea obișnui vreodată cu asemenea sunete. Erau gândite special să-i trezească pe toți și să le sădească teroarea în suflete. Și cu mare succes.

„Iestyn“ fu primul ei gând. Aveau să se ducă iar la Iestyn. Siân vorbise cu el, iar băiatul o asigurase că n-avea să se înscrie în asociația cartistă. Nu când muncitorii

aveau de gând să pornească un marș, înarmați și în număr atât de mare încât erau mari șanse ca tot ceea ce începea ca o demonstrație pașnică să se transforme într-o adevărată răscoală. Dar n-aveau cum să vină iar după el... Nu și a doua oară...

Ura din tot sufletul Vitele Scoțiene. Ura tot ce însemna demonstrații de violență și constrângere. Oamenii chiar nu aveau dreptul să hotărască fiecare ce să facă în legătură cu chestiunile importante? Nu se putea ca majoritatea să decidă fără a elimina prin forță minoritatea? Și, oricum, la ce-ar fi servit să aibă în mijlocul lor oameni care nu veniseră decât pentru că fuseseră făcute presiuni asupra lor?

- Siân? Era glasul lui Emrys. Cobora de la etaj. Ești bine, *fach*? Te-ai speriat?

- Nu cred să fie suflet în tot orașul care să nu se fi speriat, răspunse ea. Nu-mi place deloc asta. Am crezut că, odată greva încheiată, toată lumea se va liniști un timp.

- Greva n-are nici o legătură cu demonstrația noastră, îi spuse Emrys, petrecându-și brațul pe după umerii ei când o văzu că se dă jos din pat, încercând să o liniștească. E foarte important să participe toți la marș. N-ar avea nici un efect dacă în Newport ar intra doar douăzeci de oameni, nu crezi? Dacă ai clipi, nici n-ai apuca să-i vezi trecând.

- Ești bine, Siân? Bunicul ei coborâse și el la parter. Să nu te miști de-aici, fetiço. Să nu te prind că te duci într-un suflet la alde Jones să te asiguri că Iestyn e în afara pericolului.

- N-o să se ia din nou de el, nu-i așa? întrebă ea, cerând niște asigurări pe care știa bine că ei doi n-aveau cum să i le ofere.

Totuși, înainte ca ei să îi dea un răspuns, urletele începură din nou, atât de aproape, încât tresăriră tustrei, iar mâna lui Emrys se strânse dureros pe umărul lui Siân.

În secunda următoare, ușa se deschise cu un bufnet, moment în care ivărul se făcu bucăți, iar trei bărbați masivi înarmați cu bâte și cu capetele acoperite cu saci

tăiați în dreptul ochilor intrară în forță în bucătărie, în timp ce în grădina din spate se aflau alți câțiva.

- Ei, drăcia naibii! mugi Emrys. Ce poștiți? Ați nimerit prost.

- Pentru numele bunului Dumnezeu, interveni Hywel Rhys, îndreptându-și umerii să pară mai impunător. Spuneți ce căutați aici, Vite Scoțiene!

Unul dintre intruși începu să vorbească într-o șoaptă aspră, cu glasul amortizat de sacul care-i ascundea trăsăturile. Ridică un braț, arătând către ei.

- Siân Jones, te previn! Informatorii sunt cele mai josnice lighioane. Trebuie să renunți la slujba de la castel și să te ții departe de marchizul de Craille dacă nu vrei să te trezești din nou cu noi aici, trei nopți de-acum încolo. Bagă-ți mințile în cap! Recunoaște-ți vina și căiește-te făcând cum ți se spune!

- Afar' din casa mea! *Duw, Duw*, ce se alege de lumea asta? Gwyneth Rhys năvăli pe scări în jos, îmbrăcată cu o cămașă de noapte albă și lungă, cu părul în două cozi împletite care i se revărsau pe umeri, și apucă o mătură. Afară din casa mea, altfel vă mătur ca pe niște gunoaie!

Vitele Scoțiene le întoarseră spatele fără nici o grabă și ieșiră. Gwyneth trânti ușa în urma lor, dar nu mai avea cum să o încuie.

Uneori, groaza are efectul de a te paraliza aproape la nivel fizic, descoperi Siân, lăsând în același timp mintea lucidă. Se trezi că genunchii i se înmuieră, iar mâinile îi tremurau incontrollabil. Stomacul i se contracta, dornic să-și verse conținutul, iar limba și buzele îi amortiseră cu totul. Pieptul i se umfla automat, trăgând prea mult aer, fără a expira suficient.

Aveau să se întoarcă după ea peste trei nopți, să o târască pe munte și să o biciuiască, așa cum i se întâmplase lui Iestyn. Nu, bunelul și unchiul Emrys n-ar fi permis așa ceva. Owen n-ar fi tolerat una ca asta. Nu, deloc. O, Doamne, o, Doamne! Alexander!

- Nu, am prins-o eu, tăicuțele, zicea Emrys. Fă-ne puțin loc, stau eu pe băncuță cu ea.

O ridicase în brațe, își dădu seama Siân, și, în câteva clipe, se trezi că stătea pe jilț, cuibărită în brațele lui.

Bunicul ei își frângea mâinile cu putere; sigur îl dureau. Bunica ei răscoli cu vâtraiul tăciunii rămași de la focul de cu seară și umplu ceainicul.

- E pur și simplu în stare de șoc, spunea Emrys. Trage aer în piept și apoi dă-l afară încet, *fach*. Lasă aerul să iasă. Numără rar - unu, doi, trei aerul în piept, după-aia unul, doi, trei afară cu el. Așa.

- Îi omor pe lașii ăia afurișiți pentru asta, rosti Hywel. Auzi tu, să se ia de o femeie, Doamne, Dumnezeu! Nu s-a mai pomenit așa ceva. Contravine învățăturilor din cartea de căpătâi...

Partea lucidă a minții lui Siân avu parte de o doză destul de nepotrivită de amuzament. Bunicul ei l-ar fi certat și pe reverendul Llewellyn dacă ar fi îndrăznit să folosească un limbaj colorat în casa lui sau în prezența femeilor.

- Așa, *fach*, spuse Emrys. Gata, ai reușit să controlezi tot. E doar șoc, zău, și spaimă.

Siân își cuibări capul în umărul lui preț de câteva secunde, după care se ridică în capul oaselor. Unchiul ei o ridică și o așeză lângă el pe băncuță, ținând în continuare un braț protector pe după umerii ei.

- Ei bine, măcar acum știu cum este, rosti ea, apăsându-și palmele cu degetele răsfirate pe genunchi și observând că tremurau în continuare la fel de grav.

Încercă să scoată un hohot de râs.

- Nepoata mea, sânge din sângele meu, acuzată că ar fi informatoare! Hywel renunțase să-și mai frângă mâinile, iar acum stătea drept, cu picioarele depărtate, agitându-și pumnul către ușa. Îi umplu de sânge dacă îndrăznesc să se mai arate aici! Să vedem dacă le dă mâna să se înfrunte cu mine unu' la unu'. Îi umplu de sânge! Auzi tu... Vitele Scoțiene!

- Hywel, interveni soția lui, cu glas blând.

Bătrânul îi adresează o privire goală, după care expresia i se schimbă brusc când își dădu seama ce făcea.

- Să mă ierte Dumnezeu, și pe tine, Gwyneth, rosti apoi. Și pe Siân.

- Apăi, tăicuțule, dacă tu n-o faci, rosti Emrys, atunci las' pe mine, ce drăcia dracului! Și să nu mă pui să-mi cer scuze.

- Oricum, n-o să se întoarcă, zise Hywel, mai mult pentru sine. O să stai frumușel acasă de mâine până la nuntă, Siân, *fach*, iar bunicul și unchiul tău o să aibă grijă să ai tot ce-ți trebuie. Poți s-o ajuți pe buni cu gospodăria. Chiar are nevoie.

- În câteva zile trebuie să începem să pregătim bucațele pentru nuntă, spuse Gwyneth. După ce-o să te măriți cu Owen, o să fii în siguranță, Siân, *fach*. Un bărbat ca el n-o să suporte ca Vitele Scoțiene să îi dea buzna în casă în toiul nopții.

- Nici eu nu-s dispus să stau cu mâinile în sân, măicuță, spuse Emrys. Dar nu e ca și cum nemernicii ăia ar bate la ușă și-ar aștepta să fie primiți, nu? Au trei zile, Siân, să urmărească dacă faci cum ți s-a spus. N-o să se mai întoarcă. N-o să pățești nimic. Dar, oricum, până în ziua nunții o să dorm eu în patul ăsta de jos, iar tu o să te muți în dormitorul de sus.

- Nu, se opuse tânăra și dintr-odată avu impresia că în ea erau două persoane diferite, una care se dăduse un pas înapoi și observa totul cu ceva uimire, iar cealaltă în interiorul trupului ei, vorbind și mișcându-se.

- N-o să fie nici un sacrificiu, comentă Emrys, cu un chicot. Acum, că nopțile au început să se mai răcească, accept bucuros orice șansă de a dormi într-o cameră unde a fost focul aprins toată ziua. Vezi tu, Siân, motivele mele sunt cu totul egoiste... Uite, măicuța ne-a făcut câte o ceașcă de ceai tare. Îl dăm pe gât și dup-aia sus cu tine, eu rămân aici și repar ivărul.

Când se auziră din nou vaierele Vitelor Scoțiene, în cameră se lăsă liniștea. Un rămas-bun venit de undeva de pe dealuri. Doar trei episoade de urlete - două de pe dealuri și unul în oraș. Veniseră doar pentru ea, își dădu seama Siân.

- Nu, rosti ea când afară se lăsă din nou liniștea nopții. Nu mă refeream la dormit, unchiule Emrys. Nu, n-o să rămân acasă. N-o să renunț la slujba mea. N-o să renunț să mă mai duc la castel.

- *Duw, Duw*, zise bunica ei.

- Căpoasă ca un catâr, replică bunicul ei, cu chipul plin de mânie. La fel de căpoasă ca Marged a noastră.

- Păcat că nu ești deja măritată, spuse Emrys. Știu sigur că Owen ți-ar tăbăci bine fundul, Siân, și ar face bine, oricât de mult sunt eu împotriva bătailor. Mai bine câteva palme de la Owen decât biciul Vitelor Scoțiene, zic.

- Ah, Siân, bagă-ți mințile în cap, o îndemnă bunica ei, cu chipul descompunându-i-se în timp ce mâinile îi căutau automat șorțul pe care nu-l avea pe ea.

Cu o mișcare bruscă, își întoarse capul, ca Siân să nu îi vadă lacrimile.

- Exact asta au zis și ei. În inima lui Siân, groaza începea să se transforme în furie. Fiecare cuvânt pe care-l rostiseră bărbatii aceia mascați i se întipărise în minte ca și cum ar fi fost apăsător cu fierul încins. „Bagă-ți mințile în cap.“ Adică să fac ceea ce o să mă salveze de la pedeapsa lor. Nu. N-o să-mi bag mințile în cap. Îmi pare rău, buni. Dar nu pot.

- *Fach*, spuse Emrys, bicele ălea dor ca naiba. Ai văzut cum era spinarea lui Iestyn. Carne vie zile la rând, și lui nu i-au dat decât zece lovături. De obicei, pedeapsa e de câte douăzeci. Te întind pe jos, îți leagă mâinile și picioarele de niște țărui... îți sfășie hainele, să rămâi cu spatele gol.

Gwyneth scoase un geamăt chinuit.

Siân simțea din nou ghearele groazei, adierea acesteia rece în nări, amenințându-i ritmul normal al respirației. Începu să numere din nou - un, doi, trei în piept, un, doi, trei afară.

- Ați auzit ce-au spus? îi întrebă. „Recunoaște-ți vina“, așa au zis, „și căiește-te făcând cum ți se spune“. Dacă mi-aș încheia activitatea cu Verity și aș rămâne acasă, practic aș recunoaște că i-am spus marchizului de Craillie despre întrunirea de pe munte. Nu i-am spus nimic, nu sunt o informatoare. Dacă ar fi să mă supun, aș face-o doar de frică. Iar eu n-o să mă las controlată de frică.

- Ar fi ca să nu te biciuiască, Siân, zise bunica ei, printre suspine. Ai face-o ca să nu treci prin așa calvar, *fach*. Și oricum în curând te măriți și renunți la serviciu.

- Nu, rosti Siân. Buni, dacă cedez o dată și iau o decizie bazată pe frică, în curând n-o să mai fiu deloc stăpână pe viața mea. Și n-aș putea suporta una ca asta.

- Tare curajoasă mai ești, nepoată, zise Emrys, cu o admirație înciudată în glas. Și nesocotită. Poate că Owen o să te atingă chiar înainte să vă cununați și-o să te salveze de propria nesăbuiță.

Hywel se ridică fără să mai scoată vreun cuvânt, lăsând pe masă ceașca de care abia se atinsese, și se duse la etaj.

Gwyneth plângea încetișor.

Fermă pe poziții, Siân își bău ceaiul până la ultima picătură, chiar dacă fiecare înghițitură era o adevărată provocare.

Nu îndrăznea să-și lase mintea să se întrebe ce avea să se întâmple peste trei nopți. O să vorbească cu Owen. El știa că era nevinovată. Avea încredere în ea. El sigur o s-o salveze.

- Bine, rosti Emrys când văzu că își terminase ceaiul. Acum sus, du-te și te culcă în odaia mea.

- Nu-i nevoie, protestă ea.

- Siân. Unchiul ei se ridică și o ținui cu o privire severă. Oricât ne-am da noi cocoși, nici eu, nici tăicuțul n-o să avem cum să facem mare lucru pentru tine, fetițo, dacă o să te tot încăpățânezi. Dacă vin după tine, o să te ia chiar dacă noi o să încercăm să le ținem piept. Lasă-mă să fac măcar atâta lucru pentru tine. Lasă-mă să știu măcar că, dacă e să se întoarcă, vor trebui să treacă de mine.

Tânăra se ridică și ea și îl sărută pe obraz.

- Bine, îi spuse. Mulțumesc, unchiule Emrys.

- Fetiță vitează și nesocotită! Îmi vine să te zgâlțai până te-oi face să revii cu picioarele pe pământ. Dar tot n-aș putea să te fac să te răzgândești, nu-i așa?

Siân clătină din cap.

- Atunci hai, fuguța sus, zise Emrys. Și tu, măicuță. Șterge-ți ochii și suflă-ți nasul, da? Și împacă-te cu gândul

că ai o nepoată cu mai mult curaj decât minte. Ar fi trebuit să fie una dintre femeile alea luptătoare, alea despre care am citit odată la școala de duminică pe când eram doar un băietan, deși zău dacă-mi aduc aminte de ce nu citeam din Biblie, dacă tot eram acolo. Da, amazoane... Așa le zicea. Siân a noastră ar fi trebuit să fie o amazoană.

Siân se duse la etaj și se urcă în patul deranjat al unchiului ei. Se cuibări bine sub pătură și rămase nemișcată, înfruntându-și demonii preț de mai mult de un ceas până ce reuși să adoarmă.

Josiah Barnes nu știa de ce ieșiseră pe dealuri Vitele Scoțiene, așa îl asigură pe Alex când acesta îl chemă la castel, a doua zi dimineață. Poate că nu fusese cineva dispus să intre în grevă, deși, pentru cele câteva ore cât durase, toți muncitorii participaseră. Sau poate că vreun muncitor nu voia să se solidarizeze cu cartiștii pentru următoarea acțiune pe care o puseseră la cale. Informatorul lui Barnes îi spusese despre demonstrația despre care discutaseră – dar nimic despre motivul pentru care Vitele își făcuseră simțită prezența în seara precedentă. Vitele stârneau o asemenea groază, încât nimeni nu voia nici în ruptul capului să spună nimic despre acțiunile lor, îi explică el lui Alex.

Nici Owen Parry nu știa nimic. Ba chiar nu auzise în viața lui de Vitele Scoțiene. Din ce zicea el, avea somnul foarte greu. Chiar ieșiseră pe dealuri în noaptea precedentă? El nu auzise nimic. Alex, care-l chemase la el, nu-l întreabă și a doua oară. Învățase că n-avea cum să-l facă pe Parry să-i spună mai mult decât era dispus să-i dezvăluie.

– Nu vreau să aibă careva de suferit, îi explică Alex. Mai ales pentru o asemenea cauză fără șanse de izbândă. O demonstrație precum cea pusă la cale de John Frost are toate șansele să eșueze. Poate chiar mai rău de-atât. Între timp, avem probleme importante de rezolvat chiar aici, în Cwmbran. Când aș putea să mă întâlnesc cu tine și cu ceilalți reprezentanți ai muncitorilor?

– Nu suntem interesați de așa ceva, răspunse Owen.

Alex se uită lung la el, în culmea exasperării.

- Cum adică? îl întrebă. Cum să nu vă intereseze condițiile în care-și duc zilele oamenii voștri? Ești conducătorul lor, faci eforturi să le fie respectate drepturile, nu-i așa?

- Nu suntem interesați de pomeni și nici să cădem în capcanele pe care ni le întindeți, replică sec Owen. O să ne câștigăm drepturile și statutul egal prin metodele noastre. Nu vrem să vă rămânem îndatorați.

Era un răspuns atât de neașteptat, încât îl luă total pe nepregătite pe marchiz.

- Vorbești în numele tău? îl întrebă. Sau al tuturor?

- În numele tuturor. Owen se uită la el fără ocolișuri. Sunt conducătorul lor, ați uitat? Vorbesc în numele oamenilor mei.

- Fir-ai să fii! izbucni Alex. Ce le-ai spus să-i întorci împotriva mea? Nu mi-am demonstrat bună-credință cu vârf și îndesat? Nu merită măcar să discutăm ce se poate face?

Owen nu îi oferă nici un răspuns.

Alex încuviință scurt din cap.

- Bine, atunci va trebui să fac totul pe altă cale, spuse. Mulțumesc, Parry. Asta a fost tot. Cu excepția unui singur lucru: știi că ți-am spus că, dacă Vitele Scoțiene se mai ating de oamenii mei, o să îi vânez până ce-o să aibă parte și ei de același tratament. Am vorbit foarte serios. Sunt convins că le vei transmite mesajul.

- Nu-l știu pe nici unul dintre cei care fac parte din Vitele Scoțiene, răspunse Owen. Nimeni nu știe cine sunt.

Alex încheie întrevederea cu o mișcare din cap care să țină loc de salut.

Ceea ce ar fi trebuit să facă, își spuse, era să dea poruncă să li se facă bagajele ca el și Verity să se întoarcă imediat în lumea familiară a moșiilor sale din Anglia. Cum de insista să se convingă că iubea această vale și oamenii din ea când nici în iad nu putea fi mai rău decât să-ți duci zilele aici? Oamenii aceștia trăiau în condiții aproape insuportabile, și totuși nu făceau nimic să-și îmbunătățească traiul de zi cu zi. Îl urau fără să aibă

vreun motiv anume – doar pentru că era englez și că era stăpânul Cwmbranului, iar ei învățaseră de mici copii să-i urască pe proprietari.

Dar știa că n-avea să plece. Avea o latură încăpățânată de care nu fusese pe deplin conștient până să vină aici. În plus, chiar nu putea să plece.

Trimise o servitoare sus, în camera de studiu a lui Verity, să o invite pe Siân la masa de prânz.

Ea știa, își dădu el seama, imediat ce tânăra intră în sufragerie, mai târziu, și el o ajută să se așeze la masă. Avea chipul palid, trăsăturile tensionate și cearcăne. Avea o poziție rigidă pe scaun, cu spatele neobișnuit de drept. Nu se uitase deloc direct la el. Era clar, știa.

Alex așteaptă să se servească supa, după care le porunci servitorilor să se retragă, spunându-le că el și doamna Jones aveau să se servească singuri din celelalte feluri expuse pe bufet.

Imediat ce rămaseră singuri, îi luă mâna într-a lui. Era la fel de rece ca o bucată de gheață. O duse la buze.

– Trei zile au fost prea mult, îi spuse. Te-a supărat că te-am invitat să iei masa cu mine?

Pentru prima oară, Siân se uită în ochii lui și clătină din cap.

Alex începu să-i vorbească despre Verity și despre casa lor din Anglia. Despre Londra și Brighton. Îi povesti despre copilăria lui, despre anii petrecuți la universitate. Se lăsă în adevărate monologuri. Siân arăta de parcă i-ar fi prins bine o masă pe cinste. Iar el nu voia să aducă vorba despre ceva care să-i afecteze pofta de mâncare. Nu până când n-aveau să termine masa.

Chiar și așa, observă că tânăra mănca incredibil de puțin.

– Siân, la cine s-au dus aseară? o întreabă într-un final.

Ochii ei se ogîndiră într-ai lui și, în secunda următoare, Alex avu impresia că un vâl coborî peste ei.

– Poftim? întreabă ea.

– Vitele Scoțiene, preciză el. La cine s-au dus?

Tânăra clătină din cap. În ochi îi apărură o licărire slabă de teamă, camuflată imediat.

- Nu știu, răspunse. Au ieșit pe dealuri azi-noapte?

Alex se sprijini de spătarul scaunului său și o privi fix.

- S-au dus iar la cumnatul tău? Întrebă. Asta-i problema? Biata de tine...

Întinse mâna și și-o puse peste palma ei.

- Nu. Tânăra negă printr-o mișcare din cap. Dacă ar fi fost la Iestyn, aș fi aflat. Nu au fost la el. La altcineva.

- Dar nu știi exact la cine?

Siân clătină repede din cap, uitându-se lung în farfurie.

- Siân... Alex își îndoi degetele, strecurându-și-le pe sub ale ei. Credeam că ai încredere în mine.

- Am.

Glasul ei era total lipsit de sonoritate.

- Atunci spune-mi, o îndemnă. Vreau să ajut. Vreau să le vin de hac - să nu mai trăiți în teroare. Vreau să-i prind asupra faptului.

- Nu înțelegi, răspunse ea. Vitele Scoțiene pun în practică niște pedepse. Ei acționează în baza lucrurilor în care cred toți. Poate că oamenilor le e frică de ei, dar cei mai mulți sunt de acord cu ceea ce fac. Și nu te-ar privi deloc cu ochi buni dacă te-ar vedea că-ți bagi nasul în treaba lor.

- Nu?

Alex nu anticipase nici asta. Și-ar fi băgat nasul. Intervenția lui nu ar fi fost văzută ca un ajutor, ci ca o intruziune.

- Nu, își întări ea spusele.

- Și tu? Alex o privea scrutător. Tu n-ai vrea să îi opresc, Siân?

Siân șovăi mult. Își umezi buzele.

- Nu, rosti într-un final. N-ai face decât să înrăutățești situația.

- Cum?

Alex se încruntă.

- Dacă ai sări în ajutorul uneia dintre victimele lor, spuse ea, oamenii ar putea crede că respectivul a apelat la tine, că e aliatul tău. Poate informatorul tău. Și i-ai face mai mult rău decât bine.

- Informatorul meu? Glasul lui avea o notă de furie, deși aceasta nu era îndreptată către ea. Chiar sunt văzut ca dușmanul vostru, Siân? Chiar orice persoană care vorbește cu mine sau îmi împărtășește o informație e considerată iscoada mea?

- Te rog! Siân trase adânc aer în piept și închise ochii preț de câteva clipe. Dacă au ieșit azi-noapte, probabil au făcut-o ca să avertizeze pe cineva. Dacă se întorc peste câteva nopți pentru a-i administra pedeapsa, nu interveni. Să nu ieși! Te rog! Îmi promiți?

- Siân, răspunse el, e datoria mea să-mi apăr oamenii. Cum să...

- Te rog! Stătea în picioare și se uita fix la el. Trebuie să-mi promiți. Trebuie. Te rog...

„O, Doamne!” exclamă Alex în sinea sa, aruncându-și șervetul pe masă și ridicându-se pentru a o trage în brațele lui. Oare ce era la mijloc? Ce știa? Ce învârteau Vitele Scoțiene de se speriasse ea atât de tare? Era vorba despre cineva pe care Siân îl cunoștea. Dar cine? Cumnatul, din nou? Era plauzibil să o vadă atât de înnebunită de grijă dacă se temea că băiatul acela avea să îndure altă serie de lovituri de bici. Și, fără îndoială, de data asta i s-ar fi administrat douăzeci de lovituri, după cum făceau de obicei.

Dar cum să-i promită una ca asta? Era total illogic. Însă îi putea oferi atât de puține lucruri pe lumea asta... Și o iubea.

- Îmi promiți, te rog? Siân își ridică fața către a lui. Îl privea cu ochi mari și luminoși.

- Promit, răspunse el și privi, cu oarecare tristețe, cum Siân își mușcă buza de sus, pierzând controlul asupra propriei expresii, și începu să plângă.

- Ce e? Alex o trase la el, lipindu-i chipul de pieptul lui, și începu să o legene ca pe un copil. Ce e, iubirea mea? Spune-mi.

Era la fel de rece la gheața.

- Nu, se jelui ea. Nu-i nimic.

După un timp, Alex îi ridică ușor capul și-i șterse ochii cu batista, după care i-o oferi, să-și poată șterge nasul.

- Îmi pare rău, se scuză ea. Nu-mi stă-n fire să mă manifest așa. Trebuie să mă întorc la Verity.

- Nu până nu-ți revii după atâta plâns, răspunse el, punând batista pe masă și trăgând-o din nou în brațele lui. Văd clar că e ceva ce nu poți să împărtășești cu mine. Bine, lăsăm asta deoparte. Dar să nu crezi nicio dată că nu poți apela la mine, Siân, orice-ar fi. Ușa mea ți-e mereu deschisă. Îmi dai o sărutare?

Siân încuviință din cap.

O sărută până ce simți că trupul îi fu cuprins din nou de căldură. Dar nu se opri. Și conștientiză un lucru care-l tot sâcâise zile bune de undeva de la frontiera minții sale conștiente. Situația asta nu-l satisfăcea deloc. Pur și simplu nu se putea să continue așa, cu Siân fiind a lui fără să fie, de fapt, a lui.

Își dădu seama că nu putea trăi fără ea.

Nu era vorba doar că era îndrăgostit de ea. O iubea. Siân îi era la fel de necesară ca aerul.

Și nu voia să trăiască fără ea. Dar Siân nu era dispusă să-i devină amantă. Adică mai rămânea doar să...

Însă așa ceva era cu neputință. Era marchiz de Craille. Iar ea era fiica ilegitimă a unui baronet și a unei muncitoare de rând.

Era imposibil.

- Trebuie să mă întorc la Verity, spuse ea.

- Trimit vorbă că o să te duci la ea peste vreo oră, spuse Alex. Hai în pat cu mine, Siân! Hai, fă dragoste cu mine...

Tânăra dădu din cap în semn de refuz.

- Ar fi de-a dreptul sordid, răspunse ea.

Da, așa ar fi fost. Fir-ar să fie, chiar ar fi fost.

Marchizul o mai sărută o dată, după care îi dădu drumul.

- Iartă-mă, rosti apoi. Nu am vrut să te jignesc.

- Mulțumesc pentru masă, răspunse ea. După care plecă.

Nu, își dădu el seama apropiindu-se de fereastră și privind pe geam fără să vadă efectiv nimic, nu putea trăi fără ea.

Dar nici n-ar fi putut să trăiască împreună cu ea așa. Siân avea dreptate. Fără îndoială, să facă dragoste pe apucate, pe ascuns din când în când pe parcursul lunilor sau anilor ce aveau să vină ar fi fost sordid. Pe munte sau în casa lui - cu Verity sub același acoperiș cu ei! Prima oară nu fusese deloc sordid, pentru că totul se întâmplase spontan. Fusese frumos. Dar nu se putea repeta.

Ce știa Siân? Gândurile lui Alex se întoarseră la misterul care îl necăjise toată dimineața. De ce era atât de speriat? Își adresează o înjurătură pentru că îi promisese că avea să stea deoparte dacă Vitele Scoțiene aveau să-și facă din nou apariția, peste câteva nopți, ca să administreze pedepse.

Angharad ștergea praful, plângând pe înfundate. Când Josiah Barnes intră în casă, se șterse la ochi fără prea mare succes și își feri chipul.

- Ce e cu tine? Barnes se încruntă, starea ei afectându-i dispoziția cât se putea de bună.

- Siân Jones o să fie biciuită de Vitele Scoțiene, răspunse ea, suspinând și înecându-se în mijlocul propoziției. Și e vina mea.

- Cum așa? o întrebă el, trăgându-și cizmele. Nu mai spune prostii, femeie.

- Cineva a împrăștiat zvonul că ea i-ar fi spus marichizului de întrunirea de pe munte, răspunse ea. Dar dumneavoastră i-ați spus, domnule Barnes, iar dumneavoastră știți de la mine. Dacă nu v-aș fi zis eu, nici c-ar fi știut și nimeni nu s-ar fi gândit acum că Siân ar fi cea care i-a spus.

- Nu e vina ta, zise Barnes, dacă oamenii dau crezare unor zvonuri prostești. Și știi bine că, odată ce Vitele Scoțiene iau în vizor pe cineva, n-ai cum să mai faci nimic. Situația e urâtă pentru Siân Jones, dar asta-i viața. Ar putea să scape de pedeapsă. Am înțeles că i s-a cerut să renunțe la serviciu.

Angharad începu din nou să se smiorcăie.

- Dar azi-dimineață s-a dus la muncă, zise ea, am văzut-o când a trecut pe lângă casă.

Da. Barnes trebui să se străpânească pentru a nu zâmbi larg. Da, o văzuse și el trecând pe lângă topitorie.

– E prietena mea, continuă Angharad. Cred că ar trebui să spun ceva, domnule Barnes. Cred că ar trebui să-i zic lui Owen Parry. Poate că el ar putea să oprească pedeapsa.

Josiah Barnes se holbă la ea, în culmea uimirii.

– Să-i spui lui Parry? repetă el. Ce să-i spui, Angharad? Să-i spui că informatoarea nu e Siân Jones, ci tu? Vrei să vină la tine în miez de noapte? Vrei să-ți dezgolească spatele și să ți-l lase carne vie? Bagă-ți mințile în cap, femeie!

Angharad scânci.

– Ascultă-mă pe mine, spuse el, traversând încăpea până la ea și cuprinzând-o în brațe, nevoit să treacă peste dezgustul trezit de chipul ei umflat și înroșit. Continuând să vină la muncă, Siân Jones o caută cu lumânarea. E de-o încăpățănare prostească. Nimic din toate astea nu e vina ta, Angharad. Șterge-ți ochii și du-te sus, termină cu aiurelile astea despre vorbitul cu Parry. Nu mi-ai mai plăcea dacă ai avea spatele plin de urme de bici. Vorbesc eu cu Craille, să văd dacă poate el s-o convingă pe Siân Jones să stea acasă câteva zile.

– Ați face dumneavoastră asta, domnule Barnes? întrebă ea, frecându-se la ochi cu cârpa de praf și fixându-l cu venerație. Sunteți un om tare bun!

Împreunarea cu o femeie era o activitate prea extenuantă și prea instinctuală ca să se mai gândească la ceva. Însă bucuria îl ajută pe Josiah Barnes să se avânte cu mai multă vigoare decât de obicei în această activitate fizică. Uneori își sporea plăcerea imaginându-și că sub el era trupul lui Siân Jones, însă azi nu avu nevoie de acest stimulent.

Micul său plan dădea roade, roade chiar foarte dulci. Nici măcar nu-și închipuise că Vitele Scoțiene aveau să fie trimise pentru a o pedepsi. Sau că fetișcana aia căpoasă era într-atât de proastă. Se dusesese la serviciu de dimineață. Dacă avea noroc, și Craille nu afla de ce veniseră Vitele Scoțiene în noaptea precedentă, Siân avea să se tot ducă la muncă.

Avea să fie biciuită. Ba poate chiar și mai rău de atât. Cine știa ce-aveau să facă Vitele Scoțiene unei femei pe munte, când erau deja cu toții stârniți?

Și după aia să vadă el dacă avea să mai meargă tot cu nasul pe sus și dacă o să se mai poată uita la el ca și cum ar fi fost un vierme sub talpa ei, își spuse Barnes în timp ce zăcea, extenuat și cu răsuflarea tăiată, peste trupul lui Angharad.

Da, avea să vadă el!

- Ah, domnule Barnes. Glasul lui Angharad era din nou înecat în lacrimi. Sunteți minunat! Și ziceați că o să vorbiți cu marchizul?

- Da, o să discut cu el, răspunse el, dându-se într-o parte de pe ea. Aveau să treacă săptămâni bune până ce tăieturile și rănila de pe spatele lui Siân aveau să se vindece. Iar cicatricile aveau să rămână acolo o viață întreagă. N-avea să mai fie nici o nuntă în săptămâna ce urma. Schiță un zâmbet și spuse: Ești o femeie bună, Angharad. Trage-ți sufletul puțin și s-o mai facem o dată.

capitolul 19

Fusesse o greșeală să vină aici, își dădu ea seama cu mâhnire. Repetițiile se terminaseră, iar acum Siân stătea pe veranda bisericii și se uita lung la ploaia care se abătuse peste pământ. Deși mai erau și alții care șovăiau să se aventureze în ploaie, la fel ca ea, iar veranda nu era mare, în jurul ei se formase un spațiu liber. Ca și cum ceilalți s-ar fi ferit să o atingă, ca și cum ar fi fost... invizibilă. Mai toți evitau să-i întâlnească privirea, așa cum fusese toată seara. Când nu cântau, persoanele lângă care stătuse în strănă păruseră foarte interesate să stea de vorbă cu cei aflați în partea cealaltă față de ea.

Toate acestea îi dădeau o senzație îngreșător de familiară. Devenise o paria.

Atmosfera nu era chiar de ostilitate, ci mai degrabă una de stânjeneală. În fond, ce să vorbești cu o persoană care în noaptea precedentă primise un avertisment de la Vitele Scoțiene? Cum să te prefaci că nu ai idee

de ce toată lumea ştia întotdeauna – după cum era şi intenţia Vitelor Scoţiene –, respectiv în casa cui dăduseră buzna? Se gândea că probabil cei mai mulţi simţeau o fascinaţie ciudată ştiind că, peste două nopţi, avea să fie biciuită pe munte dacă nu îşi abandona slujba de la castel.

Acest gând trezea în ea o spaimă neagră care ameninţa să declanşeze din nou starea ciudată din noaptea trecută, când descoperise că putea să tragă aer în piept, dar nu şi să îl elimine.

Aproape că nu putuse să cânte. Sau să se concentreze asupra indicaţiilor date de reverendul Llewellyn. Sau asupra rugăciunii lungi pentru linişte, înţelepciune şi acceptare a voinţei Domnului de dinainte de începutul repetiţiei.

Ar fi trebuit să stea acasă.

Simţi o mână strângând-o brusc de umăr, tare. Siân nu-şi dădu seama de cât de mult avusese nevoie să fie atinsă până în momentul acesta.

– Acasă deci, Siân? rosti bunicul ei, vorbind prea tare şi cu o voioşie forţată. Hai, ridică-ţi gluga, *fach!* Ah, ce seară ploioasă şi mohorâtă! Sigur buni ne-aşteaptă cu un ceainic plin şi fierbinte.

Siân îi zâmbi şi făcu aşa cum i se spusese. Owen nu venise să o conducă la repetiţii, aşa cum făcea mereu. Venise la capelă singură, căci bunicul ei plecase înainte. Owen nu apăruse la repetiţii.

– Bunicule, toate astea te afectează şi pe tine, nu-i aşa? spuse ea când ieşiră în stradă şi îi acceptă braţul oferit. Asta e partea cea mai rea. Dacă ar fi vorba doar despre mine, ar fi corect. Nu vreau să fii privit şi tu cu ochi răi.

– Nimeni nu te priveşte nici pe tine cu ochi răi, *fach*, răspunse Hywel, poate cu excepţia celor câţiva care chiar cred că i-ai trădat pe cei de-un neam cu tine şi le-ai dat pe faţă secretele. Cei mai mulţi îţi admiră curajul şi cred că eşti cea mai nesocotită persoană care-a trăit vreodată pe lumea asta.

– Cam ca tine, spuse ea.

– Ca mine.

Hywel o mângâie uşor pe mână.

- Poate că... Siân trase adânc aer în piept. Poate că ați prefera să mă mut, bunicule.

- Să te muți?

În mod surprinzător, glasul lui suna acum ca un tunet.

- V-am adus necazuri ție și lui buni, continuă Siân. Și nu pot să fac singurul lucru care ar liniști din nou apele. Nu pot, bunicule. Nu pot să dau înapoi în fața amenințărilor. Dar e posibil să ne facă deranj în casă, ba chiar să ne distrugă mobila. Așa fac uneori. Nu mi-aș ierta-o în veci dacă s-ar întâmpla una ca asta.

- Siân - tonul lui era aspru -, asta e, trebuie să faci ce simți tu că trebuie. Bunicii tale i se rupe inima de mâhnire, dar o să te respecte pentru dârzenia de care dai dovadă. Și eu la fel. Dar nu te las să pleci de la noi. Buni s-ar supăra tare. Dacă e să zic c-am învățat ceva în viața asta eu și buni, acela e că nu putem să trăim în locul celor dragi nouă. Nu putem decât să-i iubim, fie ce-o fi! Am învățat cu greu asta. În cazul mamei tale, am învățat asta prea târziu. Nu te lăsăm să pleci. Chiar dacă ar fi adevărat ce spun unii, noi tot te-am iubi.

- Bunelule, zise ea în șoaptă. Ah, bunelule! Trase aer în piept, străduindu-se să-și reprime lacrimile. „Mie nemaipomenit de frică“, ar fi vrut să spună. „Sunt îngrozită.“ Dar asta era doar povara ei. Nu exista decât o singură cale de a evita ceea ce o aștepta, de a lăsa în urmă groaza. Dar alegea să nu o facă. Deci trebuia să poarte singură povara acestei groaze. Nu știa dacă se temea mai mult de faptul că avea să fie târâtă pe munte de bărbații aceia masivi, cu capetele acoperite cu saci - simplul fapt că aveau fețele acoperite era de-ajuns să-ți înghețe sângele în vene - sau că urma să fie întinsă pe pământ, legată și biciuită.

Spaima îi afectă din nou respirația. Ar fi putut să apeleze la ajutorul lui Alexander. O, Dumnezeu mare, ar fi putut să-i spună, iar el ar fi intervenit, să o salveze. În loc de asta, îl făcuse să-i promită că n-avea să iasă din castel ca să cerceteze ce făceau Vitele Scoțiene.

Îi promisese.

Tocmai intrau pe poarta casei lor, când fură strigați. Se întoarseră și văzură că Owen venea spre ei cu pași grăbiți.

- Hywel, Siân, zise bărbatul, în loc de salut. Am avut o întrunire. S-a prelungit mai mult decât mă așteptasem. Siân? Ce mai faci?

Nu îl văzuse deloc în timpul trecut de la sosirea Viteilor Scoțiene. Bineînțeles, Owen știa, așa cum știau toți. Se așteptase să îl vadă mai devreme. Crezuse că avea să vină la ea imediat ce termina serviciul. Dar participase la o întrunire. Din câte se părea, o întrunire era mai importantă decât ea. Într-un fel, era o consolare. Ori cum era împovărată de vinovăția pe care o simțea față de Owen.

Siân înclină din cap, dar nu scoase nici un cuvânt.

- Hai în casă, omule, rosti Hywel. E nebunie curată să stăm aici, în ploaie.

- Vreau să vorbesc între patru ochi cu Siân, spuse Owen. Hai să iei ceaiul cu mine, Siân! O să mă port respectuos cu ea, Hywel.

- Ai grijă să te ții de cuvânt, zise bunicul ei cu severitate. Pumnii ăștia ai mei sunt încă în stare să-ți învinețească ochii, Owen Parry, chiar dacă ai tăi sunt mai puternici.

Owen își petrecu brațul pe după talia lui Siân și porniră amândoi pe stradă. Mergeau repede spre casa lui Owen, înfruntând cu capetele plecate ploaia și vântul. Tot drumul, Owen nu scoase nici un cuvânt. După ce intrară, Owen îi luă pelerina de pe umeri, o scutură și o puse în cuierul de după ușă. Apoi procedă la fel și cu haina lui, după care se întoarse cu fața spre ea.

- Femeie nebună! îi zise, întinzând mâinile spre ea și apucând-o de brațe, aproape de umeri, atât de strâns, încât Siân sigur avea să se aleagă cu vânătăi. Chipul îi era încordat de-atâta furie. Ce-mi aud urechile, Siân? Te-ai dus la muncă azi?

- Da.

Siân se lipi de pieptul lui și uită că povara acestei frici era doar a ei. Corpul lui era atât de mare, încât o făcea să se simtă în siguranță.

- Atunci tot ce pot spune, răspunse Owen, e că meriți ce-o să primești. Știi, bineînțeles, că te leagă. Știi că îți dezgolesc spatele. Știi că bicele sunt de piele și fac răni până la sânge. Ai urcat după Iestyn și ai văzut cu ochii tăi. Crezi c-o să lovească mai cu milă pentru că ești femeie? N-ai să vezi! Te cred vinovată de ceva mai grav decât să refuzi să-ți pui iscălitura pe un document sau să te înscrii într-o organizație. Fără îndoială, o să primești toate cele douăzeci de bice, dacă nu cumva mai multe.

Fără să vrea, Siân scânci și se apăsă și mai tare de el.

Însă Owen o ținea în continuare de brațe și o desprinse de refugiul reprezentat de trupul lui pentru a o zgâlțâi puternic până ce Siân rămase cu bărbia în piept, amețită și dezorientată.

- De ce-i nevoie? striga de-a dreptul la ea. De ce-i nevoie să te supui, a naibii femeie căpoasă și nesocotită? Vrei să-ți răbăcesc fundul, ia zi? Acum? Să știi că am mâna grea, Siân Jones, și zău dacă o să te menajez. Tare mă tem că o să dormi pe burtă în noaptea asta. Hai, s-o facem și pasta!

Își luă una din mâini de pe brațul ei și, cu cealaltă, o trase către un scaun.

- Owen, dacă te atingi de mine cu asemenea intenții, jur că te reclam la tribunal, rosti ea glacial. Nu am de ce să-ți dau socoteală. Și de ce trebuie să presupună bărbății - unii dintre ei - că femeile trebuie controlate prin durere? Eu, una, n-am de gând să mă las controlată așa sau supusă de teama durerii. N-o să dau înapoi în fața amenințărilor. Iar tu n-o să mă salvezi de bicele Vitelor Scoțiene nici dacă mă bați la fund atât de tare că va trebui să dorm pe burtă noaptea toată.

Strânsoarea mâinii lui nu se relaxă, dar Owen rămase nemișcat, uitându-se lung la ea, cu chipul palid și marcat de tensiunea furiei. Apoi o trase către el și îi apăsă capul cu putere de umărul lui.

- Siân, îi spuse în șoaptă. *Cariad, cariad*. De ce-oi fi tu atât de nesăbuită? De ce nu vrei să mă lași să te iau pe lângă mine, să te apăr și să te ghidez în viață, așa cum ar trebui să poată fi lăsat un bărbat să facă pentru femeia lui?

- Poate pentru că, pe lângă faptul că sunt femeie, mai pot să și gândesc de una singură, răspunse ea cu tristețe.

Fără să mai zică nimic, Owen o legănă la pieptul lui.

- Owen, tu-i știi pe unii dintre cei care fac parte din Vitele Scoțiene, nu? rosti ea după un timp.

- Nimeni nu știe cine sunt, *cariad*, răspunse el.

- Dar tu, da. Siân își înalță capul pentru a se uita direct în ochii lui. Ești conducătorul muncitorilor. Sigur știi. În plus, nu pot să uit cât de bun ai fost când a fost vorba despre Iestyn. Știu că i s-au dat zece lovituri de bici, dar mai știu și că ai pus o vorbă bună ca să primească o pedeapsă mai ușoară. Știu c-ai făcut asta. N-ai cum să mă faci să cred că nu-i cunoști... măcar pe unii.

Bărbatul clătină din cap.

- Owen, rosti ea, știi bine că sunt nevinovată. Știi că nu i-am zis nimic marchizului de Craillè. Știi că nu i-aș trăda în asemenea hal pe cei de același neam cu mine. Știi că nu sunt o informatoare.

- *Cariad*, zise el. Eu știu asta. Dar alții nu.

- Atunci spune-le tu, răspunse ea. Ai influență. Oamenii te ascultă. Spune-le. Nu vreau să fiu biciuită. Ah, te rog, nu vreau să fiu bătută cu biciul!

Chipul lui deveni și mai palid.

- A naibii femeie căpoasă, spuse el, din nou cu glasul încărcat de o notă de furie. Poți să te salvezi, Siân. Chiar dacă te-ai dus la lucru azi. Dacă nu te duci mâine, n-o să se mai întoarcă. Chiar dacă te-ai dus în prima zi.

Siân dădu din cap încet, în semn de refuz.

- *Fach*, îngăimă Owen. Nu pot să te salvez.

- Te rog! Siân își apăsă palmele pe pieptul lui, cu degetele răsfirate. Spune-le că nu eu i-am zis marchizului, Owen. Mă doare să știu că oamenii cred așa ceva. Asta mă doare mai mult decât orice.

- Nu, răspunse el cu asprime. O să te doară ceva mai mult de-atât, Siân. Bicele alea o să doară mai tare.

- Spune-le, insistă ea. Te rog...

Bărbatul o privi mult timp, fără să scoată vreun sunet.

- Să văd ce pot să fac, *cariad*, rosti apoi, dar nu pot să-ți promit nimic. Ce-i corect e corect... Te-au prevenit.

Ți s-a dat o cale de scăpare. Dacă nu o urmezi, va veni pedeapsa.

Tânăra îi zâmbi.

- Nu și dacă îmi iei tu apărarea, îi spuse. Mulțumesc mult, Owen.

Dintr-odată, chipul lui se încețoșă în privirea ei când toată afecțiunea profundă pe care o nutrea față de el se trezi la viață și îi aminti că nu îl iubea, că îl înșela nerupând logodna cu el, că se culcase cu un alt bărbat pe munte și că era îndrăgostită de respectivul.

Owen!

Ah, ce bine ar fi fost dacă l-ar fi iubit. Dacă...

Sărutul lui fu blând și destul de scurt.

- Te conduc acasă, îi spuse. Asta dacă nu cumva vrei să bei ceaiul pe care ți l-am promis.

Siân clătină din cap.

Câteva minute mai târziu, Owen o sărută mai înflăcărat în fața casei bunicului ei, în vânt și în ploaie.

- Siân, salvează-te, îi spuse, cu buzele aproape atingându-i-le pe ale ei. Măine ține-te departe de afurisitul ăla de Craille și de odrasla lui. Vreau să te apăr, dar nu pot. Mă simt neputincios. Ah, dacă ai putea să te salvezi de la...

Își lipi din nou buzele de ale ei.

- Eu trebuie să îmi fac datoria, răspunse ea. Dar o să mă ajuți tu, Owen. Știi sigur. Ești tare grozav!

Prea grozav ca să fie înșelat, își dădu ea seama mai târziu, stând trează în patul unchiului ei, de la etaj. Ar fi trebuit să fie mai sinceră cu el. Ar fi trebuit să îi spună că nu se putea mărita cu el. Ar fi trebuit să-i ia de pe umeri povara sentimentului că era responsabil pentru siguranța ei. Dar căzuse în ispita lașității. Cum să-i spună acum? Nu era nicidecum momentul potrivit. Avea să aștepte până după...

Dar stomacul i se contractă, și Siân simți că-i vine rău. Mintea i se opri brusc. Nu, n-avea nici măcar să gândească în termeni de „înainte” și „după”. Și nu avea să se gândească nici la evenimentul care le separa. Se cuibări mai bine în așternut.

Nu dormise deloc, deși era în pat. Trecuseră trei nopți. Cel mai probabil, aceasta era noaptea în care aveau să se întoarcă – asta dacă sărmanii aceia pe care-i amenințaseră nu făcuseră după cum li se spusese. Aștepta, cu mușchii încordați, primul semn că măcar una dintre potențialele lor victime se dovedise îndărătnică.

Cumnatul lui Siân, probabil.

Și totuși, faptul că era treaz și cu mușchii încordați nu atenua deloc șocul acela, deși așteptat, descoperi Alex când începură primele urlete ca din altă lume și mugetele de neconfundat. Tocmai pentru că le așteptase, acum i se păreau mai îngrozitoare. Își simțea sângele răcindu-i-se în vene. Și în gât i se formase un nod care-l sufoca.

Bietul nesăbuit care sfidase avertismentul, oricine-ar fi fost el!

Sau oricine ar fi fost ei. Lui, unul, nu i-ar fi plăcut deloc să audă sunetele acelea și să știe că veneau după el, își spuse Alex. Închise ochii și încercă să stea nemiscat în așternut. Asculta concentrat, atent la orice sunet care ar fi putut veni dinspre odaia lui Verity, și se ruga ca în noaptea asta fetița să nu se trezească din cauza hărmălaiei de afară.

Urmă o așteptare cât o eternitate până la a doua serie de vaiere și mugete. Un interval de tăcere plin de tensiune și de groază. Bănuia că întregul Cwmbran aștepta la fel ca el. Bărbații din Vitele Scoțiene – cine-or fi fost ei – procedau foarte inteligent, preferând să nu acționeze în tăcere și în taină. Mizau pe puterea imaginației tuturor celor care îi auzeau – o strategie cât se putea de isteasă, mai ales aplicată asupra întregului oraș. Prima serie de urlete anunțase că sosiseră. A doua arăta că puseseră mâna pe prima lor victimă și porniseră cu ea pe munte. A treia avea să indice că terminaseră cu respectivul – biet nefericit – și că porneau spre următoarea țintă. Și așa mai departe.

Câte persoane erau vizate?

Dar, înainte de a auzi acele zgomote pentru a treia oară, Alex se ridicase din pat și mergea de colo-colo prin camera cufundată în întuneric, cu pumnii închești

și strângând din dinți. Se simțea complet neajutorat și neputincios, închis în castelul lui, în timp ce oamenii săi – mai precis, un număr necunoscut dintre ei – erau pedepsiți undeva pe munte.

De ce-i promisese?

De ce-l pusese ea să promită așa ceva?

Era curios dacă de data aceasta Siân rămăsese în patul ei sau urcase din nou pe munte cu cumnatul ei, așa cum făcuse data trecută. Poate că era pe undeva pe acolo chiar în momentul de față, își spuse el, uitându-se lung pe fereastră către noaptea umedă, în timp ce el stătea aici, departe de orice pericol.

„Fir-ai să fii, Siân!” Alex lovi cu partea laterală a pumnului în suprafața tare a pervazului. „Fir-ai să fii!”

Se întreba dacă era cu puțință să ajungi să te obișnuiești cu sunetele acelea și dacă era cu puțință să nu te trezească din somn sau măcar, dacă te trezeau, să poți să le asculți cu indiferență. Când Vitele Scoțiene își lansară a treia serie de urlete, stomacul lui se strângea deja dureros. Pedepsa cine știe cărui amărât se încheiase. Poate Iestyn Jones? Oare el fusese primul în noaptea asta? Și câți mai urmau? Pentru ce erau pedepsiți? Pentru că refuzaseră să participe la marșul către Newport?

Frustrat, Alex lăsă să-i scape un oftat. A doua zi avea să-i spună clar lui Siân că promisiunea sa nu viza decât noaptea aceasta.

N-avea să permită să se mai întâmple vreodată așa ceva. Chiar dacă ar fi însemnat să ceară să i se trimită niște comisari sau soldați, avea să pună capăt unor asemenea represalii barbare.

Mai rămase la fereastră preț de mai mult de un ceas, aproape fără să-și dea seama că aerul nopții era rece, chiar dacă avea fereastra închisă. Dar nu se mai auzi nimic neobișnuit.

Doar o singură victimă?

Acest gând îi dădea fiori. Doar una? Care era infracțiunea de care să se fi făcut vinovat doar un singur om din tot orașul?

Jură solemn că avea să afle a doua zi. Pentru numele lui Dumnezeu, avea să afle sigur.

*

Siân nu dormea, bineînțeles, deși stătea întinsă pe patul unchiului ei, de la etaj. Și nici nu-și dăduse jos hainele de zi. Purta cea mai veche rochie a ei și o cămașă de corp pe dedesubt. Se uita fix în întuneric. Bănuia că bunicii ei și Emrys făceau la fel, deși se duseseră cu toții la culcare la ora obișnuită, la fel ca în fiecare seară.

Când începură urletele, Siân își acoperi gura cu o palmă cuprinsă de un tremur incontrollabil, dându-și seama că se simțea aproape ușurată. Începea. Deși rece ca gheața, mâna își contenii încet tremurul, și Siân fu cuprinsă de o stare bizară de calm. Se ridică în capul oaselor și își împinse picioarele peste marginea patului. Rămase în șezut – complet nemișcată și cu mâinile împreunate în poală – și se puse pe așteptat. Ascultă pașii bunicului ei coborând la parter și văzu cum în dreptul marginii ușii de la dormitorul în care se afla se ivi o dungă de lumină. Aprinseseră lampa.

În așteptarea aceasta, sub imperiul unui calm ciudat, își dădu seama că și-ar fi dorit să nu fi urlat de pe dealuri ca să-și anunțe apropierea. Dura ceva până coborau. Poate nu chiar mult. Poate zece minute, poate cincisprezece. Ei i se părură mai degrabă cincisprezece ore. Își dorea să fi așteptat până ce ajungeau în dreptul casei ei, să fi urlat, să fi deschis ușa cu forța și să o fi luat.

Așteptarea era cea mai cumplită parte. Cu fiecare secundă, era din ce în ce mai sigură că inima i se deplasase și rămăsese blocată undeva între gât și urechi.

Unu, doi, trei, număra încet, cu ochii închiși. Unu, doi, trei în piept, unu, doi, trei afară. În cazul expirațiilor, număra mai încet, deschizând gura. Inspira pe nas, expira pe gură. Apucă strâns marginea patului.

Oare aveau să plece de unde veniseră dacă le promitea că nu avea să se mai ducă vreodată la castelul Glanrhyd? Dacă îi implora, dacă se milogea? Se putea? Era prea târziu?

Unu, doi, trei inspiră pe nas. Unu, doi, trei expiră pe gură.

În secunda următoare, strânse mai bine marginea patului și se aplecă până ce atinse cu fruntea de genunchi.

Urletele începuseră din nou, și se auzi cum ușa de jos fu deschisă cu multă forță. Imediat, Siân pierdu controlul ritmului în care respira.

Avea să-i implore. Avea să-i implore de-o mie de ori. Avea să le promită orice. Orice i-ar fi cerut. Avea să facă orice. Orice ar fi vrut ei.

Unu, doi, trei; unu, doi, trei.

Cumva, reuși să se ridice.

Bunelul și Emrys aveau amândoi mânecile suflecate până la coate, observă când coborî cu pași înceți pe scara interioară. Buni se înarmase cu mătura ei. În bucătărie erau patru bărbați din Vitele Scoțiene, cu fețele acoperite. Dincolo de ușa deschisă se vedeau și alții. Bunicul ei înjura de mama focului.

- Cred, rosti Siân, cu un glas clar și uimitor de calm, că ați venit pentru mine.

- Chiar așa, Siân Jones, răspunse unul dintre ei, într-o șoaptă aspră și răgușită.

- Sunt pregătită, spuse ea, ridicându-și bărbia.

Însă rudele ei nu erau dispuse să stea cu mâinile în sân. Siân rămase pe loc, fără să spună nimic, și privi - cu un sentiment bizar de detașare - cum mai întâi bunicul ei și apoi și Emrys fură copleșiți, așezați cu forța pe scaune și legați fedeleș cu funii care, cel mai probabil, fuseseră aduse aici tocmai în acest scop. Mătura lui buni fu ruptă fără menajamente pe un genunchi.

- Nu-i nevoie să mă târâți, rosti Siân, când mâinile a doi bărbați mascați o apucară într-un final de brațe, trăgând-o către ușă. Vin de bunăvoie.

Ar fi trebuit să-i pună căluș bunelului, își dădu seama o parte detașată a minții ei. Dacă l-ar fi auzit acum, nimeni n-ar fi crezut că era un om cu frica lui Dumnezeu. Buni urma să aibă ceva de furcă să îi elibereze pe el și pe Emrys.

Bărbații mascați o târâră după ei oricum, mergând cu pași mult mai mari decât ai ei, astfel că Siân fu nevoită să alerge pentru a respecta ritmul impus de ei și deseori se împiedica sau aluneca pe versantul cufundat în întuneric. Era o noapte fără lună și stele. Nu ploua efectiv, dar aerul era rece și încărcat de umiditate, iar vegetația

de sub picioarele ei era udă tare și alunecoasă. O zoreau tot mai sus. Siân nu se gândi să-i numere. Mintea nu îi era îndeajuns de lucidă pentru așa ceva. Dar i se păreau uriași, și erau atât de mulți...

„Te implor, Doamne“, tot repeta în sinea ei. „Te implor, Doamne sfinte!“ Îi răsărise în minte o idee – un gând care apărură abia acum, în mod ciudat. Nu știa de vreo altă femeie care să fi fost pedepsită de Vitele Scoțiene. Dacă parte din pedeapsă era să fie violată? Nu se mai gândise la asta înainte – înainte de a se trezi singură pe munte cu zece bărbați masivi și puternici, toți absolut imposibil de identificat.

„Oh, Doamne, te implor...“ se tot ruga. „Te implor, Doamne sfinte!“

Nu își dădea seama unde ajunseseră. Mintea ei nu putea pur și simplu să fie atentă la direcția în care mergeau sau la ceva repere, care, în mod normal, i-ar fi fost familiare. Nu știa decât că tot urcară până ce, într-un final, se opiră.

Cei doi îi eliberară brațele, și Siân se trezi că stătea singură, uitându-se lung la patru țaruși gata înfipți în pământ, foarte vizibili chiar și în beznă.

Deși nu își ridică ochii din pământ, își înălță bărbia.

– Siân Jones, se auzi același glas aspru care i se adresease în bucătăria bunicului ei, ai fost acuzată că ai dat informații despre planurile celor de-un neam cu tine proprietarului exploatării Cwmbran și că, așa, i-ai pus pe toți în pericol. Nu te-ai supus cererii de a renunța la locul de muncă pe care îl ai la castel. Drept urmare, s-a hotărât să primești douăzeci de lovituri de bici.

„Douăzeci!“ O, Dumnezeu mare! Genunchii i se înmuiară și aproape că îi cedară. Dar acum, că venise momentul crucial, Siân reuși să găsească o putere interioară, o încăpățănare instinctuală. Rămase complet nemișcată, uitându-se fix la unul dintre țaruși.

Cineva se apropie de ea prin spate – Siân nu-și întoarse fața către el. Acesta nu îi desfăcu nasturii rochiei. O sfășie pur și simplu, de la gât până la șolduri. Apoi, cu un scârțâit puternic, cămașa de corp fu ruptă și ea. Siân

simți aerul rece și umed pe piele, împreună cu ghearele înghețate ale groazei.

În clipa următoare, se trezi cu fața în jos, pe pământul rece, ud și tare, cu cineva trăgându-i brațele și picioarele în patru direcții diferite, pentru a fi legate de țărui. Patru bărbați îi prinseră membrele cu sfoară în același timp – și fără să scoată vreun sunet –, iar apoi Siân simți cum mâinile unuia dintre ei îi trase marginile rochiei și cămășii de corp în jos și peste umeri, astfel încât să fie complet dezgolită de la umeri până la șolduri.

Simțea furnicăture pe spate. Își lipi obrazul de pământ și prinse țăruii cu palmele.

Cel care-i legase încheietura stângă i-o fixase prea strâns, își spuse ea, deși așa ceva nu avea prea mare importanță în situația de față. Îi stânjenea circulația sângelui. Când aveau să o dezlege, urma să treacă mult până ce avea să i se dezmoștească mâna. Acest gând avea ceva incredibil de amuzant.

– E femeie, rosti în șoptă un alt glas. Nu rezistă la douăzeci. Zece o să fie de ajuns.

– E o femeie care ne-a trădat pe toți, obiectă primul glas. Are noroc că nu primește douăzeci și cinci.

– Zece, șopti cealaltă voce.

– Douăzeci, spuse primul. Și să nu vă prind pe vreunul că dă mai cu milă.

– Cincisprezece, rosti un al treilea glas, tare. Vă întâlniți la mijloc, dați-i cincisprezece. Lovituri normale. Bicele sunt oricum umede. Cincisprezece lovituri cu bicele umede sunt la fel de dureroase ca douăzeci și cinci.

– Cincisprezece atunci, șopti primul bărbat, cu părere de rău. Mulțumește-i lui Dumnezeu că ai pe cineva să pună o vorbă bună pentru tine aici, Siân Jones.

Dar Siân trecuse dincolo de orice gând rațional. „Să înceapă odată“, e tot ce putea gândi. Puteau să-i dea și treizeci de bice, numai să înceapă odată.

O clipă mai târziu, auzi un șuierat și un bufnet după care, cu o anumită întârziere i se păru ei, o durere extrem de ascuțită care, pentru o fracțiune de secundă, fu prea intensă pentru a fi asimilată. Doar șocul simțit o făcu să conștientizeze că fusese dată prima lovitură.

Un șoc care parcă îi oprise inima și care în mod sigur îi tăiasе răsuflarea. Își dădu seama că fusese lovită înainte ca mintea ei să înregistreze complet senzația de durere. Apoi urmă a doua. Durerea îi țipa ascutit prin toți porii.

– Opriți-vă o clipă!

Siân nu auzi vocea. Creierul și trupul i se luptau cu o durere mai intensă decât orice simțise sau își închipuisе vreodată – chiar și în ultimele trei zile. Iar o parte din ea aștepta a treia lovitură. Aștepta acel șoc insuportabil care, mai mult ca sigur, avea să-i curme viața.

– Deschide gura, îi șoptea cineva, cineva care înge-nunchease pe iarbă, în dreptul capului ei.

Automat, se supuse, iar un ghem gros de material textil îi fu vârât între dinți.

– Mușcă în asta, rosti glasul, renunțând pentru o clipă la șaptele acelea imposibil de identificat.

Dar Siân nu-l văzu, nu-l auzi. În sinea ei, nu făcu altceva decât să blesteme această întârziere.

Încă treisprezece lovituri. Nu le numără. Nu gândi. Se transformă în durere în stare pură. Singura noțiune coerentă care se înfiripă cât de cât în mintea ei fu uimirea că putea îndura atâta durere fără să leșine sau să moară. Aceasta era amestecată cu surprinderea că senzația nu se atenuă după primele câteva lovituri, ci deveni mai intensă la fiecare, căci bicele izbeau locuri unde avea deja răni deschise.

Nu își dădu seama când se sfârși totul. Nu simți când încheieturile și gleznele îi fură eliberate.

Nu auzi ultima serie de urlete, mugete și jeluiri ale bărbaților care se aflau în jurul trupului ei răstignit.

Nu își dădu seama când plecară.

Nu auzi nici glasul bunicului ei. Nici pe ale lui Emrys, Huw sau Iestyn. Nu auzi cum acesta din urmă începu să plângă, cum începu să-i mângâie părul, cum o sărută pe obraz sau cum îi tot spunea ce mândru era de ea.

Și totuși, nu își pierduse cunoștința.

„Alexander“, își tot repeta.

„Alexander, Alexander... unde ești? De ce nu ai venit?”

capitolul 20

Alex nu îl convocase pe Josiah Barnes. Fără îndoială, acesta știa. Sigur toată lumea aflate până acum cine fusese victima Vitelor Scoțiene noaptea trecută – cu excepția marchizului de Craillie. Dar n-avea să-l întrebe pe vechilul său. Avea să afle de la Siân.

Știuse dinainte și, pe baza informațiilor pe care le avea, îl făcuse să promită că n-avea să iasă din castel noaptea trecută. Alex se întreba dacă temerile ei se transformaseră în realitate. Poate că nu. Poate că victima fusese altcineva – poate că tânărul ei cumnat se hotărâse, până la urmă, să se conformeze presiunilor celorlalți.

Avea să o invite la prânz, își spuse. Sau, mai degrabă, avea să-i poruncească să vină la masă pentru a-l informa despre progresele pe care le făcea Verity. N-avea cum să refuze să respecte o poruncă directă. Intenționa să o trimită pe domnișoara Haines în camera de studiu a fiicei sale, dar apoi se hotărî să se ducă personal. Voia să-i vadă fața, ca să-și dea seama dacă fusese vorba despre cumnatul ei.

Camera de studiu era cufundată în tăcere. Când deschise ușa, aproape că se aștepta să descopere că era goală. Poate că, de fapt, cele două ieșiseră la o plimbare de dimineață, din moment ce vremea era acceptabilă, pentru prima oară după multe zile. Totuși, pe dealuri era noroi.

Dar Siân și Verity stăteau împreună la masa de lângă ferestre. Verity era aplecată asupra unei foi de hârtie, concentrată asupra cine știe cărei sarcini. Siân stătea lângă ea, ținându-și spatele foarte drept.

– Bună dimineața, rosti el. Nu vreau să vă întrerup. Continuați!

Verity îi adresează un zâmbet senin.

– Fac caligrafie, tati, spuse ea. Uite! Toate literele mele sunt la fel de mari.

- Un progres miraculos, spuse el, apropiindu-se din spate și privind peste umărul ei. Și ce litere frumoase și ordonate! Sper că doamna Jones e mulțumită de tine.

- Da, răspunse Siân. Chiar se străduiește.

Alex se uită direct la ea pentru prima oară. Nu avea pic de culoare în obraji, însă avea umbre întunecate sub ochi. Chiar și buzele îi erau foarte palide. Avea niște tăieturi pe buza inferioară, ca și cum și-ar fi mușcat-o. Chipul îi era total lipsit de expresie. Deși se uită la el când vorbea, Alex observă că își mișcă doar ochii. Își ținea capul ridicat, păstrând o postură rigidă.

Părea mai degrabă o statuie de marmură decât o femeie în carne și oase.

O, Doamne, îl omorâseră pe băiat? Sau îl aduseseră într-o stare foarte gravă? Își dorea mai mult decât oricând să fi refuzat să îi promită ce-i ceruse. Ar fi putut să-i împiedice. Ar fi putut să o cruțe de această suferință.

- Continuă, spuse din nou, bătând-o ușurel pe umăr pe Verity.

Fetița se aplecă din nou peste foaia de hârtie. Alex era oarecum surprins că Siân nu o mustra pentru poziția greșită. De obicei o făcea în stilul acela blând și încurajator care făcea ca orice corecție să pară o laudă și întotdeauna obținea rezultatul dorit. Astăzi, lui Verity i se permitea să stea cocoșată peste hârtie. El nu îi zise nimic.

Se duse către cealaltă parte a mesei, astfel încât să o poată privi pe Siân fără să fie observat. Avea să îi spună curând că trebuia să ia prânzul cu el. Și-atunci o să poată să afle adevărul de la ea. Și avea să o sărute până ce o să aibă din nou culoare în obraji și corpul o să i se relaxeze din nou. Stătea perfect nemișcată și nu scotea nici un cuvânt. Cumva, Alex avea impresia că nu era deloc atentă la ce făcea Verity, chiar dacă avea ochii ațintiți asupra foi de hârtie.

Inițial, crezu că era vorba despre un fir de ață care ieșea din tivul rochiei, în dreptul gâtului. Ba chiar avu impulsul de a se apropia și a-l băga înapoi înăuntru, dar se opri la timp. Nu s-ar fi convenit să facă un asemenea

gest intim. Apoi se întrebă, într-o doară, de ce ar folosi cineva fir roșu ca să coasă o rochie albastră.

În secunda următoare, se încruntă și chiar făcu un pas înainte, astfel încât ajunse la mai puțin de doi metri de spătarul scaunului pe care stătea ea. Da, nu se înșelase. Era o zgârietură, în urma căreia sângerase. Deși mai gravă decât genul acela de rană cu care te-ai fi putut alege atingându-te din greșeală cu un ac. Era mai degrabă... o urmă de bici.

Dintr-odată, Alex își simți măruntaiele cutremurându-i-se puternic. Genunchii i se înmuiară și aproape că îi cedară.

Își putea simți sângele scurgându-i-se din obraji, lăsându-i reci și acoperiți cu o peliculă de sudoare rece. Chiar și aerul pe care-l trăgea pe nas i se părea înghețat. Își împreună palmele la spate, strângându-le puternic.

Trecură câteva secunde bune până ce se simți suficient de stăpân pe el să se miște. Traversă încăperea până la clopoțelul pentru servitori și trase de șnurul acestuia. Rămase lângă el până ce venerabila doică a lui Verity intră gâfâind în încăpere.

- Rămâneți cu Verity, îi porunci. Poate ar fi bine să o scoateți la o plimbare prin grădină. Am niște chestiuni importante de discutat cu doamna Jones.

- Da, milord, răspunse doica, moment în care Verity își ridică privirea, surprinsă, și dădu să protesteze.

- Poți să iei o păpușă cu tine, îi spuse Alex, cu un zâmbet, și apoi s-o aduci jos, la masa de prânz, pe care o vei lua cu mine mai târziu.

Vociferările lui Verity se curmară imediat, în mijlocul propoziției. Rar se întâmpla să aibă privilegiul de a lua prânzul jos, cu tatăl ei. Se ridică imediat de la masă, topăind veselă către doica ei.

- Mănâncă și doamna Jones cu noi? întrebă fetița.

- Nu, răspunse el. Doamna Jones nu o să ia prânzul cu noi. Apoi își îndreptă privirea către ea: Veniți cu mine, vă rog, doamnă Jones.

Tânăra se ridică încet, păstrându-și corpul rigid, timp în care stomacul lui Alex se cutremură din nou. Nu putea să se ducă să o ajute. Nici n-ar ști unde anume

să o atingă. Chipul ei era în continuare lipsit de orice expresie.

- Pe aici, îi spuse, ieșind din camera de studiu în urma ei și ghidând-o către dormitoarele de oaspeți aflate mai încolo, pe coridor.

Siân nu protestă câtuși de puțin, nici măcar când Alex deschise ușa unuia dintre ele și îi făcu semn să intre. Nu zise nimic când Alex intră după ea și închise ușa în urma lui. Siân rămase nemișcată, cu coloana dreaptă, în mijlocul încăperii. Stătea cu spatele la el.

- Vitele Scoțiene au ieșit din nou azi-noapte, începu Alex, sprijinindu-se de ușă și întrebându-se dacă era cu puțință ca un bărbat să leșine.

Cumva, avea impresia că avea să afle cât de curând.

- Da, răspunse ea.

- Au urlat de trei ori, spuse el. Cred că asta înseamnă că n-au venit decât după o singură persoană.

- Da.

- Cine? întrebă el. Despre cine a fost vorba, Siân?

Urmă un interval lung de tăcere.

- Nu știu, rosti ea într-un final. Nu am auzit.

Alex se apropie de ea, din spate. Siân nu schiță nici o mișcare, deși n-avea cum să nu fi simțit că se apropiase. Nu întoarse capul, să îl privească.

Poate că, până la urmă, se înșelase, își spuse el. Sigur se înșelase, nu? Foarte sigur. Se uita lung la nasturele de sus al rochiei, întrebându-se cum putea să-l desfacă fără să-i atingă spatele. Își ridică mâinile spre el. O putu simți inspirând încet când îi scoase primul nasture din butonieră, după care trecu la următorii. Avu nevoie de mult timp, dar, într-un final, reuși să-i deschidă rochia până mai jos de talie. Prinse cele două părți ale rochiei și le dădu de-o parte și de alta.

Avea un furou pe dedesubt. Chiar și așa, putea vedea clar că nu se înșelase. Pentru o secundă, se întrebă din nou dacă avea să leșine. Sau să vomite. Îi trase rochia în jos pe brațe și își băgă degetele sub bretelele furoului, chiar în dreptul umerilor. Le trase în sus cât putu de ușor și îi trase furoul până la șolduri.

- Câte? o întrebă, simțindu-și buzele prea amorțite pentru a se supune voinței sale.

Se uita la dărele însângerate și umflate care-i rămăseră întipărite pe spate, în zigzag.

Siân îi răspunse abia peste ceva timp.

- Cincisprezece, rosti ea.

„Cincisprezece!” Iestyn Jones primise zece. Alex își aminti cum privise totul, cum le număraseră și cum i se păruse o eternitate până se terminaseră. Și-și amintea și în ce stare fusese Iestyn după aceea.

- De ce?

Glasul i se redusese la o șoaptă.

- Nu știu, spuse ea.

- De ce, Siân?

- Cred că eu ți-am dat informații, răspunse ea. Cred că ți-am spus despre întrunirea de pe munte.

- Ei, drăcia dracului! izbucni el.

Își aminti cum Owen Parry ceruse să afle de la cine aflase și cum el refuzase să-i dea un nume. Și-și aminti cum Parry îi spusese că avea să afle.

Drăcia, drăcia dracului!

- Hai încoace, rosti el, apropiindu-se de pat și trăgând pătura într-o parte. Hai, întinde-te aici!

Siân își ținea rochia și furoul peste sâni. Privind-o, Alex observă că renunțase la masca impasibilității. Avea ochii plini de durere.

- Hai aici, Siân, îi spuse. Mi-e frică să te ating. S-ar putea să-ți fac mai mult rău decât bine.

Dar, când Siân se apropie, îi luă mâinile într-ale lui și-i desprinse degetele de pe materialul rochiei, astfel încât aceasta să poată cădea pe podea. Furoul îi rămase fixat pe șolduri. Alex nu era în starea necesară pentru se excita doar văzând-o goală, așa cum nici ea nu era în situația de a se simți jenată.

- Întinde-te pe pat, îi spuse.

Alex se agita pe lângă ea, fără să știe ce să facă, iar Siân se întinse pe pat, cu fața în jos. Într-un final, reuși să se așeze, cu fața pe pernă, respirând neregulat și cu zgomot. Alex își dădea seama că încerca să-și țină durerea sub control.

Se forță să privească îndelung, cu atenție, dărele pe care bicele le lăsaseră pe spatele ei. Toate erau roșii și umflate. Unele sângeraseră.

- Cum ți-au fost tratate rănille astea? întrebă el. Cum ți le-a îngrijit bunica ta?

- Le-a spălat cu apă curată, răspunse ea.

- Trebuie date cu unguent, zise el. Și trebuie să iei ceva pentru durere. A cui a fost ideea să te prezinți la muncă azi?

- A mea, rosti Siân. Dacă aș fi rămas acasă, situația ar fi fost interpretată cu totul și cu totul greșit.

Alex nu o întrebă ce voia să spună cu asta, ci îi zise că avea să se întoarcă și ieși din încăpere. Ar fi trebuit să o trimită pe domnișoara Haines la ea, dar trebuia să facă el totul. Dumnezeuule mare, fusese biciuită din cauza lui. Fusese biciuită! Cincisprezece lovături. De către Vitele Scoțiene. Sus pe munte, răstignită pe jos, cu mâinile și picioarele legate de țaruși. Siân. Siân a lui. Senzația de amețală rece din capul lui aproape că începea să devină familiară.

Se întoarse în dormitorul de oaspeți în mai puțin de zece minute, cu un lighean cu apă caldută și un prosop moale, o alifie despre care atât domnișoara Haines, cât și bucătăreasa jurau că era un leac miraculos pentru tăieturi și răni minore, plus o doză dublă de laudanum.

Siân stătea în aceeași poziție ca înainte, numai că-și întorsese capul într-o parte, pentru a respira mai bine. Îl urmări cu privirea cum intră și se apropie de pat. Chipul palid și ochii negri, încercânați parcă pulsau de durere.

- Mai întâi asta, rosti Alex, arătând către laudanum. Va trebui să ridici capul ca să o bei și o să te doară, dar după câteva minute o să atenueze durerea și o să te ajute să dormi. Când ai dormit ultima oară?

- Nu mai știu, răspunse tânăra. Ce e?

- Laudanum, zise el.

- N-am mai luat niciodată.

Siân se uită bănuitoare la sticluța din mâna lui.

- Ei bine, o să iei acum, replică el, ferm.

După ce reuși să se ridice, să bea medicamentul și să se lase din nou pe pat, Siân rămase cu ochii închiși și începu să respire neregulat pe gură.

- Ești total diferită de orice femeie pe care am cunoscut-o, spuse el, îmbibând prosopul în apă, după care îl stoarse și își simți din nou genunchii înmuindu-i-se când îi cercetă spatele, știind că venise momentul să o atingă și să îi provoace și mai multă durere. Ai plâns vreun pic?

- Nu, răspunse ea.

- Ai tipat?

- Nu.

Când o atinse cu prosopul, Siân tresări, după care rămase perfect nemișcată. Alex spală rănila și le răcori cu prosopul ud, după care îi întinse unguentul cu generozitate pe piele, mișcându-și degetele cât mai ușor. Chiar și după ce-i spălase rănila cu apa răcoroasă, spatele ei tot ardea.

- Siân, rosti el, aș fi putut preveni asta. De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai făcut să-ți promit că n-o să ies?

- Cum le demonstrez tuturor că eram cu adevărat nevinovată dacă apelam la ajutorul tău? întrebă ea.

- Ce ți-au spus când te-au avertizat, acum patru nopți? întrebă Alex.

- Să renunț la locul ăsta de muncă, răspunse ea. Să nu mai vin aici.

- Și totuși, ai venit.

- Da.

- Știind că o să fii biciuită pentru asta.

- Da.

- Iar bunicul și unchiul tău nu au intervenit? întrebă el.

- I-au legat de scaune înainte să mă ia, răspunse tânăra. Și injurau de mama focului. Dacă ar ști reverendul Llewellyn nici că i-ar mai primi la slujbă.

- Și Parry n-a făcut nimic? insistă Alex.

Urmă o pauză.

- Nu, răspunse ea într-un final.

- Cum ai coborât de pe munte?

Tocmai ridica ușor cearceaful peste ea.

- Bunicul și unchiul Emrys au venit după mine, răspunse ea. Împreună cu Huw și cu Iestyn.

- Nu și Parry?

Din nou, un interval de tăcere.

- Nu, răspunse ea.

Alex îngenunche lângă pat și se uită atent la chipul ei. Siân avea ochii închiși. Laudanumul avea să-și facă efectul în curând, își dădu seama el. Ar trebui să doarmă și să uite de durere o vreme - cât el pleca la vânătoare. Buzele i se strânseră într-o linie sumbră.

- Siân, rosti el.

Tânăra deschise ochii și se uită într-ai lui. Alex își putu da seama că încă simțea multă durere.

- Îl cunoști pe vreunul? o întrebă. Ai recunoscut pe cineva?

- Nu, răspunse ea grăbită. Aveau capetele acoperite. Și vorbeau în șoaptă.

Alex o fixă cu privirea fără spună nimic, iar Siân închise ochii. Genele i se umeziră sub ochii lui.

- De obicei sunt bărbați de prin celelalte văi, rosti ea. Nu i-aș fi recunoscut nici dacă n-ar fi avut capetele acoperite sau dacă nu și-ar fi modificat vocile.

În continuare, Alex nu spuse nimic, privind cum o lacrimă i se scurse pe obraz și fu absorbită de pernă. Lacrima de la celălalt ochi rămase la rădăcina nasului ei.

- Siân? o întrebă el după un timp. Cine erau?

În momentul acela, tânăra suspină - un suspin înduioșător, care părea să răzbătă tocmai din străfundurile sufletului ei. Își ridică o mână tremurândă peste față și începu să suspine ca și cum i se frângea inima sub ochii lui. Alex rămase nemișcat, privind-o. Nu putea să o tragă în brațele lui. Dar își puse ușor o palmă pe capul ei.

- Cine erau? o întrebă din nou.

Știa care avea să fie răspunsul ei. Îl simțea. Dar trebuia să îl audă de pe buzele ei.

- N-aș fi știut, reuși ea să îngaime între două suspine disperate. Vorbea în șoaptă, ca și ceilalți. A pledat să primesc doar zece lovituri în loc de douăzeci și au ajuns la cincisprezece. I-a oprit după câteva ca să-mi bage o cârpă în gură, să nu-mi mușc buzele până la carne.

Nu credeam că l-am observat sau că l-am auzit. Dar a uitat să mai vorbească șoptit când mi-a împins cărpa aia în gură. Un timp, nu mai fu în stare să spună nimic.

Alex o privea, simțind cum ghemul de gheață al furiei i se învârtea în stomac.

- Cine era, Siân? o întrebă.

- O-w-e-n, se jelui tânăra, cu glasul încărcat de tristețe și de disperare. Era Owen.

Alex începu să o mângâie pe cap, lăsând-o să plângă. Atingerea sa era caldă și blândă. Dar inima îi era rece precum oțelul.

- S-a terminat, îi spuse încetișor când Siân se mai liniști și își dădu seama, după tensiunea redusă din mușchii ei, că durerea mai scăzuse. I-ai sfidat și le-ai făcut față cu mai mult curaj și demnitate decât am văzut eu vreodată la o femeie - sau la majoritatea bărbaților, de fapt. Când iei o poziție, Siân Jones, o aperi până în pânzele albe de una singură, nu-i așa? Unii ar spune că ești nesocotită. Aș zice că mulți au făcut asta în ultimele zile. Mă înclin în fața ta. Mă înclin, plin de respect, în fața ta.

Pe chipul ei trecu un zâmbet fugitiv.

- Mi-ai dat un medicament puternic? îl întrebă. Parcă sunt ușoară ca un fulg.

- Da, puternic, îi confirmă el. Te simți bine acum?

- Niciodată n-am putut să dorm pe burtă, zise ea.

- Ai prefera să te întorci pe spate? o întrebă Alex. Lăsa-mă să te ajut, atunci.

Ar fi fost mai bine să o ajute acum - ochii îi erau sticloși, dar cauza nu mai părea a fi durerea. O ajută să se întoarcă ușor pe spate și îi acoperi goliciunea cu două pături. Era foarte aproape de lumea viselor.

- Ar trebui să mă duc acasă, rosti ea, intonând cuvintele încet și cu dificultate.

Alex se uită la ea, privind cum pleoapele îi coborau, grele. Îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, după care se aplecă și își puse buzele ușor peste ale ei.

- Ești acasă, Siân, îi zise în șoaptă.

Nu credea că îl auzise. Avea ochii închiși și rămaseră așa. Respira liniștit și regulat.

Nu deschise ochii decât o dată și o văzu pe domnișoara Haines lângă pat.

- Ți-am adus ceva de băut, spuse femeia. Vrei să guști? Pot să te ajut să te ridici în șezut?

Dar Siân clătină din cap și închise din nou ochii. Plutea pe nori de vată. Ea însăși era din vată. Nu-și putea aminti de ce, dar avea sentimentul că trebuia să se agațe cât mai mult posibil de această stare. Se întrebă vag ce căuta domnișoara Haines în bucătăria buniciei ei, unde se afla patul ei încăstrat în dulap.

- I-am trimis un mesaj domnului Hywel Rhys, rosti domnișoara Haines, ca să-i anunț - pe el și pe doamna Rhys - că o să rămâi aici cel puțin în noaptea aceasta.

Da, era bine. Așa, buni nu și-ar mai face griji pentru ea. Siân se cufundă recunoscătoare în moliciunea aceea. „Mă înclin în fața ta. Mă înclin, plin de respect, în fața ta.” Se înveli cu vocea și cu blândețea dulce a cuvintelor lui. Acestea o alinaseră mai mult decât leacurile. Făcuseră să merite toată durerea. Nu, poate nu chiar atât. Dar făcuseră durerea ce urmase biciuirii să fie mai suportabilă.

Alexander. Deschise ochii și cercetă încăperea, căutându-l. Dar el plecase. Nu mai era nimeni cu ea.

„Ești acasă, Siân.” Își amintea vocea lui rostind aceste cuvinte, deși nu și unde sau când i le spusese. „Ești acasă.”

Se cufundă din nou în lumea somnului.

Mai târziu, se trezi și văzu că lângă patul ei se afla altcineva. Stătea și se uita în tăcere la ea. Siân nu mai văzuse această expresie pe chipul lui decât o singură dată.

- Siân, spuse el cu blândețe când ea închise ochii din nou. Siân, micuța mea.

Voia ca el să plece. Nu voia să-l aibă în visele ei. Nu cu expresia aceea pe chip. Nu cu cuvintele acelea pe buze. Ar fi fost un vis crud, o bătaie de joc, genul de vis pe care și-l putea aminti din copilărie. Niciodată ceva real. Doar un vis.

- Micuța mea, ce ți-au făcut? rosti el. De ce nu ai venit la mine? De ce nu ai venit niciodată la mine?

Pentru că nu era decât un vis, Siân îi spuse ceea ce întotdeauna tânjise să îi spună, dar nu fusese nicicând poftită să o facă.

– Taicuțule, îngăimă ea, cu ochii închiși.

Îl mai auzise plângând doar o singură dată. Tot atunci când îl văzuse arătând așa. Când murise mama ei și venise la ele acasă. Nu plânsese niciodată din cauza ei, a lui Siân. Așa cum nu răsese niciodată cu ea. Așa cum nu manifestase nici o emoție în ceea ce o privea. Ea nu existase niciodată pentru el. Dar asta era un vis. Și-n vise se putea întâmpla orice. În visul ăsta, plângea pentru ea.

– O să fie altfel de-acum înainte, îl auzi pe Sir John Fowler spunând înainte de a se cufunda din nou în somn. Pentru numele lui Dumnezeu, de-acum încolo o să fie altfel. N-o să se mai atingă vreodată de tine, micuța mea.

Unde era Alexander? Deschise ochii să îl caute, dar nu era acolo. Nu era nimeni cu ea. Observă că se afla într-o cameră străină. Nu o recunoștea. Nu prea își dădea seama de ce se afla acolo. Alexander o adusese aici. Când încercă să se miște, simți un junghi dureros. Dar nu avea nevoie să se miște. Se simțea bine, îi era cald și nemaipomenit de somn. Se lăsă purtată pe brațele somnului.

În dimineața de după noaptea în care Vitele Scoțiene pedepsiseră pe cineva, atmosfera de la topitorie, din mină și din casele oamenilor era mereu oarecum tristă. Toată lumea știa ce se întâmplase, toți cunoșteau persoana sau persoanele vizate, dar nimeni nu voia să vorbească despre asta. Întotdeauna, toți aveau sentimente amestecate, atât compasiune pentru victimă, cât și susținere și aprobare pentru ceea ce făcuseră Vitele Scoțiene pentru a impune voința majorității asupra minorității.

Astăzi, tristețea obișnuită era mai pronunțată. Nimeni nu-și putea aminti de vreo altă ocazie în care Vitele Scoțiene să ia în vizor o femeie. Dar o luaseră pe Siân Jones. Era aproape incredibil că nu se supusese avertismentului dat, când ar fi putut să o facă destul

de ușor, căci nu îi ceruseră decât un singur lucru. Însă ea îi sfidase.

Până dimineată, toți aflaseră că fusese târâtă pe munte și biciuită. Ba chiar toți știau și câte lovituri – cincisprezece. Cei care fuseseră dispuși să discute despre asta în zilele precedente pariaseră că avea să primească zece. Poate chiar cinci. În fond, era femeie.

Dar i se administraseră cincisprezece lovituri – cu bi-cele umede. Fusese întinsă pe pământul ud și i se dezgolisese spatele pentru a primi loviturile, exact ca un bărbat. Emrys Rhys o adusesse acasă pe umăr. Hywel Rhys înjurase suficient cât să nu mai fie primit în capelă două vieți de-acum încolo, dacă ar fi fost cineva să le vorbească despre asta reverendului Llewellyn și diaconilor săi.

Owen Parry nu reușise să-i înfrângă cerbicia, sușoteau mulți, șocați. Unii prezisese că avea să-i tăbăcească bine fundul înainte ca Vitele Scoțiene să pună mâna pe ea și, astfel, să o salveze de propria încăpățănare. Dar nu reușise să o oprească. Și nu se dusesse la ea după ce Vitele urlaseră pentru a treia și ultima oară, anunțând finalul pedepsei și că plecau. Doar rudele ei și ale lui Gwyn Jones urcaseră pe munte să o aducă acasă.

Owen Parry era la muncă în acea zi, împreună cu ceilalți pudlatori, și avea chipul ca împietrit, astfel că nimeni nu vorbea cu el decât dacă era nevoie sau se nimerea în calea lui.

Un alt lucru uluitor era că Siân Jones se dusesse la serviciu astrăzi – la câteva ore după ce primise cincisprezece lovituri de bici de la Vitele Scoțiene. N-aveai cum să nu îi admiri curajul. Și nu prea puteai să ignori că asemenea curaj și verticalitate nu păreau a se potrivi cu rolul de informatoare. Foarte puțini erau cei care credeau din toată inima că ea fusese cea care îi trădase. De ce să facă una ca asta dacă bărbatul ei ar fi fost cel mai afectat dacă marchizul afla? Sigur știuse că Parry avea să conducă întreaga întrunire. Și, dacă ea fusese informatoarea, de ce nu făcuse nimic apoi ca marchizul de Craille să îi sară în ajutor? De ce nu făcuse nimic să evite pedeapsa?

În dimineța aceasta, bărbații și femeile din Cwmbran își vedeau de treburi oarecum triști, temători și nedumeriți.

Lucrătorii de la topitorie o auziră primii – vocea clară și autoritară a marchizului de Craille. Nu vorbea foarte tare, dar avea un ton pe care nu-l mai auziseră până atunci – tonul cuiva care învățase din copilărie cum să se facă auzit și ascultat fără întrebări.

Munca a luat sfârșit pe ziua de azi, îi anunță. Erau convocați într-o oră, pe munte, în locul lor obișnuit de întrunire. Toți bărbații, până la ultimul. Femeile trebuiau să se întoarcă acasă.

Bărbații se uitară unii la alții, uluiți. Și totuși, când își lăsară uneltele jos și plecară de la locul unde munceau, nici unuia nu-i trecu prin minte să nu facă așa cum li se poruncise.

Minerii primiră același mesaj cu mai puțin de jumătate de ceas mai târziu, când glasul marchizului răsună mai întâi pe tunelurile de la un filon și apoi pe cele de la celălalt, astfel că fiecare bărbat, flăcău sau femeie auziră convocarea de cel puțin două ori.

Nimeni nu îndrăznea să lipsească de la convocarea pe munte. Și, chiar dacă ar fi avut îndrăzneala necesară, nimeni n-ar fi dorit să lipsească. Vitele Scoțiene merse-
seră prea departe de data aceasta. Biciuiseră o femeie – profesoara pe care Craille o angajase să se ocupe de fata lui. Toți se întrebau – cu ceva fascinație și cu o doză deloc neglijabilă de teamă – ce avea să facă marchizul de Craille în această privință.

capitolul 21

Alex stătea pe locul înălțat aflat la capătul depresiunii, unde stătuseră cei care vorbiseră la cele două întruniri pe care le văzuse el. Așteptă, nemișcat și tăcut, până când în fața lui sosiră și ultimii întârziați, deși cei mai mulți dintre lucrători ajunseseră acolo înaintea lui. Peste toți domnea o liniște marcată de stânjenală și îl priveau temători.

Era plin de o furie ca de gheață. Nu se gândise dinainte ce avea să spună. Nici acum nu se gândea la asta. Cuvintele o să-i vină de la sine când avea să înceapă. Măcar știa ce urma să facă. Dar mai întâi o să le vorbească. Își tot lovea, încet, cu cravașa în carâmbul cizmei.

Oamenii părură să simtă momentul când fu gata să înceapă deși nu își ridică brațele și nici nu făcu vreun alt semn. Toate șoaptele și foielile încetară instantaneu. Toate privirile se îndreptară către el. Se lăsase o tăcere stânenită, poate ușor ostilă chiar. Dar nici că-i păsa.

- M-am săturat să fiu în conflict cu voi, încep, privind către fețele ridicate spre el. M-am săturat să fiu considerat dușmanul vostru doar pentru că sunt un nobil englez și proprietarul pământului pe care trăiți și al exploatării de pe urma căreia vă câștigați salariile. Îmi pare rău că oricine îmi dă oarece informații despre viețile voastre trebuie să fie considerat un informator de joasă speță și pedepsit cu lovituri de bici.

Aceste cuvinte treziră un cor de murmure abia sesizabile. Unii își mutară greutatea de pe un picior pe celălalt. Câțiva își feriră privirea.

- Nici o femeie nu mi-a dat informații de această natură, declară Alex clar și răspicat. Așteptă până ce disconfortul celor care îl ascultau crescuse vizibil. Femeia care a fost biciuită azi-noapte era nevinovată de acuzația care i s-a adus, adăugă. E guvernanta fiicei mele, nicidecum o iscoadă.

Oamenii începură să se miște, și murmurele deveniră mai puternice.

- O să discutăm mai mult despre asta mai încolo, spuse el, iar liniștea deveni brusc deplină. Nu sunt deloc de acord cu marșul către Newport pe care îl plănuieți. Nu sunt de acord pentru că n-o să obțineți nimic așa, ci doar o să vă expuneți pericolului considerabil de a fi răniți sau arestați. Autoritățile guvernamentale se așteaptă la o asemenea formă de manifestație și se pregătesc să vă țină piept. Nu sunt de acord să vă duceți, însă nu o să fac nimic să vă opresc, cu condiția ca nimeni să nu fie forțat de bicele Vitelor Scoțiene să se alăture

celor ce vor să se ducă și ca aici, în Cwmbran, să nu mai aibă loc nici un act de violență legat de marș. Decizia vă aparține. Sunteți oameni liberi.

Așteptă ca hărmălaia de glasuri iscată de cuvintele sale să se potolească. Nu-i era clar dacă se porniseră să vorbească cu toții odată pentru că erau surprinși sau pentru că erau suspicioși.

- Dar, între timp, rosti el, avem multe de făcut aici, acasă. Sunt proprietarul moșiei Cwmbran și patronul vostru de doi ani. În ultimele câteva luni am descoperit, cu mare rușine, cât de iresponsabil am fost în această perioadă, presupunând că aici totul era bine când ar fi trebuit să vin să mă conving cu propriii ochi. Avem atâtea de făcut aici, încât n-o să ne plictisim cel puțin zece ani - case noi, un sistem de distribuție a apei, canalizare, școli pentru copii... asta ca să le enumăr doar pe cele evidente. M-am enervat și - da - m-am simțit jignit că nu ați fost dispuși să veniți în întâmpinarea mea în aceste privințe, că mi-ați ignorat solicitările de a mă întâlni cu reprezentanții voștri, ca să ne apucăm de lucru.

În mulțime se iscă un muget de proteste, în mare parte împotriva cuvintelor sale. I se adresau atâția, încât Alex nu îl putea auzi pe nici unul. Pentru prima oară, ridică o palmă pentru a cere să se facă liniște.

- Să înțeleg că nu știți nimic despre solicitările mele? întrebă el.

Reacția oamenilor îl convinse că bănuiala sa era corectă.

- Poate, continuă el, conducătorul vostru a considerat că poate lua o hotărâre fără să vă consulte. Poate că Owen Parry a hotărât să nu vă acorde drepturile democratice pe care le-ați cerut prin intermediul Cartei. Poate că a presupus din capul locului că n-o să fiți dispuși să vă încredeți și să conlucrați cu dușmanul.

- Ar fi trebuit să ne dea ocazia să alegem, strigă cineva, mârâind mai mult, iar spusele sale fură întâmpinate cu o mulțime de murmure de susținere.

- Deciziile lui Parry sunt numai bune pentru mine, strigă un altul, câștigând și el o mulțime de reacții aprobatoare.

Alex ridică din nou mâna.

- Dacă trebuie să fac aceste îmbunătățiri de unul singur, zise, atunci o să le fac și așa. Am și dreptul, și responsabilitatea aceasta. Aș prefera să iau decizii cu voi în loc să le iau în locul vostru, dar sunt de părere că aveți dreptul democratic de a nu participa la această democrație. O să îl întreb pe reverendul Llewellyn dacă se poate organiza o întrunire în sala de clasă a capelei într-o zi, săptămâna viitoare - pe terenul vostru, nu pe al meu. O să-l rog să prezideze această întrunire. Eu voi participa. Și vă invit și pe voi toți să participați - și să vă aduceți și femeile cu voi.

- O, *Duw*, fix asta ne mai trebuia! comentă cineva.

Urmă o izbucnire de râsete pe care Alex o împărtăși preț de câteva secunde.

- Femeile stau în casele voastre toată ziua și au grijă de copilași cât voi sunteți la muncă, rosti când pe munte se lăsă din nou tăcerea. Puteți să fiți siguri că au niște idei solide - și înțelepte - despre lucrurile de care e nevoie pentru a avea un trai mai sănătos și mai confortabil în Cwmbran. Poate că ar trebui să învățăm să le ascultăm și să le acordăm ideilor lor respectul pe care îl merită.

Era o idee greu de digerat pentru mulți dintre bărbați, putea vedea clar asta. Dar nu voia să aprofundeze această idee sau pe celelalte pe care le expusese. Fusese ră expuse. Vorbise despre ele în fața a aproape tuturor oamenilor din vale. Acum, mingea era în terenul lor. Viețile lor aveau să fie mai bune, fie că voiau asta, fie că nu. Dar nu le putea schimba și atitudinea sau modul în care îl vedeau. Totul depindea de ei. Așteptă din nou până ce se lăsă tăcerea, după care încă alte câteva minute, până când liniștea deveni tensionată și plină de așteptare.

- Unde e Owen Parry? întrebă.

- Aici sunt.

Un glas răsună - ferm și răspicat - de undeva din spațiile mulțimii de muncitori adunați în mica depresiune.

Alex îi căută metodic, fără grabă, chipul în mulțime și, când îl găsi, îl țintui cu privirea.

- Owen Parry, rosti el, aruncându-și cravașa cât colo și dându-și haina jos cu o încetineală intenționată, ți-am spus o dată că, dacă Vitele Scoțiene aveau să se întoarcă în Cwmbran ca să terorizeze și să schingiuiască oamenii, o să îi vânez și o să le răspund cu aceeași monedă.

- Așa este, răspunse Owen, cu glasul sfidător și provocator.

Alex își desfăcu nasturii de la vestă și și-o trase de pe el, aruncând-o pe jos, lângă cravașă și haină.

- S-au întors, zise el, și au terorizat o femeie care e prea curajoasă ca să cedeze în fața poruncilor lor sau să ceară ajutorul cuiva care ar fi putut fi dispus să i-l acorde. A îndurat această spaimă timp de trei zile. Tăcerea care se lăsase era mai îngrozitoare decât urletele Vitelor Scoțiene. Noaptea trecută a fost scoasă cu forța din casă și târâtă pe munte de niște bărbați prea lași să-și arate fețele sau să vorbească altfel decât în șoaptă, a fost pusă la pământ, legată și biciuită, spuse Alex. Cincisprezece lovituri de bici. În dimineața asta, a venit la serviciu și nu s-a plâns nicidecum de ce a pățit. Eșarfa fu aruncată jos, lângă celelalte haine. Alex își scoase cămașa din pantaloni și începu să îi desfacă nasturii. În tot timpul cât vorbise nu-și dezlipise privirea de la Owen Parry. Continuă: Chiar dacă ar fi fost vinovată de infracțiunea pentru care a fost pedepsită... Chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, eu tot aș fi luptat pentru ea. E o femeie. Iar tu ai fost unul dintre Vitele Scoțiene, Owen Parry.

- Da, răspunse Owen când agitația cumplită trezită de această acuzație se domoli.

- Ticălosul dracului! mugi un glas.

Alex îl recunoscuse a fi al lui Hywel Rhys, deși nu își luă ochii de la Owen Parry.

- Lăsați-mă să ajung la el! Îl fac bucățele și bucuros mă duc în iad pentru asta. O să fie o plăcere să-mi petrec veșnicia în focurile iadului cu Necuratul, știind că e și Parry acolo cu mine.

Însă bărbații din jurul său îl ținură pe loc, liniștindu-l, iar peste mulțime se lăsă din nou tăcerea. Alex observă că și Parry se uita direct la el, cu capul ridicat cu mândrie.

- Dezbracă-te, Parry, spuse el. Poate că oamenii pe care tu îi conduci și cărora eu le dau de muncă o să fie într-atât de buni să ne facă ceva loc chiar în mijloc. Vreau să ne luptăm ca de la bărbat la bărbat. Dacă eu înving, o să te pedepsesc așa cum tu și brutele tale ați pedepsit-o pe Siân Jones azi-noapte. Cincisprezece lovituri cu cravașa mea.

Owen Parry izbucni în râs. Alex putea înțelege de ce, căci îl văzuse gol până la brâu în topitorie. Dar, pe de altă parte, poate că Parry nu se uitase prea atent la el și, în mod clar, nu avea de unde să știe că Alex se antrenase într-una dintre cele mai prestigioase săli de box din Londra. Și poate că nu înțelegea ce furie criminală putea să iște dragostea în inima și mușchii unui bărbat.

Ca prin minune, în mijlocul mulțimii se creă un spațiu liber, în formă de pătrat, precum și două alei, una pornind de la locul înălțat pe care stătea Alex și cealaltă din locul unde se afla Owen Parry.

Alex își dădu jos cizmele și ciorapii, după care porni spre pătratul rămas liber.

- Poți să-ți alegi secunzii, Parry, rosti el. În mod clar, sunt o mulțime de oameni dispuși să stea în colțul tău. Eu o să lupt singur - așa cum am făcut de când am pus prima oară piciorul în Cwmbran.

- Ba nu, în nici un caz, rosti un glas tineresc și senin, de undeva din apropiere. Eu o să stau în colțul dumneavoastră, sir. Pentru Siân.

Pentru prima oară, Alex își luă ochii de la Owen. Cu ceva surprindere, își dădu seama că acela care vorbise era Iestyn Jones, care pătrunsese în pătratul liber și acum se postase într-un colț al acestuia.

- Și eu.

- Și eu.

Aceste două glasuri se făcură auzite simultan, iar Huw Jones și Emrys Rhys i se alăturară lui Iestyn.

- Mulțumesc, zise Alex și își îndreptă din nou atenția asupra lui Owen Parry, care tocmai se dezbrăca de cămașă în celălalt colț al ringului format.

- Sper că n-o să-l faceți să-și piardă cunoștința, nemerit, rosti Emrys Rhys. Vreau să am plăcerea să-l văd îndurând totul.

Fu o luptă lungă. Forța extraordinară a lui Owen Parry se înfrunta cu forța și priceperea lui Alex, astfel că își dădură pumn după pumn multe minute în șir, fără să se oprească, deplasându-se în cerc, în căutarea unui punct slab în garda adversarului, și fără să dea înapoi. Nici unul nu rămase la pământ când fu doborât. Pentru amândoi, era vorba despre ceva mai mult decât o simplă înfruntare fizică. Era o luptă între clase sociale, o bătălie a ideilor. Era o înfruntare între ură, pe de o parte, și hotărâre pe de alta.

Alex nu era deloc sigur că putea să câștige. De la început nu știuse asta. Și totuși, fie că izbândea, fie că pierdea, era o luptă pe care trebuia să o ducă până la capăt. Dar, cum se băteau așa, înconjuțați de sute de bărbați bizar de tăcuți, lovind cu bufnete surde și cu gemete pe care toți le auzeau, Alex își dădu seama că, în fond, avantajul era de partea sa. Lupta ca să răzbu-ne ce îi făcuseră lui Siân. Își detașă mintea de la adversarul său și de la durerea care îi era provocată trupului lui și își concentrează gândurile asupra amintirii de neuitat a zgârieturii aceleia subțiri de deasupra gulerului rochiei lui Siân, a dungilor umflate de pe spatele ei, când i-l dezgolise. Se gândea la chipul ei, palid și sever controlat, la umbrele întunecate din jurul ochilor ei.

Și se gândea la momentul în care, într-un final, își pierduse orice urmă de autocontrol și începuse să plângă, nu din cauza durerii, ci pentru că era nevoită să recunoască atât în fața lui, cât și a ei că Owen Parry fusese unul dintre Vitele Scoțiene care o târâseră din casă și o biciuiseră pe munte.

Se concentrează din nou asupra lui Parry, cu mintea stăpânită de o furie detașată, uitând de durerea proprie și de oboseala ajunsă la limita extenuării, amintindu-și dintr-odată toate tehnicile pe care le învățase cândva de la profesorul său. Aștepta să găsească un punct slab, o secundă în care Parry avea să lase garda jos - lucru deloc greu, în acest moment al luptei, când amândoi erau

gata de a se prăbuși. Și apoi, cu un croșeu de dreapta în care-și puse toată puterea rămasă, îl izbi pe Owen direct în față și îl doborî.

Amândoi mai căzuseră. De fiecare dată, se ridicaseră, refuzând ajutorul celor care-i asistau. De data aceasta însă, Parry rămase acolo unde se prăbușise, cu fața în iarba-neagră de pe munte, respirând greu. Nu își pierduse cunoștința, doar puterea și voința de a se ridica și de a continua să lupte.

Bărbații din Cwmbran priveau scena uluiți, într-o tăcere aproape deplină. Trecuseră mulți ani de când mai îndrăznise cineva să îl înfrunte pe Owen Parry și chiar mai mulți de când cineva reușise să îl doboare. Cei care-l consideraseră pe nobilul proprietar al Cwmbranului un nevolnic efeminat – mai ales după modul grăbit în care cedase în fața pericolului reprezentat de grevă – priveau tulburați dovada că lucrurile stăteau tocmai invers, corpul masiv al lui Owen Parry fiind întins în spațiul gol creat în mijlocul mulțimii.

Alex se duse înapoi pe locul înălțat de unde le vorbise mai devreme și își trase cravașa de sub grămada de haine. Când se întoarse în ring, muncitorii se retraseră cu promptitudine din calea lui. Se opri deasupra trupului nemișcat al lui Owen, cu picioarele depărtate, strângând tare cravașa în mâna dreaptă, uitându-se lung la el. Owen îl privea și el. Nu făcuse nici o încercare de a se ridica și făcuse un semn ostentat și iritat ca secunzii să înceteze să mai numere clipele de când căzuse. Nu făcu nici o încercare de a se întoarce pe spate sau de a se proteja într-un alt fel de pedeapsa promisă.

– Azi-noapte, bicele au fost ude, rosti el, cu sfidare în glas. Loviturile au fost date cu forță maximă.

Alex se uită în jos la el mult timp. Știa clar că Parry n-avea să schițeze nici o mișcare. Avea să zacă acolo și să-și încaseze pedeapsa. Dar Siân nu avusese de ales. Ea fusese răstignită pe pământ, cu încheieturile și gleznele prinse cu funii de țărui. Lovită cu bicele ude. Mânuită cu forță maximă.

- Lașule! șuieră Owen Parry la el, pe neașteptate. Ție frică să dai de nițel sânge, Craille? Sau nu ești în stare să lovești cu suficientă putere?

Dintr-odată, Alex simți un val de greață. Ură pentru ură. Violență pentru violență. Ochi pentru ochi. Își zvârli cravașa peste spatele lui Owen Parry, îi întoarse spatele și se îndepărtă.

- Te las să te împaci singur cu conștiința ta, Parry, zise el, și sper sincer că o să te chinuiască mai mult și pentru mai multă vreme decât niște simple lovituri de cravașă.

Se duse către locul unde își lăsase hainele.

- Așa deci, Owen, mârâi Emrys Rhys de undeva din spatele lui. Astea-s pentru Siân, nemernic laș ce ești!

Se auzi șuieratul cravașei prin aer, un bufnet când se izbi de carne și un geamăt.

Alex nu se uită înapoi. Se îmbracă din nou cu o în-cetineală intenționată, refuzând să ia în seamă rigiditatea mușchilor și durerea care i se trezise în fiecare fibră a cărnii.

Câteva minute mai târziu, când începu să coboare muntele, fără cravașă, bărbații nu mai erau nicidecum tăcuți. Era conștient că, în spatele său, hărmălaia creștea. Se întrebă cine avea să câștige, până la urmă, înfruntarea de azi - Owen Parry sau el.

Oare Siân încă dormea?

Tânăra se trezise în sfârșit, știa unde era și de ce se afla acolo. Probabil că dormise mult timp, își dădu ea seama. Nu se gândise că un medicament putea să aibă efecte atât de puternice. Își mișcă ușor umerii, câte unul o dată. Durerea de spate reapăruse - efectele medicamentului începeau să se risipească -, dar nu era atât de intensă încât să-i înghită lumea într-un univers de coșmar, așa cum era în dimineața de după pedeapsă, când venise la castel și făcuse lecții cu Verity.

Își împinse picioarele peste marginea patului și se ridică în capul oaselor cu mișcări lente și precaute. Probabil că ușa din cealaltă parte a încăperii făcea legătura cu o cameră de toaletă, își zise. Avea mare nevoie să ajungă acolo. Își simțea picioarele ca și cum ar fi fost din vată,

dar reușiră să o poarte până acolo și, cinci minute mai târziu, înapoi în pat. Ajunsă aici, se lăsă pe saltea, plină de recunoștință. Îi dăduse un medicament puternic, așa spusese el. Chiar că era puternic. Siân închise ochii. Simțea furnicăături în pielea spatelui, dar, dacă stătea nemiscată, durerea se mai atenua. Se gândi că trebuia, cel mai probabil, să învețe să trăiască cu senzația aceasta preț de mai multe săptămâni. Fuseseră niște lovituri puternice. Poate că aceia care mânuiseră bicele încercaseră să compenseze faptul că nu-i dădeau decât cincisprezece lovituri, în loc de cele douăzeci hotărâte inițial.

Când se ridicase, intenția ei fusese să se ducă acasă. Sigur buni își făcea griji pentru ea. Dar picioarele n-ar fi putut s-o ducă până acolo.

Se simțea în continuare extrem de obosită. Își aminti un glas – oare al domnișoarei Haines? – care-i spusese că se trimisese un mesaj la bunicii ei cum că avea să rămână la castel cel puțin o noapte.

Scoase un oftat, simțind o mulțumire somnoroasă. N-avea să fie nevoie să facă efortul de a se duce acasă. Putea să rămână acolo. Și să doarmă.

Cineva îi spusese „micuța mea”. Detectase în glasul lui o tandrețe după care tânjise toată viața. „Tăicuțule”, îi zisese ea. Nu „tată” sau „tati”, ci „tăicuțule”. Întotdeauna simțise un gol profund și dureros în suflet pentru că nu avusese cui să-i spună „tăicuțule”. Un gol accentuat de faptul că exista un bărbat căruia ar fi putut să-i spună astfel, fără să o fi făcut însă. Bărbatul care o lăsase grea pe mama ei.

„Tăicuțule”, așa îi spusese. În visul ei. Trebuie să fi fost vorba despre un vis. Tânjea să creadă că totul se întâmplase aievea. Dar nu fusese decât un vis declanșat de medicamentul acela.

- Siân?

Nu auzise ușa deschizându-se și închizându-se la loc. Probabil că ațipise din nou. Deschise ochii și schiță un zâmbet.

- Alexander.

- Te mai doare spatele? o întreabă el.

- E o durere suportabilă, răspunse ea. Încă simt efectele medicamentului pe care mi l-ai dat.

- Bine, spuse el. Chiar aveai nevoie de un asemenea ajutor.

- Da. Ochii ei trecură peste trăsăturile lui. Înghiți în sec. Te-ai bătut cu cineva?

Bărbatul încuviință din cap.

- Din cauza mea? rosti ea în șoaptă. Cu Owen?

Alex încuviință din nou din cap.

Tânăra închise ochii.

- Și el arată la fel de rău ca tine? întrebă.

- Chiar mai rău, răspunse Alex. Vorbea foarte calm. Acum, toți oamenii din Cwmbran știu că ai fost acuzată și condamnată pe nedrept, Siân, că nu meritai să fii biciuită. Toți au privit cum ai fost răzbunată.

- Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreodată pe cineva să-l învingă pe Owen într-o bătaie, spuse ea.

- Am fost foarte motivat, răspunse el.

Siân deschise ochii și se uită la el.

- Ai făcut totul public, Alexander? rosti ea. A auzit și a văzut toată lumea?

- Toată, confirmă el. Toți bărbații din Cwmbran, până la unul.

Tânăra închise din nou ochii. Nu avea nevoie de alte explicații. Își putea închipui totul ca și cum ar fi fost de față. Sigur îi adunase pe munte, în locul lor obișnuit de întrunire. Ar fi fost chiar potrivit să se întâmple acolo. Își folosisese autoritatea să îi cheme pe toți acolo, după care le spusese adevărul și administrase pedeapsa convenită. Dar nu... se întâmplase ceva mai bun de-atât.

- A fost o luptă dreaptă? întrebă fără să-și ridice pleoapele.

- Dreaptă, spuse el. Te-am răzbunat cu pumnii. Iar el și i-a folosit pe ai lui până m-a făcut să arăt așa.

Ar fi fost o salbăticie, o cruzime și o barbarie din partea ei să simtă satisfacție. Dar chiar asta era în sufletul ei.

- Mulțumesc, îi spuse în șoaptă și apoi deschise din nou ochii.

Alex se uită fix la ea și făcu încă un pas spre pat pentru a-i mângâia ușor obrazul cu partea din spate a degetelor. Siân își puse palma peste a lui și își întoarse chipul spre ea, astfel încât să-și atingă buzele de palma lui. Bărbatul nu-și clinti mâna.

- Mulțumesc, rosti ea din nou, uitându-se în ochii lui albaștri și zâmbind.

- Ești încă sub influența medicamentului? o întrebă el.

Siân încuviință din cap.

- Nu simți durere?

Femeia clătină din cap.

- Efectul e prea puternic să îți dai seama ce se întâmplă cu tine? întrebă el.

Nu, efectul nu era într-atât de puternic. Siân înțelese imediat unde bătea. Și îi răspunse fără nici un dram de ezitare, uitându-se direct în ochii lui și clătinând din nou din cap.

Preț de o secundă, Alex rămase nemișcat, privind-o cercetător în ochi. Apoi își retrase mâna de sub a ei și traversă încăperea, până la ușă. Siân îl auzi cum întoarse cheia în broască. Când se întoarse lângă pat, începu să se dezbrace, privind-o fix în ochi.

Avea o mulțime de vânătăi, observă ea. Era lovit și frumos. Prima oară, pe munte, nu-l văzuse. Doar îl simțise. Acum, ochii ei devorară frumusețea lui musculoasă, frumos proporționată. Și îl dorea cu o poftă languroasă, pe jumătate adormită de efectul laudanumului. Voia să se unească, să se contopească cu el. Voia să fie vindecată de trupul lui. Voia să-l vindece cu atingerea ei.

- Siân. Când rămase gol în fața ei, Alex trase pătura deoparte și îi dădu jos cu blândețe furoul și celelalte haine, trăgându-i-le în jos peste picioare. Frumoasa mea Siân.

- Frumosul meu Alexander.

Tânăra zâmbi și întinse brațele către el.

Alex nu se așeză peste ea. Își propti un genunchi între ai ei și îi depărtă picioarele larg cu ale sale, astfel încât să poată îngenunchea între coapsele ei.

- Nu te mișca, îi spuse. Mă ocup eu de tot. Tu stai nemișcată.

Și totuși, spuse asta nu pentru a se avânta în ea și a-și culege plăcerea cât mai repede, descoperi ea pe parcursul orei următoare. Îi oferi plăcere, o plăcere lentă pe care trupul ei să o poată absorbi fără nevoia frenetică de a se contorsiona și de a se ridica spre el.

Măinile lui îi mângâiară sânii, umplându-i de o tensiune dulce, făcându-i sfârcurile să se transforme în piscuri pline de o dorință dureroasă. Aplecat peste ea, capul lui coborî către ele. Buzele îi sorbiră, alintându-i în timp ce limba mângâia sfârcurile sensibile, trimițându-i impulsuri către pânțele și către locul acela tainic dintre picioare care pulsa de dorință.

Siân își deschise brațele larg, lăsându-le peste cearșaf și prinzându-se de cadrul de lemn. Pentru o clipă, își dădu seama că era răstignită cum fusese cu o noapte în urmă, dar acum cu fața în sus și din proprie voință. Nu avea încheieturile și gleznelor legate, ca să o mențină în această poziție. Iar acum trupul îi era mângâiat, iubit, nu biciuit.

- Șterge amintirile urâte, îi spuse în șoaptă.

Alex își înălță capul de peste sânul ei și o privi lung, urmând conturul unui braț și apoi pe cel al unui picior. Iar Siân își dădu seama după scăpărarea din ochii lui că înțelegea la ce se referea.

Dădu aprobator din cap și îi zâmbi.

- Da, spuse. Azi nu-i loc de nimic urât, Siân. Nu-i loc de forță și de violență. Doar de dragoste.

Ochii ei se cufundară, plini de dorință, în ai lui. Dragoste? Da, era dragoste. O numise „iubirea lui“ pe munte, iar ea îl crezuse. Crezu și cuvântul pe care-l rostise acum. Era imposibil... lucrul acesta care era între ei. Dar, cu toate acestea, era ceva frumos și real, iar acum și aici era cum nu se putea mai potrivit.

- Da, îi răspunse. Iubește-mă, Alexander.

Și el făcu întocmai asta, folosindu-și mai întâi mâna, până ce o aduse în pragul leșinului de atâta extaz. Siân nu înțelegea cum știa el să-i stârneasă dorința

și plăcerea fără frenezia care i-ar fi putut provoca durere, însă accepta priceperea și cunoștințele lui cu recunoștință și cu dragoste. Extazul dulce i se revărsă peste mână, făcând-o să geamă și apoi să zâmbească privind-l în ochi. Și el îi zâmbea.

- Nu te mișca, îi spuse. O să încerc să nu te clintesc. Dacă simți vreun pic de durere, să mă oprești imediat. Astăzi nu trebuie să ai parte de durere.

Mâna lui se strecură sub ea, dar nu o ridică decât puțin. Nu veni peste ea, ci rămase ingenunchiat între coapsele ei. Ochii ei se desprinseseră de ai lui și priviră cum se împinse adânc și hotărât în ea. Siân îl acceptă, pulsând în jurul lui.

- Ah, îngăimă.

Era minunat de plăcut, descoperi ea, să poată să-l privească iubind-o, să vadă împingerile și retragerile, nu doar să le simtă. Alex se mișca încet și ușor, fără să sacrifice nici profunzimea, nici intensitatea. Siân strânse mai tare cadrul patului, privind totul, în timp ce mușchii ei îl trăgeau mai adânc, relaxându-se atunci când el se retrăgea.

Când Alex rupse tăcerea, iar ea se concentră din nou asupra chipului lui, observă că ochii lui erau la fel de cuprinși de plăcere pe cât și-i simțea ea pe ai ei.

- Să mă las dus de val de unul singur? o întrebă. N-o să te doară? Vrei să te aștept?

- Așteaptă-mă. Siân îi zâmbi din nou. Sunt și eu aproape. Vreau să simt totul cu tine. N-o să mă doară. Așteaptă-mă.

Astfel, continuă să o mângâie cu o răbdare tandră în timp ce ea închise ochii, concentrându-se asupra tensiunii interioare care avea să înflorească peste el, atrăgându-l în lumea în care puteau pătrunde amândoi în același timp. Un singur trup, un singur suflet. O iubire imposibilă devenită posibilă pentru o clipită în marea veșniciei.

- Da, spunea el. Da, acum, iubirea mea! Acum... Da, Siân, acum...

Și pătrunseră în clipita aceea împreună.

- *Cariad*, îl auzi Siân rostind când se lăsară amândoi purtați într-acolo.

capitolul 22

Ceruse să îl vadă. Așa că aștepta în biroul său, cu un aer cum nu se poate mai formal, ca ea să coboare. Primul său instinct fusese să se ducă la ea, să urce treptele câte două sau poate chiar câte trei o dată, atât de dornic era să o vadă. Dar n-avea să facă una ca asta. Oricum, probabil că servitorii șușoteau între ei suficient despre faptul că îi îngrijise personal rănila de pe spate, cu o dimineată în urmă. Poate că observaseră chiar și că petrecuse mai mult de un ceas în camera ei, în după-amiaza precedentă. Fără îndoială, știau toți că lup-tase pentru onoarea ei, sus pe munte. Așa că aștepta ca ea să vină la parter. Adormise după ce făcuseră dragoste, într-atât de profund încât Alex abia atunci își dăduse seama cât de puternic era încă efectul laudanumului asupra ei. Stând lângă ea, ținându-i mâna într-a lui, se simțise vinovat. Poate că, în fond, profitase de ea într-un moment în care ea nu putea lua o decizie rațională. Se ridicase ușor de pe pat și ieșise din cameră, fără a reveni mai târziu.

Dar nu putea să creadă că Siân nu înțelesese pe deplin ce se întâmpla și că nu acceptase totul din proprie voință. Nu mai făcuse niciodată dragoste așa. Nu se mai unise niciodată deplin cu o femeie. Un singur trup, o singură existență, un singur suflet. Suna prostește, dacă era să pui sentimentul în cuvinte. Dar așa se întâmplase. Și nu s-ar fi putut întâmpla decât dacă fusese chiar așa. Nu se putea să fi simțit doar el asta. Sigur simțise și ea același lucru, nu?

Auzi ușa deschizându-se și se întoarse pentru a o privi intrând în birou. Era la fel de frumoasă și de ordonată ca de obicei - și mergea cu spatele foarte drept. Cineva închise ușa în urma ei. Alex traversă încăperea cu pași grăbiți, să o întâmpine, dar ceva îl opri să-și întindă mâinile către ea. Poate faptul că o vedea atât de stăpânită.

- Te mai doare spatele? o întrebă.

- Da, răspunse ea. Domnișoara Haines mi-a mai aplicat niște unguent acum puțin timp. O să se vindece. Mi-am dat seama de ieri că ochiul tău drept o să fie vânăt până azi.

- Mie mi se pare că așa semăn și eu cu un pirat, răspunse el. Și nu suspină toate femeile după pirați?

Siân schiță un zâmbet trecător.

- Alexander, plec acasă, îi spuse.

- Aș prefera să rămâi până te vei mai întrema, răspunse el, dar știu cât de apropiată ești de bunicii tăi. Du-te, atunci, Siân. Ia-ți câteva zile libere - până ce-o să poți să te miști în voie, fără să simți durere. O s-o conving eu pe Verity că vacanțele sunt făcute să fie savurate.

Îi adresează un zâmbet larg.

Observă că Siân nu se uita în ochii lui și simți primul junghi de spaimă.

- Voiam să spun că mă duc acasă și că o să rămân acolo, rosti ea încet. N-o să mă mai întorc.

- Deci chiar am profitat de tine, rosti el. Îmi pare rău, Siân. Am crezut că efectele medicamentului se risipiseră îndeajuns încât să știi exact ce încuviințai.

- Chiar așa e. Tânăra se uită în ochii lui. A fost minunat, Alexander. A fost cea mai grozavă experiență din viața mea. Mulțumesc.

Alex se holba la ea, cu chipul golit de orice expresie.

- Dar pleci din casa și din slujba mea, răspunse.

- S-a întâmplat sub acest acoperiș, zise ea, la câteva camere depărtare de camera fetei tale.

- Dar nu a fost nimic sordid, replică el repede, jignit.

- Nu, nu a fost, confirmă ea. Ar fi trebuit să fie, dar n-a fost. Ce s-a întâmplat între noi pe munte ar fi trebuit să fie tot sordid, dar nu a fost. Aceste situații au fost salvate din vulgaritate de faptul că au fost manifestări spontane - că au fost manifestări de tandrețe. Dar așa ceva nu se poate repeta, Alexander. Acum, că știm că asemenea lucruri se pot întâmpla pur și simplu, ar fi sordid să le tolerăm. Nu pot să fiu amanta ta și n-o

să fiu nici iubita ta ocazională. Am crezut că poate o să fiu în stare. Dar nu pot.

- Siân. Alex îi luă în stăpânire mâinile și îi sărută palmele, pe rând. Nu ești iubita mea ocazională. Sentimentele mele pentru tine nu au nimic „ocazional“.

- Nu contează, răspunse ea. Rezultatul e același. Orașul acesta și oamenii din el contează foarte mult pentru mine, Alexander. Am luptat ca să mă integrez printre ei, să fiu acceptată de ei. Până la urmă, cred că n-o să fiu niciodată cu adevărat una de-a lor. Originea și educația mea mă diferențiază cumva. Dar țin la respectul lor. Am nevoie să pot să-i privesc în ochi.

- Și-așa nu poți? replică el, aspru. Pentru că ești îndrăgostită de dușmanul tuturor și te-ai culcat cu el?

- Acum încă pot, răspunse ea, pentru că nu mi-e rușine de ce am făcut. Dar mi-ar fi dacă aș crea condițiile să se repete, continuând să vin aici.

Alex se detestă pentru că scoase un hohot batjocoritor, dar tot o făcu.

- Deci oamenii din Cwmbran înseamnă mai mult pentru tine decât mine, spuse.

Siân îl privi cu calm timp de mai multe secunde care durară cât o eternitate. Lui nu-i venea să creadă că nu-i răspunsese instantaneu. Se așteptase să fie contrazis cu disparare.

- Da, răspunse ea atât de încet, încât Alex abia dacă o auzi.

Se uitau lung unul la celălalt. Acest singur cuvânt ridicase un zid între ei sau poate născuse un ocean lat ori kilometri și kilometri de cer și vid.

Era imposibil, da. Era o nebunie. O prostie. O idioțenie. În viața pe care o trăise înainte să vină în Cwmbran, nu-i trecuse nicicând prin cap să creeze o punte peste prăpastia aceasta. Își acceptase responsabilitățile cu seriozitate și își tratase subordonații întotdeauna bine. Dar acceptase mereu că prăpastia exista. În fond, așa era lumea. Aici, în Cwmbran, prăpastia era mai largă decât știuse el vreodată, pentru că aici era despărțit de oamenii săi de suspiciuni și poate chiar de ură, iar el se făcea vinovat de neglijență. Și totuși, tocmai aici

să-i vină pentru prima oară ideea că ar putea crea o punte peste această prăpastie?

Pur și simplu pentru că se îndrăgostise de ea?

- Atunci ai face bine să pleci, rosti el, împreunându-și mâinile la spate, înainte să te fac să te destrăbălezi dincolo de orice speranță de îndreptare.

- Nu te supăra, spuse ea. Te rog, Alexander, încearcă să înțelegi.

- Înțeleg, rosti el, că am fost un netot să mă îndrăgostesc de locul și de oamenii aceștia. Și de tine. Sunt singur. Fie. Poate tu și cei de-un neam cu tine v-ați simți mai bine dacă aș pleca, și viața și-ar urma cursul ca înainte. Dar n-o să plec, și viața aici n-o să mai fie la fel cum a fost în anii trecuți. Dacă trebuie, o să fac totul de unul singur. Rămas-bun, Siân.

- Alexander, spuse ea cu blândețe.

- Du-te, îi ceru el. O să pun să ți se trimită plata pe săptămâna asta la bunicii tăi. De acum nu mai ești angajata mea.

I se păru că n-avea să mai plece. Rămase ca împietrită, privind-l cu ochii mari.

- Te-am rănit, spuse ea într-un final. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

În clipa următoare, se întoarse brusc, tresărind vizibil din cauza consecințelor pe care trebuie să le fi avut această mișcare asupra rănilor ei, după care ieși din cameră înainte ca el să poată să-i deschidă ușa. Rămase pe loc, rezistând impulsului cotropitor de a se duce după ea.

Se mulțumi se înjure teribil, în sinea sa, uitându-se fix la ușa pe care ea plecase.

Bunica ei se agita teribil pe lângă ea, dându-i de mâncare la intervale fixe și scurte, ca și cum ar fi fost nevoie să fie pusă la îngrășat. Emrys îi mutase toate lucrurile în camera lui și le adusese pe ale sale jos. De-acum încolo, camera lui de la etaj avea să fie a ei, de tot. Bunicul ei era excesiv de încântat că, în sfârșit, avea să rămână acasă și că urma să o întrețină el, așa cum trebuie să facă un bărbat pentru femeile din familia sa. Acum nu se mai

punea problema să se mai mărite peste o săptămână. Era un lucru acceptat tacit.

Era bine să fie acasă. Parcă lipsise o lună, nu doar o singură noapte.

Nimeni nu aduse vorba despre Owen. Sau despre marchizul de Craille. Dar avu musafiri care se ocupară ei de asta.

Când veni în vizită, Mari îi aduse niște prăjituri proaspete, o îmbrățișă și îi spuse că, în timpul luptei de pe munte, Iestyn, Huw și Emrys îi serviseră drept secunzi marchizului. Iestyn veni și el mai târziu, oprindu-se în drumul său peste munte pentru a-și vizita iubita. O sărută pe obraz și îi spuse din nou că era mândru de ea – și că marchizul de Craille era un om cumsecade, fiindcă nu îl dăduse afară pe Owen de la topitorie.

– Nu cred că-i place să-și folosească puterea pentru a face rău, Siân, spuse el. Se pricepe să dea cu pumnul, să știi – n-am fi crezut să-l vedem vreodată pe Owen doborât într-o luptă dreaptă. Dar s-a mulțumit cu atât. Nu l-a dat afară. Și nici nu l-a lovit cu cravașa, până la urmă.

– Cu cravașa?

Siân îi adresă o privire întrebătoare.

– Nu, răspunse băiatul. Avea de gând. Dar se vedea că nu e omul care să dea într-altul căzut la pământ. N-a mers până la capăt cu ideea asta de ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Și m-am bucurat să văd una ca asta, pentru că așa apare în prima parte a Bibliei, Siân, înainte ca oamenii să-și fi dat seama că Dumnezeu nu e deloc așa.

Huw fu cel care-i spuse, mai târziu, că Emrys folosisse cravașa – cincisprezece lovituri pe spinarea lui Owen. Și că acesta nu făcuse nici o încercare de a se feri, deși nu îl ținea nimeni la pământ.

– Aproape că l-am admirat pe ticălos, zise Huw, după care fu nevoit să își ceară scuze, pentru că Hywel era de față și îl auzise.

Apoi îi povesti lui Siân despre întrunirea pe care marchizul o convocase la capelă. Orășenii erau împărțiți între cei care erau dispuși să-i dea o șansă și cei care

rămăseseră de partea lui Owen și priveau cu suspiciune orice lucru bun pe care marchizul se oferea să îl facă.

Siân refuzase să se gândească la Owen. Îndepărtase efectiv din minte acest subiect. Nu voia să audă nimic de el. Nici să îl vadă. Se simțea rănită, abuzată și în-sângerată pe dinăuntru. Voia să se vindece. Voia să-și șteargă din amintire doi bărbați, să și-i șteargă din ființa ei. Voia să i se dea timp să o facă.

Dar, într-o seară, când se auzi o bătaie la ușă și ivărul nu se ridică după aceea, Emrys deschise ușa și, imediat, se puse în cale, să o blocheze.

- Dispari de aici, zise. Nu ești bine-venit, ba chiar ai putea să te alegi cu ochii vineți.

- Vreau să vorbesc cu Siân, răspunse Owen, pe un ton destul de hotărât.

- A, nu zău? replică Emrys, amenințător. Și unde ție biciul, omule? Toată lumea știe că Siân a noastră poate fi ținută în frâu numai cu biciul. Și nici așa nu reușești mereu. Păcat că n-ai putut să-i frângi spiritul cum i-ai în-sângerat spinarea.

- Dispari de la ușa mea, Owen Parry, zise Hywel Rhys, de pe fotoliul său. Și să nu te mai întorci pe-aici.

- Rău lucru, Owen, să vii aici și să bați la ușă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, rosti Gwyneth. Nu-i prea creștinește, dar trebuie să îți zic să pleci. Siân nu are ce vorbi cu tine.

Siân își sprijinise capul de spătarul scaunului pe care stătea și închisese ochii. În mintea ei, îl auzea spunându-i din nou cu un glas pe care uitase să și-l mascheze să deschidă gura ca să-i bage cârpa aceea între dinți.

- Siân, vrei să faci câțiva pași cu mine? spuse Owen de după bariera reprezentată de Emrys. Trebuie să discutăm niște lucruri.

Dintr-odată, Siân se întrebă cât de greu trebuia să îi fi fost să vină aici, știind foarte bine cum avea să fie primit. Și avea dreptate. Erau anumite lucruri care trebuiau discutate. A doua zi ar fi trebuit să aibă loc nunta lor.

- Pe care ochi vrei să ți-l învinețesc primul? întrebă Emrys. Mie mi-e totuna, Owen Parry.

Siân se ridică.

- E-n regulă, unchiule Emrys, rosti ea. Ies un pic la plimbare cu el.

- Numai dacă mă omori acum, pe loc, declară Emrys.

Siân observă, detașată, că bunicul ei nu-l mustră pe Emrys.

- Stai jos, *fach*, îi spuse ei în schimb.

- Mă duc, bunelule, insistă ea. Owen n-o să-mi facă nici un rău. Și trebuie să ne spunem anumite lucruri.

- Femeie nebună, mormăi Emrys, dându-se într-o parte. Ar trebui să te țină omu'n lanț, Siân Jones. Hai, du-te! Dar ai grijă, Owen Parry, dac-o atingi și cu un pai...

Nu își rosti amenințarea până la capăt.

- S-o aduci înapoi într-un ceas, spuse Gwyneth.

Siân își luă pelerina călduroasă din cuierul de după ușă și și-o puse pe umeri. Era toamnă, frig și umed, genul acela de seară pe care ai prefera să o petreci în casă, în fața unui foc vesel. Nu își ridică privirea către Owen când trecu pe lângă el și ieși. Porniră împreună pe stradă, păstrând însă o distanță de aproape un metru între ei. Nici unul nu scoase nici un cuvânt până ce nu o apucară pe traseul lor obișnuit, către dealurile mai joase.

- Siân, nu sunt mândru de ce a trebuit să fac, deschise el vorba într-un final. Dar nici nu mi-e rușine. Vreau să știi asta.

Un timp, tânăra nu scoase nici un cuvânt. Ce putea să spună? Se așteptase fie la niște scuze josnice, fie la o serie de justificări furioase. Însă Owen nu zisese nimic de genul acesta.

- Eram nevinovată, rosti ea, măsurat. Știai că eram nevinovată.

- Dar alții nu știau asta, răspunse el. Toți te bârfeau. Dacă te apăram cu prea multă înfocare, dacă mă opuneam pedepsei, toți ar fi crezut că pentru mine conta mai mult femeia mea decât binele comunității. Nu puteam să fac una ca asta, Siân. Sunt conducătorul lor. Trebuie să mă arăt mereu imparțial.

Cumva, aceste cuvinte o duseră cu gândul la răspunsul pe care îl dăduse lui Alexander când o întrebase

dacă îi iubea mai mult pe oamenii din Cwmbran decât pe el.

- Ai fost prevenită destul de clar, rosti Owen, pe un ton mai defensiv. A fost nebunie curată să ignori avertismentul, Siân. Ai cules ce ai semănat.

- Viața ta e plină de violență, Owen, nu-i așa? spuse ea, cu tristețe în glas. E singura soluție pe care ți-o poți imagina. Mă bucur că am înțeles asta pe deplin înainte să fie prea târziu.

- Uneori, zise el, violența e singura soluție. În lipsa oricărei alteia, trebuie să ai curajul de a apela la orice mijloace pentru a obține ce trebuie. Nu trăim vremuri în care poți să obții ceva prin resemnare și supunere.

- Ba poate că da, îl contrazise ea. Te duci la întrunirea de la capelă de mâine? Mi-a povestit Huw de ea. Poate că există o șansă să se realizeze ceva pe cale pașnică și amiabilă.

- Ehe, e deștept, trebuie să recunosc, răspunse Owen. Vrea să ne închidă gura cu nimicuri și să ne facă să uităm de nedreptățile majore pe care le-am îndurat secole de-a rândul.

Siân ofră.

- Eu mă-ntorc acasă, Owen, îi spuse. Până la urmă, nu avem nimic să ne spunem.

- Siân. Owen se opri și se întoarse către ea. Siân, nu știi cât m-a durut să te văd întinsă așa pe jos, complet neajutorată, să văd ce ți s-a întâmplat.

- Pe de altă parte, tu știi cât de mult m-a durut pe mine, Owen. Ai aflat pe propria piele, a doua zi. De ce ai îndurat totul fără să crâcnești?

Siân observă, surprinsă și oarecum speriată, că ochii lui Owen se umplură de lacrimi.

- Aș fi îndurat și de două ori mai multe, îi spuse, dacă ar fi putut șterge amintirea chinului rău, Siân. Simțeam că le meritam, deși nu îmi era rușine de ce făcusem. Și nici acum nu îmi e.

Siân își mușcă buza de sus.

- Am trădat dragostea pe care ți-o port, zise el. Asta n-o să mi-o iert niciodată. Dar, uneori, există lucruri

care trebuie puse mai presus de dragoste. Ți-aș cere să-mi ierți trădarea, dar cumva nu mi se pare potrivit... Vezi tu, dacă mi s-ar părea necesar, aș face totul la fel. Le-ai suportat cu dârzenie, *fach*. Am fost mândru de tine – dacă mai am vreun drept să mă simt așa.

Chiar și acum – ah, chiar și acum, își dădu seama ea, privindu-l, își dorea să-l fi iubit. Owen! Iar ea nu era cu nimic mai brează decât el. Cu absolut nimic.

Trebuia să o spună.

– Și eu te-am trădat, Owen, spuse.

Owen făcu ochii mari.

– Deci tu i-ai zis, până la urmă? o întrebă.

Siân negă printr-o mișcare din cap.

– Pe plan personal, îl lămurii. Te-am trădat pe plan personal.

Văzu în ochii lui că înțelese ce voia să spună, după care Owen înclină din cap și îi întoarse spatele.

– Ei bine, eu măcar de asta nu mă fac vinovat, Siân, îi spuse, începând să coboare către oraș, cu mâinile băgate în buzunare. Te-am iubit. La timpul trecut, dar și la prezent. N-o să-ți cer să-mi dai amănunte. Acum nu mai am nici un drept să știu și nici nu vreau. Poate că ne putem ierta unul pe celălalt și să învățăm să trăim în același oraș fără să ne urâm.

– Da, rosti ea.

Se opri lângă poarta grădinii din spatele casei bunicii ei.

– Eu mă opresc aici, îi spuse. N-am nici un chef să mă încaier cu Emrys.

– Owen, n-o să continui cu planurile pentru marșul acela, nu? Nu faci arme pe ascuns, nu?

Bărbatul lăsă să-i scape un hohot destul de mohorât.

– Doar nu crezi că o să-ți răspund la întrebările astea, nu? o întrebă. Când tu ești femeia lui?

– Stau și mă gândesc că, la fel ca tine, nici eu nu mai am vreun drept să știu și nici nu prea vreau să știu. Ai grijă, Owen! Nu vreau să văd că pățești ceva. Am ținut la tine. Și-acum țin la tine.

Owen își trecu degetul îndoit de-a lungul maxilarului ei, până la bărbie.

– Rămas-bun, *cariad*, rosti.

Șovăi o clipă, după care se aplecă și o sărută ușor pe frunte.

– Rămas-bun, Owen.

Siân rămase la poartă câteva minute, privindu-l cum se ducea spre casa lui. Nu se uită înapoi. Cu un efort, reuși să înghită nodul care i se formase în gât. Apoi rămase să privească strada pustie, ca și cum ar fi aruncat o privire în viitorul ei. Uneori e greu să nu cazi în capcana autocompătimirii. Uneori ți se pare că nu mai ai pentru ce și pentru cine să trăiești.

În după-amiaza următoare, Siân întindea coca pe masă când auzi o bătaie la ușă. O lăsă pe bunica ei să răspundă. Dar își îndreptă spatele rapid, tresărind, când îi recunoscuse vocea.

Bunica ei se uită peste umăr la ea, cu buzele strânse.

– Pe tine te caută, Siân, zise.

Deși era o zi rece, lăsă ușa deschisă și nu îl invită pe Sir John Fowler să intre.

– Siân? rosti bărbatul.

Părea stânjenit, deloc în largul său.

Siân se gândise de multe ori la visul ciudat pe care îl avusese la castel. Poate că știuse dintru început că nu fusese într-adevăr un vis. Acum o știa clar, iar obrazii i se înroșiră instantaneu amintindu-și tot. Își dădu o șuviță rebelă de pe față cu dosul palmei.

– Pot să vorbesc ceva cu tine? o întrebă.

Bunica ei împungea furioasă cu vâtraiul în foc, deși nu era necesar, observă Siân. Se uită la mâinile ei mânjite de făină și la aluatul pe care nu terminase să-l modeleze.

– Mă spăl acum pe mâini și îmi iau pelerina, spuse.

Bunica ei îi aruncă o privire grăitoare, dar Siân nu o luă în seamă. Venise, își spuse. Venise! I se părea că așteptase toată viața ca el să vină la ea. Dar îl ura... Îl disprețuia. Nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Nu se putuse

gândi niciodată la el ca la părintele ei. Și nici acum nu putea. Inima îi bătea dureros, dar continuă să-și spele mâinile în tăcere, după care își scoase acele din păr și și-l scutură pe spate, iar apoi își luă pelerina din cui. Sir John îi primise cuvintele cu o mișcare aprobatoare din cap și închisese ușa. O aștepta afară.

- Buni, rosti Siân.

- Termin eu cu coca, zise Gwyneth, fără să se uite la ea. Hai, du-te!

Sir John Fowler îi distrusese viața fiicei lui buni, își aminti Siân, și din cauza lui nu mai fusese primită la capelă și nici în Cwmbran. Nici nu era de mirare că bunica ei nu îl privea cu ochi buni. Și la fel și Siân. Șovăi o clipă, însă nu mai era nimic de spus. Ieși din casă fără să mai scoată vreo vorbă.

- Vrei să facem câțiva pași? sugera el. De-a lungul râului?

Nu-i oferi brațul și nici nu zâmbi. Bineînțeles că nu. Era la fel de rece și de reținut ca întotdeauna.

- Te mai doare spatele? o întreabă, când se puseră în mișcare.

- Destul de mult, răspunse ea. Iestyn mai are și acum dăre pe spate. Presupun că și mie o să-mi rămână urme mult timp. Poate pentru totdeauna.

- Nu mai ai loc de muncă? o întreabă el. Craille mi-a spus că ți-ai dat demisia din postul de guvernantă.

- Da, recunosc ea. Așa mi s-a părut corect.

- Siân, rosti el tocmai când treceau pe lângă cea mai urâtă porțiune a râului, cea de lângă mina de cărbuni. Trebuie să mă lași să te întrețin. Aș putea să-ți cumpăr o casă undeva și-ți dau un fel de alocație. Sau să-ți găsesc un post undeva, dacă preferi. Dacă vrei un soț bun, o să văd ce pot aranja. Orice vrei tu... Fac orice vrei tu.

- Nu vreau nimic de la tine, răspunse ea, încetișor. Mulțumesc.

Și totuși, inima îi striga că aceste cuvinte erau minciuni sfruntate.

Bărbatul nu insistă. Un timp, nu mai zise nimic.

- De ce nu ai venit la mine, să te ajut? o întrebă. Am auzit că te-au avertizat cu trei zile înainte, după cum e obiceiul, Siân. Sigur știai suficiente despre Vitele Scoțiene cât să-ți dai seama că nu te joci cu ei. De ce nu ai apelat la mine?

Siân se uită oarecum uimită la el.

- Tu ești ultima persoană la care mi-ar fi trecut prin cap să apelez, îi răspunse, cu sinceritate.

Pe buzele și pe maxilarul lui se citea încordarea.

- Nu știu de ce ești așa, Siân, îi spuse. În afară de faptul că semeni fizic cu mama ta, nu recunosc nimic din caracterul ei în tine. Ești rece până în măduva oaselor, așa ai fost mereu. Chiar și când erai mititică.

- Ei bine, răspunse ea, tremurând chiar dacă avea pelerina pe ea, înseamnă că semăn cu celălalt părinte.

Trecuseră de mină și, dacă nu se uitau în urmă, se puteau bucura de un peisaj plăcut. Siân își aduse aminte fără să vrea de plimbarea pe care o făcuse în duminica aceea, împreună cu Alexander și cu Verity, în urmă cu mai multe săptămâni.

- Îți era ciudă pe mine, spuse el, pentru că nu eram căsătorit cu mama ta.

- Mult timp nici măcar nu mi-am dat seama, răspunse ea, că situația voastră era una ciudată. Cred că am sperat întotdeauna că aveai să te uiți la mine așa cum te uitai la ea. Cred că, pe când eram mică, te așteptam ceasuri și zile întregi. Și, când veneai, nu aveai ochi decât pentru ea. Dispăreai la etaj cu ea, iar eu trebuia să-mi găsesc vreo ocupație la parter, de una singură. Cred că, în timp, am încetat să mă mai uit după tine.

- Te ascundeai de mine și te uitai urât. Aruncai câte-colo jucăriile pe care ți le aduceam și te jucai într-adins cu vreo păpușă veche de cârpe pe care ți-o făcuse mama ta. Erai rece cu mine.

- Nu erau decât mită, spuse ea, ca să nu te deranjez o oră, o oră și ceva, cât stăteai sus cu mami.

- Erau daruri, Siân, o contrazise el. Erai fetița mea.

Tânăra oftă.

- De ce ai venit acum? îl întrebă. Și de ce ai venit la castelul Glanrhyd? Nu am visat, nu-i așa?

- Craille mi-a trimis vorbă despre ce se întâmplase, răspunse el.

- Da? Siân întoarse capul brusc, să îl săgeteze cu privirea. Și tu ai venit.

- Am venit, zise el, așa cum n-am venit când ți-a murit bărbatul sau când nepotul meu s-a născut mort. M-am ținut departe de tine pentru că mă respinseseși și mă scoseseși din viața ta. Dar te-am văzut atunci, la castel, când eram cu soția și cu fiica mea. Trecuse atâta timp... De data asta n-am putut să mă țin departe.

Siân închise ochii pentru câteva clipe și trase în piept aerul rece.

- Cum mi-ai spus? îl întrebă. A fost vis sau a fost de-adevăratalea?

- Mama ta folosea cuvântul galez, răspunse el. Eu nu am putut niciodată să-l folosesc și nici să rostesc vreodată cu voce tare echivalentul englezesc. Mă urai. Dar, în inima mea, ai fost mereu micuța mea Siân.

În mod absurd, simțea că mai avea un pic și izbucnea în plâns.

- Și-atunci de ce nu mi-ai zis niciodată așa? îl întrebă. Remarcă, surprinsă, că îi tremura vocea și că întrebarea îi suna ca o acuzație. N-ai știut că, atunci când un copil e rece și îmbufnat, de fapt cere să i se arate că e iubit?

- Nu știam mare lucru despre copii, Siân, zise el. Mi-era frică de tine. Visam că te țineam în poală, cu capul lipit de umărul meu, și că-ți spuneam povești. Dar tu nu voiai să ai de-a face cu mine.

- Ah, mami spunea mereu că suntem ca două picături de apă eu și cu tine. Mie mi se părea de-a dreptul absurd.

- Îți aduci aminte cum mi-ai spus la castel? o întrebă el încet.

- Da, răspunse ea. A sunat prosteste, venit din partea unei femei de douăzeci și cinci de ani, nu?

- Mi-au dat lacrimile, mărturisi bărbatul.

- Sir John Fowler plângând! zise ea. Parcă nu se potrivește ceva aici. Doar că îmi aduc aminte că ai plâns când a murit mami. Alexand... marchizul de Craillle îmi dăduse o doză dublă de laudanum. Eram sub efectul medicamentului. Ți-am spus „tăicuțule“, nu-i așa?

- Da, micuța mea, răspunse el.

- Ah, nu. Siân își smuci capul, ferindu-și privirea. Nu ai cum să știi cât de mult am nevoie de dragoste și de căldură acum. Și am parte de ele de la buni, de la bunelul, de la Emrys și de la rudele lui Gwyn. Dar momentan sunt slăbită. Vreau mai mult. Vreau...

- Dragostea unui tată? întrebă el. O ai deja, Siân.

- Ah. Siân se opri și își acoperi fața cu palmele. Ai știut de ce am fost biciuită? Ai știut că Owen a fost unul dintre Vitele Scoțiene care m-a târât pe munte? Ai știut că Alex... că Alexander s-a bătut cu el pe munte în fața tuturor bărbaților din Cwmbran din cauza asta? Ai știut că îl iubesc pe Alexander și că am renunțat la slujba de la castel pentru că nu pot să fiu amanta lui, așa cum a fost mami amanta ta? Ai știut că am inima frântă? Ai știut cât de mult aveam nevoie de tine?

Nu-și amintea să o fi ținut vreodată în brațe. Atingerea corpului lui îi era străină, la fel și mirosul său. Până atunci nu observase că aveau aproape aceeași înălțime. Corpul ei se potrivea confortabil în îmbrățișarea lui. Capul îi stătea bine pe umărul lui. Pe umărul lui Sir John Fowler.

Siân închise ochii, strângând din pleoape.

- Tăicuțule, rosti șoptit.

- Siân. Tatăl ei o legăna ușor. Micuța mea.

Porniră mai departe, Sir John ținându-i mâna într-o lui. Avea o palmă lată, masivă. O palmă de tată.

- În cazul ăsta, spune-mi ce pot face pentru tine, rosti el. O casă pe undeva, într-un orașel liniștit, Siân? Unde să te pot vizita din când în când și să-ți fiu tată cu adevărat, așa cum nu am reușit niciodată? Sau un post? Un soț?

Siân nu voia să plece din Cwmbran. Pentru ea, să locuiască aici fusese dintotdeauna visul ei. La asta năzuise

în anii de școală petrecuți în Anglia. Și fusese opțiunea evidentă când simțise nevoia să se refugieze, după moartea mamei sale, chiar dacă nu trăise niciodată aici și nici măcar nu-și cunoștea bunicii. Însă visul își pierduse nuanțele de roz. În Cwmbran locuia și Owen. În Cwmbran erau și oamenii care o bănuiseră de a fi o informatoare și care probabil mai credeau același lucru. Și-aici locuia și Alexander, care îi spusese că nu avea de gând să plece prea curând.

- Un post de profesoară? întrebă. Îmi place să lucrez cu copiii, cred că mă descurc bine. Undeva departe de valea asta. Dar neapărat în Țara Galilor. Mi s-ar usca sufletul dacă mi-aș părăsi țara. Poate spre Cardiff? Sau chiar către Swansea? Ai putea să-mi găsești ceva?

Sir John îi strânse ușor mâna.

- O să-ți găsesc ceva, îi zise. O să fii fericită, Siân. O să am grijă să fii fericită, micuța mea.

Brusc, Siân izbucni în râs, sincer amuzată.

- Sunt aproape la fel de înaltă ca tine, zise.

Sir John râse și el - Siân nu-și putea aminti să-l mai fi auzit vreodată râzând.

- Dar eu te văd cu ochi de părinte, răspunse el. Și dacă ai fi fost mai înaltă decât mine cu o jumătate de metru, Siân, tot micuța mea ai fi fost.

Continuă să meargă în liniște. Privindu-l pe bărbatul care o lăsase grea pe mama ei și care acum o ținea de mână, Siân își dădu seama că simțea aproape ca și cum cineva îi aplicase comprese și alifii tămăduitoare peste rănile din suflet.

Alexander trimisese după el. Știuse că avea nevoie de el. Iar el venise, tatăl ei. Venise!

capitolul 23

Trebuia să ia ceva măsuri în privința lui Verity. Devenise îmbufnată și iritabilă. Nu era dispusă să-și ocupe timpul cu nici una dintre activitățile ei obișnuite de interior. Și nici afară nu voia să se ducă. Chiar și când îi propunea să iasă împreună, refuza să îl însoțească.

„Nu“ devenise cuvântul ei preferat – de cele mai multe ori rostit sec și sfidător. Când îi sugerase că ar putea trimite o scrisoare la Londra să i se angajeze o altă guvernantă, făcuse o criză de isterie. Când se oferise să o trimită la bunica ei pentru câteva săptămâni, se încuia-se în camera ei și refuzase să iasă preț de mai mult de opt ore.

Avea o groază de lucruri cu care să-și ocupe timpul și energia. La întâlnirea de la capelă veniseră mai puțini oameni decât sperase el, deși fuseseră prezenți atât bărbați, cât și femei. Știa și motivul pentru care se întâmplase așa. În aceeași seară fusese convocată o întrunire pe munte. Barnes aflase de ea și îi spusese, însă Alex replicase că erau liberi să se asocieze și să ia decizii în nume propriu. El nu făcu nici o încercare de a împiedica sau de a le spiona întrunirea.

Era o întrunire cartistă. Deci nu renunțaseră. Probabil că plănuiau în continuare să participe la acel marș. Alex sperase că avea să fie o manifestație pașnică, fără arme. Dar nu știa sigur. În alte locuri, autoritățile confiscaseră mai multe arme, aflase el din scrisorile primite de la Londra, iar pe dealuri erau multe peșteri unde s-ar fi putut improviza forje și s-ar fi putut ascunde multe arme.

Măcar într-o privință era mai liniștit. La întrunirea cartistă nu participaseră toți bărbații din Cwmbran și totuși în nopțile următoare nu se auziseră urletele Viteilor Scoțiene. Poate că reușise să-i convingă cel puțin că fiecare om avea dreptul de a hotări pentru sine. Unanimitatea nu era mereu o condiție necesară pentru succesul unei acțiuni.

Între timp, era ocupat cu cercetarea registrelor exploatării pe ultimii zece ani, pentru ca subalternii săi să îi identifice pe cei care fuseseră obligați să renunțe la munca în mină sau în topitorie din cauza vreunor accidente de muncă sau pentru că se îmbolnăviseră de accese de tuse, afecțiuni la care se părea că minerii erau predispuși. Acele persoane aveau să primească pensii pentru tot restul vieții. De asemenea, văduvele celor

care muriseră în accidente de muncă aveau să primească și ele pensii, dacă nu se recăsătoriseră între timp sau până când aveau să își ia un alt soț.

Erau o mulțime de lucruri care trebuiau rezolvate. Dacă nu ar fi avut-o pe Verity, Alex își dădea seama că ar fi putut să se îngroape în muncă și, astfel, să uite poate nefericirea din planul personal. Dar o avea și, la urma urmei, ea era cea mai importantă persoană din universul lui. Dacă trebuia să angajeze un administrator – altcineva în afară de Barnes – și să o ducă înapoi în Anglia, atunci asta avea să facă. Poate că ar fi fost mai bine pentru el să se întoarcă acolo, să trateze Cwmbranul doar ca pe o afacere – să administreze totul, dar de la distanță.

– Nu vrei să faci o plimbare pe dealuri? o întrebă pe Verity într-o seară, destrul de devreme. Cu tati?

– Nu, răspunse fetița, întinzând mâna după o păpușă, pe care o lăsă jos aproape imediat. E frig afară.

– Putem să ne îmbrăcăm bine și la întoarcere să vedem care dintre noi o să aibă cel mai roșu nas.

– Nu, zise ea. Nu vreau să merg.

Mereu era la limita răbdării când o vedea îmbufnată. Rezistă impulsului de a ieși din cameră, de-a o lăsa în voia ei. Dar asemenea stări erau neobișnuite pentru Verity. Se așeză pe unul din scaunele din camera ei de studiu și se uită fix la ea. Simțindu-se privită, fetița își înșfăcă din nou păpușa și începu să o legene, fără ca măcar să se uite la ea.

– Iubito, ce e cu tine?

Știa foarte bine care era problema. De mai mult de o săptămână, încerca să se convingă singur că, până la urmă, copiii erau rezistenți și că Verity avea să uite și să-și reia purtarea veselă de până atunci. Dar el nu putea uita. Durerea din sufletul lui era încă arzătoare – era mai degrabă o durere fizică decât una eterică, imaterială.

– Nimic, răspunse Verity, supărată. Pur și simplu nu vreau să merg într-o plimbare prostească.

- O carte, atunci? Întrebă el. Vrei să-mi citești ceva? Sau să-ți citesc eu?

Biata păpușă fu azvârlită pe podea.

- Nu vreau să fac nimic, rosti Verity și îl fixă cu ochi ostili și plini de nefericire.

Alex se uita și el la ea. Trebuia să-i rostească numele. Nu voia să o facă. Nu voia nici să se gândească la ea, deși de mai mult de o săptămână nu se gândise la nimic altceva.

- Ți-e dor de doamna Jones? o întrebă.

- Nu! Ochii fetei scâpărară pentru o clipită. O urăsc! Nu vreau să o mai văd niciodată. Nu a fost deloc o profesoară bună.

Alex trase încet aer în piept.

- De ce o urăști?

- Pentru că nu-i place de mine, răspunse Verity. A plecat fără să-mi zică nimic. Dar nici că-mi pasă... Oricum o urăsc.

Alex întinse o mână către ea.

- Hai încoace, îi spuse.

Verity se uită bosumflată la mâna lui preț de un minut, după care se urcă în poala lui. Își lipi obrazul de vesta lui și începu să plângă tare.

- Sunt o fetiță rea? izbuti să îngaime într-un final. Am încercat să nu fiu rea, tăicuțule! N-ar trebui să mă urăscă. Am încercat să fiu bună. O urăsc!

Alex o cuprinse în brațe ca într-un cocon de căldură și o sărută în creștet.

- Nu ți-am spus ce s-a întâmplat cu doamna Jones. Am crezut că o să te tulbure. Ți-am zis doar că, în ziua în care s-a retras într-unul dintre dormitoare de oaspeți, se simțea rău. Cred că-i mai bine să-ți spun totuși.

- Nu se simțea bine pentru că nu îi plăcea de mine, spuse fetița.

- Nu. O sărută din nou în creștet. Niște oameni răi au biciuit-o în noaptea de dinainte și i-au lăsat răni în-sângerate și umflate pe spate. Îți aduci aminte de animalele sălbatice pe care le-ai auzit într-o noapte, afară pe dealuri? Îi povesti despre Vitele Scoțiene, despre ce

îi făcuseră lui Siân și din ce cauză. S-a dus acasă, zise el într-un final, pentru că oamenii din acest oraș ar fi fost mereu bănuitori în legătură cu ea dacă își continua activitatea aici, iar ea îi iubește.

Un timp, Verity nu scoase nici un cuvânt.

- Dar pe noi nu ne iubește, tati? întrebă într-un final.

Alex închise ochii și o văzu pe Siân goală sub el, în pat, cu trupul unit cu al lui, cu ochii luminoși și plini de blândețe. Simți o împunsătură în inimă, ca și cum cineva l-ar fi înjunghiat și ar fi răsucit cuțitul în rană.

- Ba da, ne iubește. Dar locul ei e cu ei.

- Și al nostru nu, nu-i așa? spuse Verity, tristă.

Acel sentiment de dorință intensă care începuse să îi fie familiar căpătă pentru câteva clipe o asemenea intensitate, încât îi păru a fi disperare pură.

- Ba da, îi răspunse, dar într-un mod diferit. Noi locuim aici, în castelul Glanrhyd, și suntem foarte bogați. Tati e stăpânul tuturor acestor pământuri din jur și plătește salariile tuturor celor care muncesc aici. Eu am responsabilitatea de a le face viețile confortabile. Noi suntem englezi.

- Dar eu știu ceva galeză, rosti fetița. Doamna Jones zicea că în curând o să pot s-o vorbesc fluent.

Alex scoase un hohot blând.

- Mica mea galeză, rosti el. Dar să știi că vom fi mereu un pic diferiți, iubito. E o parte din prețul pe care îl plătim pentru privilegiile de care avem parte în viață. Dar putem să muncim din greu, ca să câștigăm respectul, loialitatea și chiar afecțiunea oamenilor care trăiesc pe moșiile noastre.

Verity părea oarecum mai alinată și chiar îi aduse niște cărți puțin mai încolo. Îi citi din una, iar Alex îi citi din alte trei. Când o băgă în pat și o înveli, Verity părea să-și fi revenit.

Și totuși, mult mai târziu, Alex fu trezit de valetul său, care fusese trimis la el de doica lui Verity. Fetița plângea în hohote, iar biata femeie era înnebunită, neștiind ce să facă. Când ajunsese în dormitorul fiicei lui,

Alex o trimise pe femeie la culcare, își luă fiica în brațe și se așază pe fotoliul de lângă pat așa cum mai stătuse și cu altă ocazie, cu Verity înfoclită într-o pătură.

- Ce s-a întâmplat? o întrebă, sărutând-o. Te doare ceva?

- Vreau la doamna Jo... Jones, se jelui micuța.

O, Doamne! Drăcia naibii... Fir-ar să fie! Și el voia același lucru.

- Doamna Jones doarme la ora asta, îi spuse.

Vaierele fetei deveniră și mai puternice.

- Ia ascultă puțin, începu el. Dacă nu mai plângi, tati te pune înapoi în pat, te învește bine și mâine te duce în vizită la doamna Jones. E bine așa?

Verity își trase nasul și sughiță.

- Crezi că o să vrea să mă vadă? întrebă apoi.

- Dacă este acasă, sunt destul de sigur că da, răspunse Alex.

- Și-o să se întoarcă aici?

Își ridică dintr-odată chipul cu ochii înroșiți și obraji uzi către el.

- Nu, răspunse el, sărutându-i pleoapele pe rând. Dar cred că o să fie de acord să o vizitezi din când în când. De fapt, sunt sigur.

Nu era chiar răspunsul pe care Verity spera să îl primească, dar Alex putea vedea că era foarte obosită. Fetița își așază capul pe umărul lui și oftă. Deși nu putea să-i vadă fața, cinci minute mai târziu își dădu seama că adormise din nou. O ținea strâns în brațe. Nici că-și închipuia un sentiment mai plăcut, mai liniștitor decât să-ți ții copilul în brațe. Să simți că ființa aceea are încredere completă în tine. Că te iubește necondiționat. Își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de spătarul fotoliului, și închise și el ochii.

Nu o mai văzuse de mai mult de o săptămână. Nu venise la întâlnirea pe care o organizase el la capelă. Nu se așteptase să nu vină, astfel încât fusese dezamăgit să vadă că nu venise. În tot acest timp, nici măcar nu o întrezărise de la depărtare.

Siân!

N-ar fi trebuit să o lase să plece. Ar fi trebuit să o convingă să mai rămână la castel până când spatele avea să i se fi vindecat. Ar fi trebuit să refuze să o lase să renunțe la postul de guvernantă. Ar fi trebuit să meargă mai departe cu acea idee imposibilă, cu acel gând care-l îngrozise la momentul respectiv, lucru valabil și acum.

Dar nu – avusese dreptate să o lase să plece. Nu era cu putință să o ia de soție. Era nepoata unui muncitor din topitorie, văduva unui miner. Era un copil din flori. Era de neconceput. N-ar fi putut să o ducă niciodată în Anglia cu el. Nu s-ar fi integrat în lumea lui. Nu că i-ar fi fost rușine cu ea, ci ei i-ar fi fost imposibil. Iar aici, în Țara Galilor, prăpăstiile dintre clasele sociale păreau și mai adânci decât era el obișnuit. Nu putea să o condamne la singurătatea caracteristică lumii lui.

Dar avea nevoie de ea. Nevoia aceasta aproape că devenise o entitate tangibilă. Se întreba dacă nevoia ei de el era la fel de puternică. Se întreba dacă Siân stătea noaptea cu ochii în tavan tânjind după el, retrăind acele două ocazii în care atinseseră culmile extazului împreună.

Ei bine, a doua zi avea să o ducă pe Verity la ea și să o întrebe dacă fiica lui putea petrece o oră cu ea. Apoi urma să plece și să se întoarcă după un ceas. În ambele situații, pentru câteva minute, avea să poată să-și desfete privirile și simțurile cu Siân Jones. În ambele situații avea să se chinuie singur, văzând-o.

Adormi cu greu, ținându-și fiica în brațe, ghemuită la căldură.

Siân stătea în genunchi pe podea, cântând și frecând de zor grătarul căminului de mizerie. Era o treabă grea și murdară, dar îi plăcea că din când în când putea să-și îndrepte spatele și să admire suprafața lucioasă a porțiunii cu care terminase. Se uită cu mâhnire la murdăria de pe mâinile ei și zâmbi. Nu cu mult timp în urmă, negreala de pe mâini, față, păr și de pe tot corpul reprezenta ceva obișnuit, de zi cu zi. Și totuși, acum strâmba din

nas la ceva murdărie de pe palme. Continuă să cânte, frecând de zor.

Nu era fericită. Ba chiar se întreba dacă era cu puțință să mai fie vreodată fericită. Dar viața își revendica drepturile și, la urma urmei, viața merita trăită. Învățase asta din întâmplările fericite și dezastruoase din trecutul ei. Și se părea că avusese parte de suficiente necazuri.

Sir John Fowler – tatăl ei – avea să-i găsească un post de profesoară. N-avea să fie ușor să găsească unul bun, din moment ce, în Țara Galilor, majoritatea profesorilor erau bărbați, dar avea încredere că urma să-i facă rost de o slujbă potrivită. A doua zi după ce venise la ea, îi trimisese un bilețel și un medalion de argint care fusese al mamei ei.

Îl purta la gât și acum, în ciuda faptului că se ocupa de o sarcină murdară. Curând, avea să se mute departe și să înceapă o slujbă nouă – simplul gând o făcea să simtă un gol în stomac. Dar și o anume undă de optimism. Avea să poată începe o viață nouă.

Avea nevoie să plece și să o ia de la zero. Devenise dureros să trăiască în Cwmbran. Îi era groază să nu se trezească față în față cu Alexander, dar asta sigur avea să se întâmple odată și odată, dacă rămânea aici. Și nu voia să locuiască în același oraș cu Owen. N-avea să-l poată ierta niciodată cu adevărat pentru ce îi făcuse, așa cum n-avea să se ierte nici pe ea pentru partea ei de vină. Și totuși, în suflet îi rămăsese o afecțiune pentru el care o chinuia. Ajunsese atât de aproape de a-l iubi! Fusese atât de aproape de a duce viața la care visase dintotdeauna!

Avea să le ducă dorul rudelor sale. Și lui Iestyn. Acesta venise la ea în seara precedentă și ieșiseră amândoi la plimbare. Siân nu știuse nimic despre întrunirea cartistă de pe munte. Nu știa nici măcar dacă Emrys și bunicul ei participaseră la ea – acum, că dormea la etaj, nu mai era așa ușor să fie la curent cu tot ce se petrecea. Se părea că toată lumea se ferea să nu dea în vileag vreo informație pe care să i-o transmită cine știe cui, își zisese ea cu amărăciune. Iestyn nu fusese la întrunirea lor – se dusese la întâlnirea de la capelă. Ea avusese grijă

să nu-i pună nici o întrebare despre ce se întâmplase acolo.

- Deci tot au de gând să participe la demonstrație? Îl întrebase pe tânărul ei cumnat.

- Da, îi răspunsese el. Și cred că o să fie curând, Siân. Am auzit că prin peșterile de pe dealuri sunt grămezi de sulite cu vârf de oțel, ba chiar și niște puști.

- Ah, Iestyn. Siân îi adresase o privire tăioasă. Chipul flăcăului era destul de palid. O să se ște probleme, continuase ea.

- Tare mi-e frică și mie, zisese el, deși toți insistă că o să fie o demonstrație pașnică și că armele sunt doar pentru apărare.

Siân îl prinsese de braț.

- Tu n-o să te duci, nu-i așa? Ah, te rog, nu te duce, îl implorase.

Tânărul îi mângâiasse ușor mâna și o liniștise:

- Nu, n-o să mă duc. Cred în principiile Cartei, Siân. Doar mi-am pus semnătura pe ea. Dar nu pot să fiu de acord cu actele de violență. Decât să riscăm izbucnirea unei revoluții, mai bine continuăm să îndurăm ani și ani de opresiune. Iar aici, în Cwmbran, o ducem bine. Avem un stăpân bun la suflet. Tăicuțul o să primească pensie, știi?

Siân clătinase din cap, iar el îi spusese despre pensiile introduse de marchiz. Și ea ar fi avut dreptul la așa ceva, își dăduse ea seama cu o tresărire. Dar pleca departe. Oricum, nu voia să audă nimic despre Alexander. Nici măcar despre faptele lui bune. Sau mai ales nu despre acestea.

- Iestyn, zisese ea, revenind la subiectul anterior, n-o să te forțeze să participi la marș, nu? N-o să trimită Vitele Scoțiene la tine, nu?

Simpla menționare a Vitelor Scoțiene o făcuse să se cutremure puternic.

- Nu știu, îi răspunsese el. Deocamdată nu s-a zis nimic despre asta. Doar câteva încercări de convingere, între patru ochi, la muncă. Dar n-o să mă duc. Sunt dispus să-mi pun semnătura pe orice petiție, dar n-o

să iau parte la nici o manifestare care ar putea deveni violentă.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte legate de acest subiect. Dar Siân era plină de speranță. Poate că actele de violență din ultimele luni – cele două vizite ale Vitelor Scoțiene, lupta de pe munte – le serviseră drept lecție oamenilor. Poate că acum tânjeau să readucă în comunitate atmosfera de la *eisteddfod*. Poate că începeau cu toții să-și dea seama că violența, suspiciunile și ura nu puteau să aducă altceva decât dezbinare și distrugere.

Poate că marșul nici nu urma să aibă loc. Și poate că, și dacă se organiza, la el aveau să participe doar cei care alegeau de bunăvoie această cale. Poate că oamenii din neamul ei aveau să accepte în sfârșit că unii dintre ei aveau alte păreri decât majoritatea. Iar acesta ar fi fost un pas uriaș înainte.

Își îndreptă spatele, sprijinindu-se pe tălpi, pentru a admira o porțiune a grătarului pe care o terminase, și își dădu o șuviță pe spate cu dosul palmei. Făcând asta, observă necăjită că avea negreală și pe această parte a mâinii.

În secunda următoare auzi o bătaie la ușă. Așteptă o clipă ca ușa să se deschidă și să intre Mari sau vreuna dintre vecine – bunica ei se dusesese la prăvălie. Dar persoana care bătuse aștepta încă afară. Se ridică, își șterse mâinile pe șorț fără prea mari rezultate și deschise ușa. Moment în care se simți ca și cum de acolo ar fi țâșnit un pumn uriaș ca să o izbească cu forță în plex.

Avea fruntea și obrajii murdari de negreală. Părul îi era prins la spate într-un coc destul de neglijent, dar mai multe șuvițe rebele i se revărsaseră pe umeri. Purta o rochie veche și decolorată și un șorț murdar. Avea mâinile negre. Și era incredibil de frumoasă.

– Bună ziua, doamnă Jones, rosti el. Verity voia să vă facă o vizită.

Verity stătea în spatele lui, pe jumătate ascunsă. Ochii lui Siân coborâră către ea. Nu îi răspunse la salut.

- Se pare că am nimerit într-un moment nepotrivit, adăugă el. Sunteți ocupată.

Dar Siân părea să-și fi revenit din șocul de a se trezi nas în nas cu el.

- Bună, Verity, rosti ea. Schiță un zâmbet și ceva se strânse dureros în pieptul lui. Mi-a fost dor de tine.

Coborându-și privirea, Alex observă că Verity o privea temătoare cu un ochi, ascunsă după picioarele lui.

- Mă gândisem, zise el, că poate ar putea rămâne cu dumneavoastră cam o oră, dacă nu sunteți prea ocupată. O să vin eu să o iau. Se uită în ochii ei și adăugă: A tot plâns după dumneavoastră.

Siân își mușcă buza și se uită către fetiță.

- Verity, nu am plecat din cauza ta, i se adresă. Am plecat din cauza... altor lucruri.

- Pentru că ne iubești, dar locul tău e aici, spuse Verity.

Siân se îmbujoră, după care zâmbi.

- Da, răspunse. Cam așa. Sunt îngrozitor de murdară. Curățam grătarul. Dar bineînțeles că poți să stai - o oră sau chiar mai mult. Lasă-mă o secundă să mă spăl pe mâini. Ah, și pe față. Sunt murdară?

Din nou, obrazii i se înroșiră.

Îl ignora, își dădu seama Alex. Se purta aproape ca și cum nu ar fi fost de față. Cu lăcomie, ochii lui îi sorbeau frumusețea.

Verity chicoti.

Siân se întoarse repede, să toarne apă într-un lighean.

- Deci eu plec? întrebă Alex. Și mă întorc peste vreo oră, da?

Siân încuviință din cap oarecum în direcția în care se afla el, după care își cufundă mâinile în apa din lighean.

- Vreau să urc pe deal până în vârf, rosti Verity, reîn-suflețită brusc.

- Bine, așa facem, îi spuse Siân. E o zi frumoasă și însorită, plus că nu mai e deloc la fel de rece ca zilele trecute. O să urcăm până în vârf. Nu-ți place cum arată

grătarul meu acum, negru și lucios? Mai-mai că te vezi oglindită în el.

Din cadrul ușii, Alex aruncă o ultimă privire melancolică înapoi. Siân tocmai își ștergea apa de pe față cu un prosop.

- Trebuie să vii și tu, tati, rosti Verity. Vreau să urci și tu cu noi pe deal.

Alex se trezi că ochii i se cufundară în cei ai lui Siân. Aceasta parcă uitase de prosopul pe care-l avea în continuare în mână, în dreptul gurii. Apoi îl lăsă în jos, încet.

- Ați putea să veniți, zise ea. Nu prea merită să mergeți până acasă pentru o oră doar ca să bateți din nou drumul până aici.

Alex șovăia, dar mai mult pentru că simțea că ar trebui să o facă, își dădu el seama, decât pentru că s-ar fi gândit cât de cât serios să refuze această invitație. Cum ar fi putut? O oră întreagă cu ea? Poate chiar mai mult? Îi fusese atât de dor de ea! Parcă nu o mai văzuse de un an.

- Prea bine, atunci, acceptă el, adresându-i-se lui Verity. Ești sigură că trebuie să urcăm până în vârf?

Copila chicoti din nou. Se simțea bine să o vadă din nou senină și bucuroasă.

Urcară dealul, cu razele soarelui aproape îndeajuns de puternice încât să le încălzească spatele, cu chipurile răcorite de briză și cu părul fluturând. Verity se postase între ei, ținându-i de câte o mână, topăind veselă când panta nu era prea abruptă și povestind câte în lună și în stele despre tot ce se întâmplase de când Siân plecase, exersându-și pronunția cuvintelor galeze și cântând niște melodii învățate de la Siân. La acestea din urmă, Siân i se alătură, și Alex se mulțumi să fredoneze și el, până ce Verity se hotărî să îl învețe versurile, iar Siân începu să-i corecteze pronunția. Ajunși aproape de vârf, la un moment dat cântau tustrei aceeași melodie, cunoscându-i versurile fiecare într-o anumită măsură și pronunțând cuvintele galeze mai mult sau mai puțin bine.

- Uraaa! exclamă Verity când ajunseră în vârf și putu admira în voie văile aflate de o parte și de cealaltă, cu brațele întinse. Suntem aproape în cer!

- Da, am venit până aici doar ca să descoperim că nu există vreo scară sau ceva pe care să urci ca să ajungi în rai, rosti Alex. Slavă Domnului! Înseamnă că nu mai trebuie să urcăm nici un pas.

Verity se puse pe răs și începu să se tot învâртеască. Porni în goană încolo și încoace, cu brațele deschise, tipând ascuțit de veselie și entuziasm. Alex și Siân o priveau, zâmbindu-i. Apoi se întoarseră și se uitară unul la celălalt. Zâmbetele le dispărură de pe chip.

Alex se puse în mișcare, condus de instinct. Se aplecă și-și lipi buzele, întredeschise, peste gura ei pentru o secundă.

- Cum mai sunt rănilile de pe spate? o întrebă.

- Mult mai bine, răspunse ea. Acum măcar mă pot mișca în voie.

- Nu puteam să îi zic nu, Siân, îi spuse. Avea nevoie să te vadă.

- Și eu aveam nevoie să o văd, spuse ea, cu blândețe. O iubesc.

Siân... ca mamă pentru Verity. Și mama celorlalți copii ai săi. Siân, ca soție a sa, tovarășa lui de viață și iubita sa. Dintr-odată, acea idee imposibilă deveni ispititor de reală.

- Siân.

Întinse mâna și îi mângâie ușor obrazul.

- Sir John Fowler - tatăl meu - o să mă ajute să găsesc un post de profesoară altundeva în Țara Galilor, zise ea repede. O să mă mut.

Fu ca și cum l-ar fi înjunghiat.

- Asta îți dorești? o întrebă.

Tânăra încuviință din cap.

- Îmi place să predau, îi răspunse. Cred că mi-ar plăcea să predau într-o școală. Ar fi o provocare să mă ocup de mai mulți copii. Și trebuie să plec de aici. Trebuie să o iau de la început.

- Chiar așa? întrebă el. N-ai putea să rămâi aici, Siân?

Din nou, o mișcare din cap, de data aceasta în semn că nu.

- Nu, rosti ea, n-aș putea să mai rămân.

Alex își luă mâna de pe obrazul ei. Din câte putea vedea, Verity era fascinată de ceva ce găsisese pe jos, la ceva distanță de locul unde se aflau ei.

- Tatăl tău, repetă el. Ridică din sprâncene. *Tatăl tău, Siân?*

Tânăra confirmă printr-o înclinare a capului.

- A venit să mă vadă la castel, după ce i-ai trimis tu vorbă, răspunse ea. Și a venit și la bunicul, acum câteva zile. Pe chip îi trecu un zâmbet. Da, tatăl meu.

- Ei bine, spuse el, să știi că mă bucur.

Siân duse mâna la un lăntșor de argint pe care Alex îl observase și scoase medalionul pe care-l purta pe sub materialul rochiei.

- El mi l-a trimis, îi spuse. Al fost al mamei. După ce a murit, l-a luat el.

Alex luă medalionul dintre degetele ei și îl deschise. Dintr-o parte îl privea un portret în miniatură - executat într-un stil măgulitor - al lui Sir John Fowler la tinerețe, iar din cealaltă parte, chiar Siân - numai că nu se putea să fi fost vorba despre portretul ei.

- Mama ta? o întrebă.

Tânăra confirmă din cap.

- Semăn foarte bine cu ea.

- Îmi pot da seama, spuse el închizând medalionul, de ce s-a îndrăgostit de ea. Se uită în ochii ei.

- Acum pot să accept că a fost dragoste la mijloc, spuse ea. Înainte îmi spuneam că n-a fost vorba decât despre dorință carnală. Dar cred că nașterea mea e rezultatul unei relații de dragoste.

Alex zâmbi, după care își recăpătă un aer serios. Își tot făcuse griji într-o anumită privință.

- Siân, există vreo șansă să fi rămas grea? o întrebă.

Tânăra se înroși și își mușcă buza inferioară.

- Nu, îi răspunse. Nici una.

Îi veni greu să înțeleagă junghiul de dezamăgire pe care îl simți, când ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era

să o fi lăsat însărcinată și, astfel, să o oblige să îi accepte protecția.

- Siân. Îi luă o mână în ale sale. Nu putea să o lase să plece. Nici nu voia. Chiar asta vrei? Slujba asta, departe de Cwmbran?

- Da. Siân îi întâlnește privirea. Părea foarte calmă, foarte sigură pe sine. Mi-am dat seama că nu m-aș putea integra niciodată cu adevărat într-un loc precum Cwmbran. Adică... n-o să pot niciodată să ajung ca toți ceilalți doar printr-un efort de voință, printr-o slujbă ca toate celelalte sau măritându-mă cu unul dintre ei. Trebuie să accept faptul că sunt oarecum diferită. Trebuie să aflu unde e locul meu pe lume și trebuie să învăț să accept cu bucurie cine și ce sunt. Știu că locul meu e undeva în Țara Galilor. Și sunt aproape sigură că menirea mea aici e să fiu profesoară. Dar trebuie să fiu într-un alt oraș, unde să-mi impun dintru început adevărata identitate.

- Poate că locul tău e alături de mine, Siân, spuse el. Tânăra clătină din cap.

- Nu, îl contrazise, măcar de asta sunt sigură. Nu aș putea niciodată să fiu fericită cu tine, Alexander. N-aș putea niciodată să fiu eu însămi dacă aș rămâne alături de tine. Identitatea mea s-ar dizolva într-a ta, așa cum s-ar fi dizolvat într-a lui Owen, dacă m-aș fi măritat cu el. Oricât de egoist și de necreștinește sună, trebuie să fiu eu însămi. Tata o să mă ajute să-mi găsesc această identitate. E și normal, cred eu. Sunt încântată de perspectiva unui asemenea viitor.

Alex simțea o greutate ca de plumb în stomac. Verity plutea înapoi spre ei, gonind din nou cu brațele deschise.

- Siân, rosti el repede, disperat să pună totul în cuvinte înainte de a fi prea târziu, știi bine că te iubesc. N-o să fac din asta o povară pentru tine și n-o să mai fac nimic pentru a te convinge să accepți o viață care nu ți-ar aduce decât nefericire. Dar cred că am mai spus-o pe când făceam dragoste. Vreau să știi că simt același lucru și când nu mă las purtat de pasiune. Te iubesc.

Siân se uita lung la el, fără să scoată nici un cuvânt.

- N-o să mă recăsătoresc, declară el. N-o să mai fie nicicând altcineva în viața mea. Dacă o să ai vreodată nevoie de mine, sunt aici. Te iubesc.

O privi cum înghiți în sec și deschise gura, să spună ceva.

În clipa următoare, Verity ajunsese la ei, fericită și vorbăreată.

Îi luă din nou de câte o mână și îi făcu să alerge la vale, țipând de încântare când ajungeau să se miște atât de repede încât nu mai avea picioarele pe pământ și era trasă în sus, suspendată de brațe.

Cumva, înainte de a ajunge în vale, râdeau cu toții din nou.

capitolul 24

Soții Crowther deschiseseră de curând o școală pe moșia lor din Carmarthenshire. În momentul de față, Lady Crowther și fiica ei lucrau cu copiii, cu ajutorul parohului din sat și al preotului anglican. Însă Lord Crowther dorea să angajeze o persoană calificată. Inițial, se gândise să aducă un învățător, însă era gata - ca o favoare față de vechiul său prieten, Sir John Fowler - să îi dea o șansă lui Siân Jones. Înțelesese - deși chestiunea nu fusese discutată deschis - că doamna Jones era fiica ilegitimă a lui Fowler.

Sir John îi povesti lui Siân despre acest post în decursul unei alte plimbări de după-amiază de-a lungul râului. Era o ofertă bună, îi spuse. Printre facilitățile oferite se număra și cazarea într-o căsuță de pe moșie. Școala beneficia de materiale noi, iar salariul era unul generos. Putea să înceapă activitatea după Crăciun, respectiv peste ceva mai mult de două luni.

- Deci ar trebui să accept, rosti ea, cu răsuflarea tăiată. E o șansă prea bună s-o ratez, nu-i așa?

Și da, era îngrozită, se simțea ca un pui de pasăre împins afară din cuib. Era chiar mai îngrozită decât fusese după moartea mamei ei.

Sir John îi luă mâna într-a lui.

- Doar dacă vrei, Siân, îi spuse. Dacă ți se pare că e prea departe, o să continui să mă interesez de ceva mai pe aproape. Sau, dacă vrei, poți să vii să locuiești din nou mai aproape de mine. Căsuța voastră e în continuare nelocuită.

Nu, în mod clar nu voia asta. Nu putea să se întoarcă acolo. Mai degrabă ar fi rămas în Cwmbran.

- Îi transmiți tu lui Lord Crowther că accept postul? îl întreabă. Și... mulțumesc. Îi adresează un zâmbet ușor stânjenit. Mulțumesc, tăicușule.

Sir John îi strânse ușor mâna.

Buni primi vestea cu o mâhnire extremă. Bunelul se înfurie teribil. Emrys pur și simplu clătină din cap, refuzând să se amestece. Dar Siân începu să-și facă planuri, începu să se desprindă de viața pe care și-o dorise cu atâta disperare. Ignora cu încăpățănare și cu calm amintirea vocii lui Alexander spunându-i în vârful muntelui: „Poate că locul tău e alături de mine, Siân”. Dacă ar fi știut în momentul acela cât de vulnerabilă era, cât de disperată era să fie convinsă, acum ar fi fost a lui, instalată indubitabil într-o căsuță pe undeva, așa cum fusese mama ei, primindu-l în patul ei de două, trei ori pe săptămână.

Se bucura că Alexander nu știuse.

Și totuși, o parte trădătoare a sufletului ei își dorea cu disperare ca el să își dea seama și să vină la ea să o convingă să rămână aici înainte de momentul în care trebuia să plece.

Nu-l mai văzu. Deși Verity veni de mai multe ori, să stea câte o oră la ea, fu adusă și luată de un valet - cel care venise să o cheme la castel prima oară.

Încerca să se detașeze de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Și, în mod clar, se întâmpla ceva. Emrys lipsea de acasă mult mai mult decât de obicei, spunând mereu că fusese la hanul Three Lions, deși rar se întâmpla să fie băut la întoarcerea acasă. La han se organizau întruniri, Siân știa bine, la fel ca pe munte. În oraș domnea o atmosferă de tensiune și așteptare.

În mod normal, ar fi știut tot ce se petrecea. I-ar fi spus Owen, iar bunelul și Emrys ar fi discutat totul

acasă. Și, în mod normal, ar fi fost extrem de interesată să afle totul. În mod normal, curiozitatea ar fi pus stăpânire pe ea, făcând-o să urce pe munte pentru a afla direct de la sursă ce se pregătea.

Și totuși, acum, deși știa că se petreceau lucruri importante, probabil pregătiri pentru marșul către Newport plănuit de cartiști, își văzu de treburile ei, hotărâtă să nu se mai intereseze de nimic altceva. Nu voia să știe. Nu voia să fie prinsă în pasiunile năvalnice ale celor de-un neam cu ea. Nu mai erau oamenii ei.

Dar, bineînțeles, unii erau. Respectiv familia ei și cea a lui Gwyn. Și Iestyn, pe care uneori avea impresia că îl iubea mai mult decât pe oricine altcineva. În ultima duminică din octombrie, se întorceau împreună cu el de la capelă, printre copacii îmbogățiți de atingerea colorată a toamnei.

– Iestyn, o să fie curând, nu-i așa?

Nu era nevoie să spună clar la ce se referea. Întregul oraș fremăta din cauza informațiilor pe care ea încercase să le ignore.

– Dintr-o zi într-alta, răspunse el. John Frost trebuie să ne trimită vorbă. O să fie trei coloane imense de oameni, Siân, de prin mai toate văile, una condusă de Frost însuși, iar celelalte de Zephaniah Williams și de William Jones. Se fac presiuni mari asupra noastră să ne înscriem în asociație. Mulți cedează și li se alătură. Owen Parry tot spune că guvernul va deschide ochii și ne va da atenție numai dacă pornim cu toții, blocând activitatea din toate topitoriile și minele de prin văile galeze.

Nu voia să știe, își repetă Siân. Și totuși, de săptămâni întregi avea somnul agitat și se tot trezise, așteptându-se să audă urletele Vitelor Scoțiene venind dinspre dealuri. Dar, până acum, așteptările ei nu se transpuseseră în realitate.

Și, bineînțeles, își făcea mereu griji pentru Iestyn, care mai fusese biciuit o dată și acum era hotărât să se mențină pe poziții și să nu se lase convins să participe la marș.

Ah, era imposibil să se detașeze pe deplin de toate acestea.

Și, pe măsură ce zilele săptămânii se succedau, deveni imposibil să nu afle una, alta. Tensiunea creștea, atingând cote alarmante.

Din ce spunea Iestyn, care devenise singurul confident al lui Siân, se putea din ce în ce mai multă presiune asupra celor care nu se înscriseră în asociație. Erau numiți trădători. Owen le spusese că, dacă se înscriau și ei, spre Newport aveau să pornească cinci mii de oameni, iar muncitorii din celelalte părți ale Marii Britanii aveau să se solidarizeze cu ei. Guvernul avea să fie obligat să le aprobe revendicările. În nici o lună, Carta avea să devină lege. Și toate acestea aveau să fie obținute pe cale pașnică. N-avea să fie nici urmă de violență.

Iestyn și alți câțiva se încăpățâneau să nu cedeze.

Când veni ziua de sâmbătă, deveni clar că se hotărâse data marșului, deși Siân nu știa detalii în această privință. Străzile erau nefiresc de pustii. Bărbați care ar fi trebuit să fie la muncă nu se prezentară la posturi. Siân nu îndrăzni să îl întrebe pe Emrys de ce stătea acasă, mai ales când îi văzu expresia sumbră de pe chip. Tăcerea aceea nefirească se strecurase și în casa bunicului ei.

Și a doua zi, după slujbă și școala de duminică, pe o ploaie biciuitoare și rece, dispărură cu toții. Când Siân se întoarse acasă, la ora ceaiului, observă că bunicul ei și Emrys nu erau acolo, iar când întrebă de ei, bunica ei îi întoarse spatele fără vreo vorbă și se duse repede la etaj, unde se închise în dormitor. Lui Siân i se făcu brusc rău. Înțelese pe dată unde se duseseră.

Pe ploaia aceea necruțătoare. Aveau să meargă pe jos tocmai până la Newport pe ploaie – unde poate că aveau să se dezlănțuie violențe și poate că întreaga demonstrație urma să se termine dezastruos. Era atât de alarmată, că parcă se învârtea toată lumea cu ea. Și totuși, se forță să toarne apă clocotită pentru ceai și să se așeze la masă.

Nu era problema ei. Pentru ea nu mai conta ce se întâmpla în Cwmbran. N-avea să-i mai pese. Își alungă din minte gândurile despre Emrys, bunicul ei și Huw.

*

Când ajunse la casa lui Josiah Barnes, duminică după-amiază, Angharad plângea în hohote, cu răsuflarea întretăiată. Bătu de două ori la ușă, precipitat, înainte să i se deschidă.

- Au plecat, domnule Barnes, zise cu un suspin, aproape prăbușindu-se înăuntru. Chiar dacă e duminică și plouă. Nu știu exact dacă ieri și la ce oră sau în dimineața asta. Sincer, nu știu. Chiar și când a plecat taica, tot nu eram sigură. Dar l-am oprit pe Ifor Richards pe stradă și mi-a zis. Am venit imediat ce-am aflat. Să nu vă supărați pe mine. Abia am aflat.

Dar, deși nu știuse, Barnes nu se înfurie deloc, așa cum se așteptase ea să reacționeze. Ba chiar era într-o dispoziție bună - cât de bună se putea având în vedere că toată munca sa de doisprezece ani se ducea pe apa sâmbetei chiar în fața ochilor săi. Măcar acum avea să se abată asupra lor dezastrul total. Abia aștepta să vadă cum avea să reacționeze Craille la tot ce avea să iasă din tărăsenia aceea. Dacă Barnes îl citise bine, marchizul avea să-și facă bagajele în nici o săptămână și să se întoarcă în Anglia, înfrânt și umilit. Iar el urma să conducă din nou. N-avea să fie ușor să reconstruiască totul, dar întotdeauna îi plăcuseră provocările. Nu, nu era deloc furios. N-avea nici cea mai mică intenție să iasă din casă și să se ude până la piele ducându-se după muncitorii din Cwmbran sau la castel, să îl avertizeze pe Craille. Avea să îl lase să afle singur.

- Deci au plecat spre Newport, zise el, frecându-și palmele.

- Mai întâi se duceau sus pe munte, spuse Angharad, ca să se organizeze și să-i aștepte pe cei din Penybont să coboare în vale. Poate că mai puteți să-i opriți, domnule Barnes. Ah, o să se sperie când o să vă vadă. Dar măcar n-o să se expună la cine știe ce primejdii.

Barnes izbucni în râs.

- Lasă, că am eu metode mai bune să-mi petrec duminicile, îi spuse. Sus cu tine, femeie, și dezbracă-te

repede. Și, cu tatăl ei plecat spre Newport, avea să o poată poseda de câte ori poftea înainte să o trimită acasă.

Angharad îl privi oarecum nesigură, dar începu să urce treptele scăării interioare cu destul de mult entuziasm, mai ales că vechilul o încurajă cu o palmă la fund.

Peste mai puțin de zece minute, Barnes își spuse că era bine că nu pierdea vremea în relațiile cu femeile. Terminase și deja se relaxa, mulțumit, când la ușă bătu iar cineva. Dar se încălzise, stătea confortabil și i se făcuse chiar somn. Reacționează cu un geamăt de protest.

Persoana aflată la ușă bătea cu aceeași insistență cum bătuse Angharad mai devreme. La a treia bătaie, Barnes gemu din nou, își trase pantalonii și coborî la parter, închizându-și nasturii din mers. Cine-o fi acolo ar face bine să aibă un motiv tare bun pentru hărmlăia asta, își spuse el, în timp ce auzi o a patra bătaie în ușă.

Era Gwilym Jenkins, cel care împrăștiase zvonurile despre Siân la porunca lui Barnes. Respira întretăiat, era ud learcă și de-a dreptul îngrozit.

- Au pornit, îi spuse, fără alt preambul. Se adună pe munte.

- M-ai deranjat din odihna mea de duminică pentru asta? Întrebă vechilul, încruntându-se. Știam asta de-acum o jumătate de ceas. Să se ducă învărtindu-se, ca niște netoți ce sunt! Cu ceva noroc, o să fie ciuruți de puștile soldaților, să se-nvețe minte și ei, și generațiile care-o să vină.

- Trebuie să mă ascund, rosti Gwilym, cu ochii și glasul pline de disperare. Îi adună pe toți, că vor, că nu vor. I-am văzut târându-l pe Iestyn Jones sus pe munte. Trebuie să mă ascund pân-or ajunge departe de-aici. Mă lăsați să stau aici, domnule Barnes?

Vechilul făcu un pas lateral, pentru a bloca și mai bine intrarea în casă.

- Aici nu, îi răspunse. Oricum, probabil că au plecat toți. Dacă ți-e frică, Jenkins, roagă-i pe grăjdari să te primească pe lângă cai vreun ceas, două.

Smuci din cap spre alea care străbătea parcul și îl fixă pe muncitorul din fața sa cu o anumită doză de dispreț. Totuși, când Gwilym se întoarse să plece, cu un aer de om strâns în ghearele fricii, Barnes ridică mâna, să-l oprească.

- Ia stai puțin, zise. Iestyn Jones, ziceai?

- L-am văzut cu ochii mei, răspunse Gwilym. Nu vreau să pățesc și eu la fel, domnule Barnes. Nu se știe ce s-o întâmpla în Newport.

La limita răbdării, Barnes îi făcu semn să intre și se dădu din ușă, mai ales că se uda și el.

- Hai înăuntru, îi spuse.

Preț de câteva clipe, rămase nemișcat, privind fix în flăcările din cămin, cu fruntea încrețită, cât timp Gwilym pătrunse grăbit și recunoscător în bucătărie, închizând ușa cu putere în urma sa. Văzându-se la adăpost, scoase un oftat zgomotos de ușurare.

În mod normal, Josiah Barnes nu era un om răzbunător. Lucrase din greu la Cwmbran timp de mulți ani și transformase exploatarea într-o afacere prosperă. Era un om necruțător și conducea totul cu mână de fier - după cum și trebuia, dacă voiai să scoți profit, considera el. Dar de obicei nu ținea dușmănie.

Bineînțeles, timpurile se schimbaseră. Timp de mulți ani nu avusese parte decât din când în când de câte ceva care să-i aducă aminte că nu era pe picior de egalitate cu ceilalți proprietari - iar una dintre ocazii fusese atunci când fata ilegitimă a lui Sir John Fowler refuzase să se mărite cu el. Dar acum, dintr-odată, adevărul îi răsă în față într-un mod cum nu se putea mai crud. Nu numai că adevăratul proprietar se instalase în castelul Glanrhyd și nu numai că încerca să preia conducerea exploatării, ci se străduia să-i răpească toată puterea și făcea schimbări care urmau să aibă efecte dezastruoase asupra profiturilor și asupra disciplinei. Poate că ultima picătură - una mică, dar care izbuti să umple paharul, cum vine vorba - fusese că marchizul o angajase pe bastarda aceea să facă lecții cu fiica lui, permițându-i să plece din locul unde el, Barnes, o trimisese - în mină.

Da, furia și frustrarea îl făceau să devină crud. Și răzbunător. Iar gustul dulce al unei victorii îl făcea să vrea mai mult. Ideea că Siân Jones fusese târâtă până sus pe munte, dezgolită până la brâu și biciuită îl făcea și-acum să saliveze de poftă. Iar faptul că Parry fusese umilit în fața tuturor bărbaților din Cwmbran când fusese doborât de pumnii lui Craille îi făcea plăcerea și mai dulce – plus că nici nu se mai pusese problema ca Siân și Parry să se căsătorească.

Da, poftea la mai mult. Deja își închipuia totul, cu o lăcomie perversă. Iestyn Jones. Cumnatul ei. Ținea mult la băietanul acela. Barnes auzise chiar că Siân urcase pe munte după el, în noaptea în care fusese biciuit.

– Te-ntorci în oraș, rosti într-un final, răsucindu-se hotărât și fixându-l pe Gwilym Jenkins, care își ștergea fără nici un efect fața udă cu șapca aproape îmbibată de atâta ploaie.

Mâna lui Gwilym se opri în plină mișcare.

– O, nu, domnule Barnes, protestă galezul. Nu încă. Nu-ndrăznesc să mă întorc încă acolo.

– Și totuși, exact asta o să faci, insistă Barnes, pentru de două ori cât ai primit data trecută. Tot ce trebuie să faci e să te duci acasă la Hywel Rhys și să-i transmiți un mesaj. Fără îndoială, doamna Rhys o să te lase să te ascunzi la ea până ce-o să treacă primejdia.

Cu ochii holbați de spaimă, Gwilym clătina din cap.

– Trebuie să îi spui lui Siân Jones că scumpul ei cumnat a fost luat cu forța, continuă Barnes. Poți să înflorești povestea asta cum poțesteți. Avea mâinile legate... Poate îi pusese și-o frânghie de gât. Poate-i mai dădeau câte o scatoalcă din când în când și-l amenințau, cu bice în mâini. Și cu o pușcă... Îi spuneau că aveau să țină pușca ațintită asupra capului lui tocmai până la Newport, ca nu cumva să încerce să fugă.

Gwilym își frământa șapca în mâini.

– Sigur o să mă prindă, spuse.

– Dar banii ăștia o să-ți ajungă să-ți cumperi altă mobilă în locul celei distruse de Vitele Scoțiene, ba chiar o să-ți și rămână. O să se ducă glonț după el, sigur o să încerce să-l salveze de una singură. În sfârșit, căteaua aia

va primi ce merită. N-o să îndrăznească s-o lase să plece, nu când cred că e iscoada lui Craille. O să le fie teamă c-o să se ducă direct la el.

- Dumnezeule mare, domnule, rosti Gwilym, cuprins de muștrări de conștiință. E o femeie!

Barnes zâmbi.

- Ți-am zis că-ți dau de două ori mai mult decât data trecută? Hai să fie de trei ori. O treime acum. A doua după ce transmiți mesajul. Și ultima dacă se duce pe munte și nu se mai întoarce.

Gwilym înghiți în sec.

- Mă prind, răspunse. Dar parcă nu-i a bună...

După ce-l expediase pe Jenkins, Barnes stătea în mijlocul bucătăriei sale. Zâmbea fără vreun motiv anume. Cățeaua! Povestea lui Jenkins avea să se soldeze măcar cu o sperietură pentru ea. Dar nu prea credea el că avea să stea cu mâinile în sân știind că scumpul ei Iestyn era în pericol.

Brusc, își aduse aminte că Angharad era sus, în pat. Și ce bine că era! Gândul la soarta pe care spera el să o aibă Siân îl făcuse stânjenitor de tare. Era plăcut să știe că avea o femeie aproape, ca să scape de acest disconfort. Începu să urce treptele, descheindu-și nasturii de la pantaloni și, când ajunsese sus, îi dădu jos. Angharad dormea dusă.

- Trezește-te, somnoroaso, îi zise, chicotind, și desfă-ți picioarele. Am ceva pentru tine...

Angharad se supuse pe moment și încă de două ori în decursul următoarelor ceasuri. Iar o parte din ea nu se putea abține să nu se bucure de ce se întâmpla. Nici că exista ceva mai plăcut și mai intim decât amorurile de duminică după-amiaza - nimic mai potrivit pentru ca un bărbat să-și dea seama că avea nevoie să aibă o femeie mereu acasă.

Dar o altă parte din ea era tulburată, și așa fusese chiar dinaintea întreruperii survenite. Nu venise într-un suflet la Josiah Barnes doar pentru că se temuse că avea să se înfurie dacă nu-i spunea ce știa. Ci și pentru că voia ca acesta să zădărnicească marșul, chiar dacă asta

însemna că unii aveau să aibă necazuri. Îi era groază de ce avea să se întâmple în Newport. Îi era groază ca nu cumva unii dintre muncitori să-și piardă viețile.

Îi era groază că Emrys Rhys ar fi putut să moară.

Dar apoi survenise întreruperea aceea.

Văzând că Josiah Barnes nu se întorsese în pat în câteva minute, voise să afle cine venise la el și cu ce vești, așa că se strecurase pe palier și coborâse chiar câteva trepte, evitând-o pe cea despre care știa că scârțâia. Așa că auzise tot ce se discutase după ce Gwilym Jenkins fusese primit în casă.

Și asta o zdruncinase. Veștile pe care le adusesese ea ar fi putut isca anumite probleme, dar ce voia Barnes să facă era să-i întindă cu bunăștiință o capcană crudă unei persoane total nevinovate. Siân era prietena ei, mereu îi admirase demnitatea și aerul de doamnă – precum și faptul că nu era niciodată îngâmfată. Rămăsese șocată să-l audă pe Josiah făcând-o „cățea” și punând la cale un plan ca aceasta să aibă de suferit. Fusese și mai surprinsă să afle că Josiah fusese cel care împrăștiase acele zvonuri despre Siân, în urma cărora aceasta fusese biciuită de Vitele Scoțiene.

– Cred că ar fi cazul să mă duc acasă, domnule Barnes, rosti Angharad când i se păru că trecuse o perioadă potrivită de timp de la a patra oară în care Barnes o posedase.

Pe jumătate adormit, Barnes se mulțumi să scoată un soi de mormăit.

– Cum poștești, îngăimă apoi.

Angharad se uită la el cu tristețe. Dintr-odată, își dădu seama că se amăgise singură toate lunile acestea. Și că, în eventualitatea în care lucrurile n-ar fi stat așa, dacă ar fi existat vreo speranță cât de mică, urma să o risipească ea.

Se ridică din pat și își puse hainele care nu apucaseră să se usuce complet. Până când termină, Josiah Barnes deja sforăia. Angharad se uită lung la el și oftă. Pe obraji i se scurseră două lacrimi, fără ca ea să le bage în seamă. Apoi femeia se întoarse și coborî scara interioară cu pași grăbiți, evitând și acum treapta care scârțâia.

Își puse pelerina, ridicându-și gluga peste cap, și ieși. Ploaia nu încetase deloc.

Nu șovăi decât o clipă înainte de a coti către castel, mergând cu pași repezi pe alee. Nu fusese niciodată acolo. Nu știa pe unde să intre. Dar, la fel ca Siân, urcă treptele abrupte care duceau la ușa din față și se grăbi să ciocănească, înainte să apuce să se răzgândească.

Servitorul care deschise ușa o privi de parcă ar fi fost un vierme și îi blocă intrarea, cu un aer profund intimidant. Ar fi vrut să o gonească, însă, după ce-și adunase curajul să ajungă până aici, Angharad nu se lăsă alungată. Îi spuse că era vorba despre o chestiune de viață și de moarte, plus postul lui dacă nu o lăsa să intre pentru a vorbi cu marchizul.

Aproape că muri de spaimă când servitorul o conduse într-o încăpere mai luxoasă și mai mare decât orice văzuse ea vreodată și îi spuse să aștepte. Și aproape că muri din nou, câteva minute mai târziu, când marchizul de Craille pătrunse în încăpere, cu o înfățișare infinit mai impunătoare decât în cele câteva ocazii în care îl zărise Angharad.

- Da? rosti el. Spuneai că ai un mesaj important pentru mine?

Se uita fix la ea și îi vorbise pe un ton blând. În mod paradoxal, Angharad era și mai timorată. Încercă să vorbească, însă de pe buze nu îi ieși nici un sunet.

- Ești udă learcă, observă el, compătimitor. Ți-a fost frică să te apropii mai mult de foc? Te rog, du-te mai aproape acum.

Angharad nici nu observase focul din șemineu și nici că era udă până la piele.

- Au plecat, reuși să rostească. Iar el o păcălește să se ducă după ei, și-o să fie prinsă. Nu știu ce-o să se întâmple cu ea dacă încape pe mâinile lor...

Marchizul o privi cu mare atenție.

- Au plecat, repetă. Cine a plecat și unde?

Era bătut în cap? Nu-și dădea seama că fiecare secundă conta?

- L-a trimis acum aproape două ore, zise dintr-o suflare, articulând în așa grabă încât cuvintele parcă

se loveau unele de altele. Ea sigur s-a dus imediat. Dar ei au plecat cu toții cu mult mai înainte.

Dintr-odată, marchizul se apropie de ea, iar Angharad se grăbi să facă un pas înapoi. Însă bărbatul se mulțumi să schițeze un zâmbet, o luă de braț și o conduse spre șemineu. O puse să ia loc pe un scaun foarte luxos, iar Angharad se așeză într-o parte, sfioasă. Îi era teamă că avea să i se scurgă apă din haine și că avea să distrugă materialul cu care era tapisat.

- Îmi cer scuze, rosti el, dar nu știu cum te cheamă.

Femeia se uită lung la el până ce, într-un final, observă că ridicase din sprâncene.

- Ah, îngăimă ea. Angharad... Angharad Lewis, sir. Adică milord, Domnia Voastră. Oh!

Închise ochii, stânjenită la maximum.

- Angharad, spuse el, nu ai de ce să te temi aici. Ce încerci să-mi spui? Ia-o încet! Nu are rost să te grăbești, eu oricum sunt prea încet la minte ca să pricep. Schiță un zâmbet. Ia-o cu începutul.

- Bărbații au plecat, încercă ea din nou. La Newport. Au urcat pe munte de mult. Aveau să-i aștepte pe cei de la Penybont, dar probabil au plecat până acum. Ah, o să fie prea târziu. I-a trimis mesajul ăla acum două ore. Dumnezeu știe ce s-o fi întâmplat cu ea!

Cât ea rostise aceste cuvinte, marchizul se dusesese în cealaltă parte a încăperii. Acum se întoarse și îi întinse un pahar pe fundul căreia se afla un lichid închis la culoare, cam un centimetru și jumătate.

- Bea asta, spuse el. O să te mai încălzești.

- Eu merg la biserică, răspunse ea. Nu...

- Gândește-te că e ca un medicament, răspunse el, ca să nu răcești. Deci au plecat, da? Îmi pare rău să aud una ca asta, dar le-am spus că n-o să fac nimic să-i opresc. Ei au hotărât asta, Angharad. Despre cine îmi tot zici că a primit un mesaj și așa mai departe?

Angharad tușea și se strâmba în urma primei înghițituri de alcool.

- Siân Jones, răspunse, abia reușind să articuleze din cauza arsurii de pe gât.

Dintr-odată, marchizul se lăsă pe vine în fața ei, cu o expresie tensionată și cu privirea concentrată asupra ei.

- Ce e cu Siân Jones? întrebă precipitat. Spune-mi clar, Angharad.

Femeia înghiți în gol.

- I-au obligat pe toți să se ducă, începu. L-au forțat și pe Iestyn Jones să vină cu ei.

Privi cum maxilarul lui se tensionă și se sperie din nou. Fără nici o legătură cu situația, se gândi că bărbatul acesta era prea dominator pentru o femeie ca ea. I-ar fi prea frică de el pentru a-i plăcea să fie în compania lui. Chiar dacă se purtase foarte blând cu ea.

- Iar Siân a văzut asta și s-a dus după el? întrebă el, încruntându-se.

Angharad își dădu seama abia mai târziu că ar fi trebuit să-i prezinte această versiune a faptelor. La momentul respectiv, nu-i trecuse prin cap să facă așa ceva.

- Nu, răspunse. Gwilym Jenkins l-a văzut și a venit să-i spună domnului Barnes. Se înroși imediat, dându-și seama ce dezvăluise prin aceste cuvinte, însă marchizul nu păru să fi observat nimic. Era pe fugă, îi era frică să nu îl ia și pe el cu forța. Dar i-a spus domnului Barnes despre Iestyn, iar domnul Barnes i-a dat o groază de bani să se întoarcă și să-i spună lui Siân. Trebuia să-i prezinte totul chiar mai rău decât era, astfel încât ea să se ducă după el și să fie prinsă. A făcut-o... Înghiți din nou, intimidată, și continuă: I-a zis „cățea“. Dar nu e. E prietena mea.

Marchizul se ridică în fața ei. Angharad nu îndrăzni să-l privească decât preț de o secundă, după care își feri privirea. Expresia lui o îngrozi. Părea gata să o facă bucatele.

- Și asta se întâmpla acum două ore? întrebă el, pe un ton plin de încordare.

- Da, răspunse ea. Am fost ocupată. Am fost prea ocupată să vin până acum. Îmi pare rău. Nu am putut să plec. Mi-a... Am... Nu... nu am putut să plec.

- Înțeleg, rosti el, iar Angharad nu avea nici o îndoială că era chiar așa. Își lăsă capul în jos, rușinată. Mulțumesc, Angharad. Ești foarte curajoasă. Și îi ești

o prietenă adevărată lui Siân. O să pun să fii condusă la bucătărie, să te usuci și să bei un ceai înainte să pornești spre casă. El știe că ai venit aici? Ai motive să te temi?

- Nu, răspunse ea. Dor... dormea.

- Știu că ți-a fost greu să faci asta, spuse el, întinzându-i o mână. Mulțumesc. Barnes n-o să afle de la cine știi.

Angharad își dădu seama că trebuia să-i dea mâna. Se conformă și își ridică privirea către el. Chipul lui era în continuare tensionat, dar își dădu seama că furia lui nu era îndreptată asupra ei.

- Ce-o să faci? întrebă în șoaptă, când se ridică, ajutată de marchiz.

- O să o aduc acasă, în siguranță, răspunse el. Trebuie să mă grăbesc, Angharad. Stai aici și încălzește-te! O să trimit pe cineva să te conducă jos.

După ce marchizul ieși din cameră, cu pași iuți, Angharad rămase pe loc, așteptând să fie preluată de vreun servitor. Îi clănțaneau dinții. Dacă afla Barnes, avea să o omoare. Ceea ce și merita. Își trădase neamul exact așa cum o făcuse Gwilym Jenkins. Nu era cu nimic mai bună decât el. Își mușcă buza superioară, încercând să accepte acest gând. Îi trădase pe toți. Și totul pentru că își dorise un soț bogat, o casă confortabilă și tot felul de înlesniri.

Dar Siân Jones nu era o cățea. Era prietena ei. Și nu merita să dea de bucluc. Ea, Angharad, era cea care merita asta. Siân fusese biciuită pentru greșeala pe care o făcuse Angharad.

capitolul 25

Hotărârea lui Siân de a nu se implica se sfârșea ca un pahar de cristal scăpat pe o pardoseală de piatră.

- Ah, *Duw, Duw*, se vaită bunica ei când Gwilym Jenkins veni la ei, cu vești despre Iestyn. Răi s-au mai făcut oamenii, și numai pentru Carta aia. Ei bine, să nu se-aștepte vreunu' să mă duc să îi vizitez când i-o prinde

poliția și i-o arunca în temniță, atâta tot. Eu mă spăl pe mâini de toți – de Hywel, de Emrys, de toți.

Își ridică șortul peste cap și izbucni în plâns.

Albă ca varul, Siân se ridicase.

– Nu puteau să-l lase în pace? întrebă ea. Cât de mult să conteze participarea unui simplu băietan, de trebuiau să-l ia cu forța, să-i lege mâinile, să-i pună o funie de gât și să-l amenințe cu pușca de la spate? Ce, o să-l spânzure sau o să-l împuște dacă li se mai împotrivesc? Iar Iestyn n-o să-și pună lacăt la gură doar pentru că i se va face frică. Ah, Iestyn, dragul meu! Își acoperi fața cu palmele cuprinse de tremur și rămase așa preț de câteva clipe.

– Nu se știe de ce sunt în stare, zise Gwilym. Sunt tare porniți. Îmi dați voie, doamnă Rhys, să mai rămân un pic la dumneavoastră? Dacă mă duc acasă, o să mă târască și pe mine după ei. Și-am nevastă și copii acasă, n-are cine să aibă grijă de ei dacă mi se întâmplă ceva.

– Bineînțeles că trebuie să rămâi la noi, răspunse Gwyneth. Îți pun o ceașcă de ceai. Dar, dintr-odată, își ridică privirea de la ce făcea. Unde te duci, Siân?

Tânăra tocmai își puna o pelerină uscată pe umeri și își ridica gluga peste cap.

– Mă duc la mămuca și la Mari să aflu cum stau lucrurile cu adevărat, răspunse ea. Poate c-o să-l lase să se întoarcă acasă, până la urmă. Poate o fi intervenit Huw pentru el.

– Dar numai până la Mari, fii atentă, spuse bunica ei, ridicându-se și apucând-o de braț. Să nu cumva să pornești după ei, Siân. Promite-mi, *fach!* Nu poți să rezolvi nimic dacă te duci.

Siân își eliberă mâna și deschise ușa.

– Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, zise și o luă la goană prin ploaie înainte ca bunica ei să o facă să promită ceva.

„Ah, Iestyn“, își repeta în gând pe drumul către casa lui. Sigur îl lăsaseră să se întoarcă acasă, nu? De ce să-l târască după ei până la Newport, când era clar că era împotriva voinței lui? Și pe-o vreme așa cumplită...

Ploaia se revărsa cu furie asupra ei, iar umiditatea și frigul începutului de noiembrie parcă îi pătrundeau până în măduva oaselor. Erau nebuni de-a dreptul. Toți – Emrys, Huw, bunelul, Owen. Toți, până la unul.

Soacra ei și Mari erau în bucătărie, cu copiii. Tocmai luau ceaiul. Cele două femei erau palide și aveau fețele împietrite.

– Unde e Iestyn? întrebă Siân, fără nici un preambul.

Mama băiatului trase prelung aer în piept.

– L-au luat, îi răspunse. Au venit patru zdrahoni, Siân, și l-au luat cu ei. Trebuiau să participe toți la marș, așa au zis. Fără excepții.

Deci minunea nu avusese loc. Nu se întorsese acasă. Nu se așteptase la una ca asta, își dădu seama Siân.

– Nu Iestyn, îngăimă ea, aproape în șoaptă. O, Doamne, Dumnezeuule, nu și Iestyn! O să iasă probleme cu marșul ăsta al lor.

– Așa, atunci du-te Siân, rosti soacra ei, cu amărăciune în glas, și adu-l acasă. Bate-te parte în parte cu câteva sute de bărbați cu bâte și puști și adu-mi băiatul acasă. De data asta, o să te biciuie până-ți dai sufletul și zău dacă s-o mai găsi cine să te aducă acasă pe brațe.

Mari plângea.

– Ticălos mare Huw, să plece așa, zise ea. O să-și lase copilașii fără tată.

Fără să mai scoată vreun cuvânt, Siân le întoarse spatele și o rupse la fugă, prin ploaie. Nu-și dădu seama întru totul unde se ducea până ce nu se trezi că înainta, cu mișcări greoaie și alunecând pe iarba udă, tot mai sus peste nivelul caselor.

Gwilym îi spusese că se adunau pe dealuri. Probabil în locul lor obișnuit. Nu-și permise să se întrebe ce avea să facă dacă și când avea să dea de ei.

Și totuși, înainte să ajungă la locul obișnuit de întrunire, privi spre vale și descoperi că ajunsese prea târziu. Chiar și prin ploaia puternică se vedea cum prin vale serpuia o coloană întunecată, cu mult dincolo de mină. Bărbații porniseră la drum și, după lungimea coloanei, se părea că se adunaseră mai multe sute. Un număr mai mare decât totalul bărbaților din Cwmbran. Probabil

li se alăturaseră muncitorii din Penybont, iar acum mărsăluiau laolaltă până ce coloana lor – la care aveau să se alătore alți și alți oameni pe traseu – urma a se întâlni cu celelalte două, după care aveau să-și pregătească intrarea în Newport.

Dintr-odată, totul deveni îngreșător de real. Și totuși, nu fusese chiar un plan tainic. Deși se părea că liderii păstrasera cu mare grijă secretul datei exacte, toată lumea știa ce avea să se întâmple. Dumnezeu știa ce-i aștepta în Newport! Poate un număr considerabil de soldați înarmați cu puști și chiar un tun...

Siân își acoperi gura cu palma și închise ochii. Ah, Iestyn! Băiatul ei drag. Cu o sfoară de gât și țeava unei puști înfiptă în coaste – obligat să fie carne de tun. Pentru o clipă, se temu că genunchii aveau să-i cedeze sub propria greutate.

Rămase așa încă o clipă lungă cât o eternitate, ezitând. O parte importantă din ea o împingea să pornească în goană peste deal, către castelul Glanrhyd și către Alexander. El sigur ar fi ajutat-o. Sigur ar fi plecat după ei și i-ar fi obligat să-i dea drumul lui Iestyn.

Dar poate că nu știa nimic despre marș. Poate că, și dacă știa, în ciuda a tot ce se întâmplase, avea să încerce să-i pună capăt, să convoace cine știe ce forțe, să zădărnicească întreaga manifestare. Poate că, dacă se ducea acum la el, avea să devină cu adevărat o informatoare. Bunelul și Emrys se aflau printre cei care mărsăluiau în vale. Și Huw. Și Owen.

Momentul ei de șovăială nu se prelungi la infinit. Câteva secunde mai târziu, Siân alerga peste deal, alunecând și împleticindu-se pe iarba-neagră care acoperea versanții. Dar nu gonea către castel, ci chiar în direcția opusă. Alerga în urma coloanei de galezi, de-a lungul văii, dar și înspre râu. Și-ar fi dorit să fi avut inspirația de a se încălța cu cizme. Dar nu era momentul să se întoarcă acasă pentru a-și schimba încălțările. Dacă nu pleca după ei chiar acum, alergând din toate puterile pentru a compensa întârzierea cu care pornise,

nu îi putea prinde din urmă și nu avea nici o șansă să-l elibereze pe Lestyn.

I se păru că trecură ore întregi până ce ajunse, într-un final, în dreptul părții din spate a coloanei. Deja era udă până la piele, iar plămânii o dureau de la efortul de a goni aproape în pas alergător pe terenul acela neregulat și alunecos. Aproape că nu avea unde să se ascundă. Deși mai în josul văii erau copaci, aici nu erau mai deloc. Siân nu putea decât să spere că ploaia avea să îi facă pe protestatari să se uite doar în față și în jos.

Ochii ei îl căutau pe Lestyn. Și, fără să vrea, remarcară altceva. Mulți dintre muncitori aveau sulite din lemn. Chiar și de la distanță, îi era evident că acele sulite aveau vârfuri de oțel. Cineva muncise de zor la pregătirea armelor – probabil în peșterile de pe dealuri, cu oțel furat de la topitorie. Doar văzându-le, simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

Într-un final, când reuși să mai înainteze în paralel cu coloana, începu să vadă oameni înarmați cu puști. Nu doar câțiva, ci mulți, postati de-o parte și de alta a rândurilor de oameni. O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeu!le!

I se păru extrem de nepotrivit și de-a dreptul oribil că bărbații cântau în timp ce mergeau – un cor de voci armonioase, superbe. Cântau imnuri galeze.

– O, Doamne. O, Dumnezeu!le mare! se trezi Siân îngăimând, suspinând și rugându-se fierbinte, deși nu reușea să articuleze mai mult de atât.

Într-un final, îl zări pe Lestyn, mergând între doi mineri deosebit de masivi și puternici. Slavă Domnului, nu avea nici o funie în jurul gâtului. Acesta fu primul lucru pe care-l observă. Precum și faptul că nimeni nu stătea cu pușca îndreptată înspre spatele lui. Dar avea mâinile legate, astfel încât încheieturile îi erau prinse de cele ale celor doi mineri care îl flancau. Cunosându-i firea, nu se miră să vadă că nu părea nici furios, nici trist. Dar nici nu cânta. Mărșăluia liniștit.

În momentul în care se hotărî să coboare către coloană, își dădu seama că fusese zărită. Mai mulți arătau

cu degetul spre ea, și auzi două glasuri strigând. Cineva fluieră. Coti brusc către vale, o luă la fugă și își croi drum în jos, către masa de muncitori în mișcare. Se băgă printre ei, ignorând mâinile care se întindeau să o prindă, precum și remarcile amuzate și deșănțate, până ce ajunse lângă paznicii lui Iestyn.

– Dați-i drumul, le spuse. Nu aveți nici un drept să-l forțați să vină cu voi!

– *Duw*, rosti unul dintre ei. Siân Jones! Ar fi trebuit să ne dăm seama c-o să apară pe-aici. Nici o altă femeie n-ar avea o asemenea cutezanță. Hai, fugi acasă până nu te vede Owen sau vreun alt conducător!

– Siân, spuse Iestyn, cu chipul umbrat de surprindere și de panică. Du-te acasă, *fach!* Sunt bine. În fond, presupun că ar trebui să fac și eu ca fratele și prietenii mei. Du-te acasă! Spune-i mamei că sunt bine.

– Dar ai mâinile legate! protestă ea. Se uită cu indignare la cei doi mineri care mergeau de-o parte și de alta a băiatului. Dezlegați-l! Dați-i drumul!

– Și să ne umfle ochii Owen Parry? rupse tăcerea celălalt. Nu, mulțam frumos, Siân Jones. „Păziți-l“, așa a zis Owen. Așa că asta o să facem. Nu-ți face griji. Nu-i rupem coastele, nu-i zdrobim dinții.

Siân aproape că era nevoită să alerge pentru a ține pasul cu ei. Nu credea că ar fi fost cu puțință să fie mai udă și mai nefericită de atât. Și totuși, muncitorii mai aveau ore bune de mers până la Newport, după care aveau să participe la demonstrație și apoi – dacă, printr-o minune, totul se desfășura conform planurilor lor – alte ore și ore de mers pentru a se întoarce la casele lor.

– Atunci vin și eu, declară ea, hotărâtă.

Aceste cuvinte iscară câteva chiote entuziasmate și câteva comentarii neobrazate din partea celor care se aflau suficient de aproape să o audă, dar și niște încercări blânde din partea lui Iestyn de-a o face să se ducă acasă, dar Siân continuă să meargă alături de el, cu încăpățănare. Dacă n-aveau să-i dea drumul lui Iestyn, atunci ea o să se ducă cu el, ca să-l protejeze.

Însă, cumva, de-a lungul coloanei se răspândi vestea sosirii ei. Ceva mai încolo, Owen apăru lângă ea, cu o expresie sumbră pe chip.

- Trebuia să-mi dau eu seama, îi zise. Cred că adevărata surpriză ar fi fost să nu vii și tu, Siân. Ar trebui să opresc coloana și să pun să ți se tragă o chelfăneală sănătoasă, în fața tuturor.

- Nu mai spune prostii, răspunse ea, fără măcar să se uite la el.

- Îți dau cuvântul meu că n-o să încerc să fug chiar dacă mă dezlegați, rosti Iestyn. Dar las-o în pace pe Siân, Owen. Las-o să se întoarcă acasă.

- Să se ducă fuguța la iubitul ei ca să-i spună că am pornit la drum și că avem prizonieri cu noi? rosti Owen.

- Iubit? Glasul lui Iestyn tremura. Ai grijă ce spui, Owen Parry.

- E în regulă, Iestyn, interveni Siân, cu calm. Nu trebuie să-ți fie teamă că o să mă apuc să vorbesc despre ce faceți voi aici, Owen. Vin cu voi la Newport.

- Chiar că ai dreptate, fir-ar să fie, răspunse el, printre dinți. Și să nu-ți închipui c-o să poți să te strecorei neobservată peste dealuri imediat ce-o să ajungem în zona de pădure. Tu și... tu. Arată către doi bărbați pe care Siân nu-i cunoștea nici măcar din vedere, probabil din Penybont. Faceți rost de două bucăți de sfoară și legați-i mâinile, cum am procedat în cazul celor pe care a trebuit să-i „convingem” să vină cu noi. Și nu cumva să-i dați drumul, altfel va trebui să-mi dați socoteală.

- Owen, rosti Siân, pe un ton glacial. Ești de-a dreptul ridicol. Ți-am spus că vin cu voi. N-am nici cea mai mică intenție să fug.

Dar bărbatul nu mai rămase pe loc suficient cât s-o asculte. Lungi pasul pentru a se întoarce la locul său, în capul coloanei, iar unul dintre bărbații din Penybont o prinse cu mâna de braț, rânjind, în timp ce celălalt porni să facă rost de niște sfoară. Cinci minute mai târziu, Siân mergea între cei doi, cu încheieturile prinse strâns de ale lor.

Și astfel merse parcă zile la rând, nu doar ore, până ce lumina slabă a zilei fu înlocuită de cenușiul amurgului și apoi de bezna completă a nopții. Se opriră în două rânduri, să mănânce câte ceva la niște hanuri mult prea mici pentru a le permite tuturor să se adăpostească de ploaie măcar pentru câteva minute sau să le ofere cantitatea necesară de mâncare și băutură.

Uneori cântau, pentru a-și menține tonusul. Dar, în mare parte, marșul se hrănea din forța brută a sute și sute de indivizi hotărâți care-i făcea pe toți să continue să meargă cu pași grei de-a lungul văii până la o oră târzie – lui Siân i se părea incredibil că nu se luminase de ziuă deja de câteva ceasuri – când se ordonă oprirea coloanei, iar chiar și cei aflați în partea din spate putură vedea că ajunseseră într-un loc unde îi așteptaseră sute – dacă nu chiar mii – de muncitori.

Ajunseseră în Cefn, comentau oamenii din jurul lui Siân, un pic mai la nord de Newport. John Frost îi aștepta acolo de ceasuri bune, dar era într-o dispoziție cumplită, pentru că ajunseseră cu întârziere, iar celelalte două coloane nu apăruseră.

Așteptară în frig, ploaie și întuneric vreme de mai multe ore. În timpul mersului, li se păruse că nu puteau exista chin și încercare mai dificile, dar așteptarea se dovedi mult mai greu de suportat. Nu știau de ce așteptau sau cât timp aveau să rămână pe loc. Nu știau în ce direcție aveau să o pornească de aici și nici ce anume să facă mai departe.

Unii dintre muncitori, iritați și plini de idei de răzvrătire, începură să se întrebe dacă exista totuși un plan sau o formă de organizare. Sau dacă aveau măcar vreun lider capabil să ia decizii.

Apoi, într-un final, pe cer apărură o geană de lumină, iar întunericul începu să se risipească. Pe baza informațiilor care circulau din gură în gură, aflară că John Frost nu avea să mai aștepte sosirea celorlalte două coloane. Deja marșul lor avea să ajungă la marginea orașului cu o întârziere de mai multe ore față de cum planificaseră. Aveau să ocolească orașul și să intre dinspre sud-vest.

Aveau să pornească spre hanul Westgate, cea mai mare clădire din Newport și punctul focal al existenței sale.

Primiră de veste din gură în gură că prizonierii trebuiau dezlegați.

– Cred că se gândesc că n-o să mai fugi nicăieri odată ajunsă până aici, *fach*, zise unul din minerii însărcinați să o păzească pe Siân în timp ce ea își masa încheieturile. Ești mai în siguranță dacă stai în coloană. Ține-te pe lângă mine și o să te apăr eu.

– Mulțumesc.

Siân îi adresă un zâmbet. Era un om bun; se străduise toată noaptea să o înveselească, ba chiar o dezlegase o dată și îl convinsese pe tovarășul său să facă la fel, ca să se poată duce în pădure să se ușureze, stând de pază ca nu cumva să dea cineva peste ea și să o pună într-o situație jenantă.

Dar ceva merse teribil de prost. După aceea, nimeni nu putu să explice exact ce.

Poate că, de fapt, cea mai bună explicație era că se crease o situație explozivă și că era aproape imposibil să nu se iște o scânteie. Nu conta cine anume provocase acea scânteie. Cineva o făcu, după cum era inevitabil să se întâmple.

În coloana impunătoare care se îndrepta către hanul Westgate, bărbații din față și de pe flancuri erau înarmați. Primarul îi aștepta pe demonstranți în interiorul clădirii, înconjurat de comisari speciali și de soldați, toți pregătiți să facă față unui atac violent. Unii dintre demonstranți se aventurară în han, și atunci se traseră primele focuri de armă. Nimeni nu putu să-și dea seama din ce tabără pornise primul glonț.

Însă demonstranții fură cei afectați. Mai mulți fură împușcați de aproape, în han, iar ceilalți nu se putură retrage repede, din cauza presiunii exercitate de cei din spatele lor. Auzind focuri de armă din interior, unii demonstranți sparseră geamurile hanului, încercând să le sară în ajutor confrăților lor, așa că soldații începură să tragă atât asupra celor din han, cât și asupra celor de afară.

La scurt timp după ce demonstrații ajunseră la han și cu mult înainte ca toată mulțimea să ajungă la destinație, printre muncitori se răspândi vestea că autoritățile deschisera focul și că se dăduse ordin să se retragă. Nu fu nevoie de mult timp ca panica să se întindă.

Demonstrații rupseră rândurile, iar sute de oameni o luară la fugă pe străduțe sau se adăpostiră pe unde apucară. Colac peste pupăză, una dintre coloanele întârziate ajunsese în sfârșit și dădea să intre în oraș prin nord, exact pe unde încercau să scape cei mai mulți dintre demonstrații panicați.

Când se deschise focul, Siân nu se afla lângă han, dar era îndeajuns de aproape cât să audă focurile de armă. Avu impresia că stomacul i se îngreunase brusc, își dădu ea seama înainte ca restul să reacționeze în vreun fel și să-i confirme bănuiala că acelea erau într-adevăr împușcături.

Aruncă o privire în jur, panicată, căutându-l pe Iestyn, dar nu-l zări. De când se alăturase coloanei, nu reușise să îi vadă pe bunicul ei, pe Emrys sau pe Huw, dar știa sigur că erau undeva mai în față. Și de acolo se auzeau acum focuri de armă.

O clipă mai târziu, mulțimea din spatele ei începu să se bulcească și să se destrame, cuprinsă de panică. Coloana deveni o creatură oarbă și violentă, amenințând să reverse peste tot nebunie și moarte. Fidelul ei tovarăș din Penybont o apucă hotărât de braț și o trase lângă el, însă ea se desprinsese din strânsoare și se trezi că înainta împotriva fluxului de oameni. Acționa la fel de irațional ca el, Era mânată doar de instinct, doar de panică, numai că acestea o împingeau tocmai spre sursa pericolului.

Iestyn. Emrys, bunelul, Huw. Trebuia să îi găsească. Trebuia să se asigure că erau în siguranță.

Până ce reuși să-și croiască drum până în piața din fața hanului, aceasta nu mai era ocupată de masa densă de trupuri a coloanei, ci împânzită de oameni puși pe fugă și punctată de trupuri inerte, prăbușite. Copleșită de panică și de groază, Siân se tot uita în jur. Unde

erau? Erau la pământ? Erau morți? O luă la fugă și ieși în câmp deschis.

Și totuși, înainte să apuce să facă mai mult de doi pași, un braț ca de oțel o prinse de talie și o ridică în aer.

- Ei, pe toți dracii! mugi un glas în urechea ei. Ești nebună, femeie?

- Iestyn. Siân plângea cu suspine. Trebuie să-l găsesc pe Iestyn.

- Pleacă de aici, îi spuse Owen. Trag în noi. Aaah!

Siân se prăbuși dureros pe pavaj, izbindu-se greu de el, aproape pierzându-și cunoștința preț de câteva secunde. Trupul greu al lui Owen se prăvăli peste ea. Siân plângea în continuare.

- Trebuie să-l găsesc pe Iestyn, repeta întruna. Te rog, Owen, trebuie să-l găsesc!

Avu nevoie de câteva secunde pentru a-și da seama că era ceva în neregulă. Având în vedere situația, nu era chiar un șoc, dar avea senzația clară că se întâmplase ceva groaznic. Owen ar fi trebuit să o zgâlțâie, să țipe la ea, să o amenințe în fel și chip.

- Owen?

Bărbatul gemu.

Cumva, în ciuda faptului că el era atât de greu, Siân reuși să se întoarcă sub el. Capul lui atârna moale pe umărul ei.

- Owen? șopti din nou.

În jurul lor se lăsase o liniște bizară. Probabil că toți ceilalți fugiseră.

- *Cariad*. Glasul lui era foarte slab.

Siân îl cuprinse în brațe. Dar lichidul pe care-l simți sub una din mâini nu era de la ploaie. Era cald și alunecos la atingere.

- Te-au nimerit? întrebă ea, proteste.

Își ascultă glasul ca și cum ar fi fost al altcuiva. Aproape că avea impresia că era undeva deasupra corpului ei și că privea totul de sus. Că era doar un spectator la tot.

Nu primi nici un răspuns. Cumva, știa că n-avea să mai primească nici un răspuns. Niciodată.

Cariad, așa îi spusese.

Ultimul său cuvânt.

„Cariad.”

Îi strânse mai tare trupul neînsuflețit și închise ochii.

Timpul deveni o noțiune absurdă. Nu-și putea da seama cât trecuse până ce deschise din nou ochii. Cineva se apleca deasupra ei, iar acum se lăsa în genunchi.

– E mort, îi spuse marchizului de Craille cu un glas la fel de sumbru ca anunțul făcut. Și-a dat viața ca să o salveze pe a mea.

Gestionase lucrurile prost, recunoscă Alex față de sine cândva în decursul nopții. Uluitor de prost. Se simțea aproape ca și cum ar fi fost prins într-unul dintre acele vise în care încerci să fugi, dar nu poți să te pui în mișcare sau încerci să faci ceva, dar nu reușești nici măcar să începi.

Când plecase de lângă Angharad, primul său instinct fusese să se ducă într-un suflet acasă la Siân, pentru a afla dacă plecase într-adevăr pe munte după cumnatul ei. Și se lăsă condus de acesta. Nu se opri decât pentru a înșfăca o pelerină și o pălărie, după care o luase la fugă. Ar fi durat la fel de mult până i se aducea și i se înșeuă un cal.

Dar, bineînțeles, Siân nu mai era acolo. Bunica ei îl privise cu ochii mari și speriați, încercând să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Alex o prinsese de brațe și se uitase fix în ochii ei.

– Știu că au plecat, îi spusese. Trebuie să-mi ziceți dacă s-a dus și Siân după ei, doamnă. O să mă duc să o aduc înapoi acasă.

Bătrâna încuviințase din cap.

– Mari a trimis vorbă printr-unul dintre copii că a plecat în căutarea lui Iestyn, îi spusese apoi.

Lângă foc stătea un bărbat, care nu scosese nici un cuvânt. Nu era nici bunicul, nici unchiul lui Siân, observase Alex când se uitase mai atent la el. Se încrunta-se, intrând imediat la bănuieli.

- Tu ești cel care a adus veștile despre Iestyn Jones?
îl întrebă.

Bărbatul se chircise ușor, ca și cum ar fi vrut să se facă mic. Ochiul i se plimbau de la Alex la doamna Rhys.

- O să discut eu cu tine când o să mă întorc, îi zisese Alex sec și ieșise.

Urcase pe munte aproape alergând, sperând că avea să-i găsească pe muncitori adunați acolo - și că Siân nu făcea nimic mai periculos decât să tragă pur și simplu cu urechea la discuțiile lor, așa cum mai făcuse de două ori înainte. Chiar lăsând deoparte chestiunea cu Siân, era livid de furie. Le spusese muncitorilor că nu avea să ridice nici un deget pentru a le afecta libertatea de a protesta, cu condiția de a nu forța pe nimeni să li se alăture. Iar ei îl sfidaseră.

Nu realizase nimic în lunile de când sosise aici.

Locul obișnuit de întrunire era gol și, deși Alex își pusese mâna streășină la ochi și își forțase privirea, nu putuse distinge nici o mișcare în vale. Asta însemna că plecaseră de ceva vreme. Poate că Angharad se înșelase legat de timp. În fond, își petrecuse după-amiaza în pat cu Barnes. Probabil trecuse mai mult timp decât își dăduse ea seama. Deși chiar și două ore și ceva reprezentau suficient de mult.

În ciuda frigului și a ploii care-i pătrunsese deja până la piele, Alex simțise că și inima îi fusese cuprinsă într-o pojghiță de gheață. Siân nu se întorsese acasă. Pe munte nu dăduse de ea. Iar asta nu putea însemna decât un singur lucru.

O prinseseră și o luaseră cu ei, în marșul lor spre Newport.

Iar el pierduse timp prețios alergând după ea pe jos. Între el și grajdurile sale se întindeau cel puțin doi kilometri și ceva de dealuri abrupte. Instinctul îl îndemnase să o pornească din nou la fugă - să fugă din toate puterile, în urmărirea demonstranților și a lui Siân. Dar, cu ceva întârziere, se hotărâse să-și folosească judecata și să cântărească bine situația în care se afla. Avea să dureze ceva să se întoarcă să ia un cal. Dar, per total, s-ar fi deplasat mai repede. Muncitorii aveau nevoie de multe

ore să ajungă la Newport pe jos. El sigur avea să-i ajungă din urmă cu mult înainte.

Nu se gândise ce anume avea să facă atunci când avea să dea de ei, singur împotriva a câtorva sute de oameni. Își propusese să se gândească la asta la momentul respectiv.

Așa că se întorsese la castel să ia un cal – pentru că așa era mai înțelept și pentru că așa ar fi trebuit să procedeze dintru început. Și, cât servitorii se ocupau de înșeuare, intrase pentru a-și schimba hainele cu unele uscate și pentru a o săruta pe Verity, spunându-i că avea să fie plecat cu treburi până a doua zi.

Imediat ce terminase cu toate acestea, pornise de-a lungul văii, îmboldindu-și calul să meargă în galop în urmărirea unei coloane de muncitori care se deplasa cu o viteză mult mai mică.

Singura problemă fusese că bidiviul său rămăsese fără o potcoavă la nici o oră după ce plecase de la castel, pentru că îl forțase să alerge prea tare pe teren accidentat, asumându-și riscuri inutile. Și, pentru că nu îl lăsase inima să-și abandoneze calul în mijlocul pustietății, fusese nevoit să meargă cu el de dârlogi până la cea mai apropiată fierărie – respectiv, un drum de vreo oră, cu o viteză ca de melc.

În cele din urmă, judecata nu îi adusese rezultate mai bune ca impetuozitatea. Fusese nevoit să parcurgă restul drumului pe jos, și înaintarea îi fusese încetinită serios de faptul că mergea pe întuneric, într-o zonă total necunoscută. Pe porțiunile destul de întinse în care coroanele copacilor obturau chiar și lumina slabă dată de aștri, fusese nevoit să meargă cu brațele întinse în față, ca un orb.

Scrâșnea din dinți neputincios, îngrijorat la culme în privința lui Siân. Și a oamenilor săi. Dar mai ales a lui Siân, neputând să se gândească la nimic altceva.

Așa că ajunsese la Newport prea târziu. Prea târziu, exact ca în coșmaruri. Peste tot, sute și sute de oameni alergau în dezordinea dată de panică, cu priviri sălbatice și îngrozite. Îl prinsese pe unul de-o mână,

forțându-l să se oprească, deși respectivul încercase să îi dea un pumn. Privindu-l, Alex își dăduse seama că nu era din Cwmbran cel mai probabil, căci nu i se părea deloc cunoscut.

- Ce s-a întâmplat? îl întrebase poruncitor.

- Mii de soldați..., îngăimase omul, printre gâfâieli. Trag în noi... ne hăituiesc ca pe niște animale sălbatice...

- Unde? întrebase Alex tăios. De unde trag?

- De-acolo, rostise bărbatul, arătând vag către oraș cu brațul liber.

Alex îi dăduse drumul. Apoi se forțase să respire profund de câteva ori, pentru a se calma. Ar fi fost cel mai ușor lucru să se piardă în valurile de panică dezlănțuite în el. Unde era? Unde Dumnezeu era Siân? Cum să facă să o găsească în toată nebunia asta?

Fu oarecum ușor să înainteze până în centrul întregii zăpăceli - o piață pietruită cu o clădire mare într-o parte, un han din câte se părea. În mod ciudat, aici nu se vedeau bărbați gonind speriați, ca și cum ar fi pătruns în centrul furtunii. Dar peste tot mișunau comisari înarmați și soldați în uniforme. Aceștia erau ocupați să întoarcă leșurile de pe jos cu vârful cizmelor, arătându-i cu baionetele pe puținii care gemeau sau țipau din cauza rănilor.

Alex își simțise din nou inima cuprinsă de gheara aceea rece. Aruncând o privire rapidă asupra morților și răniților din jur, își dăduse seama că erau toți bărbați. Dar valul de ușurare adus de această constatare nu durase decât o clipită. Dumnezeule mare! Cea mai mare spaimă a sa se transformase în realitate. Aici avusese loc o bătălie sângeroasă sau mai degrabă un masacru afurisit. În jurul lui erau vreo douăzeci de morți. Oare printre ei erau și oameni de-ai lui? Grija pentru Siân aproape că-i paraliza mintea, dar se forțase să se ducă încolo și înapoi prin piață, privind atent morții și răniții. Răsufila ușurat ori de câte ori descoperea că fața aceea neînsuflețită îi era complet necunoscută.

Și-apoi văzuse două trupuri îngrămădite, unul peste celălalt. Și inima i se strânsese din nou când observase că persoana aflată dedesubt purta rochie. Era o femeie!

Nu știa cu ce puteri reușise să ajungă până acolo fără să i se înmoaie genunchii de tot. Dar ajunsese. Și se uitase atent la cei doi, cu inima împietrită.

Era udă, răvășită și albă ca varul. Avea fruntea mânjită cu sânge. Răstignit peste ea, cu capul sprijinit pe umărul ei, zăcea Owen Parry, cu o pată enormă de sânge pe spatele hainei.

Alex se uita lung la ei, incapabil să se miște, să gândească sau să simtă ceva.

Apoi Siân deschise ochii.

Instantaneu, se lăsă în genunchi lângă ea, fără să cuteze măcar să spere că era vorba despre ceva mai mult decât ultimele ei clipe de viață.

– E mort, îi spuse ea. Și-a dat viața ca să o salveze pe a mea.

Alex își dădu seama că era cât se poate de vie – moment în care se bucură că se afla deja în genunchi, căci așa n-avea cum să se prăbușească sub propria greutate.

– Siân, îi spuse. Siân, dragostea mea.

capitolul 26

Siân stătea întinsă, într-o letargie totală, îmbrățișându-l pe Owen. Greutatea lui o zdrobea, aproape sufocând-o. O durea capul. Îi era frig și era udă până la piele. Însă acum mintea ei se concentra asupra unui singur lucru, ca de altfel toată ființa ei. Venise. Acum totul avea să fie bine. Venise!

– Alexander.

Încercă să îi zâmbească.

În secunda următoare, în câmpul ei vizual apărură și alți oameni, niște soldați cu tunici stacojii, dintre care unul arăta către ea cu pușca, în timp ce alți doi îl apucară pe Alex de brațe și îl traseră în picioare.

- Gata cu joaca, rosti aspru unul dintre soldați. Acum puteți să treceți la adăpost și să vă răcoriți bine în temniță amândoi. Din câte văd eu, ăla e mort.

Dar, când soldatul care ținea pușca îndreptată spre ea împinse puternic cu piciorul trupul lui Owen, făcându-l să se rostogolească de pe ea, Alex se transformă chiar sub ochii ei. Se eliberă din strânsoarea celor doi cu o ușurință neașteptată și îi fixă, cu o atitudine glacială. Deși era ud leoarcă și mânjit de noroi, n-aveai cum să nu observi că purta haine scumpe, croite după ultima modă. Și, chiar dacă era să ignori hainele, Siân își dădu seama că avea ceva, un aer imposibil de transpus în cuvinte care n-avea cum să nu le arate soldaților că nu făcea nicidecum parte din plebe. Aceștia se uitau lung la el, fără să cuteze să mai încerce să îl imobilizeze.

- Sunt marchizul de Craille, rosti el, fixând-o pe Siân cu ochi ca de oțel și cu buzele subțiate, proprietarul moșiei și al exploatării Cwmbran. Am venit aici pentru a-mi pune oamenii la punct.

Tonul său avea o răutate plină de răceală.

- Ne cerem scuze, milord, spuse unul dintre soldați, vizibil stânjenit. Nu v-am văzut bine.

Siân se ridică încet în capul oaselor. Pușca era în continuare îndreptată către ea. În ciuda umezelii din jur, își simțea gura uscată.

- O s-o luăm în custodie pe femeie și o să ne ocupăm de cadavru, declară soldatul. Fără îndoială, domnul primar ar fi încântat să vă primească vizita la han, milord. Probabil aveți nevoie de un pahar de tărie.

Alex lăsă să-i scape un hohot neplăcut.

- Femeia vine cu mine, spuse răspicat. Am bătut drumul până aici și, după cum vezi, locotenente, am avut parte de destule neplăceri ca să-mi adun cât mai mulți dintre muncitori și să-i duc înapoi. Nu pot să vă las să vă distrați numai voi. Nu, peste poate. Plăcerea de a-i vedea pedepsiți cum se cuvine va compensa cu vârf și îndesat noaptea albă pe care a trebuit s-o fac și costumul ăsta, care-i distrus total. În picioare, Siân Jones!

Tânăra se uita lung la el, nevenindu-i să creadă. Era întruchiparea perfectă a unui aristocrat glacial, îngâmfat și crud. Alexander dispăruse cu desăvârșire; în locul lui apăruse marchizul de Craille.

- Vă înțeleg perfect, milord, spuse locotenentul. Dar e cale lungă înapoi până la Cwmbran, așa zice. N-ați prefera să o bag la închisoare aici și să vă întoarceți direct la proces?

Alex schiță un zâmbet disprețuitor.

- N-o să fie un chin, ba chiar te asigur că fiecare kilometru o să fie o adevărată plăcere, zise în timp ce o dezbrăca din priviri într-un mod atât de sugestiv, încât ceilalți soldați începură să râdă prosteste. Glasul său căpătă o tonalitate joasă, amenințătoare: Poate n-ai auzit, femeie. Poate ai nevoie de un impuls.

Se aplecă și o ridică smucind-o de braț. Cu cealaltă mână o lovi tare peste fund. Locotenentul chicoti, încântat.

- Ei bine, noi avem multe arestări de făcut, milord, spuse. Hanul e deja ticsit cu prizonieri. Mă-ndoiesc că o să avem unde să-i băgăm pe toți pe care-o să-i arestăm azi. Oricum, asta sigur e ultima oară când o să auzim de Carta asta a lor. Își duse mâna la chipiu și le făcu semn soldaților să-l urmeze.

- Dă-mi drumul, îi spuse Siân cu un glas tremurat. O cuprinsese amețeala. Nu voia cu nici un chip să se uite la el. Dă-mi drumul!

Dar el o strânse și mai dureros de braț.

- Siân, îi spuse el, pe un ton scăzut, dar plin de tensiune, trebuie să fii prizoniera mea supusă. Sau, dacă alegi să mi te opui, trebuie să te aștepti să fii lovită. Ești într-un pericol îngrozitor.

Tânăra își ridică ochii spre el, înțelegând dintr-odată.

- Ceea ce le-a plăcut și i-a făcut să mi te lase în custodie a fost ideea că o să te violez la fiecare kilometru al drumului de întoarcere către Cwmbran și că la final o să te pedepsesc exemplar, îi spuse. Hai, trebuie să ieșim din oraș cât mai repede cu putință. O să se pornească o adevărată vânătoare de vrăjitoare aici.

O trase hotărât de braț.

- Nu! rosti ea, pe un ton tăios. Nu... te rog.

Când Alex se opri, tânăra își lăsă privirea în pământ. Owen zăcea pe spate. Pe chip avea o expresie liniștită, deși ochii îi erau în continuare deschiși.

- E mort, Siân, îi spuse Alex, cu blândețe.

Și totuși, când Siân își trase din nou brațul, îi dădu drumul.

Tânăra se lăsă în genunchi lângă trupul lui Owen și îi netezi ușor părul, dându-i-l de pe frunte. Cu mâini tremurânde și sfioase, îi închise ochii.

- Owen, rosti în șoaptă. Owen.

Se aplecă și îl sărută pe buze. Le simți reci, deși nu știa dacă era din cauza frigului sau a morții. Apoi se ridică din nou.

- Hai, o îndemnă Alex, petrecându-și un braț peste umerii ei.

- Nu putem să-l lăsăm pur și simplu aici.

Siân se uită la el, profund îndurerată.

- Ba da, trebuie, răspunse el, redevenind marchizul de Craillle, deși acum nu era nici rece, nici crud. O să aranjez să fie adus acasă, să fie înmormântat cu ai lui, Siân. Dar acum trebuie să-l lăsăm aici.

- Nu pot să plec, insistă ea. Nu știu nimic despre soarta lui Iestyn. Sau despre a lui Emrys și a bunelului. Sau despre a lui Huw. Nu pot să plec fără ei. Trebuie să-i gădesc.

Alex injură printre dinți.

- Presupun că ai auzit expresia aceea - să cauți acul în carul cu fân, rosti apoi. După încăierarea din dimineața asta, toți s-au împrăștiat și trebuie să se descurce cum pot, Siân. Va trebui să tragem nădejde că toți se vor întoarce teferi acasă în următoarele câteva zile.

- Alexander. Bineînțeles, avea dreptate. Dar Siân nu putea să-și folosească nici rațiunea, nici simțul practic. Voia să fie martoră la miracole. Și voia ca el să le transforme în realitate. Te rog!

Alex închise ochii pentru o clipă, după care îi deschise și văzu cum un grup de cinci bărbați mohorâți erau duși în pas alert spre han, sub escortă armată. Nici unul nu i se păru cunoscut.

- Bine, hai încoace, în cazul acesta. Presupun că ar trebui oricum să îl salut pe primar, dacă tot am venit aici. Dar nu se puse imediat în mișcare. Bâjbâi preț de câteva secunde pe sub faldurile pelerinei și apoi își scoase la iveală eșarfa, udă, moale și murdară. Sub privirea ei uluită, o apucă de încheietura dreaptă și i-o legă cu un capăt al respectivei fâșii de material, după care pe celălalt și-l legă de cureaua pe care o purta la brâu.

- Am fost adusă aici cu ambele mâini legate, rosti ea, pe un ton searbăd.

- Pentru numele lui Dumnezeu, îi zise el, poartă-te ca o prizonieră, tristă și înfrântă, da, Siân? Dacă le pari sfidătoare sau bătaioasă, va trebui să îți dau un dos de palmă peste obraz.

- Bine, o să fiu tristă și înfrântă. Crezi că l-au arestat pe Iestyn?

„Te rog, Doamne, să nu-l fi arestat! Nu pe Iestyn...”
Ce avea să se întâmple cu cei luați prizonieri? Pluton de execuție? Spânzurătoare? Deportare? Ani de temniță?
„O, Doamne, dă să nu-l fi prins pe Iestyn!”

- Să sperăm că nu, răspunse Alex, înaintând către hanul Westgate cu un mers ce-i trăda aroganța și hotărârea, astfel încât Siân se văzu nevoită să alerge pentru a se ține după el.

Deja ziua se apropia de final când ieșiră din Newport pentru a porni pe drumul lung către casă pe jos. În ciuda faptului că, inițial, ușurarea de a o fi găsit pe Siân în viață și relativ nevătămată îl făcuse să aibă ca unic scop să o ducă departe de zona periculoasă cât mai repede posibil, Alex descoperi după un timp că nevoia de a se asigura că oamenii săi aveau să fie în afara pericolului îl făcu să mai zăbovească în oraș. Siân privea în jur cu teamă și speranță, căutându-și rudele. El se uita după oricare dintre oamenii săi.

Își dădu seama destul de repede că nu mai era nici un pericol. Nu se mai trăgeau focuri de armă. Totul se sfârșise înainte ca el să ajungă în piața de lângă hanul Westgate. Din fericire, arăta atât de diferit față

de oricare dintre muncitori, avea un glas impunător și un accent atât de străin locurilor în care se afla, încât nimeni nu se gândi să-i pună la îndoială identitatea declarată – și nici să-i conteste dreptul de a lua prizonieri. Bineînțeles, nu fuseseră prea multe femei în rândul protestatarilor.

Primarul și restul celor investiți cu ceva autoritate cu care discutase în decursul acelei zile părușeră în primul rând amuzați să o vadă pe Siân cu mâna legată de cureaua lui și cu un aer atât de supus – cu umerii lăsați și ochii în pământ. Și să-și închipuie violurile la care făcuse el aluzie că avea să le îndure tânăra între Newport și Cwmbran. În general, bărbații păreau să considere că violul era o pedeapsă potrivită și amuzantă pentru greșelile femeilor, constată Alex, cu o izbucnire de mânie în suflet.

În han dăduseră de alte cadavre. Nici unul nu i se păruse cunoscut, iar Siân – palidă și placidă, clătinase de fiecare dată din cap când el îi adresase câte o privire întrebătoare. Alex nu era sigur că-i cunoștea din vedere pe toți bărbații din Cwmbran. Fuseseră luați mulți prizonieri. Ca prin minune, nici printre aceștia nu se afla vreunul din Cwmbran.

După ce plecaseră de la han, merseseră ore în șir pe străzi – unde Siân fusese nevoită să stea în picioare lângă Alex, care se așezase la masă cu primarul și luase o gustare, însoțită de o sticlă de vin. Nu îndrăznise să sugereze să i se aducă și ei un scaun și nu riscase să-i ofere mai mult de câteva îmbucături de mâncare de pe farfuria lui, zâmbindu-i batjocoritor de fiecare dată și obligându-l să îi mulțumească înainte să i-o întindă pe fiecare. Primarului i se păruse cum nu se putea mai distractiv.

Alex se întreabă ce ar fi zis primarul dacă ar fi știut că Siân era femeia pe care o iubea – și că el nu era nicidecum magistrat.

Străzile erau aproape pustii, cu excepția unor grupuri restrânse de soldați și de polițiști, ba uneori și a unor prizonieri, scoși din cine știe ce locuri din oraș unde se ascuseseră. Nici măcar locuitorii de drept ai orașului

nu erau dispuși să-și asume riscul de a fi văzuți pe străzi într-o asemenea zi, căci ar fi putut fi confundați cu unii dintre protestatari.

- Cel mai probabil, toți bărbații din Cwmbran au reușit să fugă, Siân, conchise Alex într-un sfârșit, pe de o parte ușurat, dar pe de altă parte neliniștit. Părea prea frumos să fie adevărat. Și, la naiba, își spuse, chiar nu meritau un asemenea noroc. Îi avertizase. Adăugă: N-o să-i găsim pe străzi și nici nu putem să luăm casele la rând, bătând la ușă și întrebând dacă nu cumva au vreun bărbat din Cwmbran ascuns prin cămară.

Siân mergea cu umerii lăsați. Privindu-i chipul, Alex își dădu seama că atitudinea ei resemnată nu era în întregime un rol pe care-l juca.

- Sigur e undeva în siguranță, Siân, o încurajă, rezistând impulsului de a-și întinde brațul pentru a-i cuprinde umerii. Probabil a ajuns deja la jumătatea drumului spre casă.

- L-au obligat să vină cu ei, rosti ea, chiar dacă a fost într-atât de curajos încât să refuze să li se alăture și să-și apere principiile. Owen n-a putut nicicând să-i înțeleagă convingerile. Pentru el, toți oameni trebuiau să gândească în același fel - ca el. Se cutremură brusc și spuse: A murit.

- Știa bine la ce riscuri se expune, Siân, răspunse Alex. Credea în cauza lui atât de mult, încât era dispus să-și dea viața pentru ea. Mie nu mi-a fost nicidecum drag, dar, fără să vreau, trebuie să recunosc că îl respect pentru asta.

Tânăra nu îi răspunse. Își lăsă bărbia în piept.

- L-ai iubit?

Această întrebare fu rostită aproape în șoaptă.

- Da, rosti ea, iar inima lui Alex parcă se făcu de plumb și i se lăsă undeva pe la nivelul călcâielor. Sunt multe feluri de iubire pe lumea asta. Nu l-am iubit chiar cum iubește o femeie un bărbat. Și nu-mi plăceau concepțiile lui despre viață. Nu-mi plăcea că era intolerant sau că promova violența, ba chiar era dispus să se folosească de ea. L-am urât pentru ce i-a făcut lui Iestyn ieri - n-a fost decât ieri? Dar, într-un mod inexplicabil

și în ciuda a tot, l-am iubit. Da, chiar l-am iubit. Chiar dacă a fost unul dintre Vitele Scoțiene care m-au dus pe munte. L-am iubit. Are vreo logică tot ce spun eu aici?

- Da, răspunse Alex, ușurat. Da, era logic. Apoi schimbă subiectul: Siân, trebuie să plecăm. Poate c-o să dăm de el în drumul spre casă. Probabil o să-l găsim acasă, îngrijorat nevoie-mare pentru tine.

- Da, spuse ea. Da, trebuie să plecăm. Să dea Dumnezeu ca Owen să fi fost singura persoană din Cwmbran care să fi căzut victimă acestei nebunii.

- Amin, răspunse el. Hai să mergem, în cazul acesta. De îndată ce-o să ne depărtăm suficient de oraș, o să pot să-ți dezleg mâna.

- Câtă nebunie, rosti Siân, urmându-l pe ulițele de la periferia Newportului. Și câtă violență... Ca să nu mai spun că nu s-a terminat. N-o să te întreb ce-o să se întâmple cu toți oamenii aceia care au fost arestați. Nu cred că vreau să știu. Nu acum. O trecu un fior. Și totul în numele libertății, Alexander. Există așa ceva?

- În inimi și în minți, da, răspunse el. În viața personală, dacă ai noroc, și poate în familie și în comunitatea locală. Poate că secretul e să privești înăuntrul tău și abia apoi în afară, numai la lucrurile pe care poți să le influențezi. Bineînțeles, unii nu pot face nici măcar asta. Dar noi da, Siân. Și comunitatea din Cwmbran la fel.

- Asta pentru că e proprietatea ta, spuse ea. Ah, cuvântul ăsta... *proprietate*. E cât se poate de grăitor.

- Pași mici, zise el. Puțin câte puțin. Trăim după regulile unui anumit sistem politic și social, Siân. Nimeni nu poate schimba lumea de la o zi la alta. Putem doar să ne aducem fiecare mărunta contribuție, începând cu cine și ce suntem. Nu mă considera vinovat doar pentru că mă aflu într-o poziție de putere. Ceea ce contează, evident, e ce fac cu această putere.

Pe neașteptate, Siân izbucni în râs, deși nu se simțea prea mult amuzament în glasul ei.

- Parcă nu sunt nici locul, nici momentul potrivite pentru o asemenea discuție, zise ea. Astăzi ți-ai folosit puterea pentru ca eu să fiu în continuare liberă. Ținându-mă priponită de cureaua ta și tratându-mă cu dispreț

în fața celorlalți, mi-ai asigurat libertatea. Un paradox de-a dreptul straniu. Trebuie să-ți mulțumesc.

– Asta deși, în același timp, urăști faptul că eu dispun de această putere, spuse el. Am ieșit din oraș, Siân. Cred că pot să-ți dezleg mâna. Se opri să facă asta și îi zâmbi. Ar trebui să fii supărat pe tine pentru că ai comis o asemenea imprudență... Auzi tu, să fugi după cumnatul tău când ar fi trebuit să știi clar că n-aveai cum să îl convingi pe Parry să îi dea drumul. Dar, ca de obicei, în loc de asta mă înclin în fața ta.

Îi frecă pielea încheieturii pe care tocmai o dezlegase și o ridică rapid la buze, pentru a depune un sărut pe partea ei interioară.

Dar zona nu era deloc sigură dacă nu aveai un motiv întemeiat să te afli prin părțile respective. Soldații și polițiștii patrulau, înarmați până în dinți, pe urmele fugarilor. Alex văzu un grup de amărâți care erau duși înapoi în oraș și, aproape inconștient, afișă iar atitudinea aristocratică și o trase pe Siân mai aproape.

– Orice om cu un dram de minte, îi spuse, și-ar fi luat picioarele la spinare de dimineată și până acum ar fi fost departe, pe drumul spre casă.

– Poate că unii au mai rămas să-și caute prietenii și frații, răspunse ea.

– Știm și noi pe cineva care-a făcut așa. O luă de mână. Siân, ești atât de rece, că parcă nu mai simt nici o pâlpâire de viață în mâinile tale. Și suntem amândoi uzi-leoarcă, deși ploaia s-a oprit, în sfârșit. O să poposim la primul han care ne iese în cale, să facem o baie, să mâncăm ceva și să dormim bine. Presupun că nu sunt prea mulți care să fi cutezat să poposească la vreun han azi. Nu cred că o să avem probleme să găsim o cameră liberă.

Voia să facă dragoste cu ea, conștientiză el. Voia să o încălzească cu trupul lui, cu pasiunea pe care o simțeau amândoi. Voia să-i șteargă expresia ostenită și nefericită de pe chip, chiar dacă doar pentru un ceas. Erau amândoi uzi, înfrigurați și extenuați. Dar, mai mult decât orice pe lumea asta, în momentul acesta voia să facă dragoste cu ea.

- Nu pot, spuse ea, trebuie să-l găesc pe Iestyn.

- Din cât l-am văzut eu pe băiatul ăsta, zise Alex, are suficient curaj și îndărătnicie să mă facă să mă minunez că nu sunteți rude de sânge. Și nu mai e un copil. Poate să aibă singur grijă de el.

- Uneori uit, spuse tânăra, că nu mai are doisprezece ani, cum avea când m-am măritat cu Gwyn.

- O să ne oprim la următorul han, hotărî el, chiar dacă va trebui să fac uz de forță. Vreau să te știu în haine uscate înainte să mergem mai departe.

- Sună minunat, recunosc eu, dar mi se pare atât de nedrept, când sigur prin împrejurimi sunt sute și sute de bărbați puși pe fugă, la fel de înfrigurați și de amărâți ca noi.

- Din nou, spuse el, încercând să nu se simtă vinovat, trebuie să îți amintesc că asta-i lumea în care trăim, Siân.

Li se păru că parcurseră aproape jumătate din distanța care-i despărțea de Cwmbran până reușiră să dea de un han și, chiar și atunci, se treziră față în față cu o clădire atât de mică și de joasă, încât părea o fermă. De fapt, Alex își dădu seama că nu merseseră decât doi, trei kilometri. Extenuarea începea să își spună cuvântul. Nu departe de han se afla o fermă adevărată, lângă care se zărea un hambar de piatră. Ghidând-o pe Siân către han, Alex își simți inima îngreunându-i-se brusc când în ușa hambarului se iviră doi soldați în uniforme stacojii și câțiva alți indivizi înarmați, în haine civile, care împingeau de la spate un grup de bărbați. Toți aceștia aveau mâinile ridicate, cu excepția unuia, care ținea doar o mână în sus. „Bieții amărâți“, își zise Alex în gând și încercă să o zorească pe Siân să intre, să nu apuce să vadă.

Dar, în secunda următoare, se opri brusc.

- Ei, drăcie! mormăi el.

- Ce e? întrebă Siân și își întoarse capul pentru a se uita peste pajiște, către hambar. Preț de câteva clipe, nu zise nimic, însă Alex o simți încordându-se, deși nu o atingea. O, Doamne, Dumnezeule... O, Doamne, Dumnezeule...

Erau toți muncitori din Cwmbran. Printre ei se numărau toate rudele pe care Siân le căutase toată ziua în Newport.

Alex strânse din dinți.

- O să fie delicat, rosti el. Stai aici, Siân! Du-te înăuntru, găsește-ți un loc lângă foc, să te mai încălzești.

Nu se uită să verifice dacă Siân îl ascultă. Porni cu pași mari în direcția hambarului, învăluindu-se treptat în aerul acela de aroganță, semeție și răceală. Imediat ce ajunsese suficient de aproape pentru a fi auzit de oamenii săi, începu să injure de mama focului. Imediat, văzu în ochii lor sclipirea recunoașterii, deși toți afixau niște expresii pasive de toată lauda.

- Deci aici erai, netrebnici slabi de înger! rosti Alex, cu maxilarul încordat într-o expresie de furie glacială, cu buzele subțiate și ochii scăpărându-i. Normal, v-ați ascuns aici, unde-i cald, nu plouă și nu vă paște nici un pericol. Mulțumesc, domnule sergent. Dădu scurt din cap în direcția celor doi soldați. Dacă nu i-ați fi scos din vizuină, cred că ar fi stat pitulați aici până ce trecea tot pericolul. Se pare că nu le-am băgat bine frica în oase la instrucție. Își lăsă privirea să alunece peste oamenii săi, plin de dispreț și de aversiune. Iestyn Jones avea brațul rupt, observă el. Și-l ținea lipit de corp, într-o poziție nefirească. Mai mult ca sigur, îl ducea până la limita suportabilității, nemaifiind susținut cu celălalt.

Sergentul tuși ușor.

- Ați putea să vă prezentați, vă rog, domnule? îl întrebă.

Alex îl măsură cu răceală în priviri și ridică un pic din sprâncene, cu o expresie îngâmfată.

- Craille, îi zise. Marchizul de Craille. Proprietarul moșiei Cwmbran. Care pierde bani cu fiecare minut în care muncitorii mei umblă haihui în escapada asta de-a dreptul scandaloașă. Am adus un detașament de polițiști despre care credeam că sunt bine pregătiți să mă ajute să-i adun și să-i mân înapoi spre casă. Dar se pare că au auzit câteva focuri de armă în Newport, i-au văzut

pe răzvrătiți luând-o la sănătoasa și s-au hotărât să-și pună fundurile la adăpost.

Își împreună mâinile la spate și se apropie de primul prizonier din șirul din fața sa.

- Jones, i se adresa tăios lui Huw Jones. Unde ți-e pușca?

Cu ceva ușurare, Alex observă că în ochii bărbatului apărură într-un final o scânteiere de înțelegere.

- Nu știu... domnule, îi răspunse.

- Și-a ta, Rhys?

Alex înaintase către următorul.

- Am pierdut-o, domnule, rosti Emrys Rhys. Privindu-l în ochi, își dădu seama că înțelesese pe deplin care era planul său.

- Și a ta? i se adresa el următorului muncitor galez, pe care nu-l cunoștea după nume.

- Mi-au luat-o soldații, domnule.

- Am confiscat trei puști, milord, interveni sergentul. Nu știam că acești bărbați sunt oameni ai legii. Am crezut că sunt fugari. Ne cerem scuze, milord.

- Trei puști, repetă Alex, cu glasul încărcat cu dispreț. Trei puști și șapte comisari. Poate că ar trebui să vă las să-i duceți la închisoare totuși, domnule sergent. Se pare că mie nu mi-s de nici un ajutor.

Sergentul tuși cu subînțeles.

- Nu aș vrea să intervin între Domnia Voastră și angajați, milord, rosti el, în mod clar stânjenit. Atâta timp cât Domnia Voastră puteți garanta pentru ei, eu și oamenii mei vă salutăm, pornim din nou la vânatoare.

- E bine și așa, spuse Alex, cu un zâmbet glacial. Când o să termin eu cu ei, acasă, pun rămășag că o să-și dorească să nu fi dat de ei aici.

Sergentul tuși din nou.

- Și femeia, milord? întrebă el.

Alex se întoarse, deloc surprins, descoperind că Siân stătea în spatele lui, destul de aproape. A naibii femeie! Își menținu zâmbetul pe buze.

- Este... Se opri, făcând o pauză sugestivă. E a mea.

Sergentul își permise să mai tușească o dată.

- Într-adevăr, milord, îi răspunse. Ne cerem scuze pentru amestec, milord.

Cu aceasta, el și oamenii săi porniră cu pași iuți către drum.

- Puteți să vă lăsați mâinile jos, le spuse Alex, pe un ton firesc. După cum vedeți, nu sunt înarmat. Nu am decât puștile astea trei, pe care soldații au fost într-atât de buni să le lase aici, pe iarbă, la picioarele mele.

- Iestyn! Siân se năpusti către el. Ce s-a întâmplat? Ah, bietul de tine... E rupt?

Băiatul îi adresă un zâmbet slab, însă ea își acoperi fața cu palmele înainte ca tânărul să poată scoate vreun cuvânt. Ah, sunteți toți bine, constată ea. V-am căutat toată ziua. Mi-am închipuit tot felul de grozăvii...

Bărbații începură să vorbească toți deodată.

- Și noi te căutam pe tine, *fach*, zise Hywel Rhys suficient de tare încât să-i acopere pe toți. De ce crezi că ne-a prins ora asta atât de aproape de Newport? Ne-am făcut o mie și-o sută de griji pentru tine.

- Iestyn s-a ales cu mâna ruptă de la o lovitură de sulită când a încercat să meargă împotriva curentului de oameni puși pe fugă, în căutarea ta, spuse Huw. Dar e prea căpos și prea prost să se ducă acasă și să ne lase pe noi să te căutăm. E alb ca varul, dar nu-i în pericol să leșine, e prea încăpățânat.

Alex îi privea pe toți în tăcere. Ca de obicei, când era și el de față, vorbeau în engleză din respect pentru el, deși Alex fusese destul de sigur că uitaseră că era și el acolo. Asta până când Emrys Rhys își aținti privirea asupra lui și își dresе vocea. Toți ceilalți se refugiară într-o tăcere stânjenitoare.

- Nu știu de ce ați făcut una ca asta, domnule, îi spuse, oarecum țâfnos. Dar vă mulțumim.

Alex dădu aprobator din cap, și ceilalți îi răspunseră la fel.

- O să plățiți un preț pentru asta, zise el încet. Galezii îl măsurară cu suspiciune, inclusiv Siân. Când o să ne întoarcem acasă, o să convoc o altă întrunire, le spuse. Mă aștept să vă găsesc acolo, cu nevestele, părinții,

surorile și copiii ajunși la vârsta maturității și toți asupra cărora aveți vreo influență. Viața în Cwmbran o să devină mai suportabilă, și o să ne implicăm cu toții în această misiune.

- Eu o să vin, domnule, zise Iestyn, cu glas slab. Și o să-i aduc cu mine pe măicuța și pe tăicuțul meu.

- Și eu la fel, domnule, declară Emrys.

Din direcția celorlalți se iscă un murmur, pe care Alex îl interpretează drept aprobare.

- Trebuie să ne ocupăm de brațul ăla, băiete, i se adresează Alex lui Iestyn. La han, unde puteți să vă uscați, să luați o masă bună și să dați pe gât o bere, două - asta dacă oamenii bisericoși ca voi beau bere.

Această ultimă remarcă iscă un cor de râsete ce le păruă tuturor de-a dreptul stranii.

- Nu îndrăznim să intrăm acolo, zise Hywel Rhys, arătând din cap către han, cu un aer oarecum trist.

- Comisarii mei speciali pot să se ducă oriunde zic eu, răspunse Alex. Iar brațul ăla trebuie fixat.

În drum spre han, Siân se ținu aproape de Iestyn și insistă să stea lângă el, când, în lipsa unui doctor, Alex îi fixă chiar el brațul cât putu de bine, folosindu-se de niște atele improvizate. Siân îi tot netezea părul, dându-i-l de pe frunte, și îi murmură tot felul de cuvinte de alint, în galeză, ca și cum ar fi fost în continuare un copil, nu un tânăr extraordinar de curajos. Probabil că încercarea sa nepricepută de a fixa osul îi provocase dureri cumplite, își dădea seama Alex, însă băiatul nu se ferise deloc, ba chiar o privise cu o urmă de zâmbet pe față, ascultându-i cuvintele.

Alex plătise pentru o cameră la etaj. O trimise pe Siân înainte, să-și dea jos hainele ude și să facă o baie fierbinte în timp ce bărbații aveau să se usuce - cu aburi ieșindu-le din haine - lângă focul din sala de mese de la parter, în așteptarea mâncării pe care o comandase Alex.

Dar Siân se întoarse către el, ținând un picior pe prima treaptă a scării interioare.

- Owen a murit, zise încet, deși tăcerea care se lăsă apoi arată clar că fusese auzită. A fost împușcat în spate în fața hanului Westgate în timp ce încerca să mă ducă într-un loc sigur. Și-a dat ultima suflare în brațele mele.

Le întoarse spatele și își continuă urcarea înainte ca vreunul dintre cei de față să se poată gândi ce-ar fi fost de spus la o asemenea veste.

După ce mâncară, băură și chiar ațipiră puțin lângă foc în timp ce hainele de pe ei se uscau, muncitorii insistară să-și continue drumul spre casă. Păreau să se simtă vinovați că aveau parte de atâta confort.

- Femeile-și fac griji pentru noi, spuse Hywel Rhys. Mai ales când o să înceapă să apară alții, iar de noi nici urmă. Ar fi un păcat și o dovadă de egoism să le lăsăm să-și facă gânduri negre mai mult decât e absolut necesar. Noaptea trecută am mers întruna. Asta o să facem și în noaptea asta. Măcar acum nu mai plouă.

- Sîm rămâne aici, zise Alex, cu fermitate în glas. E cumplit de obosită și are nevoie de o noapte de odihnă.

Triumviratul alcătuit din Hywel, Emrys Rhys și Huw Jones îl ținut cu privirea, însă nici unul dintre ei nu spuse nimic. Hywel dădu aprobator din cap și se ridică.

- S-o aduceți cu bine acasă, mâine, fu tot ce spuse.

Chiar și Iestyn Jones insistă să plece.

- După atâta mâncare, mersul și aerul rece o să-mi facă bine, spuse el, râzând.

Din fericire, lui Alex îi veni o idee providențială înainte ca ei să plece. Făcu rost de o foaie de hârtie, de condei și de o călmară de la hangiu și scrisse un bilet în care menționa numele tuturor și declară că erau cu toții comisari speciali în slujba marchizului de Craillie, proprietarul moșiei Cwmbran.

Îi petrecu cu privirea din ușa hanului. Deja se lăsase întunericul. Fiind noiembrie, nopțile erau lungi. Apoi urcă la etaj, până la camera pe care o închiriasse, și închise ușa în urma sa, fără să facă zgomot.

capitolul 27

Era momentul în care își luau rămas-bun. Sperase – o parte din ea sperase – să-l evite pe parcursul următoarelor două luni, până ce avea să-și ia în primire noul post de profesoară. Sperase să se retragă discret, fără agitație, către o nouă viață. De-abia aștepta să înceapă această nouă etapă.

Dar, pe de altă parte, trebuiau să-și ia rămas-bun. Să pună punct, hotărât. În fond, nu putea să regrete. Cum să regrete? Venise după ea. În ciuda faptului că fusese o nebunie să se ducă acolo, în ciuda disconfortului creat de ploaie, în ciuda faptului că fusese periculos, venise după ea.

O salvase de la închisoare, de la o soartă îngrozitoare, deși oarecum neclară. Și făcuse același lucru pentru rudele ei, deși nu prea ar fi avut motiv, căci îl sfidaseră și îi ignoraseră avertismentele participând la marș – cu excepția lui Iestyn. Îi fixase acestuia din urmă brațul, în condițiile în care ceilalți se temeau să-l atingă, și le comandase de mâncare. Și avea de gând ca, la întoarcerea în Cwmbarn, să organizeze o altă întrunire cu locuitorii.

Fusese un dar minunat, pentru ea.

Da, era chiar potrivit ca aceasta să fie întâlnirea lor de rămas-bun. După aceea, avea de gând să-l întrebe pe tatăl ei dacă era posibil să plece mai devreme decât plănuise. Poate că se putea duce la noua ei școală, să observe activitatea preț de o lună înainte de a începe să muncească acolo efectiv. Voia să plece la scurt timp după acest rămas-bun.

Făcuse baie, mâncase și se relaxa lângă foc. Hangița îi luase hainele, promițându-i ca până dimineață să i le aducă înapoi spălate, uscate și călcate.

Poate că n-avea să rămână, îi trecu rapid prin minte. Sau, dacă era să rămână, poate că avea să doarmă în altă cameră, mai ales dacă prietenii și rudele ei aveau să stea și ei peste noapte aici. Însă fu doar un gând trecător. Știa că el avea să vină, și că urma să aibă o noapte întreagă la dispoziție să își ia rămas-bun.

O noapte întreagă. Într-o cameră curată și liniștită, într-un pat mare care părea comod, dar pe care ea nu îl încercase încă.

Nu avea deloc senzația că ar fi fost ceva greșit în această întâlnire. Nu-i părea nimic sordid și nu avea senzația că urma să păcătuiască. Îl iubea. Pleca de lângă el din cauză că o relație în care să fie pe picior de egalitate era pur și simplu imposibilă pentru ei. Dar trebuiau să își spună adio și iată că li se oferise acest dar neașteptat – o noapte împreună.

Nu avea nici o îndoială că problema reprezentată de prezența bunicului ei, a lui Emrys și a lui Huw la han urma să fie rezolvată.

Și astfel, întoarse capul și îi zâmbi lui Alex când acesta bătu ușor la ușă și intră. Prețioasa lor noapte împreună începuse, iar ea nu voia nici în ruptul capului să se gândească la ce avea să fie după aceea. Avea să o trăiască intens, astfel încât să păstreze această amintire în suflet pentru tot restul vieții.

– Niște nesocotiți, au ținut morțiș să plece înapoi pe întunerice, spuse el. Chiar și Iestyn.

– Da, mă gândeam eu, spuse ea. Nu vor ca buni, mama și Mari să își facă griji mai mult decât e nevoie. Alexander... mulțumesc.

Întinse un braț gol către el. Acesta înaintă către ea, luându-i mâna și ridicând-o la buze.

– Pari relaxată și somnoroasă, zise el.

Siân schiță un zâmbet.

– Ce ai pe tine? întrebă el.

– O pătură, îi răspunse ea.

– Primarul și mai mulți dintre soldații cu care am vorbit azi ar fi încântați să fie martori la această scenă, zise el. Numai că pari mult prea prietenoasă, Siân.

– Chiar sunt prietenoasă, răspunse ea.

Îl auzi cum trase încet aer în piept.

– Presupun că apa aia din albie nu mai este caldă, spuse el.

– Cred că nu

Pe Siân nu o încânta întârzierea implicată de cererea ca o nouă șarjă de apă caldă să le fie adusă în cameră.

- E bună și așa, spuse el, dându-și haina jos și aruncând-o într-o parte. Nu contează că e cam rece, orice numai să mă simt din nou curat.

Cât el se spăla după paravan, Siân se urcă în pat. Își lăsă pătura pe scaunul de lângă foc.

Întreaga scenă avea un aer seducător de domestic, remarcă ea, cuibărindu-se mai bine în așternut. Stătea în pat, așteptându-și bărbatul și ascultând plescăitul apei peste spatele și capul lui. Nu exista stânjeneală între ei, nici urmă de jenă, nici o îndoială privind ceea ce urma să se întâmple după ce el avea să se șteargă. Avea să vină în pat.

Siân își simțea inima strângându-i-se dureros, pentru că toate astea erau imposibile, pentru că știa că era vorba doar despre această noapte. Dar își goni acest gând din minte, fără milă. Aveau noaptea asta.

Siân nu mai dormise niciodată goală. Era de-a dreptul excitant să simtă cearceafurile pe picioare și pe sâni. Își dădu seama că era obosită, amintindu-și că nu dormise deloc noaptea trecută, ba chiar mersese aproape încontinuu. Parcă ar fi putut să doarmă o săptămână încheiată. Dar mai întâi... dragoste. O, da, întâi dragoste și apoi somn.

Când ieși de după paravan, era gol. Nu avea nici măcar un prosop în jurul șoldurilor.

- Mă gândeam că poate ai adormit, spuse.

Tânăra clătină din cap.

- Nu încă.

Alex se aplecă spre ea, punându-și mâinile de o parte și de alta a capului ei.

- Ce așteptai? o întrebă.

Zâmbea și era grozav de chipeș, cu părul lui blond încă umed după ce și-l ștersese cu prosopul și cu ochii de un albastru-intens.

- Te așteptam pe tine, răspunse ea.

- Să-ți cânt un cântecel de leagăn?

Îi zâmbi larg.

- Ai uitat că nu ai nimic pe tine, zise tânăra. Se vede clar că știi bine ce am așteptat și că și tu vrei același lucru.

- Ca să vezi! Își frecă vârful nasului ușor de al ei. Ai tras cu ochiul. Unde ți-e buna-cuviință?

Pusă față în față cu această fațetă jucăușă și afectuoasă a lui, Siân își simți inima cutremurându-se. Ca și cum ar fi fost făcuți să fie împreună. Ca și cum între ei se instalaseră deja o familiaritate și o tovarășie afectuoasă. Ah, oare avea să fie o amintire pe care să o poată retrăi fără durere?

- Departe, hăt-departe, răspunse ea. Ia ghici ce am pe mine...

Alex se încruntă, concentrându-se.

- O pătură? întrebă.

- Dacă arunci o privire peste umăr, rosti ea, o să vezi că am lăsat-o pe scaun.

- Nu se poate să fii goală, Siân, spuse el, cu ochii plini de veselie în timp ce se prefăcea de-a dreptul șocat.

- Ba mă tem că se poate, răspunse ea.

- Păi, rosti Alex, înseamnă că suntem în pericol. Nu am nici o sabie, nici cu, nici fără teacă, pe care să o pun între noi, pe pat.

- Vai de mine, spuse ea.

- La cum văd eu lucrurile, nu avem decât o singură soluție, propuse el, în afară de varianta în care eu ar trebui să dorm pe podea, pe care o refuz fără drept de apel.

- Care ar fi asta?

- Va trebui să întreținem relații sexuale, spuse el.

Obrajii ei se înroșiră în mod absurd când acest subiect fu pus în discuție atât de firesc.

- Aș putea să dorm eu pe podea, se oferi ea, ridicându-și brațele pentru a și le împreuna pe după gâtul lui, dar știu că ești prea galant pentru a permite una ca asta. Deci presupun că va trebui să ne conformăm... Rămânem cu soluția relațiilor sexuale.

Își mai zămbiră preț de câteva secunde, lăsându-și ochii să hoinărească, flămânzi, unul peste chipul celui-lalt, până ce Alex se apropie mai mult de ea și îi atinse buzele cu limba, trasând întâi conturul celei superioare, apoi și pe cel al buzei inferioare, iscând o nevoie brută în sânii și în pânțele ei. Dar nu o sărută.

- Siân, rosti el, ridicându-și capul câțiva centimetri pentru a o privi în ochi. Siân, dragostea mea. O să fie mai mult decât relații sexuale. Știi asta.

- Da, răspunse ea. Da, o știa, deși nu era sigură că trebuiau să recunoască asta cu voce tare. Dar de ce nu? De ce să nu aibă o noapte superbă, fără opreliști între ei? O noapte - și doar una - în care să-și transforme visurile în realitate. Da, o să fie mai mult de atât, Alexander. *Cariad*.

- N-o să fie nimic, rosti el, zâmbind larg, dacă nu rezolvăm cumva cu plapuma asta dintre noi.

- Dacă ne-ar fi venit ideea, spuse ea când el se ridică și trase plapuma de pe ea, privind-o apreciativ și apoi așezându-se lângă ea, am fi putut să folosim plapuma în loc de sabie.

- Problema noastră, zise el, strecurându-și un braț pe sub gâtul ei și întorcând-o pe o parte, astfel încât trupul ei se lipi de al lui, e că nu gândim.

Siân respira precipitat.

- Slăvită fie nechibzuința! rosti ea.

- Din tot sufletul... amin! Însă glasul lui își pierduse tonul relaxat, jucăuș. Siân... Acum se auzea cald și răgușit, chiar la urechea ei. Ești incredibil de frumoasă. O să te venerez cu mâinile, cu gura și cu tot trupul meu, dar tot n-o să pot să-ți arăt pe deplin cât de frumoasă ești.

Siân scânci când Alex începu să-și transforme cuvintele în fapte. Era cald, tare și minunat de masculin. Ea, Eva, el, Adam. Ea, Cleopatra, el, Antoniu. Ea, Julieta, el, Romeo. Alexander... Voia să îl tragă înăuntrul ei, să se piardă în el. Pentru totdeauna, pentru totdeauna.

- Dacă aș avea la dispoziție o veșnicie, tot n-aș putea să te iubesc îndeajuns pentru a-ți slăvi cum trebuie frumusețea, îi șopti cu buzele aproape lipite de ale ei când mâna lui, aflată în acel loc tainic al ființei ei, îi descoperă acel centru secret și o aduse pe marginea prăpastiei, gata-gata să plonjeze într-un abis de plăcere. Hai, Siân! Dă-mi totul! Dă-mi încrederea ta!

Siân atinse culmile plăcerii, dăruindu-i tot ce prețuia mai mult pe lume - independența, personalitatea,

sufletul ei. Se cutremură, lipită de el, iar el o ținu în brațe până ce ea savură pe deplin această plăcere, minunându-se că îi era dat să trăiască așa ceva. Dar mâinile, buzele și limba lui își reluau iar și iar asaltul, până ce plăcerea deveni mai mult decât o experiență de moment, până când deveni o grădină plină de nenumărate delicii.

În sfârșit, Siân înțelese că dragostea presupune reciprocitate și că un bărbat – că bărbatul ei – poate avea parte și de altă plăcere decât să-și verse sămânța. Începu să îl dezmiere cu palmele, cu buzele, cu limba și cu dinții. Atinse acea parte din corpul lui pe care nu s-ar fi crezut nicicând în stare să o atingă, ținând-o în palme, cuprinzând-o strâns, simțindu-i tăria și lungimea, atingându-i vârful și apăsând pe el până ce deveni ușor lipicios, iar Alex scoase un geamăt prelung.

Voia să îl simtă în ea. Adânc în ea, împingându-se în ea, astfel încât plăcerea să devină în sfârșit o experiență împărtășită, astfel încât să fie uniți prin miezul feminității ei. Voia să-i primească sămânța. Voia să o simtă țâșnind în ea. Voia să prindă roade. Voia să dea rod pentru el. Și pentru ea. Pentru ei amândoi.

– Te rog, te rog, gema ea, nereușind să-și dezlipească buzele de ale lui.

Deși avusese parte de repetate eliberări extatice și de plăceri inimaginabile, Siân știa totuși că plăcerea supremă nu venise încă. Aceasta n-avea să fie numai a ei. Sau doar a lui. Plăcerea supremă avea să fie contopirea lor. Un singur trup. O singură inimă. Un singur suflet.

Trupul lui era peste al ei, apăsându-l pe saltea. Picioarele lui le depărtară larg pe ale ei până ce Siân și le petrecu pe după ale lui și își ridică bazinul, pentru a fi pătrunsă. Însă Alex avea mult mai mult autocontrol decât ea. Își înălță capul și îi zâmbi.

– Cred, spuse el, că a venit vremea pentru relațiile alea sexuale despre care am vorbit, Siân.

Nu crezuse că era posibil să fie mai ațâțată decât era deja, însă cuvintele lui îi dovediră că se înșelase. Simți un val de dorință dureroasă asaltându-i intrarea, exact în locul în care el se apăsă pe ea. Alex continuă

să îi zâmbească în timp ce o pătrundea, tare, prelung și adânc, alunecând în căldura dorinței ei.

- Cel mai frumos lucru, spuse el. Siân... fierbinte și udă. A, da, și îngustă. Ce mușchi minunați ai! Toate astea-s ale mele, dragostea mea? Doar ale mele?

- Doar ale tale, răspunse ea. Doar ale tale, pentru totdeauna, Alexander. Și acesta... e al meu?

- Al tău, rosti el, și doar al tău, Siân, din primul moment în care te-am văzut. Pentru plăcerea ta, doar a ta. Ți place așa? Ți oferă plăcere?

Se retrase încet până la ieșire, după care se avântă din nou înăuntru, rapid și hotărât.

Siân expiră pe gură în timp ce mușchii ei interiori se contractară în jurul lui, trăgându-l mai adânc.

- Da, spuse. Dar nu doar plăcerea mea, Alexander. Trebuie să simțim împreună. Te rog, împreună.

- Bine, împreună atunci, spuse el, privindu-i atent fața în timp ce imprimă mișcării un ritm lent, adaptându-l la reacțiile trupului ei, până ce ajunseră să se miște la unison.

Ochii ei se umplură de pasiune, umbriți de pleoapele leneșe. Chipul lui lucea, acoperit cu o peliculă de transpirație.

- Ah, scoase ea un geamăt din gât, cu ochii ațintiți în ai lui.

Această pătrundere adâncă a lui în trupul ei era o agonie dulce, savuroasă.

- Nu mai e mult, rosti el. Ești gata să-ți dai drumul cu mine, dragostea mea?

- Da. Glasul ei era aproape un suspin. Te rog! Ah, te rog...

Greutatea lui se lăsă din nou peste ea. Alex o ținu strâns cu un braț peste umeri și cu celălalt peste șolduri, iar Siân închise ochii pentru a se concentra numai asupra aceluși punct adânc din ea unde se uneau, într-o conlucrare fabuloasă de energii.

Și, dintr-odată, pătrunseră în acel moment indescriptibil de surprindere, în care armonia era în sfârșit cunoscută cu adevărat, și începu acea lungă prăbușire în gol către centrul său, dincolo de trup și de minte. Împreună.

Preț de mai multe clipe, rămaseră uniți, cu membrele împreunate într-o îmbrățișare strânsă, după care se relaxară - la unison - și redeveniră doi oameni care se iubiseră. Cel care iubise și cea care se lăsase iubită. Nu mai erau o singură persoană, deși el era încă adânc înfipt în trupul ei.

Siân îl susținea, deși greutatea lui o apăsa puternic, conștientă că el adormise. Întrezări cu groază, doar pentru o clipă, acel zid enorm și rece al imposibilității, dar închise ochii și trase aer în piept, inhalând mirosul de săpun și sudoare al pielii lui - în nări și în mințe. Era încă seară, doar seară. Mai aveau încă noaptea la dispoziție.

Nu-și luaseră încă rămas-bun. Mai aveau timp.

Siân dormea profund. Avea capul pe umărul lui, cu chipul cuibărit în scobitura gâtului lui, astfel încât îi putea simți respirația caldă pe piele. Îi simțea sânii lipiți de pieptul lui, brațul petrecut peste mijloc, abdomenul și coapsele atingându-le pe ale sale. Mai devreme, când se trezise, simțindu-se vinovat că-și permisese să adoarmă peste trupul ei moale, și se desprinsese de ea, eliberând-o de sub el, se întorseseră instinctiv unul către celălalt, atingându-se cât mai mult posibil, ca și cum nu puteau dormi decât așa, asigurându-se că tot ce se întâmplase între ei fusese adevărat.

Deveniseră o singură ființă. Preț de un moment extraordinar - sau de o eternitate extraordinară - el nu mai fusese conștient de identitatea sa, iar ea și-o uitase pe a ei. Preț de un moment, „el“ devenise „ei“, „ea“ devenise „ei“, iar acest „ei“ devenise „unul“. Nu o formă de plural, ci una de singular, care nu era nici masculin, nici feminin, nici neutru. Deveniseră unul.

Așa că se îmbrățișaseră fără cuvinte, lăsându-se să alunece într-un somn îndus de extenuare. Alex fusese sigur că era în stare să doarmă o zi și-o noapte fără ca măcar să se miște. Dar revenise din nou la realitate. Cum să n-o facă, alături de o asemenea femeie? Zâmbi și-și frecă obrazul de creștetul ei.

Era cum nu se putea mai fericit. Învârti acest concept în minte. Fericirea era un lucru lunecos și trecător, știa el din experiențele de până atunci. Dar era în mod clar o realitate – o simțea pe deplin acum. O ținea în brațe. Și-avea să o facă pentru totdeauna. O strânse mai bine la piept, iar Siân mormăi ceva în somn, cu gura aproape de pielea gâtului lui. Alex nu era într-atât de naiv să-și închipuie că era capabil să simtă un asemenea nivel de fericire pentru tot restul vieții, dar știa că urma să aibă parte de experiențe la fel de mulțumitoare, ba chiar mai mult decât mulțumitoare.

Ea era fericirea lui. Toată fericirea pe care avea să o trăiască pe lumea aceasta – oricât de multă sau de puțină îi era sortită – avea să graviteze în jurul ei. Siân.

Fusese atât de aproape să o lase să plece! Chiar și acum, dacă-și lăsa mintea să lucreze conform principiilor rațiunii și ale obiectivității, nu era sigur că exista o cale cu adevărat realizabilă de a o păstra în viața lui. Dar nu voia nici în ruptul capului să-și permită să aibă asemenea gânduri. Nu acum. Nu încă.

Își puse mâna sub bărbia ei, îi înălță fața și îi presără pe buze săruturi blânde, ușoare ca un fulg.

– Mmm, îngăimă ea prin somn, ținându-și ușor buzele sub ale lui.

Nu era deloc corect ce făcea. Probabil era extenuată, după tot ce pătimise în ultimele zile. La care se adăugase efortul intens implicat de contopirea lor, până să-și permită să adoarmă.

O întoarse pe spate, mișcându-se odată cu ea, îi depărtă picioarele cu ale sale și se împinse adânc în ea.

Era caldă, udă și relaxată. Rămase nemișcat în ea, savurând senzația dată de trupul de femeie în jurul bărbiei lui. Senzația dată de Siân.

– Mmm, rosti ea din nou, iar Alex o simți ridicându-și ușor picioarele pe pat, astfel încât să se poată cuibări mai bine în ea.

Își putea da seama că nu era complet trează. Ideea asta i se părea excitantă. Îi plăcea să o vadă participând. Iată că putea savura și pasivitatea ei, atâta timp cât

provenea din acceptare totală. Și nu avea cum să pună asta sub semnul întrebării, nu cu ea.

- Relaxează-te, îi murmură la ureche. Stai nemișcată și lasă-mă să te iubesc!

O iubi timp de multe minute, cu mișcări lente și ferme, mărinind ritmul treptat, dar foarte, foarte încet. Știa că femeile nu se excitau repede doar din împreunarea trupurilor, spre deosebire de bărbați, pentru care aceasta era totul. Așa că îi acordă timp, și își acordă și lui însuși. Timp pentru a savura fierbințeala și moliciunea interiorului trupului ei învăluindu-i mădularul erect, timp pentru a savura acea plăcere bărbătească de a posedă și de a stăpâni pe deplin, de a simți trupul femeii sale deschis și dornic sub el. Dar posesie și stăpânire pe care să le folosească pentru plăcerea ei.

Îi simțea mușchii încordându-se involuntar în timp ce continua să se miște ritmic în ea; ritmul respirației ei se accelerează și căldura ei interioară deveni mai intensă. Îi luă mâinile în ale sale, i le ridică deasupra capului, cu încheieturile încrucișate, și își împleti degetele cu ale ei. Siân își strânse tare degetele de ale lui când el schimbă ritmul, făcând-o să se avânte cu el pe culmile extazului. Siân suspină și se relaxă sub el în timp ce sămânța lui țâșnea adânc în ea.

- Mmm, îngână ea când Alex se întinse din nou lângă ea, cu un braț sub cap. Tocmai m-am trezit dintr-un vis minunat.

- Serios? O sărută blând. Povestește-mi!

- Se făcea că ne iubeam, zise ea.

- A, nu mai spune! Își frecă nasul ușor de al ei. Și eu am visat același lucru. Îmi pare rău că te-am trezit, Siân. Dar să știi că de vină e numai obiceiul ăsta scandalos al tău de a dormi goală.

- Plus faptul că nu ai adus cu tine o sabie, completă ea. Alexander? Ai vorbit serios cu ce le-ai spus bunelului și celorlalți? Ai de gând să mergi mai departe cu îmbunătățirile pe care voiai să le faci în Cwmbran? N-o să-i pedepsești întorcându-te în Anglia?

- Cred că așa putea să fac una ca asta, zise el. Dar de ce să mă pedepsesc într-atât?

- Ai prins drag de Țara Galilor, nu-i așa? îl întrebă ea, cu ceva mirare în glas.

- Nu știu cât de mult de Țara Galilor propriu-zis, răspunse el. Am prins drag de Cwmbran. Și de oamenii de acolo. Și mai ales de una dintre femeile de acolo.

Siân își duse două degete la buze.

- Șșștt, rosti apoi. Dacă te referi la mine, țin să precizez că în curând n-o să mai locuiesc în Cwmbran. O să-l rog pe tata să mă trimită la noul post înainte de Crăciun. Cât mai curând posibil. De-abia aștept să-mi încep noua viață. Nu! Degetele ei apăsară mai tare, văzând că el începe să spună ceva. Nu în noaptea asta, Alexander. Hai să ne acordăm noaptea asta - ca și cum ziua de mâine nu ar exista.

Alex voia să spună ceea ce fusese pe punctul de a rosti. Dar se opri. Erau o mulțime de lucruri de luat în calcul - fericirea ei pe tot parcursul vieții, obligațiile pe care el le avea în materie de succesiune și titlu nobiliar, relația cu rudele sale, cu Verity... Nu era un lucru pe care să-l spui nitam-nisam, într-o noapte de pasiune. Se mai gândise și înainte la asta și hotărâse că nu era o idee bună. Poate că avea să gândească la fel după ce această noapte urma să ia sfârșit.

O sărută prelung.

- Iestyn, schimbă el subiectul. Nu e prea fericit ca miner, nu?

- Nu l-ai face să se plângă nici să-l pici cu ceară, îi răspunse ea. Sau să vezi că ar munci cu mai puțină tragere de inimă ca oricare altul. Dar, când era mai mic, înainte ca realitatea să năvălească în lumea lui și să-l face să ridice un zid în jurul său, îmi vorbea despre visurile sale. Cărți, școală, să țină predici, o capelă și o congregație pe care să o păstorească.

- Și crezi că n-a fost decât un vis de copil? întrebă el. Un vis care nu are nici o legătură cu realitatea? Dacă ar fi avut ocazia, crezi că l-ar fi transpus în realitate?

- Înainte, credeam că nu poate, răspunse ea. Înainte, mi se părea că e prea dulce și prea blând ca să țină în frâu o congregație și să conducă viața morală și spirituală a unei comunități. Dar, după ce s-a întâmplat în ultima

vreme, sunt nevoită să recunosc că Iestyn are în centrul său un miez de oțel. Nu îi afectează cu nimic blândețea și sensibilitatea, dar e de-ajuns să mă facă să înțeleg că nu are nici un dram de slăbiciune. Nici unul. În felul lui, cred că e mai puternic decât... decât Owen.

- A tot zâmbit și a fost atent la aiurelile tale în timp ce eu îl supuneam unor dureri parcă venite direct din iad fixându-i brațul cu atele, spuse el. Cred că încerca să te facă să te simți mai bine, Siân.

- Da, răspuse ea. Am observat. Chiar erau aiureli? Nici nu mai știu ce îi spuneam.

- Aiureli totale, spuse el. Genul de lucruri pe care i le gânguream și eu lui Verity pe când nu avea nici un an. Mi-am dat seama din tonul tău, căci vorbeai în galeză. Crezi că s-ar isca o rășcoală în Cwmbran dacă l-aș scoate din mină și l-aș face secretarul meu o vreme, astfel încât și el, și eu să putem explora alte variante pentru viitorul lui, fără grabă? Cu cei din neamul tău nu se știe nicio dată, Siân. Sunt destul de imprevizibili.

Chiar și în întuneric, Alex putu observa că ea făcuse ochii mari. Își smuci capul pe spate și se uită lung la el.

- Ai face tu asta? îl întreabă. Pentru Iestyn? Ah, Alexander...

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse el.

- Nu contează cum reacționează ceilalți, răspuse ea. Nu contează ce părere am eu. Întreabă-l, Alexander. Ah, te rog, întreabă-l! Ah, te iubesc!

Pe chipul lui se întinse lent un zâmbet mulțumit.

- Chiar așa, Siân?

Tânăra se uită fix la el câteva clipe bune, după care încuviință din cap.

- Și eu te iubesc, îi spuse el. Cred că ești de-a dreptul extenuată.

Siân stătea nemișcată și îl privea, fără să scoată vreun sunet.

- Trebuie să dormim, spuse el.

- Da.

- Bineînțeles, continuă el, parcă e păcat să ne irosim timpul, dacă tot suntem amândoi treji, nu crezi?

- Niciodată n-am suportat să irosesc nimic, zise ea.

- Vai, dar ce să facem cu timpul ăsta?

Îi zâmbi larg.

- Sărută-mă, propuse ea. Poate că, până terminăm, o să-i vină vreo idee unuia din noi.

Alex o sărută.

Nu mai glumise niciodată cu o femeie. Cel puțin, nu ca preludiu la actul dragostei. Cu fiecare minut ce trecea, descoperirea că asta adăuga o nuanță delicioasă întregii experiențe. Erau nebuni amândoi. Amândoi aveau disperată nevoie de somn.

- Suntem nebuni, îi zise, ridicându-și capul.

- Și ce fac oamenii nebuni în toiul nopții, când ar trebui să doarmă, ca să nu irosească timpul? rosti ea.

- Grea întrebare, spuse el. Eu sunt nebun, n-ai cum să te aștepti să știu răspunsul. Totuși... poate asta. Își strecură brațul pe sub ea și o ridică peste el. Vrei să-ți arăt la ce anume mă refer?

- Da, te rog, răspunse ea.

Mai trecu o jumătate de oră până când se lăsară din nou în voia somnului, după ce căzuseră de acord că da, probabil asta făceau nebunii și, dacă da, atunci oamenii normali la minte aveau multe de învățat de la ei.

capitolul 28

Angharad urma să primească pensie, ca văduvă a unui bărbat care-și pierduse viața în mină. Numai bine, își spuse ea, singură în casa tatălui ei. Nu mai avea decât o casă unde făcea menajul și îi era teamă să intre în casa reverendului Llewellyn. Îi era groază că era posibil să știe. Dacă da, i-ar fi ținut o predică îngrozitoare. Poate chiar mai rău de atât. Poate că ar fi fost exclusă din congregație.

Și totuși, nu prea conta atât de mult. Nimic nu părea să mai conteze.

Owen Parry murise.

Emrys Rhys se întorsese teafăr și nevătămat.

Nu avea nici o importanță. Nu era problema ei.

Luni dimineața, după programul ei obișnuit, se dusesese acasă la Josiah Barnes. Îl găsisese acasă, căci exploatarea era închisă, pentru că toți bărbații plecaseră spre Newport.

Știa.

La început, Angharad simțise doar rușinea și umilința de a fi tratată ca un copil, când, de fapt, avea douăzeci și opt de ani. Deși, chiar și pe când nu era decât o copilă, tatăl ei nu o bătuse niciodată. Domnul Barnes o făcu însă, ridicându-i rochia astfel încât între palma lui și carnea ei să nu fie decât pânza subțire a furoului. Dar umilința fusese înlocuită de durere și, în cele din urmă, de o agonie care-i cuprinse întreaga lume, făcând-o să plângă cu suspine isterice. Dacă cineva ar fi întrebat-o apoi, ar fi fost în stare să jure că în total bătaia durase cinci minute. Dar Josiah Barnes avea o palmă foarte grea.

Cumva, pentru că nu îi era rușine de ce făcuse și pentru că știa că, în alte privințe, merita să fie bătută și poate chiar mai mult de atât, reușise să-și controleze suspinele și să-și ridice bărbia când Barnes o lăsă să se ridice în picioare. Izbutise chiar să-l privească în ochi.

Ceea ce fusese o greșeală.

O palmuise pe ambii obraji de mai multe ori și, când asta nu reușise să-l mulțumească, o lovise și cu pumnii.

- Hai, îi spusese într-un final, când Angharad nici nu mai știa dacă se ținea pe picioare, dispari din fața mea până nu te omor. Nici nu meriți să te ating! Guno! galez!

Angharad se dusesese acasă, unde și rămăsese.

Siân îi scrisese un bilet tatălui ei chiar în dimineața când se întoarse de la Newport - și după douăsprezece ore de somn neîntrerupt. Dar acesta sosi personal la ușa bunicului ei aproape înainte să se fi uscat cerneala pe scrisoare. O prinse într-o îmbrățișare puternică imediat ce îi deschise ușa, în ciuda faptului că bunica ei era de față și îi putea vedea.

Sir John își dădu jos pălăria și înclină din cap în direcția lui Gwyneth, dar ea nu îi adresă decât un „bună

dimineața“ sec înainte de a trece pe lângă el și de a ieși din casă. Se ducea să o ajute pe o vecină care tocmai născuse.

Siân îi zâmbi tatălui ei, ca și cum și-ar fi cerut scuze. Își petrecu brațele pe după gâtul lui și, când el o îmbrățișă din nou, își rezemă obrazul de umărul lui. Pentru ea, să aibă un tată era în continuare ceva nou, care-o făcea să i se înmoaie picioarele de emoție, chiar dacă buni susținea sus și tare că făcuse destule greșeli în trecut și că nu merita să fie iertat acum. În brațele lui, Siân se relaxă, ca și cum așa putea să scape de toate poverile pe care le purta pe umeri.

- Te-ai întors teafără și acum ești în siguranță, zise el când, într-un final, îi dădu drumul. O sărută zgomotos pe buze. Craille mi-a trimis vorbă azi-noapte, așa cum a făcut și când ai dispărut. Am zis că-mi pierd mințile, Siân. Ca și cum n-aș fi avut destule griji, cu exploatarea închisă din lipsă de personal, căci toți plecaseră spre Newport. Am zece care nu s-au mai întors. Știu sigur că șase dintre ei au fost arestați. De ceilalți patru nu se știe nimic. Și-apoi să aflu că ai plecat și tu după... A fost picătura care a umplut paharul.

- Îmi pare rău, rosti ea mai rece, trăgându-se de lângă el. N-ar fi trebuit să-ți faci griji din pricina mea. Nu ești responsabil pentru mine.

Sir John plescăi din limbă.

- Acesta ar fi momentul în care eu să zic că, din punctul meu de vedere, asta-i numai bine, răspunse el. Nu, nu o să cădem din nou în capcana asta. Eram înnebunit de grijă pentru că te iubesc, micuța mea.

Siân se apropie din nou de el și îi mângâie reverele hainei groase, de iarnă, cu ambele mâini.

- Știu, tăicuțule, îi spuse. Și îi zâmbi. Este tare bine că suntem tată și fiică, nu soț și soție. Am fi mereu la cuțite.

- N-ai pățit nimic, nu? o întrebă. Craille te-a adus acasă?

- Sunt bine. Îi mângâie din nou reverele și se întoarse către focul din vatră, să pună de ceai. Dă-ți haina jos și stai un pic cu mine! Tăicuțule, pot să plec înainte

de Crăciun? Poți să faci tu aranjamentele necesare? Vreau să plec cât mai repede. Cât mai repede cu putință.

Sir John își dădu jos haina și o zvârli pe spătarul unui scaun, după care veni să-și încălzească mâinile la foc și să ia loc.

-Nu-ți oferă decât ce i-am oferit eu mamei tale? o întrebă.

Siân puse jos vasul greu în care fierbea apa și aranjă un șervet peste ceainic, să mențină căldura apei.

-Ieri nu mi-a zis nimic, răspunse ea. Nu mi-a oferit. Dar știi bine că n-aș putea să accept așa ceva. Cred că mami a fost fericită. Eu n-aș putea să fiu. Poți să aranjezi ceva?

-O să trimit o scrisoare, zise el. Probabil că o să fie chiar încântați că ești într-atât de entuziasmată încât să vrei să te duci mai devreme - mai ales dacă îți plătesc eu salariul până la sfârșitul anului. Închide gura, o să-ți intre muștele în ea, Siân. Să nu te prind că te împotrivești. Sunt tatăl tău.

-Da, rosti ea. Mulțumesc. Cât crezi că o să dureze până o să primești un răspuns?

-Hai să stai în căsuța voastră cât aștepți, Siân, zise el. Lasă-mă să te duc acolo chiar de azi. Fă-ți bagajele și hai cu mine, acum! Poți să ai parte de tot confortul acolo, până primesc eu răspuns. Și o să pot să vin să te văd zilnic. Avem mult de recuperat, micuț, și în curând o să pleci.

Era o perspectivă tentantă. Siân turnă ceaiul în tăcere. Să se întoarcă în decorul familiar al copilăriei ei... Să facă un pas către viitor. Să facă acel pas decisiv de lângă el. De ce nu-i oferise Alexander ieri nici măcar ceea ce era cu neputință să accepte? Merseseră alături ore întregi, aproape fără să scoată vreo vorbă, ținându-se de mână. Apoi, el își recuperase calul și făcuseră restul drumului călare - prima oară când Siân urcase în șa.

Abia dacă-și vorbiseră. Nu că li se păruse vreunui din ei că era nevoie de cuvinte între ei. Uneori, acestea erau de prisos. Apoi o adusese la bunicii ei și o lăsase

acolo, într-un amalgam de manifestări de bucurie din partea celorlalți, fără nici un cuvânt sau vreo privire.

Bineînțeles, îl refuzase înainte. Alexander știa la fel de bine ca ea că era ceva imposibil. Știa la fel de bine ca ea că noaptea pe care o petrecuseră împreună fusese o ocazie de rămas-bun. Da, o, Doamne, cât de mult își dorea să se lupte cu acea imposibilitate! Voise ca și el să lupte. Se așteptase ca el să-i ceară din nou. Se pregătise, întărindu-se, să îl refuze din nou și nu fusese deloc sigură că avea să reușească.

Dar el acceptase acel bun-rămas ca atare.

Și ea trebuia să facă la fel.

Fusese mai puternic decât ea.

Avea să-și facă bagajele imediat ce terminau de băut ceaiul. Trebuia să plece, fără să-și ofere ocazia să se răzgândească.

- Siân? i se adresă tatăl ei.

- Lasă-mi o săptămână, răspunse ea. Trebuie să-mi iau rămas-bun de la anumite persoane, trebuie să reglez niște socoteli rămase nerezolvate. Dacă nu ai nici o veste de la mine într-o săptămână, vii să mă duci la căsuța noastră, tăicuțule?

Sir John încuviință din cap și își luă ceașca.

- Faci ce trebuie făcut, îi spuse, deși știu că te doare sufletul. Ești o femeie puternică, Siân, și o să-ți clădești o viață nouă. N-ai fi niciodată fericită ducând viața pe care ți-o poate oferi el. Probabil ar putea să-ți dăruiască prunci și sigur n-ai duce lipsă de nimic, dar te-ar durea să vezi că nici tu, nici copiii tăi n-ați fi primiți în capelă și ați fi evitați de cei de-un neam cu tine. Și te-ar durea să-l vezi că se recăsătorește și că face alți copii, cu soția lui. Mama ta a fost foarte afectată când a aflat că urma să o am pe Tess.

- Da, confirmă tânăra.

- Siân, zise el, punându-și ceașca pe farfuriuță, după care le așeză pe amândouă pe masă, iartă-mă! Eram deja înșurat când am cunoscut-o pe Marged, în anul în care *eisteddfod*-ul s-a ținut în Penybont. Era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată și am făcut-o a mea, făcându-le rău și ei, și soției mele. Și ție. Cu toate acestea

însă, dacă e să fiu sincer, să știi că nu sunt sigur că m-aș fi însurat cu ea, chiar dacă aș fi fost liber. Nu se face una ca asta, știi tu, iar eu n-am avut niciodată curajul de a fi un deschizător de drumuri. Dar am iubit-o mereu – și pe tine.

– Moralitatea nu e un lucru simplu, rosti ea, deși ar trebui să fie. Când ascuți predica, la capelă, sau citești din Biblie, lucrurile par destul de clare. Dar nu sunt. Dragostea și moralitatea nu se potrivesc întotdeauna, și uneori dragostea e mai puternică. Poate că nu ar trebui să fie, dar e. Cum pot să nu te iert? L-am iubit pe Alexander. Și, în plus, n-aș mai fi aici dacă tu n-ai fi cedat în fața dragostei pe care ai simțit-o pentru mami, nu-i așa? Schiță un zâmbet.

Sir John plecă la scurt timp după aceea, după ce o îmbrățișase strâns din nou și o asigurase încă o dată că proceda bine. Avea să se întoarcă săptămâna viitoare, îi spusese, asta dacă nu cumva urma să primească un răspuns favorabil la scrisoarea sa chiar mai devreme.

Nu era o persoană puternică, își spusese Siân despre ea însăși, așezându-se lângă foc și privind lung în flăcările care dansau în vatră. Dacă ar fi fost puternică, ar fi profitat de ocazia de a se muta în căsuța în care copilărise și ar fi plecat cu tatăl ei chiar atunci. Asta își dorise de când se trezise din somnul îndelung și descoperise că realitatea nu-i oferea decât o durere cruntă. De aceea îi și scrisese. Își dorise cu disperare să plece departe de aici, să lase amintirile în urmă, precum și pericolul teribil de a-l vedea din nou pe Alexander și de a declanșa și mai multă durere.

Dar, când venise momentul deciziei, nu avusese curajul să plece. Invocase un pretext vag pentru a mai rămâne aici încă o săptămână.

Era absurd să simtă că nu putea să mai trăiască, deși nu suferea de nici o boală fizică. Știa bine că era absurd. Minteia i-o spunea foarte clar. Știa că durerea avea să se mai diminueze și că viața avea să-și continue cursul. Știa că, având douăzeci și cinci de ani, mai putea spera că viața avea să-i ofere multe experiențe și ocazia

de a fi fericită. Dar astăzi cea care conducea era inima, nu mintea.

Iar inima i se frângea în mii de bucăți. O durea atât de tare, încât se temea că avea să înceteze să mai bată.

Deși de la noaptea lor de adio trecuseră o zi, o noapte și parte din a doua zi, avea încă acea senzație dureroasă care nu era, de fapt, durere propriu-zisă în locul acela în care el o iubise de patru ori. Iar sânii îi erau în continuare sensibilizați, resimțea acut orice atingere. Își lipi palma de abdomen. Și încă tânjea să afle dacă dăduse rod pentru el. Își dorea să aibă în pânțele copilul lui. O, da, în mod clar astăzi inima era la putere.

Și, până acum, nici un cuvânt care să sugereze că poate noaptea lor de adio nu fusese, de fapt, un rămas-bun. Doar drumul spre casă petrecut într-o tăcere aproape deplină – doi oameni care tânjeau să fie o singură ființă, așa cum fuseseră pe parcursul nopții, atât în somn, cât și în trezie, care acum erau în mod clar două. Două entități diferite. Două lumi diferite. Și apoi urmasa episodul teribil de dezamăgitor în care el se retrăsese discret în timp ce buni plângea de bucurie că ea se întorsese nevătămată.

Senzația de gol era un lucru cumplit, își dădu seama Siân. Părea inofensiv – vid, nimic. Dar golul nu era, de fapt, nimic. Era ceva. Era o disperare grea, atotcuprinzătoare, sufocantă.

Iar ea simțea un gol în suflet.

Avea o mulțime de lucruri de făcut. Trebuia să-și aducă oamenii înapoi la muncă, să aranjeze detaliile unei întruniri cu ei – tot la capelă. Trebuiau făcute aranjamentele necesare pentru a aduce trupul lui Owen Parry. Trebuia să discute cu Iestyn Jones – băiatul se prezentă în biroul său, rămase în picioare, privindu-l direct în ochi, și acceptă postul oferit, promițând să își dea silința, chiar dacă nu avea experiență într-o asemenea activitate. Faptul că avea brațul drept imobilizat într-o eșarfă legată de gât n-avea să-l împiedice să înceapă imediat – era stângaci.

Dacă băiatul dădea dovadă de râvnă, înclinație și tărie de caracter – pe care Alex se aștepta să le vadă din plin la el –, atunci în toamna următoare avea să-l trimită la universitate sau la orice colegiu se ocupa cu formarea pastorilor anglicani. Mai mult ca sigur, urma să poată afla de la reverendul Llewellyn informațiile de care avea nevoie.

Și mai erau și alte lucruri de rezolvat – chestiuni mai puțin plăcute. Nu era nevoie să-și înăbușe gândurile, descoperi Alex, ci doar să își sufoce mintea cu alte probleme. Cel mai bine era să continue să facă asta încă vreo două luni. Și-apoi ea avea să plece la noul ei post, în Carmarthenshire. Cel mai bine ar fi fost să o lase să plece fără să-i mai spună nimic. Ar fi fost nedrept să-i ofere ceva ce poate că avea să accepte, într-un moment de slăbiciune, și apoi să o facă nefericită toată viața. Nu ar fi fost fericită având doar un loc în patul lui. Și nici el.

Siân era femeia cu care să-și trăiască toată viața, nu pe care doar să o aibă în patul lui.

Și totuși, evita să se gândească la implicațiile acestui gând. Nu ar fi fost corect nici față de ea, nici față de el. Nu putea să facă în așa fel ca ideea să fie potrivită doar dorindu-și asta. Dar, o, Doamne, cât o dorea! Dacă nu-și ținea mintea și zilele ocupate cu alte gânduri și alte fapte, avea să înnebunească de atâta dorință.

Și era posibil să-și lase inima să-i pună stăpânire pe minte. Și asta nu putea duce la nimic bun. Sau putea? Dar nu, n-avea să-și lase îndoielile să erodeze totul.

Mai avea de rezolvat chestiunile acelea mai neplăcute. Îl convocă pe Gwilym Jenkins la castel. Avea o bănuială că simplul fapt de a trebui să vină aici urma să-i bage frica în oase. Puse să fie condus în birou și îl lăsă intenționat să aștepte zece minute încheiate.

Dar nu îl concedie și nici nu-l pedepsi altfel decât prin vizita propriu-zisă la reședința sa și o muștrare extrem de severă. Jenkins fusese cel care răspândise zvonurile care duseseră la biciuirea lui Siân și tot el fusese cel care o trimisese în urmărirea protestatarilor care mășcăluiau către Newport, făcând-o să se vâre într-o situație

periculoasă care ar fi putut să aibă consecințe mult mai grave pentru ea.

Dar nu îl dădu afară de la slujbă. Fusesse și el biciuit și i se distrusese toată mobila chiar sub ochii lui. Plus că avea de întreținut o soție și cinci copii.

Alex îl trimise înapoi la muncă, impunându-i un singur act de penitență. Gwilym Jenkins trebuia să participe la întrunirea de la capelă, împreună cu soția lui, dacă avea copii suficient de mari care să-i supravegheze și pe cei mici.

Și trebuia să se ocupe și de Josiah Barnes. Omul acesta muncise din greu timp de doisprezece ani și făcuse mina și topitoria eficiente și profitabile. Condusesse cu mână de fier, dar la fel procedau toți proprietarii de prin văile din jur. Și totuși, făcuse niște lucruri josnice. Își lăsase ciuda față de Siân, pentru că refuzase să se mărite cu el cu ani în urmă, să i se strecoare în suflet și să se transforme într-o sete josnică de răzbunare. Iar aceasta îi afectase reputația, îi provocase îngrijorare, groază și grave suferințe fizice. Implicând-o în marșul către Newport, o expusese pericolului de a-și pierde libertatea sau chiar viața – Alex se trezise de multe ori cuprins de sudori reci amintindu-și cât de aproape fusese de Parry când acesta fusese ucis. Glonțul acela ar fi putut foarte bine să-i fi curmat ei viața.

Barnes ar fi putut să se facă vinovat de crimă.

Și astfel, Barnes fu concediat. Alex se forță să tranșeze situația într-o manieră obiectivă, strict profesională, deși îl mâncau palmele să-l pedepsească personal, exact așa cum procedase cu Owen Parry după biciuirea de pe munte.

Barnes fu chemat în biroul lui, i se oferi șansa de a se apăra, dar, cum acesta nu putu să o facă, fu concediat. Urma să-și încheie activitatea imediat, fără să primească o scrisoare de recomandare. Alex se gândise îndelung la acest aspect, închipuindu-și la ce viitor îl condamna pe fostul său vechil. Dar nu putea garanta cu inima deschisă pentru caracterul și integritatea lui în fața unui alt om care s-ar fi gândit să îl angajeze.

Îi acordă trei zile să părăsească locuința pe care o ocupase și Cwmbranul.

- Dacă te văd pe aici după expirarea acestui termen, o să te scot de pe moșie chiar eu, făcând uz de forță, îi spuse el glacial, față în față.

Barnes îl fixa furios și sfidător.

- Dacă prind de veste că te-ai apropiat la mai puțin de un kilometru și jumătate de doamna Jones, te omor pe loc. N-o să întreb dacă ai priceput. Ești concediat.

- O să dați faliment până la primăvară, replică Josiah Barnes. Toți muncitorii o să flămânzească și o să se răscoale... iar eu o să primesc aceste vești cu mare încântare.

Alex se uită fix la el, cu ochi hotărâți și reci, până ce Barnes se întoarce și ieși din încăpere.

După asta, mai avea de făcut o vizită. Nu voia să o cheme pe Angharad Lewis la castel. Nu voia să o sperie. Află unde locuia tatăl ei și îi făcu o vizită acolo.

Angharad fu cea care îi deschise ușa, ascunzându-se pe jumătate în umbra de după ea. Alex se uită, îngrozit, la obrajii tumefiați, la vânătăia din jurul unui ochi atât de umflat încât nu se mai deschidea și la buza inflamată. Când îl văzu, Angharad dispăru complet după ușa.

- Ah, Angharad, rosti el, intrând în casă și închizând încet ușa în urma sa. Barnes?

- A aflat, zise ea. Și-a dat seama. Dar nici că-mi pasă. Siân Jones s-a întors acasă teafără.

- O, Doamne, rosti el. Îmi pare atât de rău! Închise ochii pentru o secundă și își aduse aminte că îi spusese lui Gwilym Jenkins că avea să discute cu el când avea să se întoarcă din Newport. Probabil că Jenkins îi raportase totul lui Barnes, iar acesta trăsese concluzia evidentă. Și totuși, el, Alex, îi promisese că nimeni n-avea să afle cine îi spusese. Mai ai și alte vânătăi care nu se văd?

- Nu contează, răspunse ea. Dar, când Alex îi luă mâinile într-ale lui, izbucni: M-a bătut la fund. Ca pe un copil obraznic. Și-acum mă doare când mă așez. Mă bucur că nu m-a luat de nevastă. Cred că l-aș fi citit mai bine de la început dacă nu era bogat și puternic. Tare rău din partea mea să vreau să mă ajung așa. Am primit fix

ce meritam. Așa zice tăicuțu'. Dacă prinde de veste reverendul Llewellyn, n-o să mă mai primească în capelă.

Alex îi strânse ușor mâinile.

- Ai o inimă bună, Angharad Lewis, îi spuse. Te-ai expus unui pericol deloc neglijabil și ai renunțat la speranțele tale de viitor de dragul prietenei tale. Nici că există dovadă de iubire creștinească mai mare ca asta - sunt sigur că știi *Biblia* la fel de bine ca mine, dacă nu chiar mai bine.

Angharad își plecă privirea și, dintr-odată, păru stânjenită să stea așa, cu mâinile într-ale lui. Alex îi dădu drumul.

- Tu îi faci menajul preotului, spuse el. Și lucrezi și la Barnes. Și la Owen Parry, nu?

Angharad înghiți în sec și dădu aprobator din cap.

- Aș vrea să-ți ofer un post la castel, dacă te interesează, îi zise. Domnișoara Haines se plânge de ceva vreme că are prea puține cameriste, acum că eu și fiica mea ne-am instalat aici. Domnișoara Haines nu se plânse deloc. Ai fi dispusă să îi faci o vizită și să discutați despre asta - poate săptămâna viitoare, când o să ți se vindece fața?

Angharad îl măsură atent cu ochiul teafăr.

- Ah! suspină. Da, vă rog... O să primesc o pensie, dar îmi place să muncesc.

Alex zâmbi.

- O să-i spun domnișoarei Haines să te aștepte într-una din zilele săptămânii viitoare, atunci, zise, cu mâna pe ivărul ușii. Și-ți mulțumesc din nou, Angharad, pentru curajul și bunătatea de care ai dat dovadă. Îți voi rămâne îndatorat mult timp de-acum încolo.

- Mulțumesc, milord, răspunse ea, incurcată, când Alex ieșea.

Poate că era mai bine, își spuse el în timp ce mergea pe stradă, că se dusesse la ea după ce îl concediase pe Barnes. Chiar și așa, era tentat să se oprească la casa pe care acesta încă o ocupa și să-i dea o bătaie soră cu moartea. Dar n-avea să facă una ca asta. Din câte vedea el, violența nu ducea decât la alte acte de violență. Și, la urma urmei, faptul că își pierduse slujba și i se zădărnicișea

planurile de viitor reprezentau cea mai grea pedeapsă cu putință pentru un om ca Josiah Barnes.

Da, era cea mai bună soluție, se hotărâse în primele zile de la întoarcerea de la Newport, să se mențină ocupat, să-și păstreze mintea în alertă și să-și umple ceasurile libere ocupându-se de fiica lui. Nu avea să-și permită să se gândească la Siân decât după Crăciun. Decât după ce ea avea să fi plecat. Poate că atunci nu avea să mai fie atât de periculos să se gândească la ea. Și să își aducă aminte.

Dar nu acum. Nu încă.

În dimineața în care avu loc înmormântarea lui Owen Parry, capela era chiar mai aglomerată decât la slujba de duminică, dacă era cu putință una ca asta. În strane erau puțini oameni care i se împotriviseră fățiș și mulți care fuseseră intimidați de forța sa fizică și de puterea sa interioară. Erau cei care fuseseră șocați să afle că făcuse parte din Vitele Scoțiene și că fusese printre cei care o târâseră pe logodnica lui din casă și o biciuiseră. Erau oameni – în mare parte femei – care dădeau vina pe el pentru eșecul demonstrației din Newport, deși ca prin minune el fusese singura victimă din Cwmbran.

Dar nu era aproape nimeni care să nu-l fi respectat și care să nu considere că moartea lui îi făcea pe toți să se simtă mai săraci sufletește. Pe lângă toate acestea, fusese unul de-ai lor și, în ciuda a tot – în ciuda peripețiilor din ultimele luni, a temerilor și a actelor de violență –, simțul comunitar era un element central al vieților lor.

Owen Parry nu avea rude în viață. Dar, într-un fel, rudele sale erau toți bărbații, femeile și copiii din Cwmbran, până la unul. Toți se prezentară acolo, să-l jelească și să facă aerul să vibreze cu cântecele lor, astfel încât să nu le simtă lipsa, nici măcar din locul pe care-l ocupa acum, în rai. Veniseră cu toții să-l așeze în locul său veșnic de odihnă și să-i cante și în cimitirul aflat dincolo de râu, sub cerul imens, în cazul în care, până la urmă, acoperișul capelei împiedicase osanalele lor să se ridice până la ceruri.

Corul de bărbați se aranjă în formație, ca de obicei, lăsând un loc imposibil de ignorat între doi dintre

baritoni, în semn clar că lipsea cineva, că întregul cor era afectat de această absență. Cântară *Hiraeth* pentru cel care nu mai era supus dorințelor inefabile pe care le simțeau numai cei prizonieri ai trupului lumesc. Cântară *Hiraeth* pentru cel care trecuse dincolo de dorință în pacea infinită a Vieții de Apoi.

Siân stătu în strana bunicului ei, din partea din față a bisericii, și, mai târziu, stătu în apropierea mormântului deschis, prea amorțită ca să poată vărsa lacrimi. Voise să se însoare cu ea – acum ar fi fost văduvă pentru a doua oară. Voise ca ea să urce pe munte cu el. O amenințase cu bătaia dacă avea să nu-i respecte vreodată voia, după cununie. O amenințase cu bătaia pentru a o salva de la a fi biciuită pe munte. Și apoi fusese părtaș la noaptea aceea de groază și violență – și îi convinsese pe confrății săi să-i reducă pedeapsa de la douăzeci la cincisprezece lovituri. Îi oprise când o văzuse că-și mușca buzele până la sânge și-i băgase o cârpă în gură să-i facă suferința mai ușoară. Pusese să fie legată când dăduse de ea printre cei care mășăluiau către Newport. Înjurase și strigase la ea când o găsisse în piața din fața hanului Westgate.

Și apoi își dăduse viața ca să o salveze.

Murise în brațele ei. Îi spusese *cariad*.

Owen. Îi era imposibil să creadă că în coșciugul acela rece și tăcut se afla Owen. Toată forța, energia, hotărârea, pasiunea și tandrețea lui.

Owen.

În cimitir, ochii îi fură atrași fără să vrea de locul rămas liber în rândul cântăreților din cor. Și apoi de imaginea sicriului coborât în pământ. Așa cum îi coborâseră și pe mami, și pe Gwyn, și pe Dafydd.

Owen. Oh, Owen!

Brațul lui Emrys se așeză pe umerii ei și o cuprinse ca într-o menghină. Și, în sfârșit, simți lacrimile revărsându-i-se pe obraji și picurându-i de pe bărbie. Nu voia să le șteargă, să se eschiveze de la a se confrunta cu realitatea morții lui sau să-și ascundă fața lipind-o de umărul lui Emrys.

Iubirea avea multe chipuri. Owen fusese unul dintre ele. Nu încercă să se ascundă de durerea pe care i-o

trezea moartea lui sau să analizeze dragostea pe care o simțise pentru el. Îl iubitise, iar acum îi jelea moartea.

Fusese o parte din viața ei. O parte din viața ei murise odată cu el.

Când, în sfârșit, se îndepărtă de mormânt, descoperi că marchizul de Craille era și el acolo, aproape. Știuse că era și el prezent în capelă, deși nu întorsese capul să se convingă. Știuse că era la cimitir. Acum, Alex parcurse cei câțiva pași care îi despărteau.

- L-am iubit, zise ea, uitându-se în ochii lui.

Marchizul nu zâmbi, deși se ghicea un vag surâs în privirea lui. Siân o putea simți.

- Știu, spuse el cu blândețe. Apoi îi luă ambele mâini într-ale lui, încercând să le alunge răceala, le strânse aproape dureros de tare, după care o ridică pe una la buze. Îmi pare rău că suferi atât, Siân.

Emrys o ținea în continuare pe după umeri. Siân nu știa și nici nu-i păsa cine vedea sau auzea tot.

„L-am iubit mult. Te iubesc.“ Dragostea avea multe chipuri.

La fel și durerea.

capitolul 29

Emrys știa că Josiah Barnes avea să plece. Toată lumea știa asta. Emrys știa și exact de ce, deși pentru cei mai mulți oameni din Cwmbran zvonurile erau mai mult decât de-ajuns. Știa că Barnes avea să plece în ziua înmormântării lui Owen. Dar abia la înmormântare află ce i se întâmplase lui Angharad Lewis.

O duse pe Siân acasă și o lăsă în grija mamei lui, după care își schimbă hainele de duminică și se duse glonț către casa de lângă poarta parcului Glanrhyd. Tre-când cu pași mari prin oraș, pe lângă topitorie, se ruga în gând ca Barnes să nu fi apucat să plece.

Și nu plecase.

După înmormântare, tatăl lui Angharad se dusesse la Three Lions împreună cu mulți dintre bărbații care participaseră. Când Emrys bătu la ușă, Angharad era

singură acasă. Întredeschise ușa și aruncă o privire precaută pe după ea.

- Ah, lăsa să-i scape, lăsând ușa crăpată și retrăgându-se departe de ea, înăuntru. Tu erai. Tăicuțul este la cârciumă.

- Angharad, rosti el, intrând în casă și închizând ușa în urma sa, Craillle la gonit de-aici. Dar, chiar dacă n-o făcea, Barnes n-o să te mai deranjeze niciodată.

Femeia întoarse capul și îl privi peste umăr. Emrys își ridicase mâinile în dreptul feței, cu podurile palmelor către el. Avea nodurile degetelor roșii și zdrelite. Imediat, ochii lui Angharad se umplură de lacrimi.

- Ia loc la masă, îi spuse, să-ți spăl rănille.

Emrys făcu întocmai și nu zise nimic cât ea umplu un bol cu cantități aproape egale de apă rece și caldă, din vasul aflat pe foc. Apoi alese o bucată de pânză moale dintr-un sertar și se apropie de el, rămânând însă în picioare. Îi spălă pielea zdrelită cu mare grijă, tremurând de teamă să nu-i provoace durere.

- Să caut niște bandaje? îl întrebă după ce termină.

Nu se uitase nici măcar o dată în ochii lui.

- Nu fi proastă, răspunse el.

Femeia făcu un pas înapoi.

- În cazul ăsta, du-te acasă, Emrys Rhys, rosti ea. Și... mulțumesc.

- Angharad, zise el cu blândețe, am cerut să primesc postul lui Owen Parry și casa lui. S-ar putea să nu le primesc nici pe una, nici pe alta. Dar Craillle zice că o să se construiască mai multe case din primăvară încolo.

- Uită-te la mine, spuse Angharad, deși ea nu se uită la el. Meritam toate vânățiile astea, plus cele pe care nu poți să le vezi. Sunt o târfă și o informatoare.

- Toți facem prostii uneori, spuse el. Pentru mine, ești tot Angharad, *fach*.

Ea își plecă ușor capul, însă el putu vedea sclipirea lacrimilor din ochii ei.

- Azi am intrat iar în capelă, pentru înmormântarea lui Owen, zise el. N-a fost așa rău. Și-aș vrea să mă mai duc - pentru o cununie.

Angharad scoase un suspin și își acoperi gura cu dosul palmei.

- Dar s-ar putea să nu primesc postul lui, continuă Emrys. S-ar putea să nu obțin o casă a mea până vara viitoare. Poate nici atunci.

- Aș fi dispusă să trăiesc cu măicuța și cu tăicuțul tău, plus alți zece pe deasupra, zise ea, dacă ai fi și tu în casa aia, Emrys Rhys.

- Da? o întreabă el. Vii cu mine la capelă, pentru nunta aia, Angharad?

- Da, spuse ea, dacă mă poți ierta.

Bărbatul se ridică și îi întinse o mână.

- Vii să-ți dau o sărutare, ia zi? o întreabă. Să vedem dacă pot să te sărut fără să te doară buza, biata de tine!

- Nu mă deranjează dacă mă doare, zise ea, grăbindu-se să se lase cuprinsă de brațele lui. Nu mă deranjează deloc. Emrys... Ah, Emrys, îmi pare rău! Îmi pare atât de rău...

- Șșștt, spuse el, lasă-mă să te sărut! Și-apoi o să ștergem trecutul cu buretele. După sărutare, *fach*. O sărută, oferindu-și destul timp cât să șteargă totul cu buretele.

Sir John Fowler îi scrisese lui Siân de trei ori în decursul săptămânii următoare, dar încă nu primise veste de la soții Crowther, din Carmarthenshire. Deci urma să stea în căsuța copilăriei ei până ce avea să primească răspuns. Poate până după Crăciun. Tatăl ei avea să vină să o ia în ziua următoare. Avea bagajele făcute - de fapt, avea puține lucruri - și își luase rămas-bun de la mai toți cei la care ținea. Mai rămăseseră bunelul și Emrys, de dimineață, și buni, când avea să vină tatăl ei.

Era greu să-și ia rămas-bun. Chiar și Huw, când îi venise rândul, o îmbrățișase cu putere, ca și cum ar fi încercat să-i frângă toate oasele din corp. Așa cum reverendul Llewellyn parcă voise să îi rupă mâna strângându-i-o.

Angharad era fericită. În ciuda bătăii crunte primite de la Josiah Barnes, era fericită. I se oferise un post de cameristă la castelul Glanrhyd, dar își găsise o poziție mai bună de atât. Avea să se mărite cu Emrys până

la Crăciun. Iar Iestyn avea și el o slujbă la castel, în calitate de secretar al lui Alexander. Era mai fericit decât îl văzuse vreodată Siân. Și acum nu mai era doar fericirea determinată de natura lui veselă, ci aceea dată de faptul că visurile sale începeau să se transforme în realitate. Îi radia din suflet.

Și toate acestea grație lui Alexander.

Siân putea să se gândească la el.

Întâlnirea pe care o organizase avusese loc cu o seară înainte. Sala pe care o foloseau la școala de duminică se dovedise neîncăpătoare, astfel că fuseseră nevoiți să se mute în capelă. Toți voiseră să ia cuvântul, aflase ea de la Emrys. Și aveau să fie făcute îmbunătățiri – o școală în mai puțin de o lună, un sistem de distribuție a apei în primăvară, imediat ce avea să se încălzească vremea, pentru munca în mină avea să se stabilească un salariu minim și în oraș urma să existe o bibliotecă. Și lista nu se oprea aici, era chiar foarte lungă.

Aproape toate lucrurile pe care spusese ea că le-ar pune în practică dacă ar avea resurse nelimitate de timp și de bani, își dădu seama Siân. Ca și cum el i-ar mai fi făcut încă un dar.

Dar nu era dispusă să se gândească la Alexander. Nu încă. Nu când era în pericol de a porni în goană către el, pentru un ultim rămas-bun.

Nu îl mai văzuse de la înmormântarea lui Owen.

Dar mai trebuia să-și ia rămas-bun de la cineva. Și avea să o facă acum, după-amiaza, înainte ca apusul timpuriu de iarnă să se pogoare peste lume. Trebuia să își ia rămas-bun de la Cwmbran.

Porni pe traseul pe care îl urmărise de atâtea ori cu Owen, urcând dinspre dealurile joase, retrăind serile petrecute cu el. Rămase nemișcată și privi către orașul de la picioarele ei, fără să ia în seamă vântul de noiembrie, care-i biciuia necruțător pelerina și-i încurca nebunește părul lăsat liber.

Castelul Glanrhyd pe jumătate ascuns de copacii din parcul care-l înconjură.

Topitoria de mai jos de el, cu fuioare de fum șerpuiind din furnalele înalte, amprenta cenușie de pe clădiri

și curți. Locuințele ridicate pe terasele malului, ridicându-se în șiruri suprapuse, printre care se strecurau drumuri pornite din partea de jos a văii. Grămezile de steril și roata de mină aflate mai în jos, pe vale, și peisajul verde de dincolo de ea. Râul, care de sus părea curat și care, în curând, avea să fie curățat cu adevărat. Capela. Podul pietonal care traversa râul și cimitirul aflat de cealaltă parte a sa.

Și oamenii. Familia ei, cea a lui Gwyn, vecinii, colegele ei de cor, Glenys Richards, care o acompania la harpă, Angharad, prietenii ei de la mină, reverendul Llewellyn, Verity, Alexander.

Dintr-odată, Siân se întoarse rapid și începu să urce, să lase durerea în urmă. Însă o luă cu ea. Nu era ușor să-și ia rămas-bun, chiar dacă acum era vorba despre lucruri neînsuflețite – o vale, dealuri și un oraș. Ah, nu era deloc ușor să își ia rămas-bun.

Nu simțise niciodată că locul ei era aici cu adevărat. Pentru că nu copilarise aici, pentru că era pe jumătate englezoaică și fusese născută în afara căsătoriei, pentru că modul în care fusese crescută și educată o diferenția de toți ceilalți, din toate aceste motive întotdeauna simțise că nu era pe deplin parte din Cwmbran. Încercase să se integreze în atât de multe feluri! Își luase o slujbă, chiar dacă asta însemnase să lucreze în mină. Se măritase cu Gwyn, care lucra și el tot acolo. Mergea regulat la capelă și făcea parte din corul local. Predase la școala de duminică. Acceptase să se mărite cu Owen. Dar întotdeauna avusese impresia că, într-un fel, dăduse greș. Nu simțise niciodată că locul ei era aici.

Se înșelase. Își dădu seama de asta acum, când venise timpul să plece, acum că-și lua rămas-bun. Locul ei era aici.

Ajunsesese aproape de locul de întrunire al bărbaților din oraș. Dar se opri într-un loc ferit și îl traversă până la o stâncă ieșită în afară. Își sprijini palma de peretele vertical. Se lipise de ea în timp ce el îi pusese întrebări despre întrunirea cartistă. Se speriasse că ar fi putut să o violeze. Amenințase că avea să țipe. Iar el o sărutase. Un străin blond și chipeș, un englez.

Își continuă urcarea până la locul de întrunire și se opri în locul unde se ascunsese de două ori, ca să tragă cu ochiul la ce se petrecea acolo. Acum era pustiu, nu se vedea nici țiipenie de om. Iar orașul din vale era liniștit și pașnic.

Orașul ei. Valea ei. Oamenii ei.

Să te integrezi nu însemna întotdeauna să fii la fel ca toți ceilalți. Integrarea însemna să accepți și să fii acceptat, să iubești și să fii iubit. Își aduse aminte cum o îmbrățișaseră și o sărutaseră toți lângă pavilionul unde se ținea *eisteddfod*-ul. Își aminti cum o urcaseră pe umeri și o purtaseră într-o procesiune triumfătoare. Nu fusese doar victoria ei personală, ci a tuturor. A Cwmbranului.

Era diferită. Întotdeauna avea să fie diferită. Dar oamenii ajunseseră să o accepte așa, ba chiar să o iubească pentru tot ce era. Acum, că nu mai conta, înțelegea asta. Acum își lua rămas-bun. Privind în jos, către valea ei, simți un junghi ascuțit de durere. Valea mamei ei. Valea poporului ei. A ei.

Se întoarse și urcă trudit, fără să se uite înapoi, fără să știe măcar unde se ducea, până când ajunse acolo.

Un ultim rămas-bun. Se opri, uitându-se lung la locul unde ea și Alexander făcuseră dragoste pentru prima oară. Era o zi rece, deși, dacă se așeza, era oarecum protejată de vânt. Pământul era uscat – nu mai plouase din ziua marșului către Newport.

Se așeză acolo, cuprinzându-și genunchii cu brațele și privind în jos. Totul ajunsesese la final. A doua zi urma să aibă parte de un nou început.

Nu știa ce o aștepta. Nu avea cum. Dar azi nu conta. Ziua de azi era un sfârșit.

Rămas-bun Cwmbranului. Rămas-bun oamenilor printre care trăise atâta timp. Rămas-bun lui Alexander.

Alexander, Alexander...

Își sprijini fruntea de genunchi și rămase așa mult timp.

Întrunirea cu muncitorii și cu familiile lor decursese bine. Ba îi depășise chiar și cele mai optimiste așteptări,

atât ca număr de participanți, cât și ca nivel de entuziasm. Reverendul Llewellyn deschisese întrunirea cu o rugăciune lungă, începând în engleză și trecând apoi la galeză pe măsură ce încărcătura emoțională spori. Ideile sugerate de Alex fură acceptate cu înflăcărare, dar nu fu nevoie să propună prea multe lucruri. Destul de repede, oamenii preluară controlul asupra întrunirii, impresionându-l plăcut cu înțelepciunea și cu simțul practic ce reieșeau din propunerile lor. Iestyn notase totul, cu o atenție meticuloasă, în ciuda faptului că avea doar un singur braț teafăr.

Se formaseră comitete care să verifice anumite idei, să întocmească planuri concrete și să facă propuneri – locul de construcție, dimensiunile și planul școlii, de exemplu. Dar nimeni – nici măcar Alex – nu se arătase dispus să piardă timp, energie și entuziasmul începutului așteptând rapoartele acestor comitete. Erau multe lucruri care puteau fi puse în practică imediat. Deocamdată, capela și sala pentru școala de duminică aveau să servească drept săli de clasă. Trebuiau să angajeze o învățătoare cât mai repede. Poate că școala avea să poată intra în funcțiune înainte de Anul Nou.

Mai multe voci o propuseseră pe Siân pentru postul de învățătoare.

Alex simți un val de aprobări din partea oamenilor săi, o acceptare aproape unanimă, cum nu mai întâlnise până atunci, ca în ziua *eisteddfod*-ului. Simțea că oamenii săi nutreau respect față de el, poate chiar o doză de afecțiune. În rugăciunea rostită, reverendul Llewellyn – înainte să treacă pe galeză – mulțumise pentru că li se hărăzise un stăpân căruia îi păsa îndeajuns de ei încât să se ducă după ei tocmai până la Newport și să se străduiască să îi salveze de la moarte sau de la închisoare, astfel ca în Cwmbran să se înregistreze doar o singură victimă. Dumnezeu să-l ierte pe cel care-și pierduse viața pentru neadevărurile pe care crezuse că era nevoit să le spună. Aceste cuvinte treziseră un cor de „amin”-uri, moment în care Alex, care stătea cu capul plecat, zâmbise.

Fusesse foarte bine. Și totuși, acum, în ziua următoare, nu putea să scape de o apăsare care amenința să strice tot. O dispoziție mohorâtă chiar în momentul în care ar fi trebuit să fie cum nu se putea mai entuziasmat. Verity avea să lipsească toată ziua. Lady Fowler și Tess o invitaseră la ele și trimiseseră o trăsură după ea cu câteva ore înainte de amiază.

Se simțea singur fără Verity.

Se simțea singur.

După un prânz solitar, se duse în biroul său, unde-l privi pe Iestyn scriind niște scrisori, conștient că apatia și neliniștea lui îl făceau pe băiat să se simtă stânjenit. Așa că ieși pe dealuri, astfel încât să nu fie o povară decât pentru el însuși.

Vântul care mătura versanții era înviorător. Era o zi răcoroasă, dar mai mult din cauza vântului decât din alt motiv. În aer nu se simțea deloc acea umezeală glacială care era atât de caracteristică acestui colț de lume. Se plimba fără țel pe dealurile mai joase, oprindu-se frecvent pentru a admira valea. Acum totul îi era familiar. Putea recunoaște străzile, iar ochii i se opriră pe anumite case, căci știa exact cine locuia în ele. Topitoria și mina îi erau și ele cunoscute. Capela asemenea – punctul central al vieții spirituale și sociale din Cwmbran. Punctul central al muzicii lor minunate. Și în curând avea să fie și școală, cu titlu temporar.

Și dealurile îi erau familiare. Erau o simplă prelungire a orașului de mai jos. Hoinărise pe ele de multe ori. Pe dealuri o cunoscuse pe Siân. Aruncă o privire asupra locului respectiv, aflat aproape, și se duse către el. Chiar aici. Își puse palmele pe stânca aceea și se aplecă spre ea, cu ochii închiși. Siân fusese speriată, curajoasă și sfidătoare. Iar el o sărutase.

Alex se trase de lângă stâncă.

Dealurile erau loc de întâlnire, loc de joacă, de distracție, de consumare a relațiilor amoroase și altele asemenea. Poate că, la urma urmei, ar fi trebuit să plece, își zise. Poate că ar trebui să se întoarcă în viața și pe moșia care îi erau atât de familiare și să numească un administrator competent și bun la suflet care

să supervizeze îmbunătățirile de aici. Poate că așa ar fi cel mai bine.

Poate că ea ar rămâne în Cwmbran să predea la școală dacă el avea să plece. Siân ar trebui să rămână aici. Aici era locul ei. Și totuși, a doua zi avea să plece. Cineva spusese asta cu o seară în urmă, când numele ei fusese propus pentru postul de învățătoare.

Pleca. Deprimarea lui se transformă brusc într-un junghi crunt de disperare.

El ar fi trebuit să fie cel care să plece, nu ea. Ea era cea care-și avea locul aici. El nu. Locul lui era în Anglia. Rădăcinile îi erau acolo – amintiri, rude, prieteni și o moșie. Era lumea lui. Ar trebui să se întoarcă acolo.

Da, el era cel care ar trebui să plece. Ar trebui să pună pe cineva să discute cu Siân azi, înainte de a fi prea târziu, și să o convingă să rămână și să preia sarcina dificilă de a pune nou-înființata școală pe picioare. El ar trebui să plece, împreună cu Verity. Aveau să plece a doua zi. Orice nu putea fi pus în bagaje în timp util putea să le fie trimis mai târziu.

Se uita lung peste vale, fără să vadă nimic. Valea lui. A lui. Îi aparținea toată. Privirea i se concentra din nou asupra lumii exterioare. Dar era vorba doar despre avere, proprietate și moștenire. Era a lui, dar el nu îi aparținea ei.

Rămase neclintit pe măsură ce sentimentul acela, deja familiar, se revărsa din nou asupra lui, lăsându-l tulburat și suferind. *Hiraeth*. Dorința – dorința profundă – de ceva dincolo de el însuși. Dorința de a deveni o parte din frumusețea, lupta, pasiunea și sufletul acestui colț din Țara Galilor. Dorința de ea... Alex clătină din cap. Nu exista echivalent exact pentru această noțiune.

Se avântase în necunoscut când venise aici. Și continuase să înainteze în aceeași direcție, nedorind să accepte faptele și condițiile care, i se spusese, erau esențiale pentru prosperitatea exploatării Cwmbran. Făcea muncă de pionierat cu toate planurile pe care el și oamenii săi aveau să le pună în aplicare. Înainta neconținut pe acest tărâm misterios. Nu mai făcuse asta până atunci.

Întotdeauna își acceptase viața așa cum era și se bucurase de ce-i putea oferi, luându-și în același timp responsabilitățile în serios. Nu se considerase niciodată un rebel, un om cu convingeri radicale sau un revoluționar.

Oare să se întoarcă acum, să lase toată această frământare în urmă? Pentru ca Siân să poată să rămână?

Dar oare nu era chiar ea ultimul pas în necunoscut? Femeia pe care nu putea concepe să o ia de soție pentru că așa ceva nu se făcea pur și simplu în lumea lui, să se căsătorească cu cineva de pe o treaptă socială atât de joasă? Femeia care nu putea fi fericită cu el pentru că ar fi scos-o din lumea ei, dar pe care n-ar fi putut să o aducă într-a lui?

Lumea era în schimbare. Și, chiar dacă nu era așa, oare schimbarea nu putea fi înfăptuită de un singur bărbat? De un bărbat și de o femeie? Nu se îndoia deloc că Siân era la fel de nefericită ca el pentru că nu puteau fi împreună. Oare chiar erau convențiile, regulile mult mai importante decât ei doi?

Locul lui chiar era în Cwmbran, își dădu seama Alex, întorcându-se într-un final și începând să urce pe munte. Locuia aici de mai multe luni și prinsese drag de el încă de la început. Îi erau dragi oamenii de aici. Nu trebuia să te naști și să locuiești ani la rând într-un anume colț de lume pentru ca locul tău să fie acolo. Nu trebuia să fii asemenea celorlalți pentru ca locul tău să fie acolo. Trebuia doar să iubești – și să fii iubit.

Era locul lui. Când venise la Cwmbran, ajunsese acasă, mânat de nevoia de ceva singurătate și liniște după o logodnă eșuată. Da, nu era un gând complet fantastic. Sosise acasă.

Mergea cu capul în jos, privind pământul pe care călca. Într-un sfârșit însă, își ridică privirea, dându-și seama cu o tresărire unde se ducea.

Și se opri.

Ea ajunsese acolo înaintea lui.

Stătea pe porțiunea aceea netedă de pământ unde se iubiseră, cu genunchii la piept și cu fruntea sprijinită pe ei.

Rămase nemișcat, privind-o în tăcere preț de mai multe clipe. Siân. Dragostea lui. Lumea lui. Casa lui. După care își continuă ascensiunea spre ea.

Tânăra îl auzi venind când ajunsese destul de aproape și își ridică brusc capul. Aproape că nu păru surprinsă. Și nu era atât de supărată pe cât s-ar fi așteptat la descoperirea că aveau să-și spună din nou rămas-bun. Nu putea simți niciodată supărare sau disperare când era cu el, deși știa că avea să le resimtă și mai intens după ce el avea să plece. Cu Alexander nu putea simți decât seninătate și armonie.

Bărbatul se așază lângă ea, cu umărul foarte aproape de al ei, fără să spună nimic. Siân își îndreptă din nou privirea către vale.

- Îmi iau rămas-bun de la tot, rosti ea. Măine vine tata să mă ia.

- Am auzit la întâlnire, zise el.

- Am auzit că a mers bine. Siân schiță un zâmbet, deși nu se uită la el. Mă bucur, Alexander. Mă bucur că ai fost acceptat aici și că viața în Cwmbran o să fie mai ușoară. Întotdeauna o să văd în asta darul tău către mine, deși sper că ai fi făcut oricum toate astea.

- Din câte am auzit, toată lumea pare să creadă că tu ai fi cea mai potrivită învățătoare pentru noua școală, spuse el.

„Ah!“ Siân închise ochii preț de o secundă.

- Ba nu, răspunse ea.

- Ba da, insistă Alex. Ești o profesoară pricepută, și toți te îndrăgesc. Locul tău e aici.

- Nu.

Nu, Siân nu voia să aibă parte de acest vălmășag de sentimente. Nu avea ce decizie să mai ia. Dar... Ah, ce gând dulce și ispititor!

- Pentru că o să fiu și eu aici? întrebă el.

- Da. El știa tot adevărul. Siân nu încercase nici când să-l ascundă. Deci nu putea să se prefacă acum. Adăugă: Da, din cauza asta, Alexander. Dar sunt fericită că o să fii aici. Sunt o mulțime de învățători buni care o să fie bucuroși să preia acest post.

- Nu mi se pare corect, spuse el, ca tu să nu fii aici, să vezi totul înfăptuindu-se, Siân, când tu ai fost cea care s-a gândit la toate aceste schimbări. Îți aduci aminte după-amiaza aia în care mi-ai vorbit despre visurile tale - despre ce ai face în Cwmbran dacă ai putea?

- Da, răspunse ea.

Își amintea și prețuia toate momentele pe care le petrecuse alături de el. Nu avea să le uite niciodată.

- Vreau să rămâi aici.

Brațul lui o cuprinse ușor peste umeri. O prinse de partea de sus a brațului.

- Nu. Știa ce s-ar fi întâmplat dacă ar rămâne în Cwmbran. Își cunoștea limitele. Nu, trebuia să plece. Cât de repede. Ar fi trebuit să plece cu o săptămână în urmă.

- Siân, nu știu dacă am atâta voință cât să fac toate astea fără tine. Nu vreau să concep viața fără tine. Nu cred că pot să mai trăiesc de unul singur.

Siân se bazase pe onoarea lui. Chiar dacă o parte din ea sperase și chiar se așteptase pe parcursul drumului lor de întoarcere din Newport că Alex avea să-și reînnoiască propunerea pe care i-o făcuse, o parte mai horărâtă din ea crezuse cu ardoare că acesta avea să se poarte onorabil. Se încrezuse în faptul că avea să o lase să plece fără să-și compromită principiile și caracterul.

- Nu, rosti ea, lăsându-se moale într-o parte, sprijinindu-se de el fără să vrea și așezându-și capul pe umărul lui. N-aș putea să fac așa ceva, Alexander. Mi-aș oferi o fericire temporară, la fel și ție, însă durere pe termen lung. Și aș deveni o paria. Nu mă întreba. Știu acum că n-o să cedez în fața tentației, dar nu vreau să te țin minte ca omul care a vrut să mă ispitească. Vreau să te țin minte ca pe un om de onoare, pe un om integru. Vreau să te țin minte ca pe un om demn de dragostea mea.

- Sian..., rosti el, cu gura la nici trei centimetri de a ei.

- Fă dragoste cu mine, zise ea, închizând ochii, ridicându-și brațul pe după gâtul lui. Hai să avem parte de un rămas-bun definitiv. Dar apoi lasă-mă să plec. Lasă-mă să-mi pot aminti peste ani că m-ai lăsat liberă.

Plângea.

Alex o întoarse către el, îmbrățișându-l cu o forță zdrobitoare.

- Nu ca amanta mea, îi spuse. Nu-ți cer să rămâi și să-mi fii amantă, Siân. Te implor să rămâi și să fii soția mea.

Siân avu senzația că, dintr-odată, rămăsese fără aer.

- Nu, răspunse ea. Nu!

Era prea dureros să ia în calcul un asemenea vis.

- Te iubesc, îi spuse el. Știi bine că te iubesc, Siân. Și știu că și tu mă iubești pe mine.

Tânăra își ascunse chipul în umărul lui, cu gura deschisă, încercând să facă față agoniei din suflet.

- Alexander, rosti ea. Alexander, nu putem... E imposibil. Te rog... Am acceptat asta. Trebuie să plec mâine. Lasă-mă să plec... Te rog, lasă-mă să plec!

Alex o ținea în brațe și o legăna ușor. Un timp, nu mai zise nimic. Siân știa că aștepta ca tensiunea dintre ei să se risipească. Dar mai știa și că nu avea să o lase să plece. Știa că el nu avea să accepte că relația lor era imposibilă, așa cum o făcuse ea. „Te implor să rămâi și să fii soția mea.” Chiar rostise cuvintele astea? „Soția mea.” Soția lui Alexander... Prietena și tovarăsa lui de viață. Iubita sa. Mama copiilor lui. Soția sa.

Trupul ei se relaxă, lipindu-se mai bine de al lui.

- Suntem amândoi văduvi, îi murmură el la ureche. Amândoi am avut parte de curând de anularea unei logodne. Ne iubim. Suntem intimi. Spune-mi de ce nu ar trebui să facem pasul următor și să ne căsătorim, Siân.

Timp de mai multe secunde, Siân își frământă mintea, nereușind să găsească nici un astfel de motiv. În gând îi apăreau doar argumente care susțineau că ar trebui să se căsătorească. Dar existau motive împotriva unui astfel de pas - mai multe chiar, fiecare reprezentând un obstacol de netrecut.

- Ești marchiz de Craille, rosti ea. Eu nu sunt nimic, ba chiar un nimic nelegitim. Sunt unii care ar spune că sunt de o teapă prea joasă chiar și pentru a-ți deveni amantă.

- Iar eu le-aș spune neobrăzaților respectivi că viața mea și a ta nu-i privește pe ei, declară el.

- Alexander... Siân trase aer adânc în piept. Nu e așa simplu... știi bine că nu e.

- Nu, nu e. Pe neașteptate, Alex își puse mâna sub bărbia ei și îi înălță chipul către al lui. O sărută profund, cu drag. Nu e deloc un lucru ușor. Nu ți-ar fi deloc ușor să te simți în largul tău trăind așa cum sunt eu obișnuit, așa cum se așteaptă toți de la mine să trăiesc în Anglia. Și știu că e foarte posibil ca tu să nu fii acceptată prea ușor acolo. Știu că s-ar putea să îți fie greu să devii dintr-odată doamna de la castel. Știu că, în timp, copiii noștri vor trebui să se confrunte cu disprețul aristocraților bine educați încă din leagăn. Știu că suferința ar apăsa mai mult asupra ta și că mie mi-ar fi greu să știu ce simți și că eu te-am pus în situația asta. Dar, pe de altă parte, Siân... gândește-te care ar fi alternativa. Chiar ești dispusă să trăiești această alternativă?

O lună sau două în căsuța în care locuise cu mama ei. Și apoi să se mute printre străini, într-un loc străin, unde urma să aibă o slujbă nouă, ca profesoară. O viață nouă. Fără Alexander.

- Ți-ar fi rușine cu mine, spuse ea.

- Niciodată! Răspunsul lui fu destul de vehement. O ținea în continuare de bărbie și o privea adânc în ochi. Măcar problema asta n-o s-o avem, Siân. Sigur știi că n-o să fie așa. Mărită-te cu mine! Viețile noastre sunt controlate într-o măsură atât de mare de reguli și de convenții sociale. Cum mă plimbam pe dealuri, mă întrebam de ce suntem mereu atât de dispuși să dăm întâietate regulilor, în defavoarea oamenilor. Siân, chiar vrem să ne despărțim azi și să nu ne mai vedem niciodată, când singurul obstacol dintre noi e o regulă? Și nici măcar atât - mai degrabă ce se așteaptă ceilalți de la noi. O viață întreagă separați pentru că ne-am născut pe două trepte sociale diferite. Nici un alt motiv. Nu mai e nimic altceva, nu?

Lui Siân nu-i veni în minte un alt motiv. Poate că ar fi gândit mai limpede dacă ar fi putut să se uite la altceva decât la ochii lui albaștri. Însă el își ținea mâna

încordată sub bărbia ei, astfel că ea nu putea să se miște. Tot ce putea să facă era să închidă ochii.

- Alexander, rosti ea în șoaptă. Iar apoi în minte îi apărură un motiv. Verity?

- Ei, ai început să cauți nod în papură. În mod neașteptat, schiță un zâmbet. Simpla idee că ai putea deveni mama ei ar face-o să gonească pe dealuri trei zile la rând, chiuind de bucurie.

Fără să vrea, Siân izbucni în râs.

- Există vreo posibilitate să fi rămas însărcinată? o întrebă.

Siân ridică din umeri, simțind cum se îmbujora.

- Cred că da, îi răspunse. Posibilitatea există, deși nu a fost decât o singură noapte.

- Și patru încercări la adresa fertilității tale, completă el. Alex rânjea efectiv. Ah, dacă am ști sigur, Siân, am rezolva problema asta fără alte discuții. Vezi tu, eu țin morțiș ca toți urmașii mei să se nască sub oblăduirea cununiei. Zâmbetul lui căpătă o nuanță mai blândă. Vreau copii cu tine, dragostea mea! Vreau să-ți dăruiesc un fiu ca să-ți alin durerea pierderii lui Dafydd, dar nu să-i ia locul. El o să fie mereu primul tău născut, așa cum Verity o să fie primul meu copil. Dar vreau fii și fiice cu tine. Vreau o viață cu tine. Nu e o năzuință nerealistă, nu?

Pânțele ei pulsa de dorință - de a-l simți pe el și de a-i primi copilul. Siân clătină din cap în semn că nu.

Alex se uită adânc în ochii ei.

- Nu, nu e nerealistă? o întrebă. Sau nu, nu vrei să ai de-a face cu mine?

- Alexander, îi șopti ea.

Alex îi așeză capul pe umărul lui, își petrecu brațele strâns în jurul trupului ei și se puse pe așteptat. Siân știa că își epuizase argumentele. Știa că ar fi putut să se folosească de o altă metodă de convingere care ar fi dat sigur rezultate. Ar fi putut face dragoste cu ea. Dar știa că nu avea să recurgă la o asemenea metodă. Nu până ce nu avea să audă răspunsul ei.

În fond, îi dăduse libertate. Libertatea de a decide de una singură. Acesta era și motivul pentru care îi așezase

capul pe umărul lui. Nu voia să-și folosească nici măcar ochii pentru a o face să ia o hotărâre pe care ar fi putut să o regrete mai târziu. Acum trebuia să aleagă.

Își relaxă trupul, lipită de el, inspirând mirosul lui unic.

- Și ne-am petrece mare parte din viață în Anglia? îl întrebă.

- Ba cred că n-am sta mai deloc pe acolo, spuse el. Siân, chiar și înainte să ajung să cunosc Cwmbranul, am avut un sentiment ciudat, ca și cum aș fi sosit acasă. L-am avut și azi, când încercam să mă hotărâsc să o iau pe Verity și să plec în Anglia, astfel încât tu să rămâi aici. Mi-am dat seama că, dacă aș pleca, nu m-aș duce acasă. Aș pleca de acasă.

- Erai gata să pleci ca să pot rămâne eu? îl întrebă ea.

- Încă mai sunt dispus să fac asta, răspunse el. Dacă trebuie să plece unul din noi, Siân, atunci acela ar trebui să fiu eu. Tu ești mai îndreptățită să fii aici decât mine. Și ai avea mai mult de pierdut plecând.

Siân cântări această idee.

- Nu, răspunse ea. Avem la fel de mult de pierdut, Alexander. Unul pe celălalt.

Brațele lui o strânsă un pic mai tare.

- L-am iubit pe Gwyn, zise ea. A fost un bărbat cumsecade, iubitor și muncitor. Și l-am iubit și pe Owen. Dacă nu ai fi apărut tu, dragostea pe care i-o purtam ar fi fost de ajuns să mă țină o viață întreagă lângă el. Ar fi fost de ajuns să mă ajute să trec peste toate greutățile care s-ar fi ivit - erau multe aspecte în privința cărora aveam păreri total diferite. Dar ai apărut. Și am descoperit alături de tine ceea ce puțini au privilegiul de a cunoaște într-o viață de om. Adică genul acela de dragoste imortalizată în marile opere ale literaturii. În poezie. Nu exagerez, nu?

- Nu, confirmă el.

- E o dragoste pentru care merită să lupti, spuse ea.

Îmbrățișarea lui deveni și mai strânsă.

- Vreau să lupt pentru ea, continuă ea. N-o să fie ușor. Pentru nici unul din noi. Și nici pentru copiii noștri. Dar, dacă tu crezi că avem o șansă, Alexander, vreau

să profit de ea. Eu cred că dragostea noastră e un dar prețios. Nu vreau să-i dau cu piciorul. Nu o să renunț la ea.

Alex o sărută pe obraz, singura parte a chipului pe care putea să o vadă.

- Măine o să-i fac o vizită tatălui tău și o să-i cer mâna ta, o anunță.

Siân chicoti, cu gura lipită de umărul lui, după care redeveni serioasă. Își înalță capul și se uită în ochii lui.

- Chiar o să te duci, Alexander? îl întreabă. O să însemne foarte mult pentru el. Și pentru mine.

- Iar apoi o să vin la bunicii tăi, spuse el, și o să le-o cer și lor, ceea ce se va dovedi o chestiune mai spinoasă, cred. Dacă trec de toate aceste obstacole, o să te duc la Glanrhyd și o vom putea întreba pe Verity împreună.

Pe chipul lui Siân apăru un surâs.

- Alexander, ești sigur? Ești sigur, foarte, foarte sigur?

- Da, răspunse el. Tu?

Siân încuviință din cap.

- Da, sunt sigură.

O sărută și rămaseră îmbrățișați, dându-și seama, cu răsuflarea tăiată, cât de aproape fuseseră să cadă în capcana lașității, de a ceda în fața fricii de a da piept cu necunoscutul și de a se avânta hotărâți într-un viitor imposibil.

- Se lasă deja seara, spuse el. S-a lăsat întunericul de când stăm aici.

Pentru prima oară în multe minute, Siân redeveni conștientă de locul unde se aflau.

- Da, se lasă devreme în perioada asta a anului, zise ea.

- E frig aici sus, rosti el.

Însă cuvintele sale erau mai degrabă o întrebare decât o constatare.

- Dar nu prea frig. Siân se întinse pe pământ, trăgându-l cu ea. Nu e prea rece, dragostea mea. Îi zâmbi, uitându-se în ochii lui atât de albaștri, atât de plini de dragoste, atât de aproape de ai ei. Dragostea mea...

Alex îi zâmbi și el în timp ce mâinile îi porniră în explorare, urmate de gura lui.

- *Cariad*, îi spuse în șoaptă. O să învăț galeza de la tine, Siân. Momentan, am un vocabular extrem de limitat. Dar am învățat mai întâi cel mai bun dintre cuvinte. Își frecă ușor nasul de al ei. *Cariad*.

Dar apoi nu avu deloc nevoie de cuvinte, un timp destul de îndelungat.

notă istorică

Eșecul demonstrației din noiembrie 1839 din Newport a marcat ultima răbufnire a mișcării cartiste în Marea Britanie, deși aceasta și-a continuat activitatea, fără să mai aibă însă vreo însemnătate.

Deși la momentul respectiv s-au făcut multe arestări, puțini deținuți au ajuns să fie judecați. Dintre aceștia, cei mai mulți au fost pedepsiți cu un an de închisoare. Unii au fost deportați.

Cei trei conducători - John Frost, Zephaniah Williams și William Jones - au fost condamnați la moarte. Cu toate acestea, au fost grațiați în ultimul moment, și pedeapsa le-a fost comutată la deportare cu interdicție pe viață de a se întoarce în țară. Dintre ei, doar John Frost a revenit în Anglia.

În această carte, m-am abătut de la adevărul istoric în două privințe:

La întrunirile cartiste au participat și câteva femei, ba chiar s-au înscris în Asociația Cartistă. Pentru a crea premisa necesară intrigii acestui roman, am lăsat să se înțeleagă că femeilor le era interzis să aibă vreo legătură cu această manifestare.

Primarul Newportului a fost rănit în timpul schimbului de focuri de la hanul Westgate. Eu l-am tratat cu mai multă blândețe. În carte, e teafăr și suficient de în putere pentru a se întreține cu eroul meu după schimbul de focuri.